

Bộ Phi Yến

Long
ngư
tứ cực

TẬP 2

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi : Tuyệt Kiếm Nhìn Quanh Lòng Hoang Mang

Đằng hậu sơn Chung Nam, ánh trắng dạt dào phù xuống mặt đất bao la, khí xanh dày đặc rủ quanh rừng cây như một tấm màn trướng nặng nề.

Đ

Trong rừng có một cái bàn, hai cái ghế. Lý Huyền và Tuyệt Ẩn thượng nhân mỗi người ngồi một cái.

Dưới bóng cây lay động, Lý Huyền cúi đầu, vẻ nghịch ngợm thường ngày đã biến mất hoàn toàn, lần đầu tiên trông gã thâm trầm đến thế:

- Nếu tôi rời khỏi trường, thì sự bình yên phồn thịnh sẽ kéo dài thật chứ?

Tuyệt Ẩn chậm rãi gật đầu. Lý Huyền không nói năng gì nữa, quay mình đi về Ma Vân thư viện. Tuyệt Ẩn thượng nhân không ngăn cản, bởi nêu về hãn thì Lý Huyền sẽ nói lời từ biệt. Lão tin rằng nhất định Lý Huyền sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Chỉ hiếm, trên đời có lựa chọn gì là chính xác hay không? Tuyệt Ẩn ngẩng đầu. Chăm chú nhìn cao xanh mênh mông. Đạo trời xa xôi, phạm nhân nào nhìn thấu được? Một lúc lâu sau, lão buột ra một tiếng thở dài.

Người đầu tiên Lý Huyền muốn tìm gặp là Tô Do Liên.

Người con gái thanh cao như tuyết ấy là giấc mơ của mọi trang thiêu niên, tuy Lý Huyền khốn đốn kiệt quệ vì những thử thách của cô, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn le lói niềm vui. Tô Do Liên giống như mảnh tuyết, dầu làm lạnh buốt hồn người song vẫn tinh khiết, kiêu mị, khi bay giữa đất trời thì hứng lấy ánh trăng, phản chiếu ra muôn vàn hào quang sắc sỡ.

Hào quang ấy đủ để soi sáng cả một đời người.

Nhưng đời Lý Huyền thì sao?

Lướt qua trước mắt gã là màn đêm đen kịt, giữa nền đen là những bóng cây nhọt nhạt ẩn hiện mờ lung.

Đây chính là cuộc đời Lý Huyền, gã không còn lựa chọn nào khác cả. Nếu Mị chưa chết, nhất định Lý Huyền sẽ đi tìm hãn, nhờ hãn thi triển lại Xích Dạ yêu đồng, vén tấm sa che của kiếp trước cho gã nhìn thấy khuôn mặt tiền duyên.

Nếu người con gái ấy không phải Tô Do Liên, thì biết làm thế nào? Lý Huyền bỗng giật mình, lời Tuyết Ẩn thượng nhân lại như văng vẳng bên tai: “Người vô duyên với tất cả mọi người”.

Vô duyên với tất cả? Lý Huyền không tin. Ai cũng có luân hồi, mà có luân hồi tức là có nhân duyên. Chúng sinh tam giới, vương hầu khanh tướng, anh hùng mỹ nhân đều không phải ngoại lệ, làm sao Lý Huyền lại không hề có duyên phận với một ai được kia chứ?

Lòng Lý Huyền còn nhen nhóm một linh cảm không lành khác. Nếu như người con gái trong cảnh ảo kiếp trước không phải là Tô Do Liên, thì gã biết làm thế nào?

Kiếp trước, vì quốc gia, vì sự nghiệp, Lý Huyền đã trơ mắt nhìn nàng bước vào đàn tế ở Ma sơn. Lý Huyền đã nợ nàng quá nhiều, chỉ e ba đời ba

kiếp cũng không sao bù đắp được. Gã chỉ còn cách dốc hết đời này kiếp này, đi tìm lại mảnh luân hồi đã một lần để tuột.

Nếu Tô Do Liên không phải là người con gái ấy, Lý Huyền đành ôm mỗi hồ thẹn sâu xa, chứ không lòng dạ nào mà yêu cô được. Bởi vì luân hồi của Lý Huyền đã bị gắn chặt với tình duyên tiền kiếp, không thể kháng cự, không thể từ bỏ.

Vậy rốt cục có nên tiếp tục hoàn thành những thử thách của Tô Do Liên không?

Lý Huyền lưỡng lự. Vốn không phải là người quyết đoán, gã chẳng biết lựa chọn ra sao trước hoàn cảnh này. Nhưng cũng không phải là người hèn nhát trốn tránh, nên gã nhất định đi gặp Tô Do Liên, nói cho rõ ràng mọi chuyện.

Muốn nói chuyện với cô bé ấy thì cần dùng đến rất nhiều dũng khí, nếu không phải sắp rời khỏi Ma Vân thư viện, chắc Lý Huyền cũng chẳng dũng cảm đến thế.

Nhưng lạ một nỗi, gã tìm hết từ trong ra ngoài trường mà không hề thấy bóng dáng Do Liên.

Lý Huyền bèn đi hỏi Dao Nhi... Con chim bắt gã kể chuyện... Lý Huyền biết đây là lần cuối cùng kể cho Dao Nhi. Gã thuật truyện một công chúa, dũng sĩ và ma vương ở một nước rất xa. Lý Huyền quá biết phần lớn tình tiết đều tự mình bịa ra cả, vậy mà nước mắt cứ đầm đìa, Dao Nhi thì vừa khóc vừa lẩm bẩm đây là câu chuyện hay nhất mà gã từng nghe. Nhưng nghe xong, con chim bảo chẳng biết Do Liên ở đâu cả.

Lý Huyền đi hỏi Lục Khục... Lục Khục đòi ăn bún mây... Lý Huyền đánh nhau với A Trường, thu hút hết mọi người trong bếp đi chỗ khác để Lục Khục lặng lẽ tuồn vào ăn cho thoả thích. Lý Huyền quay về, mặt mũi sưng vù, găng hết sức mới đánh thức được Lục Khục lúc ấy đã ngủ quay vì

bội thực dậy. Lục Khục báo hôm qua có trông thấy Tô Do Liên đây, nhưng hôm nay à, hôm nay thì chưa.

Lý Huyền đi hỏi Nguyên tôn. Nguyên tôn hằm hằm giáng một tia sét xuống đỉnh đầu nó, nói mình ghét nhất những hạng đa tình.

Lý Huyền còn biết hỏi ai? Tiểu Ngọc chăng? Thôi, con chim thôi tha này cả đời ôm hận thù với gã rồi.

Đã không tìm thấy Tô Do Liên, Lý Huyền còn cần từ biệt ai nữa?

Dung Tiểu Ý? Nhìn lại thân hình vẫn trong suốt của mình, Lý Huyền quyết định thôi. Đẳng nào Dung Tiểu Ý bản lĩnh cao cường như vậy, cũng không cần gã phải lo lắng quan tâm.

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành chăng? Nhớ tới hai huynh đệ vừa kết nghĩa, Lý Huyền hơi lưu luyến. Nhưng gã biết, đi theo một đại ca lưu manh như gã thì chỉ có hại cho bọn chúng mà thôi. Rời khỏi Lý Huyền, chưa chừng chúng sẽ có một cuộc đời huy hoàng xán lạn.

Trịnh Bá Niên? Thôi gia tử muội? Lữ gia huynh đệ? Những kẻ đó đâu cần mình bận lòng! A đúng rồi còn Tử Cực lão nhân... Tốt xấu gì Lý Huyền cũng là đệ tử đích truyền của lão, dù thế nào trước khi đi cũng nên báo một câu. Lý Huyền bèn tiến lên đỉnh Chung Nam, song nghĩ ngợi một hồi lại thôi, cuối cùng không tới từ biệt lão già đáng ghét nữa.

Vậy là chỉ còn một người.

Long Vi.

Lý Huyền lần trong ngực áo lấy ra chiếc trâm vàng. Đây là vật mà gã đã hạch sách Long Vi để cướp lấy. Lý Huyền nhìn chiếc trâm, môi nở nụ cười lạnh lẽ. Cô bé ngây thơ ấy hoá ra lại tinh quái mưu mẹo vô cùng, hành hạ

Lý Huyền lên bờ xuống ruộng. Không chỉ lừa gã giúp vào trường, còn bắt gã viết giấy nợ mười vạn lượng vàng, cà đời làm nô lệ cho cô.

Những việc kể trên vốn dĩ đều làm Lý Huyền cau có bức bối, nhưng giờ chỉ khiến gã nhoẻn một nụ cười mà thôi. Lý Huyền nhớ lại cô bé nhỏ tuổi gặp trong ảo cảnh, nhớ lúc cô ngẩng đầu, quên hết mọi đau khổ và sợ hãi để gọi gã bằng giọng ngọt ngào “Tạ ca ca”, trái tim gã bỗng nhức nhối.

Những điều cô bé trải qua rất giống tháng năm ấu thơ của Lý Huyền, cùng một nỗi đau, cùng cảm giác âm thầm nén chịu, cùng gặt lệ để nở nụ cười tươi trước mặt mọi người.

Cho dù rời khỏi Ma Vân thư viện, lời hứa của Lý Huyền vẫn giữ nguyên hiệu lực. Suốt cả đời này, gã sẽ giúp Long Vi tìm được hạnh phúc.

Hạnh phúc lớn lao nhất.

Nhưng Lý Huyền không thấy Long Vi đâu cả!

Hôm nay là ngày quái quỷ gì mà không thể nào tìm thấy những người muốn tìm? Lý Huyền đang bức bối thở dài thì chợt thấy một cái bóng xẹt qua trước mặt.

Ồ! Hình như Thạch Tử Ngưng?

Gặp Thạch Tử Ngưng cũng tội. Cô ta thèm muốn danh hiệu đại sư huynh, mình lại sắp rời khỏi trường, chỉ bằng trao luôn danh hiệu này cho cô ta. Lý Huyền gật đầu, cảm khái trước sự bao dung vĩ đại khiến trời phải buồn người phải tiếc của bản thân, gã lập tức chạy theo Thạch Tử Ngưng.

Người cô gái ướn như chuột lột, quần áo có mấy chỗ rách bung, lâm tím những máu. Trông đáng vẻ nhếch nhác, chứng tỏ cô không gặt hái được kết quả tốt đẹp gì trong trận đấu với long vương An Nã Già La. Cũng dễ hiểu, đấu đã bị cướp mất nguyên đan, nhưng An Nã Già La vẫn còn nguyên công

phu tu luyện mấy ngàn năm, sức mạnh vô cùng to lớn, sai khiến được cả nước đầm xung trận, mấy người xứng tay đối thủ. Thạch Tử Ngưng tuy tập luyện cần cù, lại có Cửu Mệnh thạch hỗ trợ, nhưng rồi cục cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi, làm sao đánh bại được một con yêu quái long vương khổng lồ như thế?

Nhưng cô ta đang chạy đi đâu mà hấp tấp vậy?

Thái Thần viện? Thái Hạo Thiên Nguyên định? Cô ta đến đây làm gì?

Ồ? Cô ta áp tay lên Cửu Tiên Dao tinh? Ái, cô ta đến phòng sách? Lý Huyền không muốn đến phòng sách, chần chẫn ở đó rất nhiều người, gã không muốn chuyển giao ngôi vị đại sư huynh trước mặt đám đông. Nhất định họ sẽ hiểu lầm. Lý Huyền bèn nhảy ra, tóm lấy vai Thạch Tử Ngưng, cười bảo:

- Ta quyết định rồi...

Thạch Tử Ngưng ngoảnh đầu, vừa trông thấy Lý Huyền liền biến sắc mặt.

Đúng lúc đó, Thái Hạo Thiên Nguyên định phát ra một tràng gầm rít thể lương, Thập Phương Sát Na quang bay lượn ngang dọc, cuốn lấy cả hai người. Lý Huyền rú lên, cảm thấy thân hình mình như bị xé nát, ánh sáng lấp loá trước mặt, chói đến nỗi khiến mắt gã nhức nhối. Trời đất rùng rùng rung chuyển, một sức mạnh to lớn đang lồng lộn quanh hai người, cả vũ trụ dường như run rẩy.

Lý Huyền tái mét mặt, không hiểu phát sinh biến cố gì. Bỗng dừng, tất cả trở lại yên tĩnh.

Đôi mắt nhắm nghiền của Lý Huyền từ từ mở ra, miệng gã bất giác thốt lên một tiếng hãi hùng, chẳng hiểu thế này là thế nào nữa.

Bốn bề là hoang mạc, chỉ chút sỏi đá.

Không trung hoàn toàn lặng gió, bầu trời xám xịt trĩu xuống thật thấp, tường chừng giơ tay lên là chạm được vào. Mặt đất ngập đầy không khí ngột ngạt bí bức, Lý Huyền cảm thấy toàn thân đau nhức, chỉ muốn gào thét thật lớn để giải toả bớt đi.

Nhưng gã không lên tiếng, bởi nhận ra, giữa sỏi đá quanh mình lấp ló vô số xương trắng lốm đốm. Xương trắng ghê rợn, tạo thành những điểm sáng lơ mờ trải mãi đến tận chân trời.

Bao nhiêu người đã chết ở nơi này? Lý Huyền không tìm được rùng mình, thậm chí không dám thở mạnh. Gã ngoảnh đầu lại, nhưng không thấy bóng dáng Thạch Tử Ngưng đâu cả. Gã vội vàng lùng tìm xung quanh, nhưng hoàn toàn không thấy gì hết. Hoang mạc mênh mang trống trải, chỉ có một tháp cao khổng lồ hiện lên sừng sững đằng xa, loáng thoáng một bóng nhỏ xíu đang bay ngược lên nóc tháp.

Có phải Thạch Tử Ngưng không? Cô ta đi ra đây làm gì? Đây là nơi nào? Trong Thái Hạo Thiên Nguyên định chỉ có hai cảnh giả là phòng sách và lớp học thôi chứ, tại sao còn nảy ra một nơi yêu tà thế này?

Lý Huyền kinh sợ ngó quanh. Thành linh một hồi rặng rắc vang lên, những bộ xương trắng nhúc nhích dịch lại, hốc mắt trống rỗng rọi thẳng vào Lý Huyền, tựa hồ muốn nhìn rõ khuôn mặt vị khách không mời mà đến. Lý Huyền phát hoảng, vội vã theo Thạch Tử Ngưng chạy ra phía tháp.

Ngọn tháp cao chất ngất! Tầng mây nặng nề đè trĩu xuống đỉnh. Trèo được nửa chừng, Lý Huyền ngẫu nhiên cúi đầu nhìn thì thấy hoang mạc rộng lớn đã thu hết cả vào tầm mắt. Một ngọn tháp cao vọi vọi đứng giữa nơi mênh mông trống trải, lại càng trở nên uy nghiêm hùng vĩ.

Lý Huyền thở dốc, khó khăn lắm mới leo được tới đỉnh, bải đổ lại thốt lên một tiếng kêu kinh hãi.

Trong đỉnh tháp đặt một chiếc bàn đá, chính giữa bàn là viên Cửu Mệnh thạch. Thạch Tử Ngưng một tay cầm kiếm, lưỡi kiếm đang cứa rách cổ cô ta. Máu tươi nhỏ tong tong xuống Cửu Mệnh thạch, trong viên ngọc lại xuất hiện mắt mèo xanh, nhưng con mắt lần này giống hệt miệng yêu ma dưới chín tầng địa ngục, háo hức hút lấy máu tươi của Thạch Tử Ngưng. Ánh xanh mờ biến dần thành màu đỏ ma quái, rồi trở nên đục ngầu.

Mũi kiếm của Thạch Tử Ngưng chậm rãi nhích động, từ từ nhún vào cổ. Sâu hơn một phân nữa thì tính mệnh coi như nguy hiểm.

Cô ta bị ma ám chăng? Lý Huyền thắng thốt bật kêu, vội vàng lao tới, xòe chưởng quát rơi trường kiếm khỏi tay Tử Ngưng.

Đột ngột, một luồng sức mạnh dữ dội từ chính giữa tháp cao bùng ra, viên Cửu Mệnh thạch bỗng nhiên xoay tít. Từ trong lòng nó toả ra chín luồng khí xanh, hệt như chín chiếc cánh bay lượn, bảo vệ cho viên ngọc. Giữa viên ngọc bật lên một luồng sáng đỏ máu, mang theo chín chiếc cánh lao thẳng lên trời cao u ám, không trung vọng vang tiếng rùng rợn gầm rền rĩ!

Sức mạnh bùng phát dữ dội ấy cuốn theo một cơn lốc, thổi hai người lão đảo giật lui lại sau, Thạch Tử Ngưng bị thương nặng, thân hình nhẹ bỗng như chiếc lá rụng, bay vèo ra khỏi tháp. Lý Huyền hoảng hồn, vội vàng nhào theo ôm choàng cô lại.

Gió lốc rú rít biến thành một trận sấm sét dữ dội, liền đó lại phóng ra một tia chớp dài hơn trăm trượng chém thẳng xuống tháp.

Lý Huyền sợ đến bủn rủn cả người, chỉ biết giương mắt nhìn đòn tấn công khủng khiếp đó. Đột nhiên, gã nhớ lại lời Tử Cực lão nhân: “Đấu mắt với thế giới này đi!”

Khí gió, lão già điên thật rồi! Làm sao đấu mắt được với trận sấm sét kia? Chỉ có nước bị sét đánh chết mà thôi!

Sau một tiếng gầm long trời lở đất, thứ bị sét đánh hoá ra không phải là hai đũa chúng nó, mà là ánh sáng đỏ nằm giữa những chiếc cánh xanh. Dưới màn sấm sét cuồng nộ, khí xanh bị đánh cho tan loãng nên ảm đạm hẳn đi. Nhưng ánh đỏ bên trong vẫn không hề suy xuyên, chỉ nháy mắt lại bật cao lên đến mấy trượng, tưởng chừng sắp xuyên thủng tầng mây dày đặc đó.

Lý Huyền có một linh cảm lạ lùng rằng hễ ánh đỏ đâm vào tầng mây thì tất cả mọi sự sẽ đều kết thúc.

Sấm sét phóng xuống nhanh hơn, từ tầng mây liên tiếp xẹt ra những tia chớp khổng lồ, tím long lanh trên nền mây xám xịt, một tia chớp như con thần long vùn vù trong vầng mây, chỉ chớp mắt đã đâm xuyên qua tất thảy sấm chớp. Rồi ánh chớp bùng lớn, giữa tiếng rền vang kinh thiên động địa, ánh chớp ấy hoá thành một ngọn rìu khổng lồ, chém thẳng xuống luồng ánh đỏ cánh xanh!

Thạch Tử Ngưng bỗng bật dậy trong lòng Lý Huyền, phun ra một búng máu. Ánh đỏ khí xanh nọ bị rìu sấm chém thành muôn vàn dải sáng nhỏ li ti, tan rã tứ phía như mây trôi chớp chảy.

Ánh chớp cũng như bị thương nặng, phát ra hàng tràng rin rít, từ từ rút khỏi vầng mây. Mặt đất và bầu trời lại ướ về tĩnh lặng, Thạch Tử Ngưng mặt trắng bợt như giấy, ngực phập phồng yếu ớt, vết kiếm trên cổ rách to dần, xem chừng tâm gãy bình rơi tới nơi rồi!

Cảm thấy thân thể Thạch Tử Ngưng đang lạnh hẳn đi, Lý Huyền sợ đến tái cả mặt. Chẳng lẽ, cô ta sắp chết ư? Gã chăm chú nhìn khuôn mặt trong lúc mê man vẫn còn nguyên nét uy nghi đỉnh đạc.Ồ, cô gái này thường gây khó dễ cho mình... từ lần đầu xuất hiện, cô ta đã tỏ ra thiếu thiện cảm với mình rồi...

Nhưng nghĩ đến việc bỏ mặc, để cho Thạch Tử Ngưng mất mạng, Lý Huyền lại không làm được, nhất là lúc này - cái lúc sắp bỏ đi mới biết mình đã sinh lòng quyến luyến Ma vân thư viện. Mỗi người trong trường bây giờ, kể cả những kẻ nuôi thù kết oán với nó, tựa hồ cũng đều trở thành người thân.

Lý Huyền đâu thể giương mắt nhìn người thân của mình hấp hối?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 2: Hàng Mây Xơ Xác Tựa Sương Thu

Nhưng Thạch Tử Ngưng bị thương quá nặng, Lý Huyền biết làm gì đây?

N

Vò đầu bứt tai mãi mà không nghĩ được cách nào, Lý Huyền sức nhớ đến một vật, liền hấp tấp lấy ra.

Đó là Bích Vân đào của Tuyết Ẩn thượng nhân. Theo lời Tuyết Ẩn thi đây là tiên phẩm Bồng Lai, nhân gian hiếm gặp, liệu có giúp níu giữ được chút hơi sức, để Thạch Tử Ngưng từ bờ vực cái chết quay về không?

Lý Huyền cầm quả đào, tự dừng bật cười. Lúc ấy gã nổi dạ thơm thảo, nghĩ bụng của ngon vật lạ thế này nên để dành cho Lục Khục một quả, bây giờ mới thành có thuốc mà cứu tính mạng Thạch Tử Ngưng.

Xem ra làm người ở đời, rất nên suy nghĩ cho người khác.

Lý Huyền gượng nhẹ bóc lớp vỏ, mùi hương thơm mát lập tức toả lan. Lý Huyền dùng tay trái cậy răng Thạch Tử Ngưng, tay phải se sẽ rút lớp dịch đào vàng óng vào miệng cô ta. Lúc này đôi môi nhỏ xinh của cô đã tím tái, cũng may lớp dịch đào vào tới nơi là tan, từ từ trôi xuống dạ dày Thạch Tử Ngưng.

Lý Huyền quan sát thấy có vẻ công hiệu, lại cẩn thận bôn nốt chỗ dịch đào cho cô gái. Khuôn mặt trắng bột bắt đầu ửng ửng sắc hồng, hơi thở vốn gần đứt đoạn dần dần đều đặn trở lại. Vết kiếm sâu hoắm ở cổ không rách rộng ra nữa, và máu cũng ngừng chảy.

Vết thương của Thạch Tử Ngưng khiến nguyên khí cô hao tổn trầm trọng, vừa may Bích Vân tiên đào là thánh phẩm trên núi tiên, rất có ích cho việc bổ sung nguyên khí. Lý Huyền nhí nhố đã quen, chứ nếu ăn xong đào tiên biết cần cù tu luyện thì sẽ hấp thu được linh khí trời đất trong quả đào, giúp công lực tàng tiên gấp đôi. Khờ nổi gã đánh chén đào tiên y như một thứ quả thường, còn về tu luyện, gã đâu biết tu luyện cách nào, mà cho dù biết, có khi cũng ngại khó không chịu chuyên cần.

Nhưng dịch đào vào người Thạch Tử Ngưng rồi, hiệu quả lại hoàn toàn khác. Cô ta khổ hạnh đã quen, tu luyện chăm chỉ không ngừng, lúc này nguyên khí trong người vừa được điều động là vận chuyển liên tục, vắt kiệt linh tức của quả đào.

Đào tiên sinh ra trên ngọc thạch, ba trăm năm mới nở hoa, ba trăm năm mới kết quả, ba năm trăm mới chín, một cây chỉ đậu chín quả, linh tức bên trong rất thâm hậu, Thạch Tử Ngưng hấp thụ xong, không những bổ sung được nguyên khí đã bị mai một, mà còn dự trữ thêm rất nhiều.

Chỉ có điều cô vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Đến nước này thì Lý Huyền không biết phải làm thế nào nữa. Cũng may vết thương ở cổ Thạch Tử Ngưng từ từ kín miệng, biến thành một đường mảnh màu xanh, xem ra không còn điều gì đáng ngại. Viên Cửu Mệnh thạch thì nằm lặn dưới đất, đã ngả màu xám xịt không khác gì những viên đá nhỏ xung quanh. Lý Huyền tiện tay lượm lấy, bỗng buột miệng than khổ, đứng chết sững cả người.

Số là ánh đỏ cánh xanh sau khi bị lưới tầm sét chém thành muôn vụn dài nhỏ, bay tán loạn hết, nhưng khi rớt xuống mặt đất, nó đã gây ra một thay đổi tai hại! Ánh đỏ chạm vào xương trắng vùi trong sỏi đá. xương trắng lập tức rục hồng, rồi rục rịch đứng dậy. Những mảnh xương tàn khuyết chậm chạp nhích động, ghép lại thành một hình người hoàn chỉnh, xương đầu mục nát gắn bên trên xương ngực, mỗi hốc mắt sâu hoắm lóe ra một tia đỏ ma quý, rờn rợn ngược nhìn lên tháp.

Mỗi chấm đỏ rớt xuống, là một bộ xương đứng dậy. Muôn vụn tia sáng đỏ, thoát cái là muôn vụn bộ xương trắng hếu xếp san sát, đứng lớp lớp dưới chân tháp. Người thấy mùi thịt người, chúng từ từ khép kín vòng vây.

Cảnh tượng dị thường khiến Lý Huyền kinh hồn táng đờm, đành chỉ cầu khẩn sao cho bọn chúng ù lì vụng về, không leo được tới đỉnh.

Nhưng Lý Huyền vừa dứt lời cầu khẩn, tháp cao đã lắc lư dữ dội. Lý Huyền càng thêm kinh hoàng, không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Đúng lúc đó, bàn đá trong tháp bỗng từ từ bay lên. Lý Huyền bật thét ngã phệt ra đất, sững sờ đến nỗi hồi lâu không nhúc nhích lại được.

Bàn đá nào đâu, đấy là một cái đầu lâu khổng lồ! Cái đầu lâu ngổng cao, từ từ xuyên vào vầng mây xám xịt nặng trĩu lưng trời. Ngọn tháp rung bần bật, Lý Huyền tái người phát hiện ra, tháp cao này chính là thân thể gắn dưới đầu lâu! Chả trách khi trèo lên, gã cảm thấy các bậc thang có hơi quái dị. Bởi đó không phải là các bậc thang thường, mà là xương sống của một con thú khổng lồ.

Lý Huyền sợ phát khóc, đành ôm chặt lấy Thạch Tử Ngưng, không dám cựa quậy gì, chỉ chòng chọc giương mắt nhìn con quái thú.

Con thú cực kỳ to lớn, chết đã nhiều năm nên thân thể chỉ còn toàn xương, nhưng vóc dáng vẫn hùng vĩ như quả núi, bộ dạng hung hãn vô cùng. Nó có ba đôi cánh, ngọn tháp mà lúc đầu Lý Huyền trông thấy chính

là do xương cánh của nó tạo thành. Thân thể con thú rất dài, tới phần hông thì nối với một cái đuôi khổng lồ. Nó không có vuốt nhọn, xem ra lúc còn sống nhất định là loài có sừng, nhưng hoá cốt rồi thì không thấy sừng đâu nữa.

Một cơn chấn động truyền đi khắp mình con thú, khiến Lý Huyền lao đảo, rồi ngã lộn nhào xuống đất. Con quái thú không hề hay biết, thân thể vẫn tiếp tục trỗi dậy, vươn lên tới tận tầng mây. Nhưng những bộ xương tụ hình trên hoang mạc thì nhìn trừng trừng theo Lý Huyền. Từ hốc mắt chúng, Lý Huyền cảm nhận được sự thèm khát máu thịt, thậm chí còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực từ hốc miệng chúng!

Trời ơi, lẽ nào bọn chúng muốn ăn thịt mình? Tưởng tượng cái cảnh bị lũ xương cốt xơi tái, Lý Huyền sớn hết da gà.

Nhất định phải ra tay trước áp đảo! Hiên nhiên Đối Nhãn thần công hoàn toàn vô dụng với bọn bạch cốt này rồi. Lý Huyền không hề ngần ngại, rút luôn quyển sách ra. Vừa nhìn thấy lúc nhúc xương sọ, Thiên thư đã lộ vẻ hốt hoảng, kêu lên:

- Người... người định làm gì?

Lý Huyền cười nhạt:

- Mau nghĩ cách để chúng ta thoát thân! Lần này không được lấp lửng thật giả nữa, dứt khoát phải chính xác, thẳng thừng. Bằng không, bọn chúng xông lên thì ta lòi người ra đỡ đòn đấy!

Thiên thư gia gia làu bàu:

- Nói chuyện mà chính xác thẳng thừng thì đâu phải là hành động của cao thủ?

Lúc này một bộ xương đã lại gần, nhe nanh múa vuốt lao thẳng tới. Lý Huyền không buồn nghĩ ngợi, tông luôn cuốn sách vào cái mồm há hoác. Bộ xương lập tức nhai ngồm ngoàm giữa tiếng gào rú thảm thiết của Thiên thư. Vừa hoảng loạn vừa nhục nhã, cuốn sách rồi rít gọi:

- Mau lôi ta ra! Ta dạy người cách đối phó!

Lý Huyền tung chân đập thẳng vào mặt bộ xương, cái sọ liền rụng xuống, lăn lóc cộc. Thiên thư nhìn lại dấu hai hàm răng in trên bìa trước và bìa sau của mình, mếu máo nói:

- Thiên thư ta sông gần ấy năm, không ngờ có ngày bị sỉ nhục nhường này! Phì, phì! Cái tên xương cốt mồm toàn những cát, bắn chết đi được... Á được rồi! Người đừng hùng hổ với bậc già cả, để ta nói! - Cuốn sách cần thận sửa sang lại bìa, hăng giọng bảo - Thực ra muốn đối phó với bọn này rất đơn giản. Chúng là vật âm, chỉ nhờ chút máu mà tạm thời trở lại được dương gian, vì thế sợ nhất là thiên lôi.

Lý Huyền hỏi:

- Ta biết đi đâu tìm thiên lôi?

- Không cần tìm - Thiên thư gia gia nói - Lão nhân gia ta đây có thể thi triển Thái Ất thần lôi. Người nhìn tay mình nhé, khi giữa lòng bàn tay xuất hiện một chữ “Sét” thì hãy chiếu thẳng nó vào bộ xương. Thái Ất thần lôi sẽ phóng ra, thiêu rụi nó luôn.

Lý Huyền kêu lên:

- Người thi triển được Thái Ất thần lôi? Người còn biết làm gì nữa?

Thiên thư gia gia đặc ý:

- Mọi phép thuật trên đời ta đều biết cả, nhưng mà...

Mọi phép thuật trên đời đều biết cả? Của khi! Sao không nói sớm? Nếu biết quyển sách thông thạo đủ các phép thuật thì việc gì mình phải khổ sở nhón nhác thế này! An Nã Già La Phượng Đầu thứu, Si Mị Vồng Lạng Thạch Tử Ngưng, thầy đều bị mình đánh cho tơi bời khói lửa hết!

Lý Huyền hăm hăm nhìn cuốn sách. Thiên thư vội bảo:

- Nhưng bây giờ ta lớn tuổi rồi, trí nhớ không còn minh mẫn nữa, chỉ thi triển được vài phép thô thiển nhất mà thôi.

- Làm thế nào mới khiến người nhớ lại được?

Thiên thư gia gia vất óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đau khổ đáp:

- Ta quên rồi...

Lý Huyền tức lộn ruột. Nếu đây không phải Thiên thư mà là Tiểu Ngọc thì gã đã bóp nghẹt lấy cổ cho đến khi thẳng cẳng, mắt trợn trắng đã ra mới thôi. Nhưng bây giờ, đối phó với một cuốn sách thì làm thế sao được?

Cảm nhận được mối đe dọa ghê gớm từ Lý Huyền, Thiên thư hấp tấp bảo:

- Mau chuẩn bị Thái Ất thần lôi, lũ xương xấu đến kia rồi!

Lý Huyền ngẩng đầu, quả nhiên thấy bọn bạch cốt đã xáp lại gần. Đột ngột cảm thấy trong tay nóng ran lên, Lý Huyền bèn xòe ra thì thấy giữa lòng bàn tay xuất hiện một chữ “Sét” đỏ rực. Gã giơ tay chiêu vào bộ xương gần nhất, chỉ thấy một tia sáng đỏ bắn ra khỏi lòng bàn tay, vạch một lằn chớp qua khoáng không, rồi “ùng” một tiếng, thiêu cháy bộ xương thành tro vụn. Bộ xương này vốn là cốt khô đã mục nát mấy trăm năm, làm sao chịu đựng nổi uy lực của phép thuật nhà trời đó. Ánh đỏ trong khối sọ lập tức tan biến, xương cốt hoá thành vụn bột rất là tả. Lũ bạch cốt xung

quanh nhốn nháo cả lên, đà tiến cũng bắt đầu chậm lại. Lý Huyền mừng rơn, cười ha hả:

- Bán lĩnh người vẫn thật cao cường!

Thiên thư khinh khinh đáp:

- Thế đã là gì! Năm xưa Tứ Cực gia gia dùng ta thi triển Thái Ất thần lôi, ánh chớp dài cỡ trăm trượng từ trên trời chém xuống, ma cản giết ma, thần đô diệt thần. Đâu có như người, đánh bay được một bộ xương tí teo đã cao hứng đến như vậy!

Cả bìa sách lộ vẻ bỉ báng, phe phẩy trang đầu ra chiều xem thường sự hân hoan của Lý Huyền. Lý Huyền nổi cáu, giục giã:

- Mau, lại lần nữa!

Chữ “Sét” tái hiện, lần này là màu biêng biếc, tia chớp nổ mang theo cũng xanh lung linh, tiếng rền trầm đục, song phạm vi tác động mở rộng ra cả các bộ xương xung quanh, cùng một lúc đánh bật được cả đám, khiến chúng lăn lộn cộc trên đất. Lần này số xương cốt bị đẩy lui tuy nhiều, nhưng uy lực cũng vì thế mà suy giảm, không đủ nghiền vụn chúng như thần lôi đỏ rực lúc trước.

Tiếp tục thi triển thêm vài lượt sấm sét, Lý Huyền dần dần hiểu ra, Thái Ất thần lôi biến hoá từ một trong tứ đại nguyên khí là đất, nước, lửa, gió. Nguyên khí khác nhau sẽ khiến màu sắc của thần lôi khác nhau, sức mạnh cũng không tương đồng. Hoả lôi rất tập trung, chỉ dồn uy lực tấn công một mục tiêu. Thuỷ lôi lại phân tán, cùng lúc nhắm đánh nhiều mục tiêu. Địa lôi từ dưới toả lên, trúng kẻ nào sẽ khiến kẻ đó tê liệt. Phong lôi nổ ra thì sẽ bùng phát thành một vòng sấm sét, đẩy bật kẻ địch đi xa. Đất, nước, lửa, gió, đều có những ưu điểm riêng. Về sau Lý Huyền xuất chiêu bằng cả hai tay, đánh cho bọn xương cốt ngã dúi ngã dụi hoặc cháy trụi thành tro, tinh thần hết sức khoan khoái. Thiên thư ho hắng:

- Gã trẻ tuổi, khoan đã... khoan đã... Lão nhân gia ta đây sắp chịu không nổi nữa rồi.

Lý Huyền cười ha hả:

- Gắng một lát nữa thôi, tiêu diệt nốt mấy bộ xương này thì để người nghỉ.

Cuốn sách ngược lên thì thấy khắp nơi nhung nhúc những xương cốt. Tiêu diệt nốt ư? Chưa chừng lúc ấy nó đã chết cứng queo!

Thiên thư định phán đối thì nghe thấy trên mấy vang vọng tiếng hú huyết lạnh lạnh, vàng mây u ám dày nặng nhất đột ngột tản ra, mặt Lý Huyền tái nhợt!

Con quái thú lúc này đã đứng sừng sững, ba đôi cánh xương giang rộng, mỗi đôi dài chừng mười trượng, thân hình thì phải đến trăm trượng có dư, cao vút lên tận trời, hệt như ma thần! Một luồng sáng đỏ từ đầu nó bắn ra, rờn rợn như phù chú của ác quỷ địa ngục, chiếu sáng khắp chín tầng trời. Bộ xương trắng hếu liền từ từ nhuộm màu đỏ máu. Tiếng rít lạnh lạnh vẫn liên tục vang ra, hệt như con thú đang chịu đựng một cơn đau đớn ghê gớm lắm.

Ánh đỏ đột ngột tụ vào Lý Huyền.

Lý Huyền giật bắn người, biết rằng mình đã bị quái thú nhìn thấy rồi. Lòng chỉ le lói một phần vụn hy vọng, nhưng Lý Huyền vẫn giơ tay phóng Thái Ất thần lôi. Sấm sét nổ đùng, một luồng sáng đỏ bắn ra, lao tới quái thú. Lý Huyền thiết tha mong đợi Thái Ất thần lôi sẽ đánh tan tành quái thú y như với những bộ xương cốt kia, nhưng tia sét chỉ đâm sâu vào quái thú được chừng ba trượng là biến mất không tăm tích.

Lý Huyền kinh sợ, Thái Ất thần lôi đối phó hữu hiệu với những bộ xương kia như thế mà lại không hề gây ảnh hưởng gì đến con quái này. Gã

vội chớp lấy Thiên thư, hỏi dồn:

- Người có phép thuật nào nhiều uy lực không?

Thiên thư gia gia cũng phát hoảng vì con thú, lắc đầu quầy quậy:

- Không! Lão nhân gia ta đây quên tiết rồi. Chúng ta bỏ chạy. Bỏ chạy? Chạy đi đâu được trước một con quái thú có tầm vóc đồ sộ như thế? Lý Huyền ước chừng dẫu mình có chạy thực mạng đến một canh giờ, thì con thú chỉ cần vỗ ba cặp cánh một lần là bắt kịp. Nhưng nói thì nói vậy, bất kể thế nào gã cũng không thể ngồi đây chờ chết. Lý Huyền hỏi:

- Người có biết thuật độn thổ? Ẩn thân? Thu nhỏ người? Dựng lũy ngàn dặm? Bảy mươi hai phép biến hoá?

Lý Huyền nhón nhác đem tất cả những phù phép mà mình từng nghe nói ra hỏi một lượt. Hỏi món nào, Thiên thư lắc đầu món ấy, nhưng đến món cuối cùng, Thiên thư lại bảo:

- Biến hoá thì ta biết, chỉ có điều không tới bảy mươi hai phép.

Lý Huyền cả mừng:

- Vậy người có thể biến ta thành hình dáng bộ xương không?

Thiên thư đáp:

- Phép đây quá dễ, lại có hình mẫu để tham khảo, ta nghĩ chắc ta làm được.

Lý Huyền mừng rỡ giục:

- Biến mau!

- Lát nữa... khi trong lòng bàn tay người xuất hiện chữ “Biến”, người vấy nó vào bản thân mình là xong...

- Mau lên!

Lý Huyền vận phong lôi, đánh mạnh xuống đất vài phát. Một con lốc cuốn bột cát sỏi lên, rồi bùng ra mù mịt. Gió cát lắng lại rồi, Lý Huyền và Thạch Tử Ngưng cũng biến mất, thay vào đó là hai bộ xương.

Ồ? Thế hai người kia đâu? Đám bạch cốt xôn xao thắc mắc. Nhất định là bọn chúng lẫn trốn mất rồi, tìm ngay! Cả lũ nháo nhào đi tìm. Tìm người không chỉ cần mắt, mà còn cần mũi. Người sống có mùi vị rất thơm, rất dễ phát hiện. Cả lũ hít ngửi bên trái, đánh hơi bên phải, hít ngửi tới tận chỗ hai bộ xương kia.

Oe, mùi gì mà quái gở! Thối quá! Bộ xương đứng gần nhất không chịu nổi, ngã khuỵu xuống đất. Cả lũ không dám nấn ná lâu ở đây, bèn quay sang hướng khác lòng sục. Tìm tới tìm lui, vẫn không thấy hai người nọ đâu cả. Chúng trơ đi đâu rồi? Tiếc quá! Bọn bạch cốt ai oán nghĩ, cử động từ từ chậm lại, cuối cùng hoá thành xương nát, nằm trở lại đất hoang, tiếp tục tập trung sức mạnh đợi chờ một đợt tấn công mới.

Ánh đỏ trên mình quái thú cũng dần dần tối đi, thân thể đồ sộ dần dần sụp xuống, chụm thành tháp cao như ban đầu.

Ngày nào còn chưa có ai tới, thì bọn chúng còn lặng lẽ mai phục như vậy, có lúc phái lạng lẽ liên tục mấy trăm năm.

Vì sao hai bộ xương kia vẫn đứng đó? Một bộ còn cầm quyển sách trong tay, mà trông quyển sách rất quen mắt nữa. Tai bọn bạch cốt giồng hết cả lên, hốc mắt trợn trừng, cả lũ lập tức tỉnh ngủ, xúm xít vây hai bộ xương kì quặc nọ lại.

Tiếng rít giận dữ bật lên, xé rách vòm không mênh mang. Con thú khổng lồ lại hoá hình xuất hiện, hiển nhiên tức điên trước hành vi lừa đảo của Lý Huyền, chỉ muốn bắt được hai kẻ con sâu cái kiến để tiện kia, xé làm muôn mảnh, lấy máu chúng mà tắm rửa.

Lý Huyền tái mét mặt, không buồn đóng giả bộ xương nữa, vừa ôm chặt Thạch Tử Ngưng vừa thét:

- Chạy thôi! Người có phép thuật gì giúp ta chạy được nhanh hơn không?

Thiên thư đáp:

- Đây là sở trường của ta! Thần Hành Vạn Lý

Giữa lòng bàn tay Lý Huyền xuất hiện một chữ “Nhanh”. Lý Huyền vẩy bàn tay vào mình, liền thấy hai chân mát rượi, thân hình nhẹ bỗng đi, hầu như cảm nhận được cả tiếng gió bay. Gã nhón chân, vù vù vù vù, chớp mắt đã băng đi được mấy chục trượng!

Ồ! Thiên thư gia gia quả nhiên có tu tập bản Enh đào tẩu! Lý Huyền cả mừng, cảm đầu cảm cổ chạy.

Phía sau tiếng gió gầm rít. Con quái thú khổng lồ chậm rãi đập ba đôi cánh, phì phò đuổi theo. Tạ ơn trời đất, tốc độ đập cánh của nó không nhanh, chí ít còn chậm hơn Thần Hành Vạn Lý đôi chút.

Nhưng hoang mạc mênh mông hoàn toàn trống trải, Lý Huyền biết chạy tới đâu kia chứ? Trên cát vàng không có một địa điểm nào che chắn, dù gã chạy nhanh đến đâu, con quái thú có tầm nhìn từ trên chín tầng trời kia cũng trông thấy rõ ràng.

Không thoát thân được rồi!

Si và Lạng khuyu xuống, quỳ trước một bệ đá khổng lồ. Cả hai đều run lẩy bẩy, không dám ngẩng đầu lên, nỗi hồ thẹn và sợ hãi gấm ghê gần như đè bẹp linh hồn họ, khiến họ chỉ muốn tự tử vì mặc cảm tội lỗi.

Người trên bệ đá lãnh đạm nhìn họ.

Con người khiến Si và Lạng sợ hãi khủng khiếp ấy lại có bộ dạng rất yếu ớt. Thân hình mảnh khảnh của gã bọc trong tấm áo rộng thùng thình, trông như ngọn cỏ mùa thu có thể bị gió thổi gãy bất cứ lúc nào. Da gã nhợt nhạt như loại sứ tình xảo nhất, tưởng chừng động khê vào là vỡ. Gã bật ho, thi thoảng đưa tay áo lên chấm chấm miệng, vết máu lổm đổm theo tiếng ho của gã bắn ra, nhuộm đỏ cà cửa tay.

Đây chẳng qua chỉ là một thiếu niên bệnh tật dầm dề đợi ngày xuống mộ, nếu như không tính đến đôi mắt. Đó là một đôi mắt kỳ dị, người ngoài trông qua sẽ thấy không có chút gì đặc biệt, nhưng nếu chăm chú quan sát thì phải sờn gai ốc, bởi vì đôi mắt ấy khoan sâu đến tận đáy linh hồn họ. Đó là thứ ánh mắt xuyên qua được sinh tử luân hồi, quái gở nhất là mỗi bên mắt lại có hai con người nằm đè lên nhau, một con người nhìn dương, một con người nhìn âm. Kiểu mắt ấy gọi là Trùng đồng. Chỉ khác ánh sáng trong con người gã lại không ổn định, lúc rực lên lúc tối đi theo những tràng ho, như thể ngọn lửa sinh mệnh của gã dễ dàng tắt rụi đi bất cứ lúc nào vậy.

Si và Lạng nhìn gã thiếu niên, bất giác cùng lo lắng. Họ đều biết uy lực của đôi trùng đồng kia mạnh ngang trời đất, nhưng cũng biết thân thể chủ nhân yếu ớt vô cùng, e rằng một ngọn gió cũng đủ khả năng làm gã táng mạng. Song điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng tới sự kính sợ của bọn họ. Họ kính sợ trí tuệ thiên tài và bản lĩnh thần thông của người này. Trí tuệ và bản lĩnh ấy là một bí mật của trời đất, họ vĩnh viễn không thể nào dò biết được.

Chỉ lạ một nỗi người giỏi đến vậy, vì sao thân thể gầy yếu như thế? Thậm chí hơi bị gió thổi là đã sinh bệnh rồi. Nếu được, họ thực sự muốn dùng thân thể mình để bù đắp, thay chủ nhân chịu đựng những cơn giãy vò bệnh tật. Người ngồi trên bệ là chủ nhân của họ, cũng là chỗ dựa để họ hoành hành thiên hạ. Người đó ho khê, rồi chậm rãi nói:

- Số mạng của mỗi địch nhân đều do ta đồ biết bao tâm huyết tạo ra, ta luôn hy vọng có thể khắc họa số mạng ấy hoàn mỹ một chút, để địch nhân chết đi cũng không phải hối tiếc điều gì.

Si và Lạng lắng nghe. Tiếng nói của chủ nhân xuyên qua hư không vô tận, hướng tới con người mà số phận đã sắp đặt cho trở thành tác phẩm của gã:

- Ta dạy Ảo Nhân thuật cho các người, nhưng các người lại không hiểu được cái lẽ ảo tức là thật, thật tức là ảo, vì vậy Mị và Vồng mới bất cẩn mà chết... Nhưng chúng chết cũng không uổng đâu, bởi vì ta đã nhìn thấu được địch nhân.

Gã thiếu niên ho sù sụ một hồi, khuôn mặt nhợt nhạt đỏ gay lên, y như một con chim nhốt trong lồng đang hát tới những tiếng cuối cùng của sinh mệnh. Đôi tròng đồng chậm chậm xoay chuyển. Một con người nhìn dương, một con người nhìn âm. Hai con người cùng xoay, kiếp trước, kiếp này đều hiện lên trước mắt. Dần dần, trước mắt gã hiện lên một ốc đảo...

Đó là ốc đảo trước đại sát kiếp, hay là sau?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 3: Thiên Binh Dũng Mãnh Xuống Biên Cương

Lý Huyền cuống cà kê, cái bóng đen khổng lồ đằng sau càng lúc càng lớn, tiếng vỗ của ba đôi cánh xương càng lúc càng vang, rõ ràng quái thú đã dần làm quen trở lại với cử động thân thể, nên di chuyển thoái mái hơn.

L

Cũng may quái thú không biết phép thuật, bản lĩnh lại có hạn, chứ không nó quạt một trận gió thì mình chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết. Lý Huyền vừa mới nghĩ thế thì một trận cuồng phong nổi lên. Gã hấp tấp ngoái đầu, trông thấy giữa sáu chiếc cánh của quái thú cuộn lên hàng loạt xoáy cát, sự mệnh mang của đại mạc dường như đều đổ dồn vào trong đó. Ba đôi cánh cứ một chập lại một mở, tạo ra mấy vòi rồng khổng lồ, sầm sập tiên tới. Lý Huyền táng đờm kinh hồn, rú lên một tiếng, dốc sức chạy thực mạng.

Vòi rồng gầm rít, nổ bùng bùng đằng trước đằng sau Lý Huyền. Bị cơn cuồng phong hung hãn đẩy dúi dụi, gã luôn mồm gào thét. Những viên đá vụn được sức gió, đâm chỉ chít vào người Lý Huyền.

Lý Huyền chạy đến đâu, những giọt máu rơi xuống đến đấy...

Đúng là chạy trốn chết...

Giữa lúc hoang mang, nơi chân trời đằng xa bỗng xuất hiện một ốc đảo xanh tươi...

Một rừng đá khổng lồ vươn cao chất ngất, bị gió cát ngàn năm mài mòn thành những hình dạng vô cùng kỳ quái, vây bọc lấy ốc đảo. Cũng nhờ rừng đá này ngăn chặn gió cát ào ạt xung quanh, ốc đảo mới tồn tại được.

Cây cối xanh tươi lặng lẽ sinh sôi. Một dòng suối nhỏ luôn qua chính giữa ốc đảo, tiếng nước chảy trôi róc ra róc rách.

Đây không chỉ là một ốc đảo, mà còn là một hòn đảo cứu mạng.

Lý Huyền phấn chấn reo vang, lách thếch ầm Thạch Tử Ngưng lao thẳng vào ốc đảo.

Thiên thư biến sắc kêu:

- Không được vào!

Nhưng đã đến thời điểm sống chết Lý Huyền còn để ý gì nhiều, gã ngồi bệt xuống bãi cỏ xanh mướt, thở hồng hộc. Tuy được Thần Hành Vạn Lý hỗ trợ, nhưng trận chạy nước rút vừa rồi cũng hút đi toàn bộ sức lực của Lý Huyền. Không ai bắt được gã chạy thêm bước nào nữa.

Con quái thú ngửa mặt gào rống, húc đầu vào rừng đá. Rừng đá khổng lồ rung chuyển, những ngọn đá có đường kính rộng đến mười mấy trượng gần như gãy vụn. Nhưng ngoài những ngọn đá mười mấy trượng còn những ngọn đá hơn hai mươi trượng, ngoài những ngọn đá hai mươi trượng còn những ngọn đá hơn ba mươi trượng, con quái thú tuy mạnh mẽ, song vẫn chưa đủ sức húc gãy toàn bộ số đó. Và dẫu nó có tới ba đôi cánh, nhưng tại thân mình quá to lớn nên không thể bay cao đủ để vượt qua các chòm đá. Cũng không thể chui lách qua các khe đá được.

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến gió cát chưa nuốt chửng được ốc đảo. Chứ nếu bọn quái thú xông vào giày xéo một trận, thì ốc đảo kiểu gì cũng bị sa mạc hoá mất rồi.

Lý Huyền thở phào, nằm sấp xuống bên sườn uống mấy ngụm nước. Nước suối ngọt ngào mát lạnh, uống xong tinh thần phấn chấn, thấy môi Thạch Tử Ngưng khô nứt, Lý Huyền bèn vốc ít nước chấm lên môi cô. Thạch Tử Ngưng trước sau vẫn không tỉnh.

Lý Huyền thở dài, lại ẵm cô dậy, đi sâu vào trong ốc đảo.

Trước khi nghĩ ra cách giải quyết, tốt nhất là nên tránh thật xa con quái thú kia.

May thay ốc đảo cũng rộng, tầm mắt phóng được rất xa, nhìn mãi không thấy tận cùng. Lý Huyền men theo dòng suối đi hơn một canh giờ, phía trước bỗng hiện ra một hồ lớn.

Nước hồ long lanh trong vắt, y hệt viên minh châu khảm giữa vùng cây cỏ xanh tươi, một khu rừng trải dài như vành trăng ôm quanh mặt đông bắc hồ, giống nàng công chúa yêu kiều của một cổ quốc sa mạc đang uể oải nằm trên chiếc sập êm ái.

Lý Huyền nhìn cái hồ, bỗng thấy lòng choáng váng. Đường như kiếp trước gã đã đi qua nơi này, cái hồ sao mà quen thuộc, quen thuộc đến nỗi tim gã nhói đau.

Lý Huyền ngẩng đầu. Rừng đá trải dài đến hồ thì chụm thành một dãy núi cao vách thẳng đứng. Trên vách núi ấy hình như có chữ.

Lý Huyền giật mình, nhẹ nhàng đặt Thạch Tử Ngưng xuống thảm cỏ bên hồ nước, rồi tiến về phía vách đá. Gã mang máng cảm nhận gã lại sắp tìm hiểu thêm được về kiếp trước của mình. Trái tim gã đập thành thịch,

gần như nôn nóng. Gã có thể tìm biết được khuôn mặt ấy không? Có thể vén được tấm mạng che của số mệnh kiếp trước không?

Dãy núi đá khổng lồ chạy sâu vào trong hồ, đứng chênh chênh với khu rừng vành trăng, rồi đâm xéo vào một mé hồ. Tựa như bị thần linh thời thượng cổ dùng một chiếc búa trời phật thẳng xuống đến đây vách núi sừng lại thành một vách đá trơn nhẵn bóng loáng, hệt như tấm gương sáng để thần nữ sau khi tắm ở hồ thì lên soi.

Những dòng chữ nọ, chính là khắc ở vách đá này.

Lý Huyền chạy đến gần, ngẩng mặt nhìn thì thấy hai hàng chữ lớn bay bướm: “Định Viễn gặp Thừa Hương công chúa ở đây, muốn đời ngàn kiếp, mãi không xa lìa”.

Nét chữ rắn rỏi mạnh mẽ, cứng cáp phóng khoáng, tỏ rõ khí chất anh hùng tung hoành trên đại mạc. Nét nào nét ấy ăn sâu vào đá, phải sâu đến một thước, hiển nhiên là khắc bằng một dụng cụ cực sắc, mà đi rất trơn tru, hoàn toàn không ngập ngừng ở bất cứ chỗ nào.

Lý Huyền kinh hồn, không ngờ nổi kiếp trước đao pháp của mình lại ghê gớm đến mức ấy!

Vết đao phản chiếu ánh nước long lanh trong hồ, khiến mười bảy chữ như phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Nghĩ thế nào, Lý Huyền lội nước đi xuống, bước tới vách đá ấy.

Chữ ngoài cùng cách bờ không xa, Lý Huyền chỉ đi một thoáng là tới. Gã nhìn con chữ, lòng trào lên một cơn thôi thúc, muốn sờ vào lời thề mà kiếp trước mình đã lập ra.

Hào khí và tình cảm của Định Viễn hầu, Lý Huyền kiếp này không tài nào sánh được.

Liệu gã có thể tiếp nối được lời thề thiên thu vạn kiếp này chẳng? Lòng đầy dằn vặt, Lý Huyền chậm chạp giơ tay, áp lên hàng chữ.

Mười bảy chữ chột toả lên một thứ ánh sáng dịu dàng, rồi đột ngột, cùng rung chuyển như động đất dưới lòng bàn tay Lý Huyền. Trong lúc đầu óc váng vất, gã thấy cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Gã như trông thấy mình đứng với người con gái nọ, quỳ bên mặt hồ, đồng dục nói ra lời thề đó. Hào khí ngập lòng, gã cười nói với người con gái:

- Trời đất làm chứng, tấm lòng của Định Viễn la đối với nàng mãi mãi không thay đổi.

Đoạn gã tung mình lên, thanh Định Viễn hoá thành một dòng ánh sáng, bay lượn quanh thân, khắc vào vách đá hai dòng chữ mà gió cát không tài nào xoá mờ được.

Đó chính là đạo pháp mà bình sinh Định Viễn tâm đắc nhất, chàng dùng để khắc ra lời thề mà cả đời chàng trân trọng.

Định Viễn đáp xuống, cầm lấy hai bàn tay nõn nà của người con gái. Chàng và nàng nhìn nhau cười, đều cảm thấy bình an vui vẻ, tưởng chừng đời này không còn mong cầu gì nữa.

Chàng còn nhớ mình từng cười ngựa cầm đao, thống lĩnh có ba mươi sáu thiết vệ vào Tây Vực, muốn bình định xong năm mươi nước để tạo nên công tích rõ ràng. Nhưng năm mươi nước tự do đã lâu, không chấp nhận Hán hoá. Không thương lượng được. Định Viễn giận dữ khiêu chiến ba mươi quốc sư của năm mươi nước. Đó là một trận huyết chiến.

Bằng đạo pháp tuyệt luân, Định Viễn liên tục đánh bại mười một cường địch, đánh cho đối thủ kinh hồn táng đờm. Nhưng cũng chính vì vậy mà lòng hận thù của tất cả các nước Tây Vực đã bị kích động, bốn vị quốc sư

cùng hợp lực thi triển phép Kim Cương Uy Mãnh, hoá thành Kim cương Bồ tát đại uy đức, quyết chiến một trận với Định Viễn, đánh tan đao khí của chàng, đánh bật xuống chín tầng Yêu Đô.

Chín tầng Yêu Đô ấy là thánh địa của Tây Vực, gói gọn trong cát vàng trải dài vạn dặm, dưới vòm không mênh mang. Định Viễn lặn vào hoang mạc, trải bao khốn khổ mới bò được tới ốc đảo này, được Thừa Hương công chúa giá lâm nơi đây cứu mạng. Hai người vừa gặp nhau đã quyến luyến đắm say. Nhờ sự săn sóc chu đáo của Thừa Hương công chúa, những vết thương của chàng dần dần khỏi.

Hai người thề nguyện sẽ không bao giờ xa nhau.

Thừa Hương công chúa giải thích cặn kẽ với Định Viễn về phong thổ và tâm tính người Tây Vực, khuyên chàng nên dùng trái tim nhân từ để chăm lo dẫn chúng chứ đừng dựa vào sát phạt võ lực để chinh phục. Được công chúa giúp đỡ, tính bạo ngược của Định Viễn dần dần tiêu giảm, sự hung hăng hoá thành hùng tâm, thanh đao không còn phô trương vẻ sắc bén và tàn nhẫn nữa. Kết hợp nhuần nhuyễn cả cương lẫn nhu, cân bằng cả nội tâm và ứng xử, võ công của chàng cũng thăng tiến thêm một bậc.

Sau đó, Định Viễn theo công chúa đi khắp các nước lớn nhỏ vùng Tây Vực, vung thanh đao của mình trừ ma diệt quỷ, cứu khốn phò nguy. Bốn năm trôi qua. Chàng đã chém hạ vô số yêu ma, danh tiếng lẫy lừng khắp năm mươi nước miền biên cương, cuối cùng, được công chúa thuyết phục, liên minh năm mươi nước đã thấu hiểu tâm lòng của Định Viễn, sẵn lòng để chàng dẫn dắt về quy phục nhà Hán. Nhưng họ ra điều kiện là Định Viễn phải tiêu diệt được Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên.

Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên đứng đầu bọn yêu ma ở Tây Vực. Nó có ba đôi cánh, một đôi cánh gió, một đôi cánh lửa, một đôi cánh cát. Ba đôi cánh cùng chớp động thì trời đất u ám, nhật nguyệt tối tăm. Thân hình

nó cao lớn vô cùng, đầu tới chín tầng mây, đuôi thông xuống hoàng tuyền địa ngục. Nó lắc lư một cái là trời long đất lở, núi đổ thành xiêu.

Năm mươi nước miền Tây Vực tuy đều có quốc sư, nhưng không ai dám đấu với Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên. Mỗi năm vào ngày mừng Ba tháng Ba, Đại Ma Thiên tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu, các nước đều phải chuẩn bị bảy cặp đồng nam đồng nữ, cử hành lễ hiến để Đại Ma Thiên trở lại giấc ngủ. Bởi vậy, nếu không trừ Đại Ma Thiên, Tây Vực không bao giờ có ngày bình yên.

Định Viễn nghe kể, mắt trợn to muốn nứt. Bàn bạc với công chúa xong, chàng trở lại ốc đảo, chuẩn bị tiêu diệt Đại Ma Thiên.

Lúc này, Phong Hoả đao pháp của chàng đã đến mức xuất thần nhập hoá, nhưng muốn giết được một con quái thú tu luyện vạn năm thì vẫn chưa đủ lực. Cuối cùng, chàng lên kế hoạch dụ Đại Ma Thiên vào Cửu Thiên Phong Ma trận, mượn lửa địa cực nằm sâu dưới hoang mạc để thiêu đốt hết da thịt của Đại Ma Thiên, rồi dùng đao chém đầu nó, chấn nát nguyên đan của nó, mới tiêu diệt được con ma thú này.

Đó là những ngày tháng biết bao huy hoàng...

Định Viễn và Thừa Hương cùng nhau đi khắp nơi, trừ diệt yêu quái. Nếu không có lời khuyên nhủ và thuyết phục của công chúa, làm sao chàng có thể lập được công danh rạng rỡ ngàn đời như thế? Trong công danh của chàng, ít nhất một nửa là của công chúa Thừa Hương...

Bao nhiêu lần, họ nắm tay đứng trước vầng tà dương, nhắm lại lời thề bên nhau, nhưng bây giờ, lời thề ấy đã hoá thành bụi, thành đất, bị gió cuốn đi mất rồi...

Sang kiếp khác, lời thề còn tồn tại nữa không?

Lý Huyền chậm chạp thu tay về, trí óc choáng váng bởi vô vàn mảnh vụn của ký ức kiếp trước. Cát vàng bạt ngàn, như tình vời vợi...

Gã thậm chí không nhớ được dung nhan đằng sau tấm mạng sa ấy, nói gì đến thề ước dài lâu.

Sau khi đầu thai, gã đã phụ bạc tất thảy.

Như kiếp trước, Lý Huyền cũng quỳ xuống trước Ma sơn, đôi mắt nhìn Thừa Hương công chúa bước vào chỗ chết.

Đó là gã đấy ư?

Nam tử vô tình bạc nghĩa ấy mà là gã?

Nam tử vì công danh sự nghiệp, vì chúng sinh thiên hạ, giương mắt nhìn người yêu dấu bước vào đàn tế Ma sơn mà là gã?

Lòng Lý Huyền trào lên một nỗi đau đớn quặn quại hết như bị hàng đàn rắn độc xâu xé tâm hồn. Gã sẵn sàng lãnh chịu hình phạt này, chỉ cần được nhận một đáp án, chỉ cần trông thấy gương mặt trong cõi luân hồi ấy mà thôi.

Tiếng gầm rít lồng lộng của quái thú xuyên qua rừng đá, truyền vào sâu trong ốc đảo. Lý Huyền sức hiểu ra, con quái thú này chính là những gì còn lại của Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên, không rõ vì sao nay thức tỉnh. Nếu đánh bại nó, có lẽ gã sẽ biết được dung nhan ẩn sau tấm mạng sa của công chúa Thừa Hương.

Biết được rồi, gã sẽ vượt hết trăm sông ngàn núi, vượt qua một cõi luân hồi nữa, để tìm bằng được nàng.

Nhưng không nắm được một đạo pháp thần thông nào, hành trang chỉ có một quyển Thiên thư đăng trí vô biên, làm sao Lý Huyền đánh bại được bộ

xương Đại Ma Thiên hùng mạnh kia đây?

Một tiếng thở dài khê khàng lướt qua dãy đá khổng lồ. Trùng đồng xoay chuyển, chăm chú quan sát cánh tượng thể lương giữa ốc đảo.

Từ những vết đao khắc, ánh sáng lò mờ của dòng chữ thể nguyên phản chiếu vào đôi con người cuộn xoáy của gã, trái tim khô héo từ lâu của gã bỗng trở nên hứng thú, gã không tìm được phải phán đoán, rốt cục Lý Huyền sẽ làm thế nào?

Con người là một loại sinh vật kỳ quặc, thường cảm thấy mình có kiếp trước kiếp sau, nhưng đúng là có ư?

Vết khắc trên vách đá. quả thực đang tồn tại. Định Viễn đao quả thực đã từng ngạo nghễ cắm trên mặt đất. Nhưng hồn phách đang bay lượn trên vách đá kia đúng là bóng dáng Lý Huyền ư? Bàn tay nắm Định Viễn đao đúng là bàn tay của gã ư?

Tình duyên kiếp trước, sang kiếp này liệu còn là tình yêu nồng nhiệt?

Số mệnh và luân hồi, ảo và thực, mấy người có thể phân biệt được đây?

Gã cười héo hắt, chỉ mình gã là có thể xoay chuyển được tất cả những điều này mà thôi.

Bởi vậy, người đời gọi gã là Tâm ma.

Cũng chỉ qua bàn tay gã, luân hồi hư vô mới trở nên chân thực đến thế, kiếp trước kiếp sau mạch lạc như một quyển sách, để gã tùy ý lật giở bất cứ trang nào. Cũng bởi thế, gã có thể tạo ra một cuộc đời khác hẳn mọi người.

Mỗi kẻ địch đều là một dòng chữ trong trang sách gã giở, gã lấy luân hồi làm lò rèn, ảo tưởng làm dùi đục, tạo ra câu chuyện của họ. Lấy mộng

đẹp hoặc ác mộng đào bới lên ánh sáng nguyên sơ ẩn náu đâu đó ở trong đáy sâu tâm linh họ.

Sau đó, chính tay đập tắt.

Để rồi cảm nhận sự hân hoan vì tự tay đập tan đồ chơi mà mình thích thú nhất, đồ chơi được tạo ra lúc mình khéo léo nhất. Lúc ấy, mỗi xúc cảm của kẻ địch đều lan sang gã, khiến gã cảm nhận được tính chân thực của sự tồn tại.

Lúc ấy, gã có thể rơi nước mắt, vì một cuộc sống sắp tiêu tan.

Và kéo theo sau, chính là cái chết.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 4: Chốn Xưa Nhà Cũ Liệu Còn Yên

ột ngàn cách, Lý Huyền nghĩ đủ một ngàn cách, nhưng không cách nào khiến gã đủ tự tin đánh bại Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên chỉ còn trơ trọi bộ xương kia.

Con súc sinh này chả đã lâu mà vẫn khiến người ta phải đau đầu, đúng là giết cũng không hết tội. Lý Huyền hần học nghĩ.

Đại Ma Thiên hệt như một bóng đen khổng lồ, che phủ bên ngoài ốc đảo. Nó liên tục húc vào rừng đá, khiến một ngọn vốn đã bị mài mòn vì gió cát dễ dàng đổ gục xuống.

Lý Huyền không sợ hãi, nhưng cũng biết thời gian dành cho mình không còn nhiều nữa. Bấy giờ, gã đột nhiên cảm thấy một vật gì đó xẹt qua trước mặt mình. Gã vụt thò tay chụp, thì nghe thấy tiếng thét chói tai, trong tay là một đứa bé béo múp trắng bóc. Đoả bé mặc một chiếc áo chèn màu đỏ tươi, xinh xắn đáng yêu, khuôn mặt tròn trĩnh có vẻ kinh hoàng trần trối nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền cười hỏi:

- Người là con cái nhà ai? Sao dám chạy lung tung một mình?

Đứa trẻ không đáp, chỉ oà lên khóc.

Thiên thư thò đầu ra, kinh ngạc hỏi:

- Sâm Oa Oa? Người bắt được một con Sâm Oa Oa?

Sâm Oa Oa? Nghe như tên bào bối ấy! Thiên thư trỏ mái tóc tết bím của đứa trẻ:

- Người trông, đây là Sâm châu. Một, hai, ba, bốn... có bảy hạt Sâm châu, xem ra nó tu đạo cũng được bảy trăm năm rồi đấy.

Lý Huyền nhìn theo hướng trỏ, thì thấy con Sâm Oa Oa nọ tết một chòm tóc trên đỉnh đầu, quả nhiên có bảy hạt ngọc đỏ thắm xuyên thành một chuỗi, quấn chỗ đuôi bím của nó. Lẽ nào... lẽ nào mình vớ được một món bao bối thật? Chắc hẳn việc Đại Ma Thiên xuất hiện đã làm Sâm Oa Oa kinh sợ, nó hoảng loạn tháo chạy nên vô tình để mình túm được.

Lý Huyền cười ha hả:

- Ta nghe nói Sâm Oa Oa là một thứ của báu, nhưng xinh đẹp dễ thương thế này, ta không nỡ làm tổn hại đâu. Nuôi nó làm thú cưng được không?

- Người có thể xin nó một hạt Sâm châu - Thiên thư khuyên - Sâm châu của Sâm Oa Oa có thể coi như nguyên đan của nó, hấp thu được tinh hoa của nhật nguyệt, trị được đủ mọi chứng bệnh kỳ quái độc địa. Cũng có thể cứu tỉnh Thạch Tử Ngưng.

- Xin xỏ cái gì? - Lý Huyền thắc mắc - Cứ giật lấy một hạt là được.

Gã giơ tay túm lấy một hạt ngọc. Thiên thư bảo:

- Phải được Sâm Oa Oa tự nguyện hiến tặng, rồi chính nó phải dùng phép hoá hạt châu thành nước cam lồ, rỏ vào giữa trán bệnh nhân thì sâm châu mới công hiệu. Nếu người thô bạo bắt đi, Sâm châu chỉ là một hạt châu bình thường thôi, không có tác dụng gì hết.

Lý Huyền vội dừng tay, nghi hoặc hỏi:

- Đúng thế ư? Lão già, người không lừa ta đấy chứ?

Cuốn sách cười đáp:

- Ta là Thiên thư gia gia, đời nào lại nói dối?

Lý Huyền nhìn từ đầu xuống chân Sâm Oa Oa, mặt lộ vẻ hung ác, cười gằn bảo:

- Nhóc con, đã biết nhau rồi thì ngoan ngoãn giao Sâm châu ra đây, ta sẽ để cho một con đường sống. Bằng không, ta sẽ hầm như người thành cháo, lúc ấy, đến cái mạng người cũng không còn giữ được đâu.

Thiên thư tốt bụng nhắc nhở:

- Người bắt được đây chỉ là nguyên thần của Sâm Oa Oa thôi, bản thể của nó còn vùi sâu dưới đất cơ. Chỉ cần người buông tay, để nó hoà vào với đất nước lửa gió là nó sẽ lập tức biến hình độn thổ, lúc ấy người muốn bắt lại nó thì còn khó hơn lên trời.

- Lại còn thế nữa? - Lý Huyền kinh ngạc.

Sâm Oa Oa giãy giụa thật mạnh, hòng thoát khỏi tay Lý Huyền. Lý Huyền giờ một tay lên gãi gãi đầu:

- Tiểu băng hữu, người có thể cho ta mượn một hạt Sâm châu không?

Sâm Oa Oa đỏ bừng mặt, lắc đầu quầy quậy. Thiên thư lại tử tế nhắc:

- Một viên Sâm châu tương đương một trăm năm tu hành của Sâm Oa Oa, nó mất một hạt châu tương đương với giảm mất một trăm năm đạo hạnh. Vì vậy trừ phi vạn bất đắc dĩ, nó không cho mượn đâu.

- Thế thì biết làm sao? - Lý Huyền hỏi.

- Sâm Oa Oa thích kỳ hoa dị quả, nếu người có những thứ như Bích Vân đào thì có thể trao đổi với nó.

Lý Huyền nhảy dựng lên:

- Đồ quỷ già! Người không nói sớm! Bích Vân tiên đào đã cho Thạch Tử Ngưng ăn hết rồi.

Sâm Oa Oa kêu chí chóe, Thiên thư phiên dịch:

- Còn hạt cũng được, Sâm Oa Oa nói nó có thể tự trồng.

Lý Huyền bắt đầu ai oán:

- Ta đâu biết một cái hạt còn có tác dụng. Nên ném đi rồi.

Sâm Oa Oa lại kêu chí chóe, Thiên thư tiếp tục dịch:

- Nó nói nó rất sợ, hy vọng chúng ta mang nó đi cùng.

- Dễ quá - Lý Huyền tươi cười - Người bảo nó, chỉ cần nó cứu được Thạch Tử Ngưng, ta sẽ đưa nó ra ngoài, nuôi trong Ma Vân thư viện, Đại Ma Thiên Đại Ma Địa gì cũng không thể gây tổn hại cho nó được.

Lúc này Sâm Oa Oa mới gật đầu. Lý Huyền bế nó lên, bước tới chỗ Thạch Tử Ngưng đang nằm. Sâm Oa Oa vừa trông thấy Thạch Tử Ngưng đã đổi sắc mặt, reo chí chóe mấy tiếng. Thiên thư dịch:

- Nó bảo nó thích Tử Ngưng cô nương, nhất định sẽ cứu cô ấy.

Lý Huyền lau bàu:

- Sao không nói sớm?

Sâm Oa Oa giơ cánh tay mũm mĩm, tháo một hạt Sâm châu từ trên bím tóc xuống. Nó lăm bắm một lúc, viên ngọc dần dần hoá thành một quầng sáng đỏ, phình to lên trong tay nó. Từ trong viên ngọc vọng lên tiếng rỗng rỗng vang dội, thoát cái, quầng đó hoá thành một con rồng đỏ, bay lượn trên không, cất một tràng ngâm vang vọng, rồi chui vào trán Thạch Tử Ngưng.

Sâm Oa Oa hết cả hơi sức, người rũ xuống mềm oặt.

Thạch Tử Ngưng ngửa mặt phun ra một luồng khí đen, ú ớ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, nhất thời không hiểu được là mình đang ở chốn nào. Lý Huyền thở phào, cười bảo:

- Tạ ơn trời đất, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi.

Sâm Oa Oa mệt mỏi bò vào lòng Thạch Tử Ngưng, kêu riu ra riu rít, bảo cô ôm lấy mình, rồi nặng nề ngủ thiếp đi.

Lý Huyền thuật lại vắn tắt tình hình cho Thạch Tử Ngưng hiểu.

Cô gái gắng gượng đứng dậy, vận lực thử xem, Bích Vân tiên đào và Sâm châu đều là những bảo vật phi phạm, bồi bổ vững vàng cho nguyên khí của cô, nên tuy hôn mê đã lâu mà chân khí không hề suy giảm. Điều đó khiến Thạch Tử Ngưng an tâm phần nào. Nhìn quanh, sắc diện đột ngột biến đổi, cô lật đật lùi ra sau, mặt mũi lại trắng bệch đi. Trắng như tờ giấy.

Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Người... sao thế?

Môi cô gái run run, mãi mới nói được:

- Đây... đây là quê nhà ta.

Lý Huyền sức nhớ ra, Thạch Tử Ngưng ăn bận không giống người trung thổ, xem ra là dân Tây Vực. Văn hoá Đại Đường rất văn minh phóng

khoáng, không phân biệt trong ngoài, không cảm thấy Tây Vực là man di mọi rợ hay trung nguyên mới cao quý.

Lý Huyền thấy sắc mặt Thạch Tử Ngưng không ổn, cười bảo:

- Về quê thì nên vui mừng mới phải, chỉ lạ một nỗi, vì sao quê nhà cô chẳng có một ai thế?

Thạch Tử Ngưng như nhớ lại một bí mật đáng sợ gì, đôi môi run bần bật, cô bỗng khuyu xuống đất, hai tay ôm mặt, tha thiết nói:

- Đừng hỏi ta! Đừng hỏi ta!

Lý Huyền kinh ngạc. Phản ứng của Thạch Tử Ngưng hoàn toàn bất thường. Lẽ nào... vừa nghĩ đến một khả năng ghê rợn, Lý Huyền bất thần ớn lạnh. Lẽ nào người nơi đây đều bị Thạch Tử Ngưng giết sạch rồi?

Lý Huyền không nhìn được run cầm cập, gã lặng lẽ lùi ra sau mấy bước. Lẽ nào Thạch Tử Ngưng chính là Ma vương sát nhân? Chả trách cô ta thích gây khó dễ cho Lý Huyền đến thế.

Thạch Tử Ngưng vẫn quần quai đau đớn, đột nhiên, một tiếng động quái lạ vang lên.

Soạt, soạt, soạt...

Soạt, soạt, soạt...

Tiếng vật gì trườn đi trên đá sỏi. Tiếng động rất lớn, vang khắp đất trời, vọng đến muôn phương. Lý Huyền hoảng hồn, vội vàng trèo lên một ngọn núi đã bị gió bào mòn, nhìn ra ngoài. Vừa nhìn thấy, gã đã muốn ngã lộn nhào xuống.

Những hình người bằng xương trắng hếu nọ cuối cùng đã đuổi tới nơi đây rồi. Rừng đá có thể cản bước Đại Ma Thiên, nhưng không ngăn chặn

được lũ đầu lâu xương trắng này.

Thái Ất thần lôi của Thiên thư có thể chặn bước chúng được không? Lý Huyền không tin tưởng lắm.

Dòng lũ xương trắng ùn ùn đổ tới.

Thạch Tử Ngưng cũng bị tiếng động làm cho kinh hoảng, vừa nhìn thấy đám bạch cốt đó, toàn thân cô đã run lấy bầy, cô thê thảm gào lên:

- Đứng! Đứng! Đứng lại đây!

Trước phản ứng dữ dội ấy, Lý Huyền vội vàng ôm lấy cô bảo:

- Được, được, chúng ta đi, không để bọn chúng lại gần.

Lý Huyền bế Thạch Tử Ngưng chạy ngược chiều với lũ bạch cốt. Thạch Tử Ngưng tức giận hỏi:

- Người làm gì vậy?

Cô đẩy mạnh một cái, Lý Huyền mất đà bật lui mấy bước, rồi ngã phệt xuống. Lúc này gã nhớ lại là Thạch Tử Ngưng đã tỉnh rồi, ầm cô nữa thì thật không phải với cái lễ nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng đằng nào gã cũng đã ôm ấp suốt hàng nửa ngày trời, ôm nữa thì có làm sao?

Lý Huyền ghé mặt lại, đem lý lẽ đó cãi cự với Thạch Tử Ngưng, quả nhiên không ngoài dự liệu, cô đánh đấm gã tới bời.

Trút giận lên Lý Huyền xong, tinh thần Thạch Tử Ngưng có khá hơn, tuy vẫn tái mặt khi trông thấy bọn bạch cốt, nhưng không bài hoải đến nỗi gục ngã bất cứ lúc nào nữa.

Lý Huyền oán thán, vì muốn củng cố tinh thần cho cô mà mình phải hy sinh lo lớn đến thế này. Gã biết trong lòng Thạch Tử Ngưng nhất định chứa

một quá vãng đau thương, nhưng gã không dám hỏi, sợ chạm vào nỗi đau của cô. Thạch Tử Ngưng lìm lìm im lặng, cùng Lý Huyền chạy ra ngoài. Lâu lắm, cô mới đột ngột lên tiếng:

- Người có trông thấy quần áo rách rưới trên người bọn chúng không? Trên đó có một số hoa văn kỳ quái.

Lý Huyền gật gật đầu:

- Ta trông thấy rồi, giống như... giống như rùng đá ở đây vậy.

Giọng Thạch Tử Ngưng toát ra nỗi đau đớn:

- Đó là dấu hiệu của Thạch quốc chúng ta, những xương cốt này đều là những người dân đã chết.

Lý Huyền giật mình, chẳng trách Thạch Tử Ngưng lại đau buồn đến thế. Trông thấy hình dung xương sọ của bao nhiêu đồng bào, ai mà không rùng mình cho được. Gã cẩn thận lựa lời, an ủi rằng:

- Nhập thổ... nhập cát là yên... đã chết rồi thì không nên đau thương nữa. Sau rồi chúng ta nghĩ cách để bọn họ trở về với cát bụi là được rồi.

Thạch Tử Ngưng lắc đầu:

- Không, người không biết, bọn họ vì ta mà chết.

Lý Huyền sửng sốt:

- Người giết họ à?

Thạch Tử Ngưng nổi giận:

- Chỉ nói linh tinh! - Nhưng câu nói của Lý Huyền hiển nhiên đã chạm đến nỗi đau của Thạch Tử Ngưng, cô thở dài - Hơn một trăm năm trước,

tộc ta xuất hiện một đấng anh hùng kiệt xuất, tu vi cực cao, có thể nói là vô địch thiên hạ. Người cưỡi bốn con thần long, tung hoành thiên hạ, khiến uy vọng của tộc ta đạt tới mức cường thịnh chưa từng có, người tộc ta đều tôn người làm Long Hoàng. Nhưng người quá ư ngạo mạn, khiến Tuyết Ẩn thượng nhân và nhiều người khác giận dữ. Họ dùng những thủ đoạn đê hèn khiến Long Hoàng chết trong tay Quân Thiên Thương. Sau đó lại nhẫn tâm cắt đứt huyết mạch của tộc ta, chủ ý tiêu diệt hoàn toàn đồng bào ta. Người tộc ta vì muốn gìn giữ giọt máu cuối cùng của Long Hoàng, bèn gắng gỏi chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tất cả đều thiệt mạng trong cát vàng vạn dặm, hoá thành xương khô.

Cô lặng lẽ thở dài:

- Nguyên nhân khiến Tuyết Ẩn thượng nhân muốn tiêu diệt tộc ta chính là vì trong tộc ta lưu truyền một lời sấm: huyết mạch hậu duệ của Long Hoàng có thể giúp người phục sinh. Vì vậy đồng bào ta mới tử chiến để bảo vệ giọt máu cuối cùng ấy. Họ tin tưởng rằng khi Long Hoàng phục sinh thì nhất định sẽ báo thù cho họ, để họ được an tâm nhắm mắt. Mà giọt máu cuối cùng ấy... - Nỗi đau đớn lan toả khắp khuôn mặt kiêu diễm, Thạch Tử Ngưng khó khăn lắm mới buột ra được mấy chữ cuối - chính là ta.

Lý Huyền rùng mình. Gã chưa từng nghĩ rằng Thạch Tử Ngưng lại phải chịu đựng một số mệnh nặng nề như vậy. Chà trách cô ta cứ khắc khổ luyện kiếm, vất cho kiệt sức mình. Chắc cô đã tận mắt chứng kiến đồng bào mình bị tàn sát, chắc cô không thể quên được những tiếng gào thét trước lúc chết, những gửi gắm nhủ khi hấp hối của họ.

Thạch Tử Ngưng nói như mộng du:

- Mỗi lần nhắm mắt, ta có thể trông thấy những gương mặt đầm đìa máu của mọi người... ta không nhìn được phải bỏ dậy, tiếp tục cật lực luyện kiếm. Chỉ có như thế, trái tim ta mới thư thái đôi chút. Trước kia, ta từng đọc sách cổ gia truyền, biết rằng Long Hoàng bị Quân Thiên Thương chém

vào vòng luân hồi, di thể hoá thành loài khác, bị trấn áp ở sâu trong Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh, ta tốn bao tâm sức mới dò hỏi được vị trí gần đúng, hy vọng dùng máu của ta và Cửu Mệnh thạch mà người đã từng dùng để chiêu hồn người trở lại. Nhưng...

Cô lạnh lùng nhìn quét qua mặt Lý Huyền. Lý Huyền bất giác cười khò. Thì ra cô ta vào Ma Vân thu viện không phải để học đạo pháp, xưa nay lại luôn gắng lòng rèn luyện, hoá ra muốn tìm cơ hội để cứu sống Long Hoàng. Mà bao nhiêu lòng tốt nhất thời vừa rồi của gã khiến công lao của cô ta đổ xuống sông xuống bể hết.

Đúng, Lý Huyền tưởng Thạch Tử Ngưng tự sát, vì vậy xông tới ngăn cản cô. Nhưng nếu không ngăn cản, nghi thức tái sinh có thành công không Lý Huyền không biết, chỉ biết nhất định Thạch Tử Ngưng sẽ chết. Cho dù phải lựa chọn lại, Lý Huyền cũng sẽ không do dự xông tới ngăn cản lần nữa.

Thạch Tử Ngưng bỗng dừng bước, cương quyết bảo:

- Người đi đi! Ta phải ở lại.

- Gì cơ? - Lý Huyền thảng thốt - Người sẽ chết đây!

Thạch Tử Ngưng nói:

- Ta đã thất bại rồi. Nếu Long Hoàng không thể tái sinh, thì chỉ với sức của ta, không thể nào báo thù cho dân tộc được. Ta...

Cô nghiến răng, xoay mình đi lại phía dòng lũ bạch cốt. Lý Huyền rất hiểu ý định của cô, cô muốn đối phó với Tuyết Ẩn thượng nhân, chỉ e là ngoài lão còn những tên quái nhân cao thâm khó lường không kém, bằng không, ngày xưa bọn họ cũng không thể nào huỷ diệt được toàn bộ Thạch quốc.

Lý Huyền đã gặp Tuyết Ẩn thượng nhân, biết rõ đối địch với lão là một việc đáng sợ vô cùng. Thạch Tử Ngưng vốn một lòng cho rằng có thể thức tỉnh được Long Hoàng của tộc mình, nay thất bại thì chút hy vọng ấy cũng tiêu tan, chỉ muốn dùng hết sức lực của bản thân để đối kháng, để báo thù. Kể cũng không khác đi vào chỗ chết bao nhiêu.

Vì vậy, cô tuyệt vọng.

Mối hận của cô quá sâu sắc, nên cô không tài nào chịu đựng nổi sự thật này.

Lý Huyền kéo cô lại, cười chua chát:

- Người biết không, trước khi vào Ma vân thư viện, ta luôn giãy giụa giữa bờ vực sống chết. Từ nhỏ ta đã không cha không mẹ, bị người ta mua đi bán lại, những khi thể thám nhất, ta phải cùng lao động với người lớn, đẩy những tảng đá to như quả đồi, ăn thứ cơm như thức ăn của chó. Từng có nhiều lúc, ta ngẩng đầu lên, không nhìn thấy chút hy vọng nào cả. Nhưng ta tự nhủ rằng, đừng trông xa quá làm gì, cứ trông ngay trước mắt thôi, đời người chính là một tảng đá lớn như vậy, chỉ cần đẩy tảng đá đó đến tận cùng, nỗi khổ của người sẽ kết thúc. Ta thường khích lệ bản thân như vậy, và đẩy hết tảng đá này tới tảng đá kia. Cuối cùng, ta tới Ma Vân thư viện, không phải đẩy tảng đá nào nữa - Lý Huyền nắm tay Thạch Tử Ngưng, nhẹ nhàng nhưng kiên định - Làm người, có những lúc đừng nên trông xa quá, nghĩ nhiều quá, cứ tập trung vào những mục đích gần hơn, để tâm đến những việc ngay trước mặt là được.

Thạch Tử Ngưng giật mình:

- Để tâm đến những việc trước mắt ư?

Lý Huyền cười:

- Trong lòng ta cũng có mỗi ngờ vực rất lớn, nhưng ta tự nhủ, đánh ngã con quái vật này, chưa chừng mỗi ngờ vực của ta sẽ được giải đáp. Người cũng nên nghĩ như vậy, đánh ngã con quái vật này rồi, biết đâu người sẽ tìm ra phương pháp đá bại Tuyết Ẩn thượng nhân.

Lời Lý Huyền hoàn toàn không giải toả được mỗi ưu tư trong lòng Thạch Tử Ngưng, nhưng lại khiến cô buồn cười:

- Tư duy của người quá đơn giản.

Lý Huyền cười lớn:

- Đợi mấy chục năm sau, khi người ngoảnh đầu nhìn lại, có lẽ người sẽ cảm thấy mọi chuyện nên đơn giản hoá như vậy.

Thạch Tử Ngưng dao động, lời Lý Huyền không hẳn là vô vẩn.

Trong những năm nháng ấu thơ vô tư lự, cô đã từng có rất nhiều suy nghĩ phức tạp y như cầu vồng biến ảo trên trời. Lúc này ngẫm lại, những ý nghĩ đó thực sự đơn giản quá đỗi. Mười năm sau, cô lại nhìn lại những lo nghĩ bây giờ, liệu có thể cười bán thân mình cứ làm mọi việc trầm trọng lên không?

Lý Huyền nói to:

- Chính thế, lòng thì nên tính rộng ra, mắt thì nên nhìn gần lại.

Đang nói, gã bỗng mang máng thấy lòng nổi lên một cảm giác lạ lùng. Gã thấy mình tay nắm Định Viễn đao, đứng trên sa mạc hoang vu, nghe Thừa Hương công chúa dịu dàng giới thiệu về phong cảnh và tập tục Tây Vực. Nhìn khuôn mặt tươi tắn như hoa của công chúa, gã chỉ muốn cùng nàng kế cận suốt đời suốt kiếp. Nhưng ảo ảnh ấy nhanh chóng bị gió thổi tan tành, Lý Huyền vẫn là một gã lưu manh không nên cơm cháo gì đang đem những lý lẽ rác rưởi của mình ra lèo Thạch Tử Ngưng.

Lý Huyền thần người ra nhìn, Thạch Tử Ngưng sờ tay lên mặt mình, hỏi:

- Người nhìn gì thế?

Lý Huyền bưng tỉnh, vội đáp:

- Không có gì, ta đang xem lý luận của ta có khiến người thư thái chút nào không?

Thạch Tử Ngưng hừ một tiếng:

- Lý luận gì, chẳng qua chỉ là nói nhăng nói càn! - Soạt một tiếng, cô tuốt kiếm, quát lên - Có điều mười năm sau, nếu ta còn sống, nhất định sẽ báo cho người biết ta có cảm thấy những ý nghĩ bây giờ là phức tạp hay không. Còn bây giờ, để ta chém những bộ xương thành tinh này đi đã.

Cô đã hết ngẩn ngơ, trong lòng hào khí bùng bùng. Truyền nhân của Thạch quốc sợ gì trời, sợ gì đất?

Chỉ thấy kiếm quang lóe rạng, bùng sáng từ mặt đất, bay lượn thành hình rồng, nâng tấm thân rần rỏi của Thạch Tử Ngưng lên, lao phút tới phía Đại Ma Thiên, vùng kiếm chém xả xuống!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 5: Ánh Kiếm Bóng Hoa Cùng Toả Sáng

Đường kiếm vang dội như sấm, đẹp đẽ như ngựa phi, chém mạnh xuống khô xương đầu nứt nẻ của Đại Ma Thiên. Lý Huyền trông thấy mà khoan khoái cả người, không nhìn được phải vỗ tay.

Đ

Đại Ma Thiên gầm rống điên cuồng, hất mạnh đầu, kéo theo một tràng răng rắc, đánh tan kiếm quang của Thạch Tử Ngưng, lại quất cô xuống như chiếc lá rơi, khiến cô ngã bịch xuống cát.

Lý Huyền tái mặt sợ hãi, vội vã lao đến đỡ Thạch Tử Ngưng dậy. Cô hú một tiếng, nhồm lên, hai tay toàn máu. Rõ ràng, kiếm quang của cô tuy sắc bén nhưng chưa đủ sức chém gãy được xương cứng của Đại Ma Thiên.

Thạch Tử Ngưng hỏi:

- Thế nào? Người định làm thế nào để đẩy lui tảng đá Đại Ma Thiên này đây?

Trong óc Lý Huyền sức lóe lên một ý, gã lơ mờ cảm thấy, mình có biết một cách đánh bại Đại Ma Thiên. Cách này ở ngay trước mắt, ở ngay bên cạnh, đáng lẽ gã phải nhận ra sớm mới đúng, nhưng không hiểu sao gã lại không nghĩ tới.

Ừ... đây vốn là lãnh thổ của Thạch quốc, cũng chính là nơi Lý Huyền kiếp trước gặp Thừa Hương công chúa... Định Viễn và công chúa đã đi khắp năm mươi nước Tây Vực, lại đã từng đánh bại Đại Ma Thiên ở đây...

Suy nghĩ của Lý Huyền đột ngột thông suốt. Xem ra, gã có thể dùng cách thức kiếp trước tiêu diệt Đại Ma Thiên thêm lần nữa. Chỉ có điều, gã không nhớ nổi Cửu Thiên Phong Ma trận ở chỗ nào. Ký ức kiếp trước vốn dĩ đã rời rạc, có chuyện rõ ràng vô cùng, có chuyện mơ hồ hết sức. Dung mạo của công chúa thế nào, trước sau Lý Huyền vẫn không thể nhìn rõ.

Cỏ lẽ, là vì lúc ấy ánh mắt Định Viễn đang ở trên chín tầng trời, phóng ra ngoài vũ trụ, nhưng lại lơ đãng dung nhan kiều diễm ngay bên cạnh mình.

Làm thế nào mới được đây?

Lý Huyền đột ngột nghĩ ra, vươn tay chụp vào ngực Thạch Tử Ngưng. Cô gái nổi giận, xòe tay tát bay Lý Huyền, rồi lại tay đâm chân đá một hồi. Lý Huyền gào lên:

- Người làm gì vậy? Ta có chuyện cần hỏi nó.

Lý Huyền giơ tay trở Sâm Oa Oa. Nó đang bám trên ngực Thạch Tử Ngưng, sợ sệt nhìn bộ mặt đầy máu vì bị đánh của Lý Huyền. Thạch Tử Ngưng ngượng chín người:

- Lần sau phải nói cho rõ ràng trước đã!

Lý Huyền cười ranh mãnh:

- Nói rõ thì cho sờ hả?

Sau khi bị nện, Lý Huyền cũng hiểu Thạch Tử Ngưng tức giận vì nổi gi, rồi, nên lập tức khôi phục lại vẻ lưu manh tếu táo ngày thường. Thạch Tử

Ngưng đánh mặt, giơ tay lại định đánh nữa. Lý Huyền vội báo:

- Ta có cách đả bại Đại Ma Thiên.

Thạch Tử Ngưng nghe vậy, quả nhiên dừng tay. Lý Huyền không dám giỡn cợt nữa, hỏi Sâm Oa Oa:

- Gốc rễ người ở đây, tất nhiên có thể xuyên xuống đất, tự do đi lại. Người có phát hiện ra một nơi nào mà khiến bản năng người mách bảo là nguy hiểm, không dám lại gần không?

Sâm Oa Oa tái mặt, kêu oe oe mấy tiếng, trở tay về hướng tây bắc. Ở đó thấp thoáng một thâm cốc, một thâm cốc đỏ rực. Lý Huyền mừng rỡ:

- Đi! Chính là nơi ấy.

Trong lúc hai người trao đổi, bọn bạch cốt đã ùn ùn kéo tới nơi. Hai người chạy ra khỏi ốc đảo, Đại Ma Thiên cao lừng lừng tất nhiên đã trông thấy, liền quạt sáu chiếc cánh, cất mình đuổi theo.

Lý Huyền ra lệnh cho Thiên thư thi triển hai phép Thần Hành Vạn Lý, cho mình và Thạch Tử Ngưng cùng chạy về phía sơn cốc đỏ rực. Nhưng Thạch Tử Ngưng vẫn chán nản Lý Huyền chạy quá chậm, nên nhắc nhở Lý Huyền lên, ngự kiếm phi hành, hoá thành một dải sao băng bay vút về phía trước.

Nhập trường cùng một đợt, mà tu vi sao lại chênh lệch đến thế? Lý Huyền bi ai nghĩ.

Bọn bạch cốt lúc nhúc được Đại Ma Thiên thúc đẩy, cũng ào ào đuổi theo như nước lũ. Sơn cốc đỏ rực chỉ nháy mắt đã áp lại gần.

Thạch Tử Ngưng tà áo lật phất, kiếm quang như một dải sương trong, rẽ hết những sắc vàng của đại mạc và sắc đỏ của sơn cốc, bay vút vào. Bốn bề

sơn cốc này là những dải núi cao nối tiếp, vào cốc là một con dốc rất lớn, lao thẳng xuống dưới sâu. Đi xuống theo dốc, sắc đỏ càng thêm thẫm lại, tạo thành một vầng mây đỏ sẫm, bao vây quanh sơn cốc, không nhìn rõ được cảnh tượng bên dưới. Ai trông cũng phải động phách kinh tâm.

Nhưng đã đến đây rồi, Đại Ma Thiên lại đang đuổi theo tới nơi, nếu họ muốn rút lui hoặc trốn tránh thì thế nào cũng đụng phải bộ xương yêu ma khổng lồ ấy. Sâm Oa Oa lộ đầu ra, sợ hãi liếc sơn cốc, rồi rúc vào trong ngực áo Thạch Tử Ngưng như cũ.

Thạch Tử Ngưng thúc động kiếm quang, tầng mây âm u đó bị kiếm quang xé bặt đi.

Càng xuống càng sâu, Lý Huyền cuối cùng hiểu ra vì sao kiếp trước mình lại chọn nơi này để tiêu diệt Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên. Địa thế nơi đây thực rất bất lợi cho việc tác chiến của giống yêu vật có thân hình kênh cang như thế.

Những cây thạch nhũ đâm thẳng lên, từng khóm từng khóm một, ken dày cả đáy cốc. Thân hình Đại Ma Thiên đồ sộ như thế, vào tới hẻm sâu này thì hoàn toàn không xoay trở được nữa. Huống hồ những cây thạch nhũ đều đỏ rực, còn chưa tới gần đã thấy luồng sóng nóng rực tấp ra, hiển nhiên chúng đều mọc thông xuống tận huyền mạch địa hoả. Nếu Đại Ma Thiên động vào chúng, chắc hẳn lửa trong lòng đất sẽ ngùn ngụt phun ra.

Đáy cốc nằm dưới đất, ngửa mặt nhìn lên, núi cao xung quanh như đè trĩu xuống đỉnh đầu, một khi đã vào rồi thì khó có đường lui. Không khí trong cốc ngột ngạt, ứ đọng bao nhiêu hơi độc mới tạo nên tầng mây mù đỏ thẫm u ám như thế. Máu thịt Đại Ma thiên bị những cây thạch nhũ cắt xé, địa hoá lập tức quyện với mấy dày thắm nhập vào mình nó. Dù được lợi thế là thân hình khổng lồ, nhưng bị vô vàn mũi tấn công vào mình thì sức mạnh cũng sẽ suy giảm.

Đương nhiên tình trạng này là công bằng với tất cả mọi người, ai xông vào đây cũng phải chịu đựng sự khổ ải như vậy thôi.

Lý Huyền đâm ra khâm phục lòng dũng cảm của mình ở kiếp trước. Dám quyết đấu với Đại Ma Thiên trong môi trường khắc nghiệt này, vốn dĩ không phải là điều mà người thường có thể nghĩ tới, có thể làm được.

Gã chợt phát hiện, trên những thân thạch nhũ kia khắc đủ hình mãnh thú, có hình như rồng, hình như mãnh sư, hình như sói độc, hình như voi dữ.

Lý Huyền sức nghĩ ra, phải chăng những hình thú này liên kết với địa hoà, tạo nên Cửu Thiên Phong Ma trận mà gã đã trông thấy trong lúc xuất thần.

Rất có khả năng! Chỉ thế thì mới tận dụng được địa hoá, vây hãm Đại Ma Thiên. Lý Huyền phát hiện ra xong, lòng tự tin trào lên mạnh mẽ, vội vàng đi tìm mẫu chốt để điều khiển trận. Chốt này là một chiếc gương, gương đồng, treo trên đỉnh thạch nhũ cao nhất. Đỉnh thạch nhũ bị chém mất một đoạn nhỏ, tạo thành một mặt bằng, chiếc gương dựng trên mặt bằng đó.

Lý Huyền kêu lớn:

- Đưa ta lên trên kia.

Thạch Tử Ngưng liếc Lý Huyền, rồi vận kiếm quang, phi thân lên trên đài. Cột nhũ này quả nhiên rất cao. đứng đây có thể bao quát quang cảnh trong cả thâm cốc. Chỉ có điều tầng mây đỏ thẫm quá dày, khiến cánh vật đều mờ mờ, nhìn không rõ. Những hình vẽ hổ sói ẩn trong lớp mây mù trông càng thêm hung tợn.

Thạch Tử Ngưng nói:

- Người cứ ở nguyên trên đài. Xem ta đi đấu với con quái thú kia.

Cô biết Lý Huyền tinh quái lanh lợi, giỏi bày đủ mọi trò rắc rối, nhưng tu vi thì thấp cực độ. Với cuộc chiến cần sức lực thế này, Lý Huyền không làm được gì cả.

Trông bộ xương Đại Ma Thiên khổng lồ, Thạch Tử Ngưng bất giác sinh hào khí.

Nếu đánh bại được con yêu quái khổng lồ nhường kia, chưa chừng cũng có đôi chút hy vọng chiến thắng được Tuyết Ẩn thượng nhân chăng?

Tuyết Ẩn thượng nhân cố nhiên là đáng chí tôn ở vùng đồng tuyết, nhưng Đại Ma Thiên hơn một trăm năm trước cũng là ma đầu hoành hành Tây Vực chứ kém cạnh gì?

Thạch Tử Ngưng nghiêng rặng, vận nhẹ chân khí, một lần chớp xanh lập tức xẹt khói lưỡi kiếm, chỉ tích tắc đã bật dài ra đến hơn ba thước, bảo vệ tấm thân mềm mại của cô. Vừa cất tiếng thét lạnh lạnh, Thạch Tử Ngưng vừa hoà mình vào kiếm quang, hoá thành một vệt sao băng lao tới tấn công Đại Ma Thiên.

Ở giữa thâm cốc đó, Đại Ma Thiên thấy ký ức kiếp trước đánh mạnh vào tiềm thức mình. Lo âu và oán hận dâng tràn khắp thân thể, nó ngao nghể ngửa mặt lên trời găm một trảng dài, ba đôi cánh cùng chớp động, ngăm thẳng Thạch Tử Ngưng bổ xuống.

Thạch Tử Ngưng vừa nếm thử sự ghê gớm của Đại Ma Thiên, biết rằng không thể đương đầu trực diện, bèn quát một tiếng, bảo kiếm lóng lánh đâm thẳng vào đầu quái thú, còn bản thân cô thì niệm chú bay vòng lên, đâm vào lưng nó.

Kiếm quang lóng lánh soi vào đốm lửa lơ mờ trong mắt Đại Ma Thiên. Đường kiếm này ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Thạch Tử Ngưng, cái đầu khổng lồ của Đại Ma Thiên quấy động, quật về phía kiếm quang.

Mới vừa đây thôi, trong ốc đảo, chính một cú quai đầu tương tự đã đánh văng cả người lẫn kiếm của Thạch Tử Ngưng. Hiển nhiên cô không chịu để mặc cùng một thất bại đến hai lần, bèn lạnh lẽo minh sang một bên Đại Ma Thiên, búng tay đổi pháp quyết, luồng kiếm quang đột ngột thay đổi, phóng về phía cô, “phụp” một tiếng, đâm thủng một lỗ lớn trên cánh của Đại Ma Thiên.

Đại Ma Thiên giờ chỉ là một bộ xương nên không biết cơn đau da thịt nữa, nhưng bị đâm trúng thì vẫn nổi giận điên cuồng. Sáu chiếc cánh chớp chớp một hồi, tấm thân to tướng chụp thẳng xuống đầu Thạch Tử Ngưng.

Thấy tình hình bất lợi, Thạch Tử Ngưng liền ngự kiếm bay cao, xuyên chéo qua rừng đá. Những cột thạch nhũ to lớn đâm thẳng lên trời, được địa hỏa hun đúc nên cứng rắn vô cùng. Bộ xương to tướng của Đại Ma Thiên đổ ụp xuống, sau một tràng răng rắc, đã có mấy cái xương sườn gãy. Đại Ma Thiên càng giận điên cuồng, thân hình vắt trên các cột thạch nhũ. Cái đầu to tướng đâm húc loạn xạ, vờn theo tấp Thạch Tử Ngưng.

Thạch Tử Ngưng nghiêng rặng, đẩy hết công lực toàn thân xuống chuôi kiếm, thúc cho kiếm quang sáng rực lên, dần dần bắt khói sự truy đuổi của Đại Ma Thiên. Đột nhiên, một bóng trắng nháng hiện, Thạch Tử Ngưng vừa than không ổn, đã thấy cái đuôi cực dài của Đại Ma Thiên chắn trước mặt mình. Nó quật mạnh xuống, Thạch Tử Ngưng không kịp tránh, kiếm quang lập tức bị đánh tan. Chém mạnh lên thạch nhũ.

Đúng lúc tiếp đất, Thạch Tử Ngưng ngẩng đầu lên nhìn Lý Huyền, kiểm tra xem đòn tấn công của Đại Ma Thiên có ảnh hưởng đến chỗ gã không.

Cái nhìn ấy bỗng đánh động ký ức Lý Huyền.

Một trăm năm trước, gã cũng như thế này. Định Viễn đao bay lượn như chớp, tấn công Đại Ma Thiên, mà giữa nguy nan, Định Viễn hầu vẫn không

quên thi thoảng nhìn lên Thừa Hương công chúa đứng trên đài cao, để kiểm tra xem nàng có an toàn không.

Điểm khác nhau là, tu vi tiền kiếp của Lý Huyền vượt xa Thạch Tử Ngưng, mà Đại Ma Thiên lúc đó hùng mạnh ghê gớm, uy thế bao phủ trời đất, mỗi đòn tấn công đều hung bạo đến mức trời long đất lở, mỗi lần va chạm với Phong Hoả đao pháp của Định Viễn đều khiến cả sơn cốc ùng ùng rung chuyển, tiếng ầm ỹ liên miên không dứt.

Lúc ấy, ánh mắt Định Viễn xuyên qua những làn chớp giăng kín tầng trời, nhìn lên Thừa Hương công chúa cầm trên tay chiếc gương đồng. Trong lòng chàng, muốn mỗi tình cảm xót xa thương yêu xen lẫn, chàng cất tiếng bảo nàng không được tiếp tục nữa. Nhưng công chúa không nghe theo, nàng muốn găng hết sức mình, dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng phải cố gắng vì sự bình an vô sự của người thân yêu nhất.

Lý Huyền sức nghĩ ra, vội vàng tháo chiếc gương xuống.

Chiếc gương đồng đã trăm năm chưa chùi mà vẫn ươn nhẵn trong vắt. Trong gương loáng thoáng có dòng ánh sáng dạt dào lưu chuyển, mỗi luồng sáng giống như một mãnh thú đang nhúc nhích quấy động. Chỉ có điều thân hình chúng quá mờ ảo, quá nhạt nhoà.

Lý Huyền cắn đầu ngón tay.

Thừa Hương cắn đầu ngón tay.

Lý Huyền nhỏ máu xuống mặt gương.

Thừa Hương nhỏ máu xuống mặt gương.

Ánh gương lập tức xoáy nhanh lên, máu bị ánh sáng hút lấy, lập tức khiến bóng những con mãnh thú trở nên rõ ràng hơn. Những chiếc răng

nanh nhọn hoắt, những bờm lông dựng ngược, những móng vuốt to tướng, đều rõ ràng nhìn thấy cả, chiếu sáng cả khuôn mặt nhợt nhạt của Lý Huyền.

Lý Huyền khua chiếc gương, một luồng sáng đỏ lòm lập tức phóng ra.

Tiếng hú hét lồng lộng vang khắp sơn cốc, mặt gương trở nên rực sáng, đỏ lòm, thấp thoáng có thể thấy một con báo màu máu khổng lồ từ trong gương bay ra, lao bổ đến hình con báo khắc trên thạch nhũ. Hình khắc liền cửa quây, chỉ tích tắc đã hoá thành một con báo khổng lồ hung hãn, ngửa mặt lên trời gầm rú, nhảy phốc lên, hung hãn cắn phập vào mình Đại Ma Thiên!

Đại Ma Thiên tuy chỉ còn xương, nhưng bị con báo đớp phải, tựa hồ vẫn đau đớn đến tận linh hồn. Nỗi đau quen thuộc khiến nó nhớ lại những nhục nhã phải chịu khi còn da thịt, nó vừa hận vừa giận, bèn tỏ rõ uy phong, quất cái đuôi đánh tan con báo, rít lên một tiếng dữ tợn, thân hình to lớn vụt ngóc lên, mổ tới Lý Huyền.

Lần này không chỉ Lý Huyền, mà cả Thạch Tử Ngưng cũng kinh hoàng.

Một cú tấn công hung mãnh như vậy, Lý Huyền không thể nào chịu được.

Thạch Tử Ngưng nghiêng rằng, kiếm quang vụt lóe lên, chém thẳng xuống xương gáy của Đại Ma Thiên giữa những tiếng ùng ùng dữ dội.

Ánh sáng vụt tắt. đường kiếm này đủ sức nát đá, nhưng Đại Ma Thiên không hề hấn gì. Ký ức đang thức tỉnh, nó nhớ lại ánh sáng trong gương, chính là ánh sáng này đã khiến tấm thân lừng lững thưở xưa của nó hoá thành xương trắng.

Nó nhất định phải phá huỷ chiếc gương, nhất định phải giết chết kẻ cầm gương.

Lý Huyền cuống quýt chân tay, vội nhớ tiếp máu vào mặt gương, lại một luồng sáng đỏ phụt ra, thạch nhũ rền lên, một con hổ máu trỗi dậy gầm rú phóng ra, bổ nhào xuống đầu Đại Ma Thiên. Đại Ma Thiên cúi đầu rống lên, húc vào con hổ máu. Con yêu thú ghê gớm này quả nhiên đầy uy lực, hổ máu còn to lớn hơn con báo lúc nãy, nhưng bị Đại Ma Thiên húc một cái, đã nát vụn như tương, tan biến trong nháy mắt.

Đại Ma Thiên hơi rùn lại, tiếng gầm rú lạnh lốt thấu khắp trời đất, nó lại một lần nữa tập trung sức lực, nhảy bổ vào Lý Huyền.

Lý Huyền kinh hãi, hoàn toàn quên cả né tránh đón đỡ. Bóng dáng Đại Ma Thiên như che lấp cả bầu trời, đó là một sức mạnh mà Lý Huyền vô phương kháng cự. Lần đầu tiên, Lý Huyền cảm thấy tuyệt vọng, cũng như Thạch Tử Ngưng tuyệt vọng.

Thạch Tử Ngưng cắn răng, phi thân lên. Cô muốn cản bước Đại Ma Thiên. Cô quyết không thể trơ mắt nhìn Đại Ma Thiên giết chết Lý Huyền.

Nhưng cô chỉ là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể đối kháng với một con yêu quái thời uy mãnh như thế chứ?

Thạch Tử Ngưng nghiêng rằng, tự chém kiếm vào ngực mình. Máu tươi lập tức trào ra, nhuộm đỏ cả thân kiếm. Người tu hành, bất luận tu đạo hay luyện kiếm, sức mạnh của họ cũng đều ẩn chứa trong máu. Máu nhuộm trường kiếm, sức mạnh của họ sẽ tăng lên gấp bội, nhưng điều này gây nên tổn hại vô cùng lớn với thân thể, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì quyết không thể sử dụng.

Đây đã là lúc vạn bất đắc dĩ.

Máu tươi nhuộm kiếm, lập tức bắn ra một vòng hào quang vòng quanh. Hào quang xông vọt lên trời, lấp lánh tụ thành hình một thanh kiếm khổng lồ, theo đà bay lượn tung hoành của Thạch Tử Ngưng, ánh kiếm vẫn vũ chém mạnh xuống Đại Ma Thiên.

Đường kiếm này đã chứa hết toàn bộ sức mạnh của Thạch Tử Ngưng.

Đường kiếm này, nếu không thành công, kiếm khí nghịch chuyển, nhất định Thạch Tử Ngưng sẽ bị thương nặng.

Sâm Oa Oa ló đầu ra khỏi ngực áo cô, kêu chí chóe, khuôn mặt béo trắng lộ vẻ bị thương. Nó giơ bàn tay nhỏ mồm mồm há xuống một hạt sâm châu, lăm bằm niệch chú, hạt Sâm châu đột ngột hoá thành một tia chớp đỏ rực, nhập luôn vào vòng hào quang quanh kiếm của Thạch Tử Ngưng.

Thanh kiếm quang không lồ bỗng chốc biến hình con rồng, giữa tiếng gầm rú lồng lộng, một đường kiếm chém sát sạt qua mang tai của Đại Ma Thiên.

Sau một tiếng rầm rầm kinh khủng, đường kiếm đã chém đứt một chiếc cánh của Đại Ma Thiên.

Đại Ma Thiên gầm lên long trời lở đất, thân thể đổ nghiêng, húc đầu vào cột thạch nhũ. Lý Huyền bị hất mạnh lên, vô cùng hoảng loạn, đành chỉ nắm chặt lấy chiếc gương. Qua khước mắt, gã nhác thấy một cảnh tượng mà phải kinh hồn.

Chém xong đường kiếm, Thạch Tử Ngưng đã cạn kiệt sức lực, thân hình mềm rũ, ngã khuỵu xuống đất. Còn thân hình khổng lồ của Đại Ma Thiên húc vào cột thạch nhũ xong thì cũng mất thăng bằng, đổ rầm xuống Thạch Tử Ngưng.

Thạch Tử Ngưng không còn cả sức để né tránh, mặt trắng nhợt như tờ giấy, lần này chắc chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Hoàng quá, Lý Huyền vội vàng cắn đầu ngón tay, nhỏ máu lên mặt gương, xoay ngược hướng vẩy ra. Giữa tiếng sư tử rống cuồn cuộn, thân hình Lý Huyền bắn vọt ra, kịp đẩy Thạch Tử Ngưng đi đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng chính Lý Huyền thì bị Đại Ma Thiên đè trúng, đầu choáng váng, dần dần hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc lơ mơ, gã trông thấy Thạch Tử Ngưng thẳng thốt chạy lại. Trong lúc lơ mơ, máu từ người gã chảy xuống nhuộm đầm mặt gương, vô số hồ báo sư tử nhảy ra. Đại Ma Thiên gầm rú cuồng loạn, và bị vô vàn hình vẽ yểm ma ấy xé thành muôn mảnh.

Trong lúc lơ mơ, thế giới từ từ sụp đổ, Lý Huyền và Thạch Tử Ngưng hình như được đưa trở ra ngoài Thái Hạo đỉnh.

Trong lúc lơ mơ, Lý Huyền trông thấy mình kiếp trước nước mắt đầm đìa ôm chặt lấy Thừa Hương công chúa.

Kiếp này, người dùng tấm thân của mình để ngăn chặn Đại Ma Thiên là Lý Huyền. Nhưng kiếp trước, người hy sinh chính là Thừa Hương, người yêu thương Định Viễn sâu sắc.

Cuối cùng, Lý Huyền đã nhìn rõ khuôn mặt nàng.

Đó là Long Vi.

Trời dài đất rộng, một kiếp luân hồi, cuối cùng Lý Huyền lại một lần nữa ghi khắc khuôn mặt ấy.

Cùng lời thề vĩnh viễn không rời bỏ nhau.

Lý Huyền cô độc bước trong tăm tối, ký ức kiếp trước kiếp này dồn dập chồng chéo, khiến Lý Huyền không kịp thích ứng. Lúc thì gã là tuyệt thế cao thủ tay cầm Định Viễn Dao trong biển cát vàng rực mệnh mang, hạnh phúc nắm tay người con gái yêu thương. Lúc thì gã lại là một tên nhóc lưu manh khố rách áo ôm, tự do lang thang trong Ma Vân thư viện. Nhưng nhiều nhất chính là tuổi thơ u ám, khi gã phải liên tục đẩy những tảng đá khổng lồ, chờ đợi gã là cơm thừa canh cặn, lều tranh vách nát và những

trận đòn triền miên. Nhiều lúc, gã cuộn mình trong bùn đất, nhìn sẫm sét rạch xé trên cao mà run lên vì khiếp sợ.

Lý Huyền muốn quên đi tất cả, muốn được vui vẻ một chút, nhưng mỗi lần gã chìm vào đau khổ, quá vắng cơ cực lại ùn ùn kéo về, không sao xua tan được.

Nhưng gã vẫn gắng gỏi tìm quên.

Lý Huyền nặng nhọc tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trong Thái Lao. Lục Khục không hiểu đi đâu mất, vì vậy Lý Huyền có thể nằm duỗi dài thoải mái, điều này khiến gã dễ chịu đôi chút.

Lý Huyền thử nhúc nhắc mình mấy, phát giác ra mới khó làm sao. Gã đã mất quá nhiều máu, thân thể vô cùng yếu ớt, đến động đậy tay chân cũng thấy kiệt sức, gã thở hồng hộc.

Lý Huyền nhăn nhó, bỗng nhận ra lưng mình cồm cộm, tựa hồ đang nằm lên một thứ gì. Lý Huyền gồng sức lôi ra, thì nhận ra chiếc gương ấy.

Chiếc gương đã cứu Lý Huyền kiếp này, cũng như cứu Định Viễn kiếp trước.

Chiếc gương thật có duyên với mình. Lý Huyền lặng lẽ nghĩ. Thế này cũng tốt, có lẽ mình là một kẻ xúi quẩy, toàn mang tới tai họa cho người khác. Nếu không có mình, chắc Thừa Hương công chúa cũng không phải chết. Đợi lành vết thương rồi mình sẽ rời khỏi đây.

Điều tiếc hận duy nhất là chưa gặp được Tô Do Liên và Long Vi, đành thôi vậy...

Lý Huyền thở dài chưa xót, nghĩ sắp rời khỏi Ma Vân thư viện, lại thấy bịn rịn.

Đây là gia đình mà.

Đột nhiên, cửa khe khẽ hé ra.

Long Vi?

Lý Huyền chăm chăm nhìn cô, hết như đã lâu lắm rồi chưa gặp cô vậy. Một giọt nước mắt lăn xuống gò má, gã cũng không buồn lau đi. Nỗi đau của Lý Huyền, Long Vi không thể nào hiểu nổi. Cô đâu đã nhìn thấy luân hồi kiếp trước. Cô cười bảo:

- Trông người kìa, mới bị thương có chút xú đã khóc lóc sụt sùi. Thật đau lắm à? - Tay cầm một cái hộp, cô bước đến đầu giường Lý Huyền - Đây là thuốc ta bốc cho người, uống rồi thì sẽ bình phục mau thôi.

Nói đoạn, cô đặt hộp xuống, quay mình bước ra ngoài. Lý Huyền cất tiếng:

- Ta...

Long Vi ngoái lại:

- Sao? Ta mất nhiều công làm thuốc cho người lắm đấy, bây giờ phải lên lớp đây. Thuốc trong hộp ấy, người cứ mở ra uống là được.

Lý Huyền nhìn xuống:

- Vi... vì sao cô đối tốt với ta như vậy?

Long Vi cười:

- Người không được chết, người chết rồi ta biết tìm ai để đòi món nợ mười vạn lượng vàng?

Lý Huyền cũng cười, phải, gã không thể chết, gã phải thực hiện lời thề kiếp trước.

Lý Huyền dăm dăm nhìn Long Vi, hỏi:

- Ta... ta có thể nắm tay cô không?

Long Vi kinh ngạc, rồi đổi ra tức giận. Mình vất vả bao nhiêu để làm thuốc, mà hắn ta dám đưa ra lời đề nghị khinh mạn như thế!

Cô nhìn xoáy vào mắt Lý Huyền, bỗng giật mình.

Đôi mắt ấy chứa đựng biết bao thâm tình. Long Vi mơ hồ cảm nhận được nỗi đau khổ của luân hồi, và lời hứa mà cái chết cũng không thể nào bôi xóa được... Cô ngật ngừng rồi chìa tay:

- Chỉ là ta thương hại người đau ốm, người đừng suy diễn lung tung nhé...

Tay hai người nhẹ nhàng nắm vào nhau, Lý Huyền nhắm mắt.

Cát vàng đại mạc, mặt trời lặn trên mái lầu...

Phong sương mười năm, buồn vui muôn kiếp...

Ký ức chìm nổi ấy, nụ cười trong luân hồi ấy, đều tươi mới lại vào khoảnh khắc này. Những lời thỏ thẻ, âu yếm nhũ tình, đều tràn ngập tâm tư. Đến thời khắc này, rẽ tình đã ủ kín trong lòng Lý Huyền bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Kiếp trước kiếp sau được liên kết ở chính thời khắc này đây.

Lý Huyền không thể buông tay.

Long Vi khê khàng rút tay về, khuôn mặt cô thoáng nét choáng váng:

- Vì sao...

Hiển nhiên cô cũng giật mình vì một linh cảm mãnh liệt, Lý Huyền nhắm nghiền mắt, không dám mở ra, sợ tình cảm của mình đều sẽ bộc lộ mất.

Mà như thế thì gã sẽ không thể nào rời khỏi đây được nữa, mà nhất định là gã phải ra đi.

Long Vi sửng sờ trong chốc lát, cô muốn gắng hỏi, nhưng nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Lý Huyền, lại không biết nên hỏi gì. Cô rất muốn ngồi thêm với Lý Huyền một lúc nữa, hầu như gờ mỗi nghi hoặc trong lòng, nhưng vì bận làm thuốc, cô đã để Tạ Vân Thạch đợi mất một canh giờ rồi. Cuối cùng cô giậm chân:

- Đợi ta đi học về đã nhé!

Cái dáng mảnh mai tức thì biến mất.

Lý Huyền chậm chậm mở mắt, khuôn mặt tràn ngập bi thương.

Thừa Hương kiếp trước, kiếp này Long Vi.

Lời thề mà Lý Huyền không thể quay lưng đang dần dần thức tỉnh, quần riết lấy linh hồn gã. Khi nhớ lại cát vàng trải khắp vạn dặm, gã cũng nhớ lại cả một mối tình sâu nặng.

Muốn đời ngàn kiếp, mãi không xa lìa.

Nhưng ở kiếp trước, Lý Huyền đã vì đất nước, vì dân chúng mà lìa bỏ nàng, trở mặt nhìn nàng bước vào động quý.

Lời thề vẫn còn bên tai, trái tim Lý Huyền đâu thể phụ bạc lần nữa? Long Vi được số mệnh định sẵn là người yêu của gã, nhưng gã bỗng nhận ra, ước hẹn giữa mình và cô đã trở nên xa xăm đến mấy đời mấy kiếp. Bởi

kiếp này, người Long Vi yêu lại là Tạ Vân Thạch. Lý Huyền đã hứa với khuôn mặt tươi tắn ngọt ngào nhỏ nhắn ấy là sẽ đem lại cho cô thứ hạnh phúc mà cô mong muốn nhất, và thứ hạnh phúc ấy là được Tạ ca ca đáp lại tình yêu.

Nên làm thế nào đây?

Lý Huyền khổ sở suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra cách nào. Lâu lắm, gã lắc lắc đầu, mở hộp lấy thuốc ra uống, sau đó xoay xở nằm xuống giường.

Nhất định phải đi. Khó khăn lắm mới thu đủ dũng khí để quyết định, nếu còn nân ná thì dũng khí đó sẽ tiêu tan hết. Hễ gặp phải việc nào bế tắc, thì khỏi bận tâm nghĩ ngợi nữa, đó là thói quen của Lý Huyền.

Gã ngẩng lên nhìn bầu trời, lúc này áng chừng mọi người đều đã đi học, không ai ngăn cản gã được.

Lý Huyền kiểm một cái gậy, chống gậy bước ra ngoài.

Đích đến của Lý Huyền chính là khu rừng rậm nọ. Chắc Tuyết Ẩn thượng nhân vẫn đợi để đưa gã cùng đi.

Lý Huyền còn có một câu muốn hỏi Tuyết Ẩn thượng nhân, rằng vì sao nhất định phải tiêu diệt dân tộc Thạch quốc?

Nhất định Lý Huyền phải tìm được lời giải thích cho Thạch Tử Ngưng.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 6: Năm Vầng Mây Che Mà Khí Tím

Quả nhiên Tuyết Ẩn thượng nhân vẫn ở chỗ cũ. Ngồi lặng lẽ trên một trong hai chiếc ghế, bên cạnh cái bàn.

Q

Lý Huyền chống gậy lê tới, cười nói:

- Lão già, mau cho tôi mấy trái Bích Vân tiên đào như lần trước để ăn đi. Tôi bị thương nặng, ăn no rồi mới lên đường với lão được.

- Lên đường? - Tuyết Ẩn thượng nhân cười nảo nề - Còn đường nào mà lên nữa?

- Chẳng phải lão cất lực thuyết phục tôi rời Ma Vân thư viện hay sao? Bây giờ tôi quyết định đi với lão rồi đấy, sao lại tỏ ra bộ dạng cụt hứng thế?

Tuyết Ẩn thượng nhân thảm thiết nói:

- Đi ư? Kiếp nạn Trung Hoa đã bắt đầu rồi!

Lý Huyền giật mình:

- Lão bảo sao cơ?

Tuyết Ẩn thượng nhân giơ tay trở:

- Người trông!

Nơi lão trở chính là vòm không trên đỉnh Chung Nam. Ở đó khí tím mờ mịt, cuộn cuộn bốc thẳng lên trời.

- Trông cái gì? - Lý Huyền hỏi - Lúc nào trên ấy chẳng như vậy.

Lý Huyền chưa dứt lời, ngón tay Tuyết Ẩn đã búng khê, một luồng sáng bạc từ đầu ngón tay trào ra, chỉ tích tắc đã bùng rộng, phủ kín cả bầu trời. Ánh bạc loá mắt, trên nền khí tím rực rỡ bỗng nổi lên một vùng tối khổng lồ.

Đó là bốn con rồng đang quấn vào nhau, ngửa đầu lên trời gầm rú, đuôi chúng tụ lại một chỗ, nằm trong tay một người. Tay kia của người đó trở lên trời, ngay cả khí tím bao vệ núi Chung Nam cũng bị khí thể hung bạo của y lấn át.

Bốn con rồng và một con người tạo nên khối hình vô cùng to lớn, hết như ma thần bay lượn sầm sập, chống lại trời cao.

Sát khí ồ ạt từ thân thể y ùn ùn toả ra, chỉ thoáng cái, lửa chiến đã liên miên gieo rắc tai ương, máu đỏ chảy trào cùng thống khổ, tất cả như thủy triều chìm Lý Huyền chìm lìm.

Nỗi tuyệt vọng của ngày tận thế khiến Lý Huyền không rét mà run.

Tuyết Ẩn thượng nhân khê phẩy tay áo, luồng sáng bạc tiêu tan. Bóng dáng khổng lồ cũng tan biến trong vòm trời. Nhưng nỗi đe dọa khó tả mà nó mang lại vẫn khiến Lý Huyền thần thờ, khó lòng bình tâm được.

Lý Huyền buột hỏi:

- Đó... đó là cái gì thế?

Tuyết Ẩn thượng nhân có vẻ rất mệt mỏi:

- Đó là Tứ Cực long thần.

Tứ Cực long thần? Cái tên nghe quen tai quá.

Tuyết Ẩn nói:

- Cũng chính là tổ tiên của Thạch Tử Ngưng, cái kẻ một đời kiêu hùng rồi bị ta và Đại Nhật Chí dụ Quân Thiên Thương đến giết chết đấy.

Lý Huyền phát hoảng, hoá ra người mà Thạch Tử Ngưng quyết tâm muốn cứu sống lại chính là Tứ Cực long thần. Chẳng trách cô ta ôm ấp một kỳ vọng cao xa đến thế, chỉ nhìn uy lực vô biên ban nãy thôi, đủ thấy tu vi của Tứ Cực long thần cũng không dưới Tuyết Ẩn thượng nhân.

Tuyết Ẩn thượng nhân đoán biết được suy nghĩ của Lý Huyền, bèn nói:

- Tứ Cực long thần là một bậc kỳ tài trời sinh, trăm năm hiếm gặp. Hắn thu phục được bốn con rồng thần, thuần hoá chúng để chúng phục dịch mình, sáng tạo ra một bộ kiếm pháp là Cửu Thiên Tiêu Dao, không chỉ ta không phải là đối thủ, mà nhìn khắp vòm trời này, ngoài Quân Thiên Thương đã giác ngộ ra Luân Hồi kiếm, không còn ai đối địch nổi nữa.

Lý Huyền nhớ đến chuyện Tử Ngưng kể, bèn cười nhạt:

- Bởi vậy lão mới sợ hắn, không chỉ sắp đặt để giết hắn, mà còn huỷ diệt cả lê dân cả đồng tộc của hắn?

Tuyết Ẩn thượng nhân ngẩng phắt đầu lên:

- Người nghe ai nói thế?

Lý Huyền lãnh đạm đáp:

- Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.

Câu nói khiến vẻ mặt Tuyết Ẩn thượng nhân u ám hẳn đi, lão thở dài bảo:

- Nhưng người không biết, Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự vì muốn đoạt lấy danh hiệu thiên hạ đệ nhất, mà đã gắng gượng tu luyện Luân Hồi kiếm, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, gặp ai giết người đó, chỉ trong một đêm đã huỷ diệt hết Ma Đà quốc ở Tây Vực đây.

- Sao thế được? - Lý Huyền sửng sốt.

- Chẳng có gì là không thể - Tuyết Ẩn thượng nhân nói - Thạch Tinh Ngự kiêu căng ngạo mạn, không cho phép ai mạnh hơn mình. Luân Hồi kiếm của Quân Thiên Thương đã được công nhận là thiên hạ đệ nhất, Thạch Tinh Ngự cương quyết phải vượt qua họ Quân. Hẳn biết rõ rằng ngoài Quân Thiên Thương ra thì không có ai đủ sức luyện Luân Hồi kiếm nữa, nhưng vẫn ngang ngược tu tập. Cuối cùng tẩu hỏa nhập ma. Vốn dĩ tẩu hỏa nhập ma cũng chỉ khiến tính khí hẳn trở nên nóng nảy dữ dằn hơn, không cho phép ai nghi ngờ bản lĩnh của mình, nhưng người Thạch tộc lại muốn lợi dụng võ công vô địch của hẳn để xưng bá thiên hạ, bèn cố vũ hẳn đi tấn công nước láng giềng. Thạch Tinh Ngự bị đồng bào khích tướng, chỉ một đêm chống kiếm cười rồ đã giết sạch cả nước Ma Đà, thêm đêm nữa thì tiêu diệt Từ Thát Xa quốc, đồng thời còn tuyên bố rằng muốn thống nhất năm mươi nước Tây Vực, buộc họ phải châu hầu Thạch quốc, nếu không gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ.

- Hẳn lão bịa đặt ra đây thôi - Lý Huyền cười khẩy - Thạch Tinh Ngự diệt nước khác, vì vậy các người bèn đi làn sát bộ tộc của hẳn, phải không?

Tuyết Ẩn thượng nhân chăm chăm nhìn Lý Huyền, mắt lấp lóe sáng. Rồi lão chậm rãi bảo:

- Kẻ tiêu diệt Thạch quốc, chính là Thạch Tinh Ngự.

Câu này khiến Lý Huyền kinh hoàng hết cả lên. Tuyết Ẩn thượng nhân nói:

- Lúc ấy thần trí của hắc đã rối loạn, nhìn mãi cảnh tàn sát đẫm máu, trong một lần nổi giận, hắc đã giết sạch sành sanh người dân của tộc mình, chỉ chừa lại vài trăm mạng. Chừa vài trăm mạng ấy cũng chẳng phải vì muốn giữ gìn hậu duệ cho Thạch quốc, mà vì Chấp Long đại pháp của hắc.

- Chấp Long đại pháp?

Tuyết Ẩn thượng nhân chậm rãi gật đầu:

- Đó là một môn tâm pháp kỳ diệu mà Thạch Tinh Ngự giác ngộ ra trong lúc nhìn rống thần biến hoá, thời ấy cũng chỉ có mình hắc thi triển được tâm pháp này thôi. Ai trúng phải Chấp Long đại pháp, máu thịt và linh hồn họ đều sẽ biến thành của Thạch Tinh Ngự. Ngộ nhỡ Thạch Tinh Ngự bị đánh bại và bị giết chết, thì hồn phách cũng vẫn ngưng tụ không tan. Ba mươi sáu ngày sau, hắc sẽ dùng thân xác của người nọ để phục sinh. Lúc ấy, chúng ta vì sợ tên ma tinh này hồi sinh, nên mới phải giết mấy trăm người còn sống sót kia.

- Nói đi nói lại vẫn là miệng lưỡi của các người. Kẻ khác sát nhân là tội kẻ khác, các người sát nhân cũng là tội kẻ khác.

- Ta biết người không tin, vậy người cứ đi hỏi Tứ Cực. Lão ấy không nói dối người đâu - Tuyết Ẩn thượng nhân thở dài - Sở dĩ ta không đưa người đi, là vì mệnh trời đã thay đổi, Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự đã hồi sinh rồi.

Lý Huyền giật nảy:

- Hắc đã hồi sinh? Lẽ nào... Lẽ nào hình ảnh tôi vừa trông thấy là hắc ta?

- Không phải - Tuyết Ẩn thượng nhân lắc đầu - Hắn còn đang tập trung sức lực, đợi đến thời cơ tốt nhất. Nhưng một khi trở lại thế giới này, hắn sẽ mang theo một tai hoạ khủng khiếp. Khi chết hắn từng nguyện rằng, nếu trở lại, hắn sẽ giết sạch mọi người trên đời, khiến cho ai cũng phải chịu đựng nỗi khổ địa ngục mà hắn từng ném trái. Bây giờ... là lúc hắn thực hiện lời nguyện ấy đây.

- Giết sạch mọi người? - Lý Huyền cười - Quân Thiên Thương vẫn còn trong thư viện, Thạch Tinh Ngự giết được ai?

Tuyết Ẩn thượng nhân trầm tư, rồi chậm rãi bảo:

- Thực ra từ lần giao thủ trước ở Ma Vân thư viện, ta cảm thấy Quân Thiên Thương đã đánh mất lực Luân Hồi rồi. Tuy ta không hiểu nguyên nhân, nhưng nếu Thạch Tinh Ngự xuất thế lần nữa, Quân Thiên Thương không còn áp chế nổi hắn nữa đâu.

Lý Huyền kinh sợ. Quân Thiên Thương đã mất Luân Hồi lực rồi?

Tuyết Ẩn thượng nhân nói:

- Thạch Tinh Ngự xuất thế, bốn con thần long tái hiện, lúc đó, uy lực của Thạch Tinh Ngự sẽ bao trùm cả dãy Chung Nam, mọi người trên núi đều trúng Chấp Long đại pháp, biến thành vật hoá thân cho hắn. Tại hắn mà thời thịnh trị này sẽ sụp đổ, hậu quả ấy đều do một tay người khởi đầu.

Lý Huyền giật bắn, nhảy dựng lên:

- Lão đừng nói mò! Tôi khởi đầu cái gì? Tôi đã làm gì chứ?

Ánh bạc nhá lên trong đôi mắt Tuyết Ẩn:

- Người đã giúp Tứ Cực long thần tái sinh. Lẽ ra ta đừng nên để tâm đến thiên mệnh, cứ lôi thẳng người đi thì phải hơn. Nhất thời lưỡng lự, lại tạo ra

sai lầm ghê gớm thế này.

Nói đoạn, lão đứng bật dậy, ánh bạc rực rỡ bùng phát quanh người.

Lý Huyền kinh hãi kêu lên:

- Lão định làm gì?

Tuyết Ẩn trầm giọng báo:

- Không thể để sai lầm này nối tiếp sai lầm khác được. Ta phải liều mình tiêu hao tu vi trăm năm, đưa Đại Tuyết sơn từ đất Tạng tới đây, trấn áp Chung Nam sơn, chôn Thạch Tinh Ngự dưới chân núi, sau đó liên kết với Tam Lão ở ngoài biên ải, phong ấn hẳn lần nữa. Nếu còn chậm trễ, để Tứ Cực long thần hiện hình trọn vẹn thì sẽ hết cách cân nhắc.

Lý Huyền kinh ngạc:

- Đại Tuyết sơn ở đất Tạng? Nó to tới mức nào? Nếu lão dời nó về đây...

- Thì có khi cả Trường An cũng sẽ bị trấn áp theo - Tuyết Ẩn lạnh lùng đáp - Trên Đại Tuyết sơn, ta đã đổ bao tâm huyết tôi luyện được vô Ngân cực quang, hể cực quang này xuất hiện thì trong vòng trăm dặm sẽ không còn vật nào sống sót, nhưng dù thế cũng còn hơn là để Tứ Cực long thần phục sinh, vì lúc đó thì toàn bộ thiên hạ đều bị tiêu diệt cả. Tứ Cực long thần không được phép sống lại!

Nói đoạn, ngân quang bùng ra trước ngực lão, lờ mờ tụ thành hình dáng của Đại Tuyết sơn. Tuyết Ẩn liên tục vận huyền công, Đại Tuyết sơn càng lúc càng rõ nét, dần dần hiện hữu ở nơi đây.

- Điên rồi! Điên rồi! - Lý Huyền gào - Lão có thể bình tĩnh lại mà nghĩ cách không?

- Cách nào? Chẳng còn cách nào nữa. Nếu người muốn ngăn cản ta, thì hãy vượt qua cửa ải của đồ đệ ta đã.

Nói đoạn, Tuyết Ân phẩy tay áo, một luồng sáng bạc nháng lên, một thân hình đội khôi bạc, mặc giáp bạc đột ngột hiện ra. Quanh thân hình đó có mấy vờn lớp lớp, một thanh cương đao to tướng đeo sau lưng hẵn, thân thể hẵn cao lớn, hệt như thần linh, ngạo nghễ oai phong.

Hắn cúi đầu trước Tuyết Ân:

- Sư phụ, người gọi đệ tử có việc gì vậy?

- Ta thi triển Giáng Thế minh vương pháp, chưa từng gặp phải tình huống minh vương bị mắc trong hoá thân không thể quay lại vị trí cũ như khi gặp người, vì thế ta thu người làm đệ tử, đem thanh Kim Cương của Mạn Đà La Song Bảo truyền cho người... Nếu người cầm ân đức ấy thì hãy chém chết tiểu tử này đi!

Người đó cúi mình dạ ran, rồi ngoảnh lại nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền rú lên:

- Hồ... Hồ Đột Can!

Vị thần linh oai phong lẫm liệt, khôi giáp sáng ngời này hoá ra lại chính là Hồ Đột Can, Hồ Đột Can có mỹ cảm hơn người.

Hồ Đột Can cười lớn:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tuyết Ân điềm đạm bảo Hồ Đột Can:

- Có lẽ sự xuất hiện của người cũng là ý trời. Sư phụ cả đời tinh nghiên ý Phật, cuối cùng lại chẳng lĩnh hội được chút nào, chỉ biết dùng chém giết

ngăn chặn chém giết. Đi đi!

Nói đoạn, thân hình lão nhoà hẳn. Giữa rừng rú, chỉ còn lại một khối sáng bạc chói mắt bay lượn biến ảo.

Hiển nhiên, muốn dời Đại Tuyết sơn từ đất Tạng tới đây, phải hao tổn rất nhiều tâm lực. Ngay cả đang chí tôn vùng Tây Vực như Tuyết Ẩn thượng nhân cũng không phải một chốc một lúc mà hoàn thành được, thành thử không rảnh rỗi mà bận tâm đến việc gì khác.

Hồ Đột Can cười sảng sặc, tiên tới một bước.

Trên vách núi cheo leo ở cuối Ma Vân thư viện, gió đêm lạnh lẽo.

Tâm ma cuộn tròn trên bệ đá lớn, ho sù sù. Khuôn mặt trắng bệch của gã ửng lên một màu đỏ bệnh tật:

- Các người quay về bẩm cáo chúa công, thứ mà người muốn, chẳng bao lâu nữa ta sẽ mang lại.

Si và Lạng giật mình:

- Chúng tôi đi rồi, người biết làm sao?

Họ biết rõ đạo pháp của Tâm ma rất huyền diệu, có thể tiêu diệt và khống chế kiếp trước kiếp sau, đi thẳng vào nhân tâm một cách trơn tru trót lọt, nhưng bản thân gã thì yếu ớt vô cùng. Mấy thứ bệnh nan y cùng giày vò một lúc, gã thậm chí không còn cả sức để đi nữa. Nhiệm vụ chính của Si, Mị, Vồng, Lạng chính là bảo vệ gã.

Làm sao họ có thể rời đi được?

Tâm Ma cười nhạt:

- Không sao... ta đã có sức mạnh rồi...

Một trận ho rũ rượi lại bật ra, Tâm ma co quắp trên bệ đá, gần như ngạt thở. Nhưng ánh sáng trong con người của gã vẫn rực rỡ như mặt trời ban sớm. Si và Lạng nhìn nhau, cúi mình hành lễ rồi đi ra ngoài.

Họ biết, Tâm ma chưa bao giờ nói dối họ. Gã đã khẳng định như vậy, tức là trên núi Chung Nam không còn ai có thể địch nổi gã nữa.

Tâm Ma còn ho sù sụ đến một khắc đồng hồ nữa, cơn ho gặm nhấm toàn bộ sức sông của gã, khiến gã bất động hồi lâu. Đợi cho cơn ho tạm lắng xuống, ánh mắt gã cuối cùng cũng mở ra, lãnh đạm nói:

- Đại Tuyết sơn, Vô Ngân cực quang... Tuyết Ẩn, xem ra người rất sợ Tứ Cực long thần. Thế còn Tứ Cực? Người chẳng lẽ cũng sợ ư?

Gã ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời mờ tối. Bốn con rồng thần gầm rít không thành tiếng, châu chực quanh bóng người nọ.

Từ bóng người ấy toát ra một thứ cuồng bạo và hung hãn hết như thần linh, đè nặng xuống dãy Chung Nam. Đến khí tím bao bọc ngọn núi cũng bị ép đến mức liên tục tụt xuống thấp, linh quang ảm đạm hẳn đi.

- Tứ Cực long thần... rốt cục thì người gánh vác một số mệnh như thế nào đây?

Ánh bạc chói mắt, chiếu trên thân hình Hồ Đột Can. Lâu ngày không gặp, thân thể hắn càng thêm lực lưỡng, những lần thịt trên mặt nổi gồ thêm. Nhúm tóc còn sót lại trên đỉnh đầu hắn được buộc túm lại, vênh ngược, khô bạc đội đầu cổ ý chừa một khe trông chính giữa để cho nhúm tóc thò ra, phơ phất ngoài chóp khô.

Chắc hẳn định dùng cách ấy mà tuyên bố rằng mình không phải là một tên trọc?

Chiếc khôi bạc trông rất tinh xảo, bên trên chỉ chít những ký tự Mật tông rồi rằm, xem chừng có thể làm mưa làm gió, hoá quỷ hoá thần, hiển nhiên là một vật báu cực kỳ hiếm gặp, quyền phép khó lường.

Chỉ buồn một nỗi là đội trên đầu Hồ Đột Can...

Lý Huyền không sao tiêu hoá nỗi cái vẻ “hiên ngang” của khuôn mặt đen đúa nổi trên nền khôi giáp sáng loà kia.

Hồ Đột Can cười nói:

- Chúng ta lại quyết đấu!

Lý Huyền lườm hăn:

- Người trông bộ dạng ta thế này còn quyết đấu gì được? Nếu người muốn giết ta thì cứ chém một nhát đao cho xong. Lý Huyền ta lấy việc hy sinh thân mình làm cái đẹp, thành tựu mà đường đao người gặt hái được chính là cái đẹp bi tráng của ta, ta tránh cũng không thể tránh được.

Hồ Đột Can nói:

- Mấy tháng nay ta đã nghiên cứu những cách quyết đấu đẹp đẽ, rút ra rất nhiều điều tâm đắc. Người mau khoẻ lại, ta rất muốn tỉ thí với người.

- Thế thì dễ lắm! - Lý Huyền cười - Người cứ chịu khó đợi ở đây!

Hồ Đột Can đồng dục nói:

- Ta đợi người! Song có mấy việc ta phải nói trước cho người rõ. Sau khi ta quy y Mật tông, sư phụ ban cho ta khôi giáp này. Khôi giáp này lấy ra từ đáy Đại Tuyết sơn, nghe đồn khi dụng Nam Thiên Trúc thiết tháp, Long Thụ tôn giá đã tìm được nó cùng với Mật tông kinh, vì vậy bộ khôi giáp có tên là Long Thụ bảo giáp. Còn thanh đao này...

Hắn lật tay, giật thanh đao to tướng đeo sau lưng xuống. Tức thì một luồng sáng lạnh buốt ập vào mặt Lý Huyền. Lý Huyền có ánh mắt sắc bén, luyện Đối Nhân thần công rất cao cường, vậy mà phải cố gắng lắm mới nhìn rõ được. Muôn vàn hình hoa mạn đà la liên tục sinh ra từ thanh đao, biến ảo, rồi sau đó tan biến.

Hồ Đột Can nói:

- Trong thanh đao này hàm chứa sức mạnh của Kim cương Mạn đà la, vì thế gọi là Kim Cương đao. Người nên cẩn thận, nếu để thanh đao này chặt phải, người sẽ phải chịu đựng năm nỗi đau đớn của thời nay.

Lý Huyền cười nhạt:

- Người nói với ta những điều ấy làm gì?

Hồ Đột Can ra chiều hứng thú, hai mắt rực sáng:

- Ta đang nói cho người biết, bây giờ ta đã là một nhân vật có vai vế rồi, nên người quyết đấu với ta, thì nên nghĩ đến một cách quyết đấu đẹp để ở tầm cao hơn, huyền diệu hơn, phù hợp với thân thể ta hơn.

Lý Huyền khoạm mặt. Phù hợp với thân thể hắn? Cái tên này đầu óc hổng thật, lại ngây độn đến mức ấy. Sực nghĩ ra một điều, Lý Huyền cười bảo:

- Trận quyết đấu trước người để biết cao thủ quyết đấu, khí thế là quan trọng, trận quyết đấu này, chúng ta tăng nó thêm một mức.

Hồ Đột Can hứng thú rõ rệt:

- Tăng thế nào?

- Cao thủ quyết chiến, nhất định phải chọn địa điểm thích hợp. Người nghĩ xem, nếu hai tuyệt thế cao thủ quyết đấu ở một nơi đầy phân chó,

không cần thận là chân giẫm phải hoặc tay dính phải thì còn gì là ý vị? Cho dù không như thế, nếu chọn một nơi tầm thường, ví dụ như khu rừng lộn xộn này, khi người đời sau truyền tụng, nói đại anh hùng Hồ Đột Can phi thân vào một thân cây vẹo cổ, thế chẳng phải là rất vô duyên, rất mất thể diện ư?

Mắt Hồ Đột Can lấp lánh:

- Người nói đúng lắm! Ta biết, sự linh ngộ về cái đẹp của người chỉ xếp sau ta mà thôi.

Lý Huyền chẳng buồn bận tâm đến lời tán dương của Hồ Đột Can:

- Bởi vậy, cao thủ chân chính nếu quyết đấu, nhất định phải chọn một nơi trời đất hiểm trở, nơi người thường không thể đến, không dám đến, không muốn đến, mới có thể bộc lộ được phong thái của mình. Lúc ấy, cất tay một cái thì trời đất tối tăm, nhắc chân một cái thì vạn vật run sợ.

Hồ Đột Can bưng bưng máu nóng:

- Nơi ấy là nơi nào?

Lý Huyền nghiêm nghị nói:

- Xích trời! Một trong lam đại truyền thuyết rừng rợn của Ma Vân thư viện, xưa nay chưa ai từng đến đó mà trở về được.

Truyền thuyết rừng rợn? Chưa ai trở về được? Hồ Đột Can tưởng tượng mình đứng trên xích trời, thiên hạ nhìn lên sùng bái và sợ sệt, bất giác trong lòng tràn trề hào khí, hào khí toát ra cả bên ngoài:

- Được, xích trời! Ta đợi người!

Lý Huyền ngoảnh mặt nhìn khôi sáng bạc, tâm trạng vừa nhẹ nhõm đôi chút lại trở nên nặng nề.

Đại Tuyết sơn hiện ra trên Chung Nam sơn, vô Ngân cực quang trải ra trăm dặm sẽ giết chết bao nhiêu lương dân vô tội đây?

Dù vậy, Tuyết Ẩn thương nhân vẫn không muốn Tứ Cực long thần tỉnh lại.

Cái tên Tứ Cực long thần ấy đáng sợ đến mức nào?

Lý Huyền chong gậy, nghiêng răng nghiêng lợi đi về thư viện. Ma kiếp đã bắt đầu rồi, Lý Huyền cũng không cần rời trường nữa. Vừa hay trận chiến với Hồ Đột Can diễn ra ở nơi có xích trời, tiện thể thực hiện bài thử thách của Tô Do Liên luôn, đúng là nhất cử lưỡng tiện, khiến Lý Huyền dễ chịu hơn một chút. Nhưng, Tứ Cực long thần sắp thức tỉnh, mà lại là do Lý Huyền đích thân phá mở niêm ấn, điều đó khiến gã hết sức ừ ừ.

Lý Huyền quyết định đi tìm Tứ Cực lão nhân. Trên thế gian này, nếu có người nào đủ sức giải đáp những thắc mắc của Lý Huyền, người đó nhất định là Tứ Cực lão nhân.

Lý Huyền đẩy cửa Thụy Lư, và đứng ngẩn ra.

Tứ Cực lão nhân nằm trên Tiên Du duệ, mặt trắng bệch như người chết.

Lý Huyền hấp tấp lao lại, gọi:

- Ông sao vậy?

Tứ Cực lão nhân chật vật mở mắt, chậm rãi nói:

- Chẳng phải đều tại ngươi hại hay sao?

Lý Huyền thẳng thốt:

- Sao lại tôi hại? Lão già, ông cả ngày rúc trên ngọn núi này, mỗi lần tôi đến ông đều tống vào cảnh luân hồi, tôi làm sao hại ông được chứ?

- Người chắc biết khí tím bao phủ toàn bộ Chung Nam sơn là biến hoá từ nguyên thần cửu chuyển của ta, nguyên thần của ta bị thương nặng, tất nhiên sắp chết rồi.

- Vì sao nguyên thần của ông bị thương chứ?

- Vì người đã thả Tứ Cực long thần ra. Thằng khốn này, cả ngày chỉ biết gây tai hoạ thôi.

Lý Huyền không hiểu ra sao, lòng buồn khổ cùng cực.

Vì sao ai cũng bảo Lý Huyền thả Tứ Cực long thần, nhưng Lý Huyền không hề biết là mình thả thế nào cả.

Lý Huyền định hỏi cho kỹ càng, Tứ Cực lão nhân đã chậm rãi bảo:

- Ta biến nguyên thần của mình thành khí tím Chung Nam, bao phủ cả đỉnh núi, chính là để trấn áp Tứ Cực long thần. Tuyết Ẩn và Đại Nhật Chí vốn đem bảo bối ma đạo tặng cho ta, là có thể khiến nguyên thần của ta thông xuống tới tận địa phệ phối hợp với nguyên hoả trong tâm đất, mượn địa hoả vô biên mà tăng thêm uy lực, trấn áp được Tứ Cực long thần. Nhưng ta thuận theo mệnh trời, không buồn để tâm đến ý Phật, tiếp tục khai trường thu nhận học trò, mới có tai biến như hôm nay. Bây giờ tu vi của ta không thể nào chống lại được Tứ Cực long thần đang giáng thế lần nữa, vì vậy mới bị thương nặng.

Lão yếu ớt ngồi dậy trên Tiên Du duệ, tựa hồ không có cả sức đứng lên.

Lý Huyền im lặng, thật sự không ngờ đến Tứ Cực lão nhân cũng bất lực như vậy. Gã hỏi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ không có cách nào đánh bại Tứ Cực long thần?

Tứ Cực lão nhân trầm ngâm, chực nói lại thôi, lâu lắm mới đáp:

- Có thể là khi khai mở Tam đại truyền thuyết chẳng?

Tam đại truyền thuyết? Lý Huyền phấn chấn tinh thần, vội hỏi:

- Tam đại truyền thuyết rốt cục là cái gì vậy? Chắc ông biết rồi, mau giải thích cho tôi hiểu đi.

Tử Cực lão nhân nghiêm mặt, chăm chăm nhìn Lý Huyền:

- Mỗi truyền thuyết đều hàm chứa một bí mật cực lớn, sớm đã được liệt vào hàng cấm địa của thư viện. Hôm khai trường ta đã nói cho các người biết rồi. Tuyệt đối không được bước vào, đặc biệt là người!

Tuyệt đối không được bước vào? Đặc biệt là mình? Tại sao?

Không bảo ta vào là ta không vào ư? Lý Huyền nhếch mép thành một nụ cười bí hiểm:

- Có phải trong Tam đại truyền thuyết chứa đựng thứ sức mạnh đủ để đánh bại Tứ Cực long thần không?

Tử Cực lão nhân đáp:

- Tam đại truyền thuyết là bí mật của tạo hoá, tồn tại từ trước khi thư viện được thành lập kia. Một trăm năm trước, Quân Thiên Thương đã bại Thạch Tinh Ngự xong, thì do sự tồn tại của Chấp Long đại pháp nên không thể nào giết chết được hắn ta. Chỉ có thể bổ hắn thành năm phần tâm, thần, ý, hình, thể và chia ra trấn áp ở các nơi khác nhau. Trong đó có mượn dùng sức mạnh của Tam đại truyền thuyết. Nhưng ngay cả ta cũng không biết mặt ngang mũi dọc những truyền thuyết đó ra sao. Chỉ biết sơ sơ mà thôi. Có thể nói thế này, nếu khai mở được bất cứ bí mật nào trong số Tam đại truyền thuyết, thì có khả năng đánh bại được Tứ Cực long thần vẫn đang chưa tụ hình trọn vẹn. Nhưng những sức mạnh này vốn dĩ đã dùng vào việc trấn áp các phân thân của Tứ Cực rồi, nếu khai mở không khéo léo thì

không chỉ mất mạng mà còn có thể phóng thích triệt để một tai biến lớn hơn nhiều.

Một điều rất hiếm thấy là, ngay cả khuôn mặt Tử Cực lão nhân cũng lộ vẻ do dự.

Lẽ nào Tam đại truyền thuyết đáng sợ như vậy thật?

Lý Huyền tư lự hỏi:

- Có phải ngoài Quân Thiên Thương, không còn ai đánh bại được Tứ Cực long thần không?

Tử Cực lão nhân chậm chạp gật đầu.

Lý Huyền lại hỏi:

- Có phải Tứ Cực long thần giáng thế thì sẽ gây ra một tai kiếp vô cùng khủng khiếp không?

Tử Cực lão nhân lại chậm chạp gật đầu.

Lý Huyền mỉm cười, nụ cười tựa hồ có vé quyết đoán, quay mình đi xuống núi.

Quả nhiên, Quân Thiên Thương không thể thi triển Luân Hồi kiếm nữa, nếu không, thời cơ nguy nan như thế này y nhất định sẽ xuất hiện, và Tử Cực lão nhân cũng chẳng đến nỗi suy sụp như thế.

Nếu Quân Thiên Thương còn có thể trấn áp được Thạch Tinh Ngự, thì dù Tử Cực hay Tuyết Ẩn đều không thể như gặp ngày tận thế đến vậy.

Xem ra, cách duy nhất chính là khám phá bí mật của Tam đại truyền thuyết.

Nếu không may thì điều này có thể khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn, nhưng đã không còn cách nào khác nữa rồi.

Lý Huyền nhẹ nhàng nghiêng lợi bước ra khỏi Thụ Lư, đi thẳng ra hậu sơn.

Tâm ma nở một nụ cười.

- Tử Cực lão nhân cũng sợ hãi ư? - Ngón tay gầy guộc của gã gõ khe khẽ lên mép bệ đá, tiếng gõ trong trẻo vang lên xung quanh, âm dương biến ảo trong tròng mắt gã, cuối cùng gã cười - Vậy thì đừng che giấu nỗi sợ của các người nữa!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 7: Núi Hè Ra Mấy Tuôn Ngàn Dặm Vạn Hoa Bình

Dung Tiểu Ý đã có phép chạy chữa được cả Tiểu Cầu Uống Uống, còn sợ không chạy chữa được vết thương của Lý Huyền ư? Lý Huyền tự tin là được chữa lành rồi, mình sẽ có thể phá giải được hết các bí mật trong Tam đại truyền thuyết.

D

Lúc đó, trong tay Lý Huyền có tam đại bí mật, xem Tứ Cực long thần còn hoành hành được đến lúc nào!

Tuy rằng xích trời chứa đựng bí mật gì, không ai hay biết, nhưng trên đỉnh Thiên Tú có thần tiên qua lại, đã là tiên thì việc tiêu diệt cái tên Tứ Cực long thần kia hẳn không thành vấn đề. Còn truyền thuyết thứ ba, căn nhà ma bí ẩn trong Ma Vân thư viện kia đã giúp Quân Thiên Thương giác ngộ ra Luân Hồi kiếm, Luân Hồi kiếm từng đánh bại được Tứ Cực long thần, biết đâu trong đó còn ẩn chứa một bảo bối khác có thể khắc chế được Tứ Cực long thần.

Nghĩ như thế, tâm trạng nặng nề của Lý Huyền thư thái hơn một chút, Lý Huyền vừa ư ử hát vừa đi tới Vạn Hoa bình.

Rầm rầm một tràng, Tiểu Ngọc bay tới trước mặt Lý Huyền, chăm chú nhìn ruột gan Lý Huyền:

- Á á, cái tên này gây ra lắm chuyện rắc rối thế mà không có chút hồ thẹn nào à?

Khí thế anh hùng của Lý Huyền bỗng chốc xẹp hẳn đi:

- Tại sao mà đến người cũng biết vậy?

- Cả học viện đều biết - Tiểu Ngọc nói - Mọi người đều bảo Lý Huyền chà có bản lĩnh cóc khô gì, chuyên môn gây chuyện thị phi mà thôi.

Lý Huyền thấy ai oán làm sao, tại sao tin đồn lại thành ra thế này. Cho dù là vậy, Lý Huyền vẫn không biết là mình đã thả Tứ Cực long thần ra bằng cách nào.

Thế này thực là bức bối chết mất.

Tiểu Ngọc vỗ cánh tránh đường, kêu lên choe chóa:

- Người đến đây làm gì? Có phải lại muốn cầu viện loài chim vĩ đại trí tuệ không? Đúng là người, mỗi lần gặp bước đường cùng lại nghĩ đến loài chim vạn năng bọn ta. Nhưng người đừng mơ, ta thà bị Tứ Cực long thần giết chết, còn hơn giúp người.

Lý Huyền lườm con vẹt:

- Vậy người có thể giúp ta một việc khác được không?

- Nếu chỉ là một việc nhỏ ời là nhỏ thì ta có thể sẽ suy nghĩ đôi chút.

- Bây giờ ta đói lắm, người có thể nhảy vào nấu, tự nấu chín mình cho ta ăn được không?

Giọng điệu kiêu căng của Tiểu Ngọc đột ngột nín bật, nó nhìn Lý Huyền, giọt lệ to tướng từ từ lăn xuống:

- Người lại muốn ăn ta? Người lại muốn ăn một con chim vĩ đại thông tuệ đường này? Trái tim mẫn cảm và tính tế của ta bị thương tổn rồi...

Tiểu Ngọc bật khóc, bay vù đi.

Lý Huyền cất bước, thì phát hiện ra Dung Tiểu Ý đang uể oải tỉnh dậy từ một đoá hoa. Gương mặt nàng, bất kể lúc nào trông cũng trong sáng, tươi mát, tựa một hạt sương rung rung trên cánh hoa. Nàng gượng cười:

- Công tử...

Lý Huyền không rào đón gì cả:

- Mau, cô cho ta thuốc quý nhất của cô, lập tức chữa lành vết thương cho ta đây.

- Công tử lại định đi đánh nhau à? - Dung Tiểu Ý hỏi.

- Không có thời gian giải thích cho cô - Lý Huyền gạt đi - Cô cũng mau trở về Hà Tịnh cốc... không, đi xa hơn nữa đi, càng xa càng tốt.

Dung Tiểu Ý đáp:

- Đa tạ công tử quan hoài, chỉ có điều công tử đã uống linh dược rồi, vì sao còn cần thuốc của ta nữa?

- Ta muốn được chữa lành ngay! - Lý Huyền đáp.

Dung Tiểu Ý bèn nói:

- Dễ thôi, ta sẽ để dược tính lập tức phát huy tác dụng, chỉ có điều hơi đau đầu một chút, công tử chịu đựng nhé!

Lý Huyền cười:

- Đại trượng phu ngại gì đau? Cô cứ việc thi triển đi.

Dung Tiểu Ý khẽ gật đầu, thân hình óng ả đứng lên từ cánh hoa, rồi bay lượn. Nàng hết như một áng mây mỏng, gió khẽ thổi là có thể bỗng bồng bềnh bay đi, Lý Huyền bất thần sinh ảo giác, tưởng đâu nếu không giơ tay ra níu lại, nàng sẽ theo gió bay đi mất, không thể nào tìm lại được nữa.

Thân hình Dung Tiểu Ý rất yếu điệu, vươn lên như đoá hoa xòe cánh, tư thế như cây mọc cỏ lên, bay lượn bên cạnh Lý Huyền. Đột ngột, một cơn đau nhói từ nơi sâu trong linh hồn Lý Huyền bùng ra, chỉ tích tắc đã lan đi khắp thân thể. Lý Huyền rống lên một tiếng như xé gan xé ruột, không nhận được quãng gập di, nằm vật ra đất, lăn lộn.

Dung Tiểu Ý tựa như say sưa trong hạnh phúc sinh sôi của vạn vật, hai tay múa lên uyển chuyển, thân hình nhẹ nhõm mềm mại, mảnh mai thanh thoát. Nhưng mỗi lần nàng nhấc chân, đều như giẫm lên trái tim Lý Huyền, khiến nó bị lún thẳm xuống đất sâu. Lý Huyền gào rú liên hồi, hết như bị đánh xuống địa ngục a tì, bị cối sắt khổng lồ nghiền lên thân thể, đờn hoá thành cát bụi rồi thì thu thập trở lại, tiếp tục chui vào dưới cối sắt nghiền. Nỗi đau đớn quá mức chịu đựng liên tục toả lan đi khắp thân thể Lý Huyền.

Đột nhiên, một cành cây xanh mướt đâm ra khỏi làn da Lý Huyền, chỉ trong tích tắc đã trở thành một cành hoa dài tới hai thước, từng bông hoa đỏ nở bung, điểm xuyết trên cành. Lý Huyền phát hoảng, lại một cành xanh mướt đâm ra khỏi lưng.

Biến hoá này khiến Lý Huyền kinh hãi hơn cả nỗi đau đớn vừa rồi, dưới da vừa nhức vừa ngứa, như thể có vô số cành cây sắp sửa đâm ra. Quả nhiên, không đợi Lý Huyền kịp ngăn cản, thân thể gã đã bị muôn vàn cành xanh trổ đầy, cổ còn mọc ra mấy chục cành, uốn lên trên, tạo thành một cái mũ hoa trên đầu.

Cơn đau dần dần dịu đi, những cành hoa theo điệu múa của Dung Tiểu Ý cũng dừng lại, không sinh sôi thêm nữa.

Lý Huyền biết bộ dạng của mình trông quái gở đến cực điểm, muốn oà khóc mà không ra nước mắt.

Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng đáp xuống cánh hoa, sắc mặt nàng trắng bệch, như thể điệu múa vừa rồi đã hút kiệt sức lực nàng:

- Công... công tử, những hoa cây này chính là cơn đau bệnh trong người công tử. Ta đã lôi hết chúng ta, đem đau đớn tập trung vào một cú bùng nổ trong tích tắc, thương thế của công tử coi như bình phục rồi đấy.

- Thế cô có thể rút hết cành lá này đi không?

Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng đáp:

- Những cành cây này là do ta đặc biệt tặng cho công tử... Chuyển này công tử lại đi đánh nhau, trong mấy ngày này những cành thiên trời sinh kết thành bộ áo giáp sẽ ngăn chặn được đao kiếm cho công tử, nếu bị thương nữa thì chúng có thể giúp điều trị cho công tử.

Thì ra những cành cây khó coi này lại chứa đựng một tấm lòng như thế? Lý Huyền cảm động, chấp tay đáp:

- Đa tạ. Ta đi đánh nhau trở về rồi, mong cô giúp ta rút hết nó ra.

Dung Tiểu Ý từ từ nhắm mắt, hàng mi dài khép lại, nàng bắt đầu một nhọc thiếp đi:

- Đến lúc ấy, Tiểu Ngọc sẽ giúp công tử...

- Tiểu Ngọc?

Lý Huyền hời hợt ngẩng đầu, thì thấy con vệt trắng khả ố đang nở một nụ cười gian ác.

Chẳng lẽ cuối cùng mình lại rơi vào tay nó?

Lý Huyền cúi xuống nhìn bộ dạng quái dị của mình, không kìm được tiếng thở dài. Cũng may gã chưa thành gia lập thất, nếu không đội cái mũ kinh khủng này thì còn trời đất nào nữa.

Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện.

Lý Huyền nhìn bầu trời lớn vờn khí tím âm đạm, nhớ lại không lâu trước đây Tô Do Liên từng nói: “Tam đại truyền thuyết là những bí mật lớn lao nhất, cất giấu ở những nơi chôn khủng khiếp nhất của Ma Vân thư viện. Sinh đồ các khoá đều ra sức phá giải ba truyền thuyết này, nhưng chưa ai thành công. Nghe đồn mỗi truyền thuyết đều chứa đựng một nội dung ghê gớm, người khám phá được ba nội dung đó, sẽ trở nên vô địch thiên hạ. Tam đại truyền thuyết sẽ là thử thách thứ tư, năm và sáu của chàng”.

Thiên hạ sắp bị tiêu diệt, còn kể gì đến thử thách thứ tư, năm, hay sáu?

Bao giờ thì những ngày tháng nước sôi lửa bỏng này mới kết thúc đây? Lý Huyền nhìn những thương tích để lại sau ba lần thử thách trước, bất giác thở dài náo nuột.

Tam đại truyền thuyết đã có từ lâu đời rồi.

Truyền thuyết thứ nhất là thần tiên trên đỉnh Thiên Tú. Ngày rằm tháng Tám hằng năm, khi trăng tròn, thần tiên thường đáp xuống đỉnh Thiên Tú, người nào có duyên gặp tiên sẽ được ban phép màu để từ đó đủ bản lĩnh tung hoành thiên hạ. Song ngày rằm tháng Tám lại là ngày không thể nào trèo lên đỉnh Thiên Tú được. Trên đỉnh núi ngập tràn Thập Phương Sát Na quang, muốn dùng pháp bảo hay thuật ẩn thân để độn thổ cũng vô ích. Gió dữ từ chín tầng trời thổi xuống khiến mọi sinh vật đều bay văng đi hết. Bao nhiêu năm qua, trong những kẻ lên núi gặp tiên, chỉ có mình Tạ Vân Thạch nguyên vẹn trở về mà thôi.

Truyền thuyết thứ hai là về nhà ma trong Ma Vân thư viện. Nghe đồn nhà ma chứa đựng bí mật lớn nhất thế giới này, quyết không cho ai nắm bắt

được. Và điều bí mật lớn nhất ấy chính là luân hồi, nhưng chỉ có hai người đủ sức thi triển được nó, một là Tử Cực lão nhân - biết tái hiện cảnh luân hồi, hai là Quân Thiên Thương - biết sử dụng kiếm luân hồi. Hễ vào được nhà là thâm tóm được năng lượng luân hồi, thi triển được kiếm thuật ghê gớm như Quân Thiên Thương.

Song, từ khi thư viện thành lập đến nay, nhà ma đều do Quân Thiên Thương canh giữ, ngay Tuyết An và Đại Nhật Chí còn không thể vào được, nói gì Lý Huyền?

Truyền thuyết thứ ba là xích trời, xích trời cũng nằm sau thư viện, là một sợi xích sắt to dòng thẳng xuống vực sâu muôn trượng. Đầu kia của nó thông đến đâu, không ai tường tận. Ngay cả người đã từng leo đến Thiên Tú phong như Tạ Vân Thạch cũng không dám bước lên xích trời. Trong Tam đại truyền thuyết thì xích trời là bí ẩn nhất, bởi vì không ai hay biết bất cứ tin tức nào xung quanh nó. Những ai vọng tưởng tìm hiểu về nó, đều chôn thấy dưới vực sâu một cách bí hiểm.

Lý Huyền vốn cho rằng đây chỉ là những lời khoa trương của Tô Do Liên, chứ sự thực cũng chẳng khác gì những lần mạo hiểm trước, nhưng sau những lời của Tử Cực, Lý Huyền cảm thấy Tam đại truyền thuyết quả có ảnh hưởng đến nguy vong của thiên hạ.

Gã buộc phải suy tính kỹ về ý định quyết đấu với Hồ Đột Can trên xích trời.

Phải mang theo trợ thủ.

Trong Ma Vân thư viện có rất nhiều đồng môn, nhưng “đại sư huynh” Lý Huyền chỉ điều động sai bảo được hai người thôi. Một kẻ là Phong Thường Thanh, giỏi ngũ hành độn giáp, một kẻ là Biên Lệnh Thành, giỏi nuôi quỷ dạy hồn.

Phong Thường Thanh một tay bưng bên má sưng vù, vẫn không kìm được buồn cười. Vừa trông thấy thân hình xanh tươi của Lý Huyền, nó đã cười lẫn lộn. Vì sức kiềm chế của nó quá yếu, đã bị Lý Huyền tay đâm chân đá một hồi, nhưng vẫn không kiềm chế được. Biên Lệnh Thành thì khá hơn nhiều, đến cả Hồng Ngọc cũng không nhịn được cười, mà Biên Lệnh Thành chẳng hề thay đổi sắc mặt.

Lý Huyền tò mò hỏi:

- Sao đệ không cười?

Biên Lệnh Thành lại rưng rưng trào nước mắt.

Lý Huyền giật mình:

- Đệ không cười thì thôi, sao lại khóc?

- Đệ nhớ hồi còn nhớ có nuôi một con rùa đen, lông xanh đầy mình cũng như huynh đây này... về sau nó chết...

- Ấy...

- Đệ nhớ lại một con ma đệ nuôi năm kia. Cũng lông xanh đầy mình giống huynh đây này... về sau nó chết...

Lý Huyền nện vào đầu Biên Lệnh Thành, rống lên:

- Im mồm đi! - Rồi hăm hăm quay sang Phong Thường Thanh - Hồ Đột Can trở lại rồi!

Phong Thường Thanh sợ run, lấy đà định chạy. Lý Huyền cười nhạt:

- Người thử nhích nửa bước đi xem, ta không nhận người làm tiểu đệ nữa!

Phong Thường Thanh đứng ngay lại, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi:

- Làm sao đây, đại ca? Làm thế nào mới được đây?

- Sợ cái gì? - Lý Huyền mắng - Hắn chỉ một thân một mình, bọn ta có đến ba người, còn sợ không nện cho hắn tơi bời khói lửa ư. Tiểu Biên, thi thể thành tinh ngàn năm của đệ đã thần thông quảng đại chưa?

Biên Lệnh Thành rúm người:

- Lại bắt Hồng Ngọc liều mạng à? Không được, nàng rất yếu ớt!

Lý Huyền liếc Hồng Ngọc. Con ma răng nhọn nanh sắc, móng tay dài tới ba tấc bén như lưỡi kiếm. Một cương thi đáng sợ như vậy mà báo yếu ớt ư? Xem ra Biên Lệnh Thành chưa hồi phục sau nỗi đau mất Minh Châu.

Lý Huyền ôn tồn bảo:

- Đệ cứ yên tâm, Hồ Đột Can không ghê gớm như Thạch Tử Ngưng đâu, càng không có phép thần thông như cột bàng xanh trong mộ. Ta đảm bảo chỉ cần Hồng Ngọc ra mặt là lập tức giành thắng lợi. không tin đệ hỏi Thường Thanh.

Biên Lệnh Thành bán tín bán nghi nhìn Phong Thường Thanh.

Lý Huyền bảo:

- Các đệ đã tu tập được một thời gian dài trong trường, đạo pháp võ công cũng tiến bộ nhiều rồi ấy chứ nhỉ? Hồ Đột Can chẳng qua chỉ là một tên lưu manh mặt hạng thôi, phải không Thường Thanh?

Lý Huyền cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ cuối, Phong Thường Thanh run lên một chập, biết rằng nếu đáp không đúng ý Lý Huyền, thì chắc chắn sẽ bị Lý Huyền nện cho một trận. Nó cúi đầu, khẽ đáp:

- Đúng!

Không hiểu vì sao, nó chợt nhớ lại bộ dạng hung hãn của Hồ Đột Can lúc vung đao chém xuống. Hình ảnh ấy khiến nó bất an. Nhưng nó lại tự an ủi ngay: “Đó chẳng qua chỉ là yêu pháp mà Tuyết Ẩn thượng nhân thi triển mà thôi”.

Lý Huyền bảo:

- Quyết định như vậy đi! Tiểu Biên, đệ phụ trách việc điều động Hồng Ngọc, đối phó trực diện với Hồ Đột Can. Thường Thanh, đệ thi triển trận pháp, từ mé bên hỗ trợ Tiểu Biên. Trận pháp của đệ có tiến bộ không?

Phong Thường Thanh đáp với vẻ không tự tin lắm:

- Đệ không biết...

Lý Huyền bảo:

- Vậy điều chỉnh một chút. Thường Thanh tiên phong, Tiểu Biên hỗ trợ nó.

Phong Thường Thanh

Ba người đi về phía xích trời. Càng đi, Phong Thường Thanh càng tái mặt:

- Đại ca, chúng ta đi đâu đây?

Lý Huyền át đi:

- Đệ hỏi làm gì?

Phong Thường Thanh nín lặng, một lát sau lại hỏi:

- Có phải đến chỗ xích trời không?

Lý Huyền cười đáp:

- Đệ đã biết rồi, còn hỏi làm gì nữa?

Phong Thường Thanh sợ đến nỗi suýt ngã nhào, kêu lên:

- Không đi được, tuyệt đối không được đến chỗ xích trời.

Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Sao đệ biết là không được?

- Hôm đón học trò mới, Tử Cực gia gia đã cảnh cáo bọn đệ, tuyệt đối không được đặt chân đến đấy. Lúc đầu đệ cũng không tin lắm, về sau đệ đọc một cuốn sách thời thượng cổ, trong đó có mấy chữ to viết bằng máu “Vào Xích Trời Tất Chết”. Đại ca, chúng ta nên về là hơn.

Lý Huyền cười đáp:

- Đều là lừa đảo cả. Nếu đệ không đi thì có thể quay về đợi bọn ta.

Nói đoạn đi vượt lên trước. Biên Lệnh Thành lơ dờ đi theo, như thế không biết sợ hãi.

Phong Thường Thanh đứng đực ra một hồi, cuối cùng tất tả chạy theo.

Xích trời cũng ở đằng hậu sơn Chung Nam.

Thực tế đằng tiền sơn Chung Nam rất là nhỏ, chỉ đủ cất ngôi trường. Sau lưng trường là núi đồi nhấp nhô, tất cả đều gọi là hậu sơn.

Xích trời ở tận cùng dãy núi, quanh năm chìm trong mây mù, chỉ nhìn thấy một chiếc xích sắt khổng lồ bám đầy rỉ dòng thẳng xuống đáy mây mù. Vực thẳm ở đây cắt đứt thế núi, trên không trông thấy trời, dưới không

trông thấy đất. Gió thổi hun hút, lùa vào dây sắt dưới đáy cốc, khiến từng tròng u u như quỷ khóc văng lên.

Nhưng bất luận gió núi lớn đến đâu, dây xích vẫn không hề động đậy.

Bước vào xích sắt, không còn mạng về!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 8: Đầm Vàng Trăm Trượng Soi Trời Mây

Một người khôi giáp chỉnh tề, đứng sừng sững trước xích trời, trông thấy ba đứa đi đến thì cười vang:

M

- Ta đợi các người lâu lắm rồi!

Vừa trông thấy hẳn, Lý Huyền đã ủa ơ, bài hoài đáp:

- Vất vả cho người quá!

Hồ Đột Can giục:

- Mau nói xem, chúng ta tiến hành trận quyết đấu đẹp dễ thế nào đây?

Lý Huyền suy nghĩ rất lung, nên lừa hẳn vào xích trời thám thính một phen, hay là cùng hẳn thi nhảy vực. Lý Huyền ngoảnh đầu nhìn hai tiểu đệ, thốt nhiên nghĩ ra một kế.

Hồng Ngọc có thể đỡ được một đường kiếm của Thạch Tử Ngưng, xem chừng bản lĩnh không tồi. Biên Lệnh Thành còn nói dạo này tu luyện đã lợi hại hơn, thế thì biết đâu có thể đánh thắng được Hồ Đột Can. Sau này đẳng nào bọn chúng cũng có lúc phải giao chiến, chỉ bằng nhân cơ hội này rèn luyện chút định, để ba người tập phối hợp cho ăn ý.

Nghĩ tới đây, Lý Huyền cười hỏi:

- Người có phải cao thủ không?

Hồ Đột Can đồng dặc:

- Tất nhiên ta là cao thủ.

- Cao thủ thì phải trừ ma, bây giờ ta gọi đến một đại ma vương cho người. Trước tiên người hãy trừ bỏ nó, sau đó chúng ta quyết đấu, được không?

Hồ Đột Can hí hửng:

- Có đại ma vương thật ư? Mau gọi nó ra đây!

Lý Huyền cười đáp:

- Tốt lắm, bày trận!

Phong Thường Thanh giơ tay, mấy chục lá cờ bay vút ra khỏi tay, cắm xuống vách đá của xích trời. Nó múa tay không ngừng, những lá cờ đỏ liên xoay tít mù.

Lý Huyền mừng rỡ. Mới có mấy ngày không gặp, công lực của Phong Thường Thanh hiển nhiên đã có tiến triển.

Chỉ thấy trên mỗi lá cờ đều nổi lên một luồng ánh sáng, liên kết lại với nhau, đột ngột toả ra thành một luồng ánh sáng xam xám, phủ kín đầu vách đá gần xích trời. Một vầng mây lớn liên tục từ đáy vực đùn lên, vây kín lấy Hồ Đột Can.

Thình lình, mây mù ngưng lại thật dày, biến hoá ra một bãi tha ma khổng lồ.

Mây mù còn biến thành gió lạnh, thổi thốc vào mặt người những làn hơi rờn rợn, tiếng quỷ khóc chưa vang lên mà đã khiến người ta tim đập chân run. Đúng lúc đó, Biên Lệnh Thành lăm rằm bắt quyết, tiếng niệm chú đầy vẻ thần bí trầm trầm vang lên, giữa bãi tha ma bỗng nổi bật một ngọn đèn lồng màu máu. Màu máu ấy hắt cả lên mây mù quanh xích trời, biến nó thành màu đỏ ghê hồn.

Đó là máu, máu tươi dâng khắp trời khắp đất.

Chiếc đèn lồng từ từ di chuyển về phía Hồ Đột Can. Tiếng quỷ gào vang lên liên miên, không khí sục mùi thê thảm ma quái, chiếc đèn nhảy bổ vào Hồ Đột Can.

Hư Linh trợn tập trung hết hàn khí xung quanh, đổ dồn vào Hồng Ngọc. Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành phối hợp rất nhịp nhàng, uy lực chí ít cũng mạnh thêm ba bốn lần. Huống hồ ở đây hàng năm trời chẳng ai lai vãng, âm khí vồn rất dày, thi triển thuật phục sinh quỷ thật không còn gì phù hợp hơn.

Hồ Đột Can trợn mắt, trừng trừng nhìn chiếc đèn lồng do Hồng Ngọc hoá thân, bỗng nhiên gật đầu nghiêm nghị nói:

- Quả nhiên là đại ma vương, Hồ lão gia ta đang tìm người đấy!

Hắn chậm rãi tuốt thanh đao từ đằng lưng lạ, những bông mạn đà la do ảo quang hoá thành liên tục sinh ra rồi tan biến trên lưỡi đao. Ảo ảnh của Hư Linh trợn lao tới Kim Cương đao, liền bị những bông mạn đà la đó xua tan tành hết.

Hồ Đột Can quát vang:

- Kim cương hiển thế, ma quỷ tránh xa!

Một đoá mạn đà la vụt hiện lên mũi đao, thanh Kim Cương đao rền vang, mạn đà la bị kích thích nên đón gió xòe bung, biến hoá thành một bông hoa trong suốt dài hơn một trượng. Hồ Đột Can tay cầm trường đao, thân hình xé gió lao lên cao, chém thẳng xuống Hồng Ngọc.

Hào quang như mưa rào, rót lả tả xuống từ những cánh mạn đà la, những ảo ảnh của Hư Linh trận lập tức bị thổi tan tành.

Phong Thường Thanh hoảng hồn, vội vã đẩy mạnh hình trận, ném ra một nắm mười mấy lá cờ nhỏ, uy lực của Hư Linh trận lập tức tăng vọt, mấy ngôi mộ bay lên khỏi mặt đất, ngăn cản hào quang từ thanh đao. Phong Thường Thanh nấp sau ngôi mộ to, sắc mặt đã trắng nhợt vì kinh sợ, gắng gượng đẩy mạnh uy lực của trận pháp, che chắn bản thân thật kín.

Nhưng Hồng Ngọc lại mất đi sự bảo vệ của trận pháp, hoàn toàn bị bao trùm trong uy lực của đường đao kia.

Không ai ngờ rằng một đường đao của Hồ Đột Can lại mạnh mẽ đến thế.

Biên Lệnh Thành la lên: “Hồng Ngọc!” rồi lao ra, liều chết đỡ đường đao ấy.

Hồ Đột Can chém xong nhát đao thì lập tức ngừng di chuyển. Chỉ có bông mạn đà la lừ lừ rơi xuống.

Biên Lệnh Thành lao lên trước Hồng Ngọc. Mạn đà la như vô hình, xuyên qua thân thể nó rồi đột ngột hoá thành thực thể, bọc kín lấy Hồng Ngọc. Hồng Ngọc rú lên thảm thiết, màu đỏ chói rực bị ảo quang trên mạn đà la chiếu vào, lập tức tắt lịm.

Biên Lệnh Thành hoảng hồn, quay lại cứu. Bông mạn đà la bay bổng lên, cánh hoa nở trương ra thật to, một trận mưa tia sáng rào rào đổ xuống, hoá thành hình thù của vạn vật trong trời đất, bay lên xích trời.

Biên Lệnh Thành gắng gượng nhảy lên lôi Hồng Ngọc xuống, nhưng bất kể nó nhảy cao đến đâu cũng không chạm được tới bông mạn đà la. Đột ngột, một tiếng sấm nổ đánh bắn nó xuống đất, trên vách đá gần xích trời nở ra một bông mạn đà la to tướng.

Đó là một bông hoa khổng lồ do đá ngũ sắc tạc thành, màu dùng đục, ở trong phảng phất sắc nâu vàng, có treo một ngọn đèn lồng đỏ. Một tia sáng đỏ từ giữa bông hoa bắn ra, bay tới tận trời cao. Không hiểu bông hoa làm từ chất liệu gì mà toả khí lạnh rợn người. Lúc này mới độ đầu thu, nhưng sau khi bông hoa xuất hiện, cả hậu sơn Chung Nam tựa hồ đã bước vào tiết đông hàn, mặt đất đóng lại một lớp băng dày thịch.

Lý Huyền kinh ngạc há hốc mồm, hoàn toàn không ngờ được rằng Hồ Đột Can lại thần thông quảng đại đến mức này.

Thần thông đến mức Hồng Ngọc không đỡ nổi một chiêu của hắn.

Hồ Đột Can ngó vẻ hoảng loạn của bọn trẻ, cười lớn:

- Sao nào? Đường dao của ta có đẹp không?

Biên Lệnh Thành rú lên:

- Trả Hồng Ngọc cho ta!

Nó lao tới, đâm lên bông hoa ngũ sắc nọ. Máu tươi rịn ra từ nắm tay nó, bắn cả lên hoa đá, nhưng bông hoa vẫn không nhúc nhích.

Lý Huyền kéo nó lại:

- Đừng phí sức! Chỉ còn cách đánh bại hắn thì chúng ta mới cứu được Hồng Ngọc thôi.

Biên Lệnh Thành nhìn Hồ Đột Can, hai mắt vẫn máu, nói gần từng tiếng:

- Đánh, bại, hần?

Phong Thường Thanh vẫn rúc trong Hư Linh trận, Lý Huyền tung chân đá nó ra:

- Lần sau mà người còn giở cái trò chỉ lo cho bản thân thì ta đập người chết trước.

Phong Thường Thanh la lối:

- Đại ca, đệ sợ lắm!

- Dầu sợ cũng phải đối kháng đến cùng - Lý Huyền bảo - Nếu hai chúng ta chết rồi, thì người còn trốn vào đâu được? Tiểu Biên, đệ đừng xúc động quá, bình tĩnh lại nghe ta nói. Chẳng phải đệ rất giỏi dùng đất phù phép ư? Lát nữa đây khi Phong Thường Thanh thi triển Hư Linh trận, thì đệ thi triển Chú Thổ thuật biến những ngôi mộ thành thật. Hư hư thực thực để hần không phân biệt được, chúng ta mới có cơ giành phần thắng.

Phong Thường Thanh hỏi:

- Ai sẽ ra tấn công? Ba người chúng ta hình như đều chẳng giỏi tấn công.

Lý Huyền mỉm cười tự tin:

- Không cần người lo, ta tự có cách!

Phong Thường Thanh nửa tin nửa ngờ, ném lá cờ nhỏ ra, gió tà lại nổi, cuốn đất bay đi bao vây Hồ Đột Can.

Chỉ tích tắc, xích trời lại bị bao vây trong cảnh nghia địa rừng rợn.

Hồ Đột Can cười vang:

- Trong Kim Cương đao của ta chứa đựng Kim cương Mạn đà la lực, có thể chém đứt chúng sinh lực đạo. Cho dù có ma quỷ thật, cũng bị ta chém chết như chơi. Tốt nhất các người đừng giở những trò trẻ dại ra nữa, ngoan ngoãn đem cái đẹp thực sự ra so tài, để Hồ lão gia ta được mở rộng tầm mắt.

Lý Huyền cười nói:

- Trước tiên người hãy phá được trận pháp của chúng ta rồi tính.

Hồ Đột Can phá lên cười:

- Đơn giản thế thôi?

Hắn bước tới một bước, vung đao quét ra, những bóng sáng hình mạn đà la lớn nhỏ lại xuất hiện, hắt về phía Hư Linh trận. Hắn cười bảo:

- Trông này, chẳng phải là phá được rồi đây sao?

Nhưng nụ cười của hắn đột ngột đông cứng, bởi vì đao quang tắt đi rồi mà Hư Linh trận vẫn chưa tiêu tan. Những năm mộ cứ lúc nhúc hiện hình, hoàn toàn không bị xua đuổi bởi thứ ánh sáng vốn dĩ có thể quét sạch ảo ảnh của Kim cương Mạn đà la.

Hồ Đột Can sửng sốt. Lý Huyền quát: “Xuất thủ!” rồi tuốt ra một thanh kiếm, đâm thẳng vào hắn. Kiếm quang vừa mới nháng hiện, trong đồng đá ngổn ngang sau lưng ba người bỗng bùng lên một đốm sáng rực, chỉ tích tắc đã bắt kịp kiếm quang trên tay Lý Huyền, hai luồng ánh sáng hợp lại làm một, tạo thành một luồng ánh sáng rực rỡ vô cùng, phóng thẳng vào yết hầu Hồ Đột Can.

Đây chính là mưu kế của Lý Huyền.

Kế hoạch của Lý Huyền chuẩn bị rất chu đáo, trước tiên dùng Hư Linh trận và Hồng Ngọc trì hoãn Hồ Đột Can, sau đó lại dùng Chú Thổ thuật của Biên Lệnh Thành khiến cho các ngôi mộ hiện hình, ảo cảnh biến thành thật. Nhằm lúc Hồ Đột Can đã nắm chắc phần thắng thì thừa cơ dùng Linh Tê kiếm, song kiếm hợp bích, liên thủ tấn công, xuất kỳ bất ý đánh cho Hồ Đột Can bị thương.

Lý Huyền cũng đoán chừng tu vi hiện nay của Hồ Đột Can đã vượt xa khi xưa, vì vậy mới nghĩ ra lắm mưu kế như vậy để Hồ Đột Can mắc bẫy. Nhưng không ngờ được rằng tu vi của Hồ Đột Can lại cao tới độ Hồng Ngọc cũng không đỡ nổi một chiêu của hắn.

Song Lý Huyền rất tin tưởng vào Linh Tê kiếm, một chiêu tấn công đột ngột nhất định sẽ tạo được hiệu quả kỳ diệu, vì vậy Lý Huyền mới bí mật mượn một thanh Linh Tê, đồng thời nhờ Tô Do Liên mai phục trong đồng đá làm viện binh, đợi xuất một chiêu chí mạng.

Phân nửa kế sách này là Tô Do Liên nghĩ ra, bởi vì bảy bài thử thách vốn dĩ là việc chung của hai người. Lý Huyền lúng túng suốt hai ngày, khó khăn lắm mới gặp được Do Liên, dùng kế khích tướng, bảo nếu cô không tham dự thì gã cũng không đến xịch trời, bởi vậy Tô Do Liên đành nhận lời.

Lý Huyền cũng không ngờ rằng, kiếm thuật của Tô Do Liên lại siêu việt như thế.

Quả nhiên, Hồ Đột Can còn đương ngạc nhiên, Lý Huyền đã kịp nắm lấy cơ hội. Chỉ tích tắc đường kiếm đã đâm tới sát mặt Hồ Đột Can, hắn muốn chống đỡ cũng không còn kịp nữa.

Trong đường kiếm này, Lý Huyền không dồn nhiều sức, chỉ dẫn dụ lực hấp dẫn giữa các thanh Linh Tê mà thôi. Linh Tê kiếm quả nhiên là bảo bối, song kiếm cùng phóng ra, cho dù công lực của Lý Huyền còn rất non

kém, nhưng uy phong của kiếm vẫn tăng lên đến năm thành, sức áp đảo vô cùng dữ dội.

Tô Do Liên yếu điệu phất tay áo dài, hào quang như những chiếc cánh trắng ùn ùn tuôn ra, bao bọc Linh Tê kiếm rồi cuộn xoáy cực nhanh, kiếm quang toả sáng rực rỡ. Cô dùng đạo pháp để tiếp sức cho kiếm thuật, uy lực cũng ngang ngửa với chị em họ Thôi.

Hồ Đột Can vụt lùi một bước, mắt hấp háy.

Kiếm quang áp tới sát ngực hăn, rồi lướt qua, Hồ Đột Can thét lên, Kim Cương đao đột ngột gãy lên, “keng” một tiếng, đã đánh trúng song kiếm. Một luồng kinh lực dữ dội bùng ra, Lý Huyền cảm thấy như có làn sóng mạnh xô tới mình, thân hình mất tự chủ bắn bật lên không.

Bên cạnh có tiếng la hoảng, Tô Do Liên cũng đã bay thốc lên, lao về phía Lý Huyền. Lý Huyền lơ mơ phát hiện ra, mình đang rơi xuống vực thăm quanh xích trời. Gã sợ đến tái mét mặt, vội vàng vươn tay tóm Tô Do Liên, tóm được rồi là ôm chặt lấy.

Đây vốn là phản ứng bản năng của con người lúc gặp nguy nan, nhưng Tô Do Liên thì gào thét:

- Thả ta ra!

Gió thổi ù ù, hai người cùng rơi xuống xích trời sâu hoắm.

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành gào lên, không buồn thi triển trận pháp nữa, vội vàng chạy tới miệng vực dòm xuống dưới. Chỉ thấy biển mây báng láng, dây xích xuyên qua, dòng thẳng xuống biển mây mênh mang đó. Biển mây không bờ không bến, cũng không biết là sâu tới mức nào, hai người rơi xuống rồi, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Biên Lệnh Thành rống lên:

- Người giết Hồng Ngọc, người giết đại ca!

Hồ Đột Can tỏ vẻ áy náy:

- Ta không có ý giết nó... Ta với nó vẫn chưa quyết đấu một trận đẹp đẽ cơ mà, ta còn đau lòng hơn người đây - Hẳn ngửa mặt than - Đời này vắng Lý Huyền, Hồ lão gia biết đi đâu mới có một trận quyết đấu đẹp đẽ đây?

Vừa thở dài, hắn vừa quay mình lặng lẽ bước đi. Biên Lệnh Thành hét theo:

- Ta sẽ báo thù cho đại ca và Hồng Ngọc!

Hồ Đột Can cười đáp:

- Người không phải lo cho Hồng Ngọc. Chín ngày nữa, ta sẽ trả nó về cho người. Bây giờ, ta chỉ mượn chút yêu khí của nó dùng tạm mà thôi...

Mượn yêu khí dùng tạm? Biên Lệnh Thành đứng đực ra ngẫm nghĩ. Trong lòng nó bỗng nổi lên một cảm giác không lành. Cơn gió lạnh buốt thổi tới, tựa hồ muốn làm đông cứng cả xương tủy. Không hiểu vì sao, cái tin Hồng Ngọc chưa chết không khiến nó phấn khởi, nó chỉ muốn biết, việc mượn yêu khí dùng tạm của Hồ Đột Can có nghĩa là gì.

Đại ca, đại ca, nếu huynh vẫn còn sống thì tốt biết bao!

Lý Huyền đương nhiên chưa chết! Những cành cây mềm oặt trên người bỗng chốc mọc dài ra, nở búp muốn bông hoa. Những cánh hoa ấy nổi lên không trung, tốc độ rơi của Lý Huyền từ từ chậm lại. Lý Huyền vẫn ôm chặt lấy Tô Do Liên, nỗi kinh ngạc và khiếp đảm trong lòng chưa tiêu tan hết.

Biển mây trùng trùng, tựa hồ không có điểm kết thúc. Hai người rơi phải đến một khắc đồng hồ mà vẫn chưa thấy đáy vực. Tô Do Liên muốn

cứu Lý Huyền, song bị Lý Huyền ôm chặt, trong lúc hoảng loạn lại cùng rơi xuống theo gã, lòng vốn rất tức giận, nhưng lúc này lại cũng tựa vào Lý Huyền, sợ sệt nói:

- Lang quân, thiếp sợ lắm.

Những đám mây ngổn ngộn vây quanh hai người, cách xa một thước là không trông thấy gì nữa cả, chỉ có những đám mây âm u và ướt nặng. Lúc đầu còn loáng thoáng nghe được tiếng Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành la hét trên miệng vực, rơi xuống thêm một lát là mọi tiếng động đều lặng tắt, hai người như đến một thế giới khác, không có âm thanh, không có màu sắc, không có biên giới.

Có chăng chỉ là cảm giác ngọt ngào nặng nề, đè trĩu trái tim họ. Lý Huyền không kìm được nỗi kinh sợ, theo lời đồn thì xích trời là nơi tử vong, ai vào rồi thì quyết không còn sống mà trở về, hai người sợ ý rơi xuống đáy vực này, không biết mỗi nguy hiểm to lớn nào đang chờ đợi họ đây.

Đột nhiên, một lực hút rất mạnh từ vầng mây u ám bên dưới bùng lên, thân thể hai người như chứa sức nặng ngàn cân, bị lực hút đó giật mạnh, liền rơi vùn vụt xuống.

Lý Huyền kinh hoàng, đoán chừng có điều không ổn, liền thét bảo Tô Do Liên:

- Tuyệt kiếm!

Cả hai cùng hiểu tình thế nguy cấp lắm rồi, liền nong tay, Linh Tê kiếm hoá thành hai lần chớp, quyeten xoáy vào nhau, đâm mạnh xuống dưới.

Linh Tê kiếm là bảo bối, giữa chúng có luồng khí tương giao, nay được phóng ra cùng một lúc, lực đạo cực lớn, cộng thêm sức hút mạnh mẽ ấy, kiếm quang hệt như lần chớp bay lượn, sắc bén vô biên.

Đột ngột, bên dưới văng lên một tràng hú lồng lộng, sức hút đột ngột lan biến, liền đó là một luồng gió kinh khủng hắt ngang sang, hai người không kịp trở tay, thân hình bật bắn lên cao.

Tiếng hú kinh thiên động địa, cả biển mây cộ vào nhau sột soạt, những đám mây cuộn lên sùng sục, tựa hồ không chịu được ảnh hưởng từ tiếng hú ấy.

Lý Huyền cả kinh, loài quái vật gì mà uy mãnh tới vậy?

Tiếng hú khoan thẳng vào tâm phế người ta, tựa hồ vang vọng ương đáy tim, mới nghe mà cảm thấy hồn phách long cả ra, linh hồn như bị rung lắc cho rời hẳn khỏi người.

Lý Huyền và Do Liên ôm chặt lấy nhau, tưởng chừng chỉ có trái tim đang đập của người kia mới khiến toái tím cuống loạn của mình bình lặng đi đôi chút!

Đám mây bị tiếng hú kích động, tán mạnh ra như ngựa phi, cảnh vật trước mắt hai người trở nên rõ ràng, nhưng cảnh tượng trớc mắt ấy cũng khiến cho họ kinh hãi đến mức muốn ngất lịm.

Đó... rốt cục là con quái vật gì?

Dưới biển mây là một bãi đất phẳng rộng mênh mang, nhưng lại bị một con yêu quái kền càng chiếm giữ. Lý Huyền và Tô Do Liên ở vị trí cao như thế mà cũng không thể nào nhìn bao quát được con quái, chỉ cảm thấy trong tầm nhìn thì toàn là thân thể của nó mà thôi. Nhưng con quái ấy bộ dạng ra sao thì hai người không thể miêu tả được, trông như một thứ hồ lốn đang đùn lên một đồng, cứ rung lên hạ xuống theo nhịp thở mà thôi.

Ánh sáng dưới vực rất âm đạm, không rõ con quái có màu sắc gì, khi mấy trái rộng cũng liên tục từ thân thể nó bốc lên, tụ thành biển mây trong khu xích trời.

Chẳng lẽ biển mây rộng lớn ấy lại chính là do con quái vật này thở hít ra sao? Hai người bất giác chấn động. Nhớ lại sức hút mạnh lạ lùng vừa rồi, hai người không kìm được rung mình, chẳng trách xích trời được gọi là tuyệt địa, không người nào còn sống mà trở về. Xem ra kiếm pháp tuyệt luân như Tạ Vân Thạch cũng chưa chắc tiêu diệt được con yêu vật này.

Chính giữa đáy vực là một ngọn núi cao sừng sững, thân thể của quái vật nằm dưới ngọn núi này, đang quấy động cực kỳ quái dị.

Hai người đang kinh ngạc, thì đột nhiên một chuỗi đèn đuốc khổng lồ từ thân hình như đám mây của quái vật bùng lên, muốn đốt lửa thiêu đốt rừng rực, dần dần dâng lên không trung.

Lý Huyền sực hiểu:

- Hỏng rồi! Mắt con quái đây!

Gã vừa thốt ra lời, thân thể con quái cũng vồng lên, những đám mây rồi sủi ùng ục, dần dần bọc cả ngọn núi lại. Toàn thân con quái vật rất mềm dẻo, có thể tùy ý biến ảo đủ mọi hình dáng, không nhận ra đầu là đầu, đầu là đuôi. Nó cứ thế ngự trên ngọn núi, đông da thịt lúc nhúc quấy động, vụt gầm một tiếng kinh thiên động địa, mang theo tiếng gió dữ dội thốc vào hai người.

Lý Huyền gào lên: “Chết rồi!”

Chỉ trong nháy mắt, trên cao trời tối sầm lại, thân thể yêu quái khổng lồ đã trườn lên che kín cả bầu trời, một chuỗi mười mấy con mắt hoả châu nhấp nháy, xoay lượn quanh hai người, chặn hết toàn bộ đường lui của họ. Yêu khí rờn rợn ập lại, Lý Huyền trở mắt há mồm, không biết nên tránh đi đâu, Tô Do Liên vội nhắc:

- Lang quân, nhắm mắt vào!

Lý Huyền không hiểu tại sao, nhưng cũng vội nghe theo. Một luồng hào quang chói lòa từ người Tô Do Liên bay ra, hết như nổ tung trong không gian ảm đạm. Lý Huyền tuy nhắm mắt, nhưng vẫn cảm thấy chói nhức mắt. Con quái vật rít lên một tràng sồn gai ốc, mười mấy con mắt cùng hoa lên.

Tô Do Liên gọi:

- Chúng ta chạy mau!

Bấy giờ quanh mình cô có vô vàn đốm sáng, chúng nâng hai người lên, xuyên qua kẽ mây.

Lý Huyền cả mừng:

- Không ngờ cô lại có một bảo bối thế này.

Tô Do Liên cười khê:

- Lang quân quên rồi ư? Đây chính là nội đan lấy được trong lần trăm sát Xích Nhiễm Hoà Long dạo trước. Nó sở dĩ được gọi là Xích Nhiễm Hoà Long, chính là vì sau khi luyện được nội đan, thì có thể đưa sáng với mặt trời, hào quang toả xa vạn trượng. Công lực của con hoả long đó vốn dĩ không đủ, nhưng thiếp gặp được một cao nhân, giúp thiếp luyện nội đan thành báu vật. Bây giờ thiếp có thể nổi trên không, cũng là nhờ sự trợ giúp của nội đan đây.

Lý Huyền nhìn kỹ, quả nhiên, chín viên linh châu xâu thành một chuỗi đeo trên cổ Tô Do Liên. Cổ mịn ngọc sáng toả ánh vào nhau, càng làm nổi bật sắc mặt thanh khiết sáng ngời của cô, đang phải đối mặt với sự uy hiếp của quái vật mà vẫn khiến lòng người đắm say.

Thấy Lý Huyền cứ trân trân nhìn mình, Tô Do Liên bất giác bật cười:

- Lang quân, chàng nên cẩn thận nhé, xem ra thử thách thử tư của thiếp không đơn giản đâu.

Câu nói khiến Lý Huyền sực tỉnh.

Phải rồi, khoan chưa nói đến việc đánh bại con yêu quái này vội, mà nên nghĩ xem làm cách nào để tháo chạy khỏi đây đã!

Lý Huyền cau mày, đột nhiên phát hiện ra trong thân thể quái vật có thứ gì lóng lánh.

Hình như là Linh Tê song kiếm mà lúc trước hai người đã phóng xuống.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 9: Quái Vật Gầm Rú Xẻ Hai Núi

Lý Huyền sức nghĩ ra, bèn gọi:

L

- Sách nát, người có phép nào giúp ta bay lên được không?

Thiên thư ló ra khỏi ngực áo Lý Huyền:

- Đương nhiên là có. Nếu vị tiểu thư này chia cho người một hạt nội đan của Xích Nhiễm Hoả Long thì còn tốt hơn nữa.

Tô Do Liên mỉm cười, tháo một hạt ngọc đỏ ra đặt vào tay Lý Huyền. Thiên thư lầm rầm niệm chú, một chữ “Bay” nháng lên, viên ngọc toả rực hào quang, soi rọi khắp mình Lý Huyền.

Lý Huyền hỏi:

- Thế người có cách nào để giữ an toàn cho cô ấy không?

Thiên thư đáp:

- Tất nhiên là có. Ta là Thiên thư gia gia toàn năng!

Nó lại lầm rầm niệm chú, một chữ “Biến” lơ mờ ẩn hiện trên không, đột nhiên, Tô Do Liên biến thành một đám mây lững lờ ngang trời. Nơi này là

biển mây, muôn vàn đám mây tụ lại với nhau, không thể phân biệt được đám mây nào do người biến thành, đám mây nào do trời sinh ra nữa.

Lý Huyền nhẹ cả người, cười nói:

- Xem ta trừ yêu đây!

Trong vầng hào quang đó, Lý Huyền bay xuống dưới, hướng đến hai thanh kiếm Linh Tê. Yêu vật chói mắt vì ánh sáng của nội đan, mười mấy con mắt nhất thời bị quáng, chưa kịp điều tiết lại thì Lý Huyền đã dễ dàng nắm được hai tay kiếm, cất một thanh đi, rồi đột ngột gồng sức, đâm mạnh thanh còn lại vào mình quái vật.

Một thứ dịch lỏng đặc quánh bắn ra, Linh Tê kiếm là kiếm thần, sắc bén lạ thường, đường kiếm rất ngọt, đâm sâu vào thân thể quái vật, lút tới tận cán.

Quái vật rít lên một tiếng đau đớn, nó vụt lăn kên ra, thân thể to lớn đổ mạnh xuống khiến cả mặt đất rung chuyển. Lý Huyền không dám chậm trễ, vội vàng phi thân lên, trở lại với Tô Do Liên.

Quái vật đau không chịu nổi, thân thể như một tầng mây lăn lộn dữ dội, cuộn lấy mấy vòng liền quanh thân kiếm. Đó là bản tính của động vật khi muốn cần thận che chắn vết thương, tránh để địch nhân tấn công lần nữa.

Trông thấy cảnh đó, Lý Huyền phá lên cười, bảo Tô Do Liên:

- Con này khốn đốn rồi!

Gã vụt thét lớn, Linh Tê kiếm trong tay vụt bay ra, bắn vun vút về phía quái vật!

Linh Tê kiếm quả nhiên là bảo bối, Lý Huyền hầu như không biết dùng kiếm, nhưng thanh kiếm vừa rời tay đã cảm nhận được sát khí của người

dùng, thân kiếm nổi lên một vầng sáng xanh mờ, đồng thời, trong thân thể quái vật cũng có một quầng xanh mờ mờ sáng lên. Hai quầng sáng xanh như thu hút lẫn nhau, khiến thanh Linh Tê kiếm mà Lý Huyền ném ra bay nhanh vun vút, hoá thành một luồng sáng xanh, xuyên thẳng vào mình quái vật.

Kiểm quang lao vào nhau, khiến thân thể quái vật bị đâm rách một lỗ to bằng cái bàn, đau đến nỗi nó đập mình rầm rầm và liên tục gào rú.

Lý Huyền cười nói:

- Xem ra xích trời được đồn đại quá mức, chứ cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Phải tay Thạch Tử Ngưng thì con quái vật này đã bị phân thân ngay rồi.

Tô Do Liên nghiêm mặt:

- Chàng đừng xem thường nó...

Cô chưa dứt câu, thân thể quái vật đã lồm vào thành một cái hõm thật to. Lý Huyền cảm thấy người mình trĩu nặng, một lực hút dữ dội phóng thẳng tới, cuốn lấy Lý Huyền và Tô Do Liên lôi tuột xuống.

Lý Huyền hoảng hồn, không còn Linh Tê kiếm trong tay nữa, làm thế nào mới kháng cự được lực hút này đây. Lý Huyền hét:

- Mau, mau dùng nguyên đan của Xích Nhiễm Hoả Long!

Tô Do Liên cũng cuống cả lên:

- Vô ích, nguyên đan chỉ có tác dụng với mắt thôi, bây giờ nó không dùng mắt nữa.

Thấy rõ hai người sắp lao vào cái mồm đen kịt của quái vật rồi, Lý Huyền hét to:

- Thanh Linh Tê thứ ba!

Đúng khoảnh khắc bị nuốt, Lý Huyền rút luôn thanh kiếm thứ ba bên hông, xiên thẳng vào mõm quái vật. Con quái rống lên một tiếng, vội vàng ngậm miệng lại.

Những lần chớp loảng ngoảng đâm rầm vào mõm nó.

Hai người đứng trước mõm quái vật, cách xa thân thể như một đám mây dày nặng ấy rồi, vẫn còn cảm thấy lực rung chuyển dữ dội, cho dù quái vật rất ghê gớm, nhưng cũng bị đánh cho ngã bẹp ra đất, giãy đành đạch.

Lý Huyền vội vàng ôm Tô Do Liên chạy ra, hai người cùng reo lên mừng rỡ vì thoát nạn.

Tô Do Liên lại véo tai Lý Huyền, cười nhặt bảo:

- Ve vãn cả Thôi gia tử muội hả? Để mà mượn được cả ba thanh kiếm.

Lý Huyền cau mày, nhưng không phải do để ý đến cú véo rất mạnh của Tô Do Liên, chỉ lẩm bẩm:

- Ban nãy cô có trông thấy không, hoá ra con quái vật nằm đè lên một cái hốc.

Nghe nói vậy, Tô Do Liên cũng mang máng nhớ lại, bèn nhúu mày đáp:

- Hình như ở chính chân núi. Phải chăng đây là nguyên nhân khiến con quái vật này không muốn người ta lại gần ngọn núi?

Hai người nhìn nhau, Thiên thư kêu lên:

- Đừng nói mấy chuyện ấy nữa, nhân lúc con quái ngất, chúng ta mau thoát đi.

Nghe nhắc nhở, Lý Huyền vội vàng kéo Tô Do Liên bay lên, nhưng bỗng va mạnh vào đám mây và bật ngược trở lại, đầu choáng mắt hoa, gã ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao đám mây này cứng như đá thế?

Thiên thư nào nuốt kêu:

- Đều tại người không chạy sớm. Bây giờ chúng ta đã bị nuốt vào trong thân thể yêu quái rồi, không ra được nữa.

Lý Huyền ngạc nhiên:

- Người chỉ là một quyển sách, lẽ nào cũng sợ chết ư?

Thiên thư đáp:

- Tuy ta là sách, nhưng là một quyển sách có trí tuệ, ra đời để người ta đọc chứ không phải là để ăn thịt. Ta đang thương thân mình tài lớn mà dùng vào việc nhỏ đây.

Lý Huyền cười khẩy. Đột nhiên, đám mây quấy động một trận, từ từ ép vào giữa. Những ánh chớp như những đốm lửa cũng lại một lần nữa rực lên.

Lý Huyền hoảng hồn, hỏi tới tấp:

- Làm sao đây, làm sao đây?

Tô Do Liên ngập ngừng:

- Hay là chúng ta đến sơn động đằng kia nấp tạm đi?

Lý Huyền cười khố:

- Cô vẫn chưa nhận ra sao? Con yêu quái sở dĩ nằm khoanh ngọn núi là vì thân thể nó mọc từ núi ra, nó căn bản không thể rời đi đâu được. Nếu chúng ta đi vào cái động đó, nó dùng thân thể quấn chặt quanh núi, có khi chúng ta còn không ra được ấy.

Tô Do Liên nói:

- Có khi... có khi nó dùng thân thể khoanh ngọn núi là do không muốn để chúng ta lại gần, nhờ đầu ương núi còn thứ gì đó khắc chế được nó chưa biết chừng.

Lý Huyền trầm ngâm, trong động có vật gì, rốt cục là cồi chết hay đường sống, không thể nào biết được. Trong lúc Lý Huyền trầm ngâm, trong đám mây bỗng nhiên rịn ra một thứ dịch lỏng đặc sệt, dính nhờn nhớt trên đám mây, trông rất kinh tởm.

Lý Huyền cũng tái mặt, chất dịch này có khi là dịch vị của con quái vật. Xem ra, nó muốn làm rửa nát hai người để tiêu hoá đây.

Lý Huyền giậm chân, kéo Tô Do Liên chạy vào cái hang động nhỏ xíu.

Họ vừa bước vào, thân thể con quái đã lập tức co rút cả lại, bít cái động kín bưng. Những tiếng rít róng âm ỉ vang vọng khắp nơi, cho thấy con quái đang vô cùng giận dữ, nhưng xem ra đúng là nó rất sợ hãi cái động này, tuy thân thể có thể tự do biến đổi hình dạng, nhưng vẫn không dám lấn vào động dù nửa bước.

Điều này khiến Lý Huyền phần nào yên tâm.

Trong động hoàn toàn tăm tối, nguyên đan Xích Nhiễm Hoá Long đeo trên mình Tô Do Liên vốn dĩ toả ra một thứ hào quang bảy sắc, nhưng vào tới động thì bị lấn át bởi sự tăm tối bên trong, ánh sáng tức thì ảm đạm hẳn đi, biến thành một thứ màu xám xanh nhàn nhạt, chỉ chiếu sáng được chỗ cổ cô gái mà thôi. Lý Huyền khảm viên hồng ngọc vừa lấy về chỗ cũ, chín

viên hợp lại, hào quang của cả chuỗi liên mạch lên nhiều, nhưng vẫn chỉ đủ soi trong phạm vi hơn hai thước mà thôi, không thể xuyên qua được màn tối mênh mang kia.

Hai người dặt tay vịn vách động đi sâu vào trong.

Ngọn núi trông không lớn mấy, nhưng động lại rất sâu, đi mãi hơn một canh giờ vẫn chưa đến tận cùng. Trong động hoàn toàn trống trải, nhưng như thế lại khiến hai người yên lòng đôi chút, động dài dằng dặc, nếu còn một cửa ra khác, chưa chừng sẽ thông ra đến chỗ xích trời, thoát được con quái vật bùng bùng như đám mây này.

Đột nhiên, đằng xa xuất hiện một đốm sáng. Hai người phấn chấn, vội vàng rào bước.

Không gian trước mặt bỗng thoáng dăng hắt, chắc đây đã là nơi tận cùng, ánh sáng trời rọi xuống, hứa hẹn một lối thoát ra. Hai người mừng rỡ, bất giác nhìn nhau cười, thoát được con quái vật này, họ mừng như chết đi sống lại.

Lý Huyền vẫn chưa an tâm, bèn nghiêng tai nghe ngóng, bên ngoài hình như có loáng thoáng tiếng chim, thoang thoảng hương hoa, quả nhiên không thấy bóng dáng con quái vật đồ sộ kia đâu, bấy giờ gã mới cùng Tô Do Liên nhanh nhẩu chạy ra.

Ra tới bên ngoài lại càng thêm hoan hỉ, chỉ thấy trước mặt là một hẻm núi hẹp, bốn bề núi đá sừng sững, bên trên mấy trắng nghìn nghịt, che lấp cả bầu trời. Địa thế tuy hiểm trở, nhưng đất đai thì xanh tươi, mơn mơn cây cối, đông đúc chim muông dù không rõ là những loại chim gì, cảnh quan hết sức trù phú.

Lý Huyền trở đầu kia hẻm núi:

- Hình như chỉ có con đường này đi được thôi, chúng ta hãy xem xem làm sao vượt qua được hẻm núi.

Tô Do Liên gật đầu, hai người đi đến hết hẻm, nhìn xuống dưới thì phát hoảng. Bên dưới bùng nhùng một vùng mây rồi, tối tăm không nhìn rõ là sâu tới đâu. Lý Huyền nhặt một hòn đá, thả tay ném. Hai người đợi hồi lâu mà không thấy tăm hơi đâu, y như thể hòn đá đã rơi xuống mười tám tầng địa ngục vậy.

Hai người cùng tái mặt sợ hãi, hẻm núi này sâu đến đâu thế nhỉ?

Thiên thư bỗng kêu lên: “Hồng rồi!”

Lý Huyền cau mày:

- Sách nát, người om sòm cái gì vậy?

Bìa trước nhọt nhọt, bìa phụ lấy bấy, gáy sách run rẩy, bìa sau mềm oặt đi:

- Bìa... bìa...

Hai người nhìn theo hướng chỉ, thì thấy ở chỗ đám mây rồi che đây nơi hẻm núi, có một tấm bia đá nhỏ đứng xiên xẹo. Trên bia chỉ chút rêu xanh, trông rất cũ kỹ.

Lý Huyền gạt lớp rêu đi, chữ trên bia liền hiện ra rõ rệt. Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng tái mặt.

Trên bia viết bốn chữ lớn: “Đây là Xích Trời”.

Hoá ra... đây mới là xích trời thật? Dây xích bên trên kia thông tới chỗ nào?

Một trận gió thổi tới, mây rồi trên hẻm núi loãng ra, chỉ thấy một sợi xích đỏ rực, vắt ngang trên hẻm núi, thông thẳng sang bờ bên kia. Màu sắc như máu, phết một đường dài trên tầng mây rồi.

Bờ bên kia là một vách núi cheo leo, dây xích xuyên vào một cái hang trên vách ấy. Trên cái hang đó, có viết mấy dòng chữ rồng bay phượng múa: “Tâm Viễn Tự Định, Duy Hương Thị Thừa”.

Không hiểu sao vừa trông thấy tám chữ này, Lý Huyền bỗng có một cảm giác mơ hồ, y như cảm giác lúc trông thấy dòng chữ do chính mình kiếp trước để lại trong ốc đảo mênh mê. Cảm giác mang máng ấy xâm chiếm trái tim gã.

Lý Huyền không kim được, vùng chân bước về phía xích sắt.

Tô Do Liên níu tay Lý Huyền:

- Chàng đi đâu?

Lý Huyền cau mày:

- Ta cảm thấy chỗ này quen lắm...

Tô Do Liên kinh ngạc:

- Nơi này là tử địa, làm sao chàng quen được? Hay là chàng đã trúng thuật thôi miên của quái vật rồi?

Đột nhiên, Thiên thư gào lên thảm thiết, ánh sáng trong hẻm vụt tối đi, mây rồi đột ngột sùng sục lên như sóng. Tô Do Liên đảo mắt nhìn quanh, thì thấy mấy trên cao đang đè trĩu xuống, càng xuống thấp càng rắn lại.

Cô tái mặt, không ngờ được là quái vật ở ngoài ngọn núi cuối cùng cũng đã đuổi đến đây rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc gió mây trong hẻm đã biến đổi, trời tối đất đen, giơ tay không nhìn thấy ngón. Đột ngột vô số điểm sáng chói chang từ cái động đằng sau tràn ra, Lý Huyền biến sắc kêu:

- Không xong, quái vật tới nơi rồi.

Tiếng gầm rú hung hãn vang động, một bóng đen xẹt ra từ trong hang, thân thể nó đồ sộ, trên mình chất đồng thịt nhão, cũng không có hình thù gì cả. Một con mắt lấp lánh sáng khám chính giữa cái đầu, dưới con mắt là một cái hốc đen ngòm, hình như là mõm. Sương dày màu đen liên tục trào ra khỏi khối đó, cỏ cây xung quanh dính phải sương là rũ xuống héo khô. Thân thể nó khổng lồ, nhưng cử động thì vô cùng linh hoạt, chỉ nháy mắt đã lao đến gần Lý Huyền, há mõm táp xuống.

Lý Huyền sợ tái người, đang không biết nên đánh đỡ thế nào thì cánh cây trên cánh tay gã bỗng dài ra, chỉ tích tắc đã kết thành mấy chục nhánh gai đan vào nhau. Quái vật táp một cái, trúng ngay phải gai, mấy trăm mũi gai dài hơn một thước lập tức xuyên vào cái mõm to tướng của nó. Quái vật rú lên thảm thiết, xô ngay vào một quái vật khác đang xộc tới đằng sau, hai con quái quấn vào nhau, đều nổi tính cuồng, ngửa mặt lên trời gầm rú, những chiếc nanh nhọn và to nhô ra khỏi mõm, hai hàng tua tủa như dao cắn phập vào nhau.

Hoả châu lập lòe trong hang rồi đổ ra như thuỷ triều. Mỗi hạt hoả châu là một con quái vật, chỉ tích tắc đã ken đầy khoảng không chật hẹp. Lý Huyền và Tô Do Liên tái mét mặt, cùng thấy bất lực trước bao nhiêu quái vật như thế không biết đối phó ra sao nữa.

Chỉ tích tắc, một con quái vật đã xô ngã một con quái vật khác, há ngoác miệng táp lên, một trận cào cắn hỗn loạn diễn ra, con đầu tiên nhanh như chớp đã ăn thịt sạch bay con thứ hai, rồi ngóc đầu dậy, con mắt duy nhất đã vẫn đỏ, ngó thẳng vào hai người, trong mắt đầy ắp thêm khát.

Lý Huyền bỗng kêu lên:

- Ta hiểu rồi, con yêu quái nọ thân hình quá khổ nên không thể vào hang, vì vậy mới phân chia thân thể thành những con quái vật này đây.

Tô Do Liên ngắt lời:

- Chàng biết điều đó thì có tác dụng gì? Vấn đề là làm sao để đánh lui bọn chúng kia!

Lý Huyền quét mắt một vòng:

- Mau lui lại chỗ xích sắt!

Lý Huyền kéo Tô Do Liên giẫm lên sợi xích đỏ ngầu. Chân vừa tiếp xúc với chất sắt, lập tức một cảm giác bi thương choán lấy tâm can Lý Huyền. Gã thấy lòng vô cùng phiền não, trông đàn quái thú ùn ùn kéo tới, gã chỉ muốn xông lại, hoặc là giết sạch bọn chúng, hoặc là để cho quái thú giết chết mình luôn. Lý Huyền nhìn hẻm núi hẹp sâu vô đáy dưới chân, lại thấy lòng dâng lên một nỗi thôi thúc là nhảy luôn xuống dưới cho kết thúc mọi chuyện đi.

Bộ dạng bọn quái vật đằng kia thực là hung tợn, chắc chắn chúng gieo rắc tai họa cho nhân gian đã lâu, chẳng lẽ không nên giết sạch bọn chúng ư? Lý Huyền đột ngột dừng bước, hào khí bừng bừng tâm can, bèn sẵn từng bước về phía lũ quái.

Thiên thư giật mình rống lên:

- Người làm gì vậy?

Lý Huyền không trả lời, đôi mắt dần dần vẫn đỏ, chỉ muốn chém giết!

Chém giết sạch bay lũ quái vật ghê tởm kia đi!

Thiên thư lăm nhăm một hồi, một con dao sắc xuất hiện trên bìa của nó, cắm phập vào cánh tay Lý Huyền. Lý Huyền bật kêu, như bị đánh thức, liền bừng tỉnh lại, chỉ thấy mình còn cách lũ quái vật kia độ hai ba bước nữa thôi. Mùi tanh hôi mà quái vật phun ra đã tạt đến mặt gã. Lý Huyền phát hoảng, vội vã thoái lui, lòng khiếp sợ, rốt cục là sức mạnh nào gần như đã khống chế được mình vậy?

Bấy giờ Thiên thư mới thở phào nhẹ nhõm, lăm bắm:

- Người trẻ tâm tính không ổn định, dễ bị khống chế thần trí. Nếu không phải có Thiên thư gia gia ta đây...

Nó phấn khởi đến nỗi lăm bắm tự tăng tốc mãi. Bỗng nhiên có tiếng gầm hung tợn, một con quái vật chồm tới, vồ xuống đầu hai người. Tức thì gió tanh quạt ra bốn phía, Thiên thư nghẹn họng, không bốc phét tiếp được, gắng sức rúc vào trong túi áo Lý Huyền, đánh chết cũng không ló ra nữa.

Lý Huyền kéo tay Tô Do Liên, gào lên: “Chạy mau!”

Hai người cũng không có cách nào hay ho mà chiến đấu hay trốn tránh, đành men theo dãy xích sắt lùi về đầu bên kia. Quái vật vồ trượt, rơi thẳng xuống hẻm núi. Nhưng dưới hẻm cũng toàn mây mù đặc quánh, quái vật rơi xuống đám mây không hề bị thương, lại chồm lên, lao tới chỗ Tô Do Liên và Lý Huyền.

Tiếp theo, tất cả quái vật đều phi thân lên không, không trung liên chi chít những hạt hoả châu lấp lánh, chi chít những quái vật hung ác, vây kín khắp trái phải trên dưới hai người. Ánh chớp loằng ngoằng trong không, hàng đàn quái vật hung hãn lao vào hai người.

Bọn chúng chỉ ít cũng phải hơn một trăm con, hết con nọ phi theo con kia, Lý Huyền không biết nấp náu vào đâu được, đương hoảng loạn thì một con quái vật từ dưới hẻm núi xuyên lên, húc đầu vào mình gã.

Lý Huyền mất đà, ngã sóng soài.

Tô Do Liên thét lên kinh hoàng. Lý Huyền thở dài, nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên, trong người Lý Huyền phát ra một tiếng ầm, đàn quái vật cùng hú lên sợ hãi, cuống cuồng phi thân né tránh, như thể đánh hơi được mùi nguy hiểm khó tả từ người Lý Huyền, bèn sợ hãi dạt ra thật xa gã.

Lý Huyền thơ thối thở phào, cảm thấy như vừa hồi sinh từ địa ngục.

Tô Do Liên vội vàng kéo Lý Huyền dậy. Hai người nằm sấp trên dây xích, nhất thời không cựa quậy gì được. Cũng may lũ quái vật đang sợ sệt, chỉ ráo riết xoay tròn trên không, chưa dám đáp xuống.

Đợi cho đến khi tay chân hết tê dại, Lý Huyền mới ngồi dậy, chợt thấy trước ngực mình lóe lên nhiều đốm sáng lạnh lạnh, tựa như một bảo vật gì. Gã giơ tay vạch ngực áo thì sừng sốt phát hiện ra tấm gương cũ lấy được trong Cửu Thiên Phong Ma trận ở rìa ốc đảo xanh tươi nọ.

Tấm gương này có thể khởi động được Cửu Thiên Phong Ma trận, cố nhiên có hiệu quả trừ tà, chẳng trách lũ quái vật sợ hãi đến thế. Bản thân Lý Huyền sau khi lấy nó ra khỏi Phong Ma trận, vốn chỉ muốn giữ làm kỷ niệm, bèn nhét vào ngực áo rồi quên đi. Nếu sớm biết nó linh thiêng thì lúc đầu đã lấy ra rồi, tội gì để chịu bao nhiêu kinh hoàng như vậy?

Thiên thư gia gia biết nguy hiểm đã qua, bèn ló ra khỏi túi áo, bỗng la lên:

- Người cho ta xem tấm gương đó được không?

Lý Huyền cười nói:

- Sách nát như người mà cũng thích soi gương à?

Thiên thư hét lên:

- Đồ ngốc, ta chỉ muốn giám định xem có phải nó là Cửu Linh Ngự Ma kính không thôi!

- Cửu Linh Ngự Ma kính? - Lý Huyền ngạc nhiên - Cái gì thế? Rất lạ lùng à?

Vừa nói, Lý Huyền vừa đưa gương cho cuốn sách xem. Thiên thư không đáp, những trang sách lật lia lịa, đột nhiên dừng lại. Trên trang đó vẽ một tấm gương, Thiên thư chăm chú đối chiếu với tấm gương mà Lý Huyền đưa lại gần, lâu lắm mới thở dài:

- Đúng là Cửu Linh Ngự Ma kính! Chúng ta được cứu rồi!

Lý Huyền nổi giận:

- Sách nát, mau bảo cho ta biết Cửu Linh Ngự Ma kính là gì đi!

Thiên thư kiêu ngạo đáp:

- Pháp bảo trên đời, vật nào cũng là do người tu chân vận dụng nguyên khí dùng vật quý trong trời đất luyện thành. Nhưng có bốn vật thì vốn dĩ đã tồn tại từ khi khai thiên lập địa rồi, sức mạnh của chúng ngang ngửa tạo hoá, có khả năng kỳ diệu quý thần không thể lường được. Uy lực của chúng có thể nói là vô cùng vô tận, nhưng tùy vào tu vi cao thấp của người sử dụng mà hiệu quả sẽ khác nhau. Bốn vật đó được gọi là Thái Sơ Tứ Bảo, sở hữu một trong bốn vật đó thôi cũng đủ danh vang bốn cõi, trở thành cao thủ tuyệt định, không còn ai đôi địch được nữa. Tất cả báu vật trên đời đều chỉ là bắt chước mô phỏng chúng, bốn vật đó có thể nói là tổ tiên của các bảo bối trên đời.

Lý Huyền hỏi:

- Lải nhải từ nãy đến giờ đều là những lời vớ vẩn, những điều đó liên quan gì đến chiếc gương này chứ?

Thiên thư phát câu:

- Gã trẻ tuổi này, người không có chút kiên nhẫn nào ư? Thái Sơ Tứ Bảo gồm Huyền Bệ thiên thư, Cửu Linh Ngự Ma kính, Tứ Cực Tiêu Dao kiếm, và Lưỡng Tạng Thiên Phật châu. Mà vật đứng đầu trong Thái Sơ Tứ Bảo chính là Huyền Bệ thiên thư, tức là lão nhân gia ta đây!

Lý Huyền sững sốt nhìn cuốn sách, đột nhiên phát lên cười ha hả:

- Ta những tưởng người nói cái gì, hoá ra nói đi nói lại, chẳng qua chỉ là tự khoe khoang. Huyền Bệ thiên thư. Buồn cười chết mất!

Thiên thư nổi điên, nháy đùng đùng trong túi Lý Huyền:

- Người không được phép xem thường lão nhân gia! Ta là vật đứng đầu trong bảo bối thiên hạ, tất cả báu vật đều phải nghe lời ta. Ta bảo chúng hoạt động chúng hoạt động, bảo chúng dừng lại chúng dừng lại. Bây giờ ta nhếch nhác thế này, đều do nhà người hãm hại cả. Ta đã nói rồi, Thái Sơ Tứ Bảo chủ yếu là phải trông chờ vào năng lực của người sử dụng, chỉ tại Tứ Cực gia gia tặng ta cho cái tên bị thịt như người, ta mới trở nên đăng trí và vô dụng thế này.

- Tiện mồm nói vậy thôi, đừng tức giận - Lý Huyền cười bảo - Người bảo người có thể điều động tất cả báu vật khác phải không? Vậy người ra lệnh cho cái gương Cửu Linh Ngự Ma này phát huy tác dụng, tiêu diệt sạch sẽ đám quái vật kia đi!

Thiên thư hậm hực:

- Việc đó ta không làm được, Thái Sơ Tứ Bảo đều tồn tại từ thuở thiên địa xuất hiện, nó không nghe lệnh ta đâu.

Lý Huyền phì một tiếng, lại cười ha hả.

Tô Do Liên thấy cuốn sách giật đến nỗi trang nào cũng bầm tím cả lại, bèn khê kéo Lý Huyền. Lý Huyền cười nói:

- Thôi được rồi, chúng ta đều rất kính trọng Thiên thư gia gia vĩ đại sáng loà vạn trượng. Vậy người hãy nói xem, Cửu Linh Ngự Ma kính này rốt cục có tác dụng gì mà bọn quái vật kia sợ hãi đến thế.

Thiên thư thấy Lý Huyền xuống nước nhũn nhặn, mới ngó nguôi nguôi giận, bảo:

- Thái Sơ Tứ Bảo đều có thể che trời phủ đất, cười gió đập sấm, tất cả mọi phép biến hoá huyền diệu, uy lực quỷ thần gì đều làm được. Nhưng uy lực của Thái Sơ Tứ Bảo vô cùng lớn, mỗi lần vận chuyển đều làm tiêu hao một năng lượng khổng lồ. Chẳng hạn Thạch Tinh Ngự, được xưng tụng là Tứ Cực long thần, chính là vì y đã đoạt được Tứ Cực Tiêu Dao kiếm. Với sức của người phàm, thì tuyệt đối không thể múa may thanh kiếm đó, nhưng Thạch Tinh Ngự là bậc kỳ tài, giác ngộ được đạo pháp độc đáo, khống chế được bốn con rồng thần thời thượng cổ vào thân kiếm, dùng bốn thứ nguyên khí tiên thiên dồi dào bất tận của bốn con rồng đó để điều động kiếm thần, mỗi khi tuốt kiếm ra, đất trời phải đổi sắc, không ai đương cự nổi. Cửu Linh Ngự Ma kính cũng tương tự, bên trong nó niêm phong linh hồn của chín loại ác thú thời thượng cổ, chuyên dùng để hàng yêu phục ma, uy lực vô song.

Lý Huyền gật đầu, nhớ lại diễn biến trận Cửu Thiên Phong Ma, xem ra những điều Thiên thư nói không phải không có lý, bèn hỏi:

- Lưỡng Tạng Thiên Phật châu thì sao?

Thiên thư đáp:

- Lưỡng Tạng Thiên Phật châu chứa đựng hai khí âm dương còn dư hồi trời đất khai mở, nghe đồn có thể tái tạo được vũ trụ. Tuyệt Ấn thượng nhân đoạt được vật này xong, phối hợp nó với tu vi cả đời của mình, làm

đông kết hai khí âm dương bên trong hạt châu lại, tạo ra hai bông mạn đà la là Kim Cương, Thai Tạng, nguyên khí âm dương có thể hoá ra hàng ngàn phật với thánh, cực kỳ huyền diệu, rất khó có người nào đối địch được. Vì vậy Tuyết Ẩn mới một bước nhảy tót lên ngôi chí tôn vùng Tuyết vực, ngoài Tứ Cực long thần kỳ tài trời sinh ra, không còn ai đánh bại được lão ta nữa.

Lý Huyền bậm bậm môi:

- Chẳng phải lão ấy không đánh nổi Quân Thiên Thương là gì?

Thiên thư cười nhạt:

- Đó là do Quân Thiên Thương học được từ ta Luân Hồi kiếm pháp. Thiên thư là báu vật đứng đầu Thái Sơ Tứ Bảo, đương nhiên ba món còn lại không địch nổi rồi.

Lý Huyền sáng mắt:

- Sách nát, ý người là bên trong người có viết về bí mật của Luân Hồi kiếm pháp? Mau cho ta xem đi!

Nói đoạn, Lý Huyền túm lấy cuốn sách kéo lại, lật giở tìm kiếm.

Thiên thư la lối ồm tỏi:

- Cứu mạng, cứu mạng! Xem trộm, xem trộm!

Lý Huyền ném bẹt cuốn sách xuống đất, gầm lên:

- Ta mà xem trộm cái đồ sách nát nhà người? Thôi, không nói thì thôi, chẳng nào ta cũng chẳng muốn học mà.

Thiên thư lồm cồm bò dậy:

- Chẳng phải ta đã bảo người rồi đó ư? Tu vì người chưa đủ, muốn xem cũng chẳng xem nổi. Ta khuyên người giờ thì mau chạy đi. Cứu Linh Ngự Ma kính tuy cứu được người một lần, nhưng nói gì thì nói người vẫn không phải chủ nhân nó. Hào quang tan đi rồi, lần sau quái vật xông đến, nó không cứu người nữa đâu, lúc đó khó nói à!

Lý Huyền vội vàng lúi tăm gương xem, quá nhiên ánh sáng toả ra đang mờ dần đi, lũ quái vật lại rục rịch chuyển động. Lý Huyền vội kéo Tô Do Liên, chạy sang bờ bên kia hẻm núi.

Lũ quái vật nổi bông bênh trên không, chậm chạp bám theo Lý Huyền, nhưng còn sợ hào quang của tấm gương nên không dám lại quá gần.

Lý Huyền lao sang vách núi bên đối diện, không biết vì sao, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác vô cùng quái lạ, không nhận được bèn buông Tô Do Liên, lao tới vách đá, ngẩng đầu nhìn tám chữ lớn đỏ rực.

Những chữ đó tựa hồ đã được khắc ở đây đến ngàn năm rồi, nhưng vẫn còn tươi tắn như mới. Lý Huyền chăm chú nhìn nét chữ, đột nhiên trái tim thắt lại. Lý Huyền mang máng hiểu ra, những chữ này được ngưng kết bằng máu tươi, máu tươi đầm đìa.

Một cảm giác bi thương từ những con chữ đỏ toát ra, sao mà thân thuộc, lại sao mà xa xôi. Đáy tim Lý Huyền cũng ngập đầy cảm giác lạ lùng, bất thần run lên dữ dội. Lẽ nào người viết tám chữ này và người khắc những chữ ở vách núi chỗ ốc đảo là cùng một người?

Cùng là con người kiếp trước của Lý Huyền?

Lý Huyền bỗng chốc hiểu ra.

Tâm viễn tự Định, duy Hương thị Thừa.

Trong tám chữ này, chứa đựng hai cái tên.

Định Viễn, Thừa Hương.

Đó là tên của Lý Huyền và người thương của gã trong kiếp trước.

Chữ khắc đá chỗ ốc đảo là lời thề ước trong luân hồi. Còn tám chữ này thì có nghĩa gì?

Vì sao vừa trông thấy tám chữ này, Lý Huyền lại thấy đau đớn đến thế, tuyệt vọng đến thế?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 10: Lòng Như Sen Biếc Trên Trần Thế

Tô Do Liên tiến lại, lặng lẽ đứng bên cạnh Lý Huyền. Cô nghi hoặc nhìn đôi mắt tràn ngập thống khổ của gã, lại nhìn tám chữ viết bằng máu, vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Lý Huyền.

T

Lâu lắm, Lý Huyền mới trấn tĩnh lại được, ngoảnh đầu nhìn cái hang nhỏ dưới vách đá, biết rằng nhất định phải đi vào. Biết đâu trong đó chứa đựng tất cả ký ức của Lý Huyền, ghi chép mọi nỗi băn khoăn thắc mắc của Lý gã.

Quái vật ráo riết quay lòng vòng, nhưng trước sau không dám lại gần vách đá. Sắc máu đậm đặc giống như một thứ phù chú ghê gớm, khiến lũ quỷ tàn sát thành tính này không dám lại gần sát sạt.

Sơn động hoàn toàn không sâu, hai người tiến vào, thì thấy bên trong là một căn phòng nhỏ xíu, bày biện hết sức sơ sài, chẳng có một vật gì ngoài một đồng xương trắng chất giữa phòng. Lý Huyền trông đồng xương trắng, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Phải chăng đây là xác thân kiếp trước của mình?

Gã trù trù chốc lát, rồi tiến về đồng xương. Thấp thoáng bên dưới đồng xương có một cuốn sách, bên trên viết mấy chữ: Phong Hoả đao pháp.

Thiên thư mừng rỡ:

- Phong Hoả đao pháp! Đây chính là Phong Hảo đao pháp được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất đao pháp đây. Lý Huyền, nếu người học được môn này, thì bọn yêu vật ngoài kia không phải đối thủ của người đâu.

Lý Huyền tái mét mặt, Tô Do Liên thận trọng nhặt cuốn sách lên khỏi đồng xương, đặt vào tay gã. Lý Huyền bỗng nhắm nghiền mắt, đau khổ nói:

- Nhắc nó ra đi!

- Sao thế? - Tô Do Liên ngạc nhiên.

Thiên thư phát cáu:

- Ngu thế? Không học Phong Hoả đao pháp, chúng ta sẽ chết cả nút ở đây.

Lý Huyền càng tỏ ra đau đớn:

- Không, ta sẽ không học bất kỳ một môn võ công nào cả.

- Người điên rồi! - Thiên thư thốt lên.

Tô Do Liên ngăn cuốn sách lại, dịu dàng bảo:

- Không học thì thôi, tiên tới trước thế nào cũng có đường ra, không nhất thiết chỉ dựa vào bộ đao pháp này.

Thiên thư làu bàu:

- Ngu! Ngu! Hãn không biết bộ đao pháp này quý báu thế nào đâu. Bao nhiêu người chỉ vì muốn được nhìn nó mà bỏ vợ lìa con, khuynh gia bại sản đấy.

Lý Huyền trấn tĩnh lại, nín nhịn nói:

- Xin lỗi, không hiểu tại sao, hễ bắt đầu học võ công đạo pháp là trong lòng ta lại trào lên một cảm giác bi thương ghê gớm, không thể nào tập trung đầu óc được. Ta nghĩ, có lẽ là vì trời sinh ta không thích võ công.

Tô Do Liên cười:

- Thế thì giống thiệp rồi, hễ học võ công là gà gât, vì vậy không thể giúp chàng được.

Hai người bật cười, không khí bi thương cũng giảm bớt vài phần.

Đột nhiên, bộ xương như phát ra một tiếng thở dài buồn bã, khung xương đang đứng thẳng đột nhiên đổ sụm thành một đồng lộn xộn. Một thanh đao đen kịt từ trong đồng xương thò ra. Thiên thư lại hí hửng gào lên:

- Định Viễn đao! Thiên hạ đệ nhất đao!

Lý Huyền nghe mà sửng sốt, nhìn chăm chăm vào thanh đao hình dáng tầm thường đó, đây chính là Định Viễn đao uy chấn thiên hạ kiếp trước của mình đây ư? Cầm lòng không dặng, gã tiến tới nắm lấy chuôi đao. Thiên thư cười vui vẻ:

- Tạ ơn trời đất là người còn có hứng thú với binh khí. Chỉ cần có thanh đao này thì chúng ta còn hy vọng mở đường máu mà thoát.

Lý Huyền giơ tay ra, đột nhiên, mối bi thương sâu trong đáy tim bùng nổ, hoàn toàn nhận chìm gã. Lý Huyền cảm thấy tim mình co rút, không nhìn được ngửa mặt gào lên, đau đớn nhắm nghiền mắt. Tiếng hú đó, hết như xuyên qua chiều dài hàng ngàn năm. Tiếng hú đó, hết như sấm sét nổ vang, khiến tất cả xung quanh sụp đổ.

Lý Huyền từ từ mở mắt, trước mặt là một vùng tối đen.

Núi đen kịt, trời đen kịt.

Lý Huyền đang đứng trên miền đen kịt đó. Gã kinh hãi nhìn quanh, nhận ra mình đang quay lại vùng hồi ức kiếp trước.

Tiền thân của Lý Huyền, Cuối cùng cũng đã tấn công vào Ma cung trong Yêu hồ.

Chàng ngẩng đầu, xa xa là một cái hồ khổng lồ long lanh, treo lơ lửng trên lưng chừng trời, sắc trong vắt của nước hồ là nét tinh khiết duy nhất trong trời đất, bởi vì nước hồ pha đầy máu của Thừa Hương công chúa. Nàng đã dùng chính dòng máu thánh thiện của mình để làm trong nước hồ. Tính mệnh của nàng đã tan biến trong trời đất, nhưng linh hồn của nàng thì vĩnh viễn bị cầm cố dưới đáy sâu Ma cung.

Rầm rầm, sấm nổ. Định Viễn ngẩng đầu, trông thấy chín con yêu thú thượng cổ khổng lồ đang bay vòng vòng quanh mình. Qua cơn kinh ngạc, chỉ chốc lát chàng hiểu ra rằng đó chính là chân tướng của Cửu Linh Ngự Ma kính. Chín con linh thú thượng cổ hiện hình trong gương, cùng chàng viễn chinh Ma cung.

Sâu trong Ma cung, có tình yêu của chàng, sinh mạng của chàng.

Định Viễn quyết không bỏ cuộc.

Chàng gầm lên một tiếng đau đớn, thanh Định Viễn dao trong tay hiện sắc hồng, bắn tung ra muôn luồng sáng đỏ. Thanh dao chém xuống, dao quang hình thành một dòng thác dài mười trượng, cuồn cuộn tuôn ra, chém vào muôn vạn thấy ma đang ùn ùn kéo tới trước mặt.

Dù sống dù chết, Định Viễn cũng không thể bỏ mặc công chúa.

Đó là nàng công chúa tựa vào chàng buổi tịch dương, trở trời trở đất nói lời thề, nếu không có nàng, thì kiếp này đời chàng còn ý nghĩa gì nữa?

Chỉ tích tắc, bầu trời tăm tối dường như sụp đổ, đè xuống Định Viễn. Ánh đỏ của thanh đao tuy vững vàng vô cùng, nhưng cũng không thể nào chém tan được tăm tối vô tận ấy. Định Viễn biết, Ma vương ở tận đáy vực sâu kia cuối cùng cũng sẽ bị chàng ép ra ngoài thôi.

Những hình ảnh nhá lên rồi ren trong đầu, thời gian trôi đi đằng đằng như đã bao năm tháng, cuối cùng Định Viễn cũng trông thấy Thừa Hương công chúa, mảnh hương hồn ấy đã thoát li hết vướng bận phàm trần, hoá thành một hình bóng trong suốt như lưu ly, treo lơ lửng trên không.

Định Viễn ngửa mặt gầm lên một tràng cuồng nộ thê lương.

Đao của chàng, hoá ra lại chém trúng hồn phách của Thừa Hương.

Đôi mắt trong veo đã vĩnh viễn cách biệt âm dương, nhưng vẫn kiên định và dịu dàng nhìn chàng, nhẹ nhàng nói: “Kiếp sau...”

Kiếp sau, cũng muốn được ở bên chàng...

Kiếp sau, hãy nhớ đến thiếp...

Đời đời kiếp kiếp nhớ đến Thừa Hương của chàng...

Lý Huyền ôm đầu, ngửa mặt gào lên ai oán.

Vì sao? Vì sao đường đao đó lại chém trúng hồn phách Thừa Hương? Vào người mà gã yêu thương sâu nặng, tình nguyện hy sinh sự sống của mình để bảo vệ?

Nỗi đau đớn ngập trời như nước triều cuộn tới, Lý Huyền cảm thấy đau đớn đến nỗi đầu muốn nứt toác, phát lên một tiếng rú thê thảm rồi lật đật giật lui. Tô Do Liên vội đỡ lấy Lý Huyền, kinh ngạc hỏi:

- Sao... Sao thế?

Lý Huyền chăm chú nhìn cô, trời dài đất rộng, Lý Huyền luôn muốn nhìn rõ gương mặt ấy, nhưng mỗi lần nhìn rõ rồi, thì lại cảm thấy hết sức mờ nhạt mông lung. Là người đang ôm mình hay là Long Vi? Lý Huyền đau khổ gập người xuống, thở hồng hộc, tay vẫn nắm chặt thanh Định Viễn đao. Trong luân hồi, đây có lẽ là chỗ dựa duy nhất của gã. Đột nhiên, một giọng u buồn vang lên:

- Sở dĩ hãn đau khổ, là vì hãn đã trông thấy tội nghiệt mà mình gây ra.

Lý Huyền kinh hoàng, nỗi đau khổ trong lòng lại trào lên ghê gớm. Trong căn phòng đá, đột nhiên bùng dậy một thứ ánh sáng nhờ nhờ. Nhưng đó không phải là ánh sáng, mà giống như một hình bóng, từng hình từng bóng một, bay lên, ngập đầy trong căn phòng đá.

Sắc mặt Lý Huyền đột ngột nhợt đi như giấy.

Bởi vì cái bóng đó, toàn bộ đều là những hình dáng kiếp trước mà Lý Huyền trông thấy trong ảo ảnh. Chỉ khác là mỗi bóng dáng đều có một đôi mắt yêu dị.

Đôi mắt đó là Trùng đồng, trắng nhợt.

Cái bóng nào cũng chăm chú nhìn Lý Huyền, cười nói:

- Người biết ta là ai không?

Lý Huyền hoang mang lắc đầu, cái bóng cười bảo:

- Ta chính là người, nhưng ta lại cũng không phải là người. Đao pháp của người đích thực là vô địch thiên hạ, đến Ma vương trong Yêu hồ cũng không chống lại nổi người. Nếu không phải trong lòng người có tâm ma, chỉ e rằng Ma cung đã bị sụp đổ từ đây rồi. Ta, chính là tâm ma do tội nghiệt của người sinh ra, Định Viễn hầu ạ!

Nó duỗi một ngón tay, muôn vàn cái bóng cùng chìa ra một ngón tay, trò vào trán Lý Huyền. Ký ức tiêu tan chỉ tích tắc ủa về ngật đẩy tim Lý Huyền.

Ma vương, giao đấu, công chúa...

Lý Huyền có thể trông thấy, mình đang điều động lửa trận mười trượng, giao đấu điên cuồng với Ma vương trong vực sâu. Họ đánh từ Ma cung lên mặt đất, từ mặt đất lên lưng trời. Trận chiến đó khiến trời rung đất chuyển!

Lửa chiến bùng dậy từ oán hận trong lòng khiến Lý Huyền trở nên dũng mãnh không địch nổi. Lý Huyền hầu như không trông rõ tất cả những biến hoá thần tốc đó, chỉ trông thấy Định Viễn đao sắc bén đang chém chặt thế giới này, chém chặt những hồn ma lẫn quất. Nhưng đến phút cuối, cùng với một tiếng gầm rít dữ dội, Lý Huyền đã chém được vào ngực Ma vương. Lý Huyền biết mình đã chiến thắng.

Gã thở hồng hộc dồn chút khí lực còn sót lại vào chuôi đao. Cả thế giới đột nhiên biến hoá, hết như trong khoảnh khắc mà biến đổi ngàn năm vạn năm. Nhưng khi tất cả những điều này kết thúc, Lý Huyền đột nhiên phát hiện ra, lưỡi đao không phải chém trúng Ma vương, mà là hồn phách Thừa Hương công chúa. Phát hiện ra mình đã phạm phải một tội nghiệt khủng khiếp, Lý Huyền hú hét thê lương, không thể nào tin nổi cảnh tượng đang trông thấy.

Sóng lòng cuộn trào, hổ thẹn, hồi hận, bi thương, cuồng nộ nhộn nhào. Mỗi lần biến hoá, là có một cái bóng nhàn nhạt, nhờ nhờ tách ra khỏi thân mình Lý Huyền, từ từ lấp đầy cả Ma cung. Đó là trái tim, là tâm ma của Lý Huyền. Gã quên bẵng tất cả những điều mình vẫn bảo vệ, chỉ muốn chém tan tành thế giới này. Nhưng mỗi ác niệm ấy đều hoá thành một cái bóng lơ nhờ. Mặt đất sẫm tối, Ma cung điêu tàn lại một lần nữa trở lại âm u, kinh khủng.

Lý Huyền hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào những cái bóng ngập đầy phòng, gào lên:

- Tâm ma của ta ư?

Cái bóng mỉm cười:

- Phải, người sợ ta giá hoạ cho nhân gian, bèn dùng toàn bộ công lực của mình để kiềm chế ta, cho dù chết cũng không chịu thả ta ra. Những yêu vật bên ngoài không phải là sợ có người vào đây đâu, mà là sợ ta thoát ra... nhưng khi nào người không khống chế nổi ta nữa, thì bọn yêu vật đó cản ta sao được?

Hình dáng gã rõ nét hơn lên, cảm giác lạnh giá mà kinh sợ dần dần đặc lại trong phòng, giọng gã cũng lạnh lùng theo:

- Bây, giờ, ta, sẽ, giết, người!

Gã thốt ra từng chữ, giọng rất trầm ấm, rất ôn hoà, chỉ lạnh lùng thôi. Ánh mắt gã ngược lên, nửa cười nửa không nhìn Tô Do Liên, trùng trùng bắn ra những tia yêu tà:

- Người cũng đa tình quá nhỉ! Lời thề kiếp trước mới đó mà đã quên rồi!

Lý Huyền cả kinh, biết rõ ràng cái bóng sắp xuất thủ, giết chết Tô Do Liên! Lý Huyền nghiêng răng. Cùng tiếng rống gầm thê lương, Định Viễn đao bật ra khỏi vỏ!

Rồng chiến như máu. Định Viễn đao như rồng, cuộn cuộn sắc đỏ. Thanh đao này rốt cục đã uống bao nhiêu máu cừu nhân?

Đao vừa lóe sáng, chưa cần Lý Huyền phải dồn chân khí, lập tức đã bùng lên một lần chớp lạnh, rờn rợn vờn bay, hệt như ảo ảnh hình rồng

quần quanh thân đao. Lý Huyền đột ngột hành động, một tay đẩy Tô Do Liên ra cửa hang, rồi ném hai vật theo.

Định Viễn đao múa lên vun vút, những tảng đá lớn liền đổ sập, lấp kín cửa hang.

Tô Do Liên cả kinh, xông lại định gạt đá, nhưng đâu dễ dàng như thế? Thiên thư vừa ho sù sụ vừa bò lên, gọi:

- Người trẻ tuổi chẳng tôn kính bậc già cả, lại quăng ta lung tung.Ồ, cả cái gương Cửu Linh Ngự Ma... bảo bối quý thể này, hắn cũng không cần ư?

Tô Do Liên trữu cả lòng, Lý Huyền ném Thiên thư đi, ném gương Ngự Ma đi, đẩy cả mình ra ngoài, rốt cục hắn muốn làm gì đây? Thiên thư nói:

- Để ta trả lời cho. Yêu vật canh cửa sợ Cửu Linh Ngự Ma kính, mà ta có thể thi triển pháp thuật Lý Huyền để cô cầm ta và Cửu Linh, là muốn cô mau mau tháo chạy... tháo... - Nó sững sốt ngừng lời, đột nhiên ngẩng đầu thảm não nói - Hắn... hắn không cần ta nữa...

Tô Do Liên thắt cả ruột, lẽ nào... lẽ nào Lý Huyền biết rằng bản thân sẽ chết?

Trong hang vọng ra một tiếng rầm, liền đó, tảng đá bịt kín cửa hang vỡ toác, vụn bay tứ tung, một cái bóng lờ nhờ nháng lên, trên tay xách Lý Huyền. Lý Huyền mặt mày đầm đìa máu, tay phải còn nắm chặt thanh Đinh Viễn. Bảo đao xưa kia vô địch thiên hạ, hôm nay lại không cứu được gã. Gã nhìn Tô Do Liên, gượng cười, yếu ớt bảo:

- Cô... sao cô vẫn chưa chạy đi...

Tô Do Liên ngăn người, không nói được một tiếng. Những cành lá xanh tươi trên mình Lý Huyền đột nhiên đậm dài, bó chặt lấy cái bóng nọ. Lý

Huyền gào lên:

- Cửu Linh Ngự Ma kính có thể chống cự được bọn quái vật, có Thiên thư gia gia trợ giúp, cô có thể bay lên xích trời, chạy mau đi...

Chạy ư? Tô Do Liên ngần ngừ... Lý Huyền găng mỉm cười:

- Cô không cần lo cho ta, đây là tâm ma tiền kiếp của ta, rất quen thuộc với ta, không thể hãm hại ta đâu. Nó chỉ đang đùa bỡn với ta mà thôi.

Cải bóng siết các ngón tay vào cổ Lý Huyền, lạnh nhạt nói:

- Đùa bỡn à?

Tô Do Liên lộ vẻ hoang mang. Tháo chạy? Bỏ rơi cái tên lưu manh đến lúc sống chết vẫn biết nói đùa này ư? Đi thôi, để hấn mất mạng vì lời nói đùa của bản thân, đó chẳng phải là nguyên nhân khiến ta vào Ma Vân thư viện hay sao? Chẳng phải là mục đích của ta khi đặt ra bảy thử thách, liên tục đẩy Lý Huyền đến chỗ vào sinh ra tử hay sao?

Tô Do Liên chăm chú nhìn tấm thân đang rũ oặt xuống trong tay cái bóng, lòng bỗng rối bời.

Có nên đi không? Cô biết, chỉ cần bước đi một bước, nhiệm vụ của cô coi như hoàn thành, có thể trở về Đại Tuyết sơn, trở về miền tuyết trắng. Sống mấy năm trong vùng tuyết mênh mang, cô sẽ quên được Lý Huyền, quên được mọi ký ức về Tô Do Liên.

Thật đơn giản, thật dễ dàng!

Nhưng tại sao trái tim cô lại đau đớn thế?

Tuyết, cũng có thể có quê hương ư? Nếu có quê hương, thì liệu có bao giờ có một thứ phong tục quái gò, nam nhân nhất định phải vượt qua nhiều thử thách đến thế mới lấy được cô dâu xinh đẹp không?

Sau bảy thử thách, thì sẽ thế nào đây?

Trái tim Tô Do Liên dao động, cô không thể để Lý Huyền chết. Lý Huyền không thể chết trong tay bất kỳ người nào. Gã nhất định phải sống, phải hoàn thành cho đủ bảy thử thách, thiếu một vòng cũng không được. Sau đó, Lý Huyền mới được phép chết, hết như mỗi người khiến cô đau lòng đều đã vùi thấy trong tuyết lạnh.

Nhất định là như thế.

Tô Do Liên cười khê:

- Thiên thư gia gia, ông có cách gì không?

Thiên thư lắc đầu tuyệt vọng:

- Không... không có, tên ác ma này quá mạnh.

Cái bóng mỉm cười:

- Đúng thế. Tâm ma của Định Viễn hầu, các người chẳng thể đối địch được đâu. Có biết vì sao nhất định ta phải giết hắc không? Bởi vì Định Viễn hầu gửi gắm rất nhiều hy vọng vào hậu thân, thậm chí để lại cho hắc rất nhiều pháp bảo. Ta rất muốn biết, nếu hậu thân của hắc chết rồi thì Định Viễn hầu thất vọng đến mức nào? - Nụ cười của gã trở nên độc địa - Các người có biết, Định Viễn hầu là một nam tử có thể chém chết cả Ma vương không? Nam tử như thế, nếu cảm thấy tuyệt vọng thì cảnh tượng sẽ ra sao nhỉ, có muốn cùng ta chờ đợi không?

Gã luồn tay qua đám cành cây, dễ dàng bóp lấy cổ Lý Huyền:

- Chỉ cần nhẹ thế này thôi, ta nghĩ, có thể biết được đáp án đây.

Tay gã, từ từ siết lại, khoá chặt lấy họng Lý Huyền.

Lý Huyền dần dần mê man bất tỉnh.

Tô Do Liên nhẹ nhàng đứng dậy, đưa mắt nhìn Lý Huyền đang ngạt thở trong tay Tâm ma.

Lời Dương Tiên trào lên trong trí cô: “Cứ như vậy mãi sẽ có một ngày cô phải lòng hẳn đấy...”

Nhưng cô không thể phải lòng bất cứ ai, bởi vì trái tim cô đã chết từ lâu rồi, chết trên một đoá hoa tuyết lạnh băng. Cô có thể thay y phục, sửa đổi tình tình, cô có thể thuần khiết, có thể nhiệt thành, có thể ngoa ngoắt, có thể cao quý. Những vẻ đó đều không phải nguy trang, mỗi một tấm áo, mỗi một tính cách, đều là cô. Là nỗi bi thương ngàn năm của cô. Một ngàn năm nay, khi đã nhìn thấu hết những giả dối xảo quyệt của người đời, cô đã tự tay mặc lên cho trái tim mình muôn vàn lớp áo.

Áo càng ngày càng dày, bảo vệ để cô không còn tổn thương nữa. Nhưng sau lớp lớp xống áo ấy, cô vẫn là một màng tuyết, phiêu bồng trên trời rộng lớn, không thể nào đáp xuống được. Vì hễ đáp xuống, cô sẽ chảy tan thành nước mắt.

Ba lần trăng tròn trước đây, cô vẫn đang tu hành ở Đại Tuyết sơn đất Tạng. Cô ngồi trên một miệng vực hun hút, tấm áo trắng tinh rủ xuống, bay lồng lộng trên vách núi sâu khó dò, hết như một đám tuyết bất kỳ lúc nào cũng có thể trút xuống, lại như một dòng sông băng trong veo tinh khiết, đang im lìm tuôn chảy trên vách núi cheo leo.

Cô cứ im im như thế ngửa mặt ngắm trăng sáng, trăng đỏ đầy đặn và dày dặn, hết như đuôi tay ra là có thể chạm vào được, ánh trăng như nước chiếu xuống người cô gần như trong suốt.

Nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp thanh cao của cô; hoàn toàn chỉ là buồn tẻ. Đã bao nhiêu đêm trăng, cô ngồi một mình như thế trong trái tim cô, từ lâu đã lạnh tở như tuyết, không còn gợn chút sóng nào nữa.

Bây giờ, một cái bóng trắng toát nhẹ nhàng bước tới sau lưng cô, thở dài khe khẽ. Cô kinh ngạc ngoái đầu:

- Sư tôn?

Bóng trắng nói:

- Tuyết Thành, con đã quyết định hạ sơn rồi ư?

Khuôn mặt trắng mịn của cô thoáng nụ cười, ánh tuyết giao với ánh trăng, khiến vẻ đẹp của nụ cười ấy càng lay động lòng người, vạn vật trong trời đất cũng như cười theo:

- Vâng, được sư tôn giao phó luôn là tâm nguyện của Tuyết Thành.

Bóng trắng thở dài:

- Vì sư tuy nhận con làm học trò, nhưng hoàn toàn chưa dạy dỗ con điều gì, thực tội thân con quá!

Tuyết Thành tủm tỉm:

- Một trăm năm trước, sư tôn đã từ bi vô hạn, cảm hoá Tuyết Thành, để Tuyết Thành buông đao, ngừng giết người, để Tuyết Thành không phải chịu đựng nỗi khổ đầy đoạ cả tinh thần và thể xác. Một trăm năm nay, Tuyết Thành vâng lệnh thầy, thanh tu ở đây, dần dần đã nhìn thấu hồng trần, lòng đã tĩnh như nước lặng, đâu biết gì là tội thân? Chỉ có điều Tuyết Thành không hiểu, lần này phải làm như thế nào mới giúp được sư tôn.

Bóng trắng lại thở dài, hồi lâu không nói năng gì.

Một trăm năm tu hành đã hoá giải hết những oán nộ của cô, hoá giải hết sát khí, nhưng không hoá giải được vẻ thanh tú mê hồn. Mỗi cái nhú mày mỗi nụ cười, vẫn diễm lệ tuyệt thế, đủ để khuynh đảo chúng sinh. Chỉ khác là mắt cô giờ như tấm gương lưu ly, hoàn toàn không vương bụi trần nữa.

Chẳng biết lâu hay chóng, cái bóng mới lên tiếng lần nữa:

- Con cố gắng vào Ma vân thư viện làm sinh đồ, tìm một người tên là Lý Huyền, rồi nghĩ cách hãm hấn vào chỗ chết.

Giết người, vốn là một việc đáng sợ, nhất là đối với một nữ tử đẹp như hoa như ngọc. Song, khuôn mặt Tuyết Thành không hề thay đổi, nét cười nơi khóe miệng vẫn nguyên như vậy, hết như đối với cô, sinh tử chỉ như trắng mọc trắng tàn, là việc quá đổi tự nhiên vậy.

- Vâng, thưa sư tôn.

Cô không hỏi nguyên do, bởi cô biết, sư tôn đã phải ra mặt nhờ, tức là việc này hết sức quan trọng, bất luận gian nan thế nào, cũng phải tận lực hoàn thành. Cái bóng dặn:

- Tử Cực lão nhân không phải hạng dễ đối phó, Ma Vân thư viện lại rất nhiều quy định hạn chế, muốn giết người trước mắt lão ta, thực sự là một việc rất khó đấy.

Tuyết Thành gật đầu, khóe miệng hơi nhích lên:

- Xin sư tôn yên tâm, con sẽ nghĩ cách để hấn tự đưa mình vào chỗ chết.

Nét cười của cô vẫn rạng như trăng, đẹp như tuyết, lại thấm nhiễm một chút lạnh lùng khó tả. Nhưng không biết sẽ bao nhiêu nam tử sẽ cam tâm tình nguyện chết trước nét cười kiều mị ấy.

Cái bóng trắng nhìn cô, thâm lắng đầu không nói năng gì nữa.

Gió đêm mỗi lúc một mạnh, cái bóng trắng hoá thành từng mảng từng mảng như tuyết rơi, bị thổi tan tác mãi về chân trời.

Tuyết Thành cúi mình, hai tay chắp lại, cung kính tiễn sư tôn đi.

Sau đó, Tuyết Thành biến thành Tô Do Liên. Dung mạo khuynh đảo chúng sinh, chỉ vì một người mà rạn vỡ, nhưng là để giết chết người đó. Cô không hề do dự, bởi vì trái tim cô đã chết từ lâu rồi, chết vào cái lúc mắt cô bị moi ra, tim cô bị cắt nát. Lúc đó cô là một mảnh tuyết, một mảnh tuyết hoa sáu cánh. Mỗi cánh đều do đao khắc ra, đều là những vết thương.

Cô nhất định phải giết chết hắn, hoàn thành lời hứa với sư tôn, nhưng không phải lúc này, không phải nơi này. Bảy thử thách, hắn nhất định phải hoàn thành, sau đó mới được phép chết.

Sau đó, cô sẽ không còn là Tô Do Liên nữa, chỉ là Tuyết Thành mà thôi. Một Tuyết Thành nghiêng thành nghiêng nước, lòng lạnh như băng.

Cô nhẹ nhàng hỏi:

- Thiên thư gia gia, ông có thể giúp tôi che giấu vài chuyện được không?

Thiên thư gật đầu:

- Yên tâm, miệng ta kín lắm.

Tô Do Liên gật đầu, cưỡi chuỗi hạt làm từ nguyên đan của Xích Nhiễm Hoà Long, đặt xuống đất.

Sau đó, cô từ từ biến thành một mảnh tuyết. Tóc cô, da cô, gân cô, xương cô, toàn bộ đều biến thành tuyết, tuyết ngưng tụ, tuyết trong veo, cô biến thành một nàng tiên đúc bằng tuyết, đứng lơ lửng trên hẻm núi đầy lúc nhúc những yêu vật.

Cô hết như đang đứng bên ngoài cõi trần, là tinh linh mà vạn vật đều đang cùng ngưỡng mộ. Tô Do Liên vốn dĩ xinh đẹp tuyệt trần, nhưng khi hoá thành tuyết thì cô không chỉ là kiều diễm, mà còn thánh thiện, siêu nhiên, và toát lên một vẻ bi ai của ngày tận thế.

Núi Cô Xạ nơi xa, có thần tiên ở. Da trắng như tuyết phủ, dáng mềm như xử nữ. Không ăn ngũ cốc, chỉ uống gió ngậm sương, cười mây lành, cười rồng lượn, ngao du khắp bốn phương.

Tô Do Liên, chính là xử nữ trên núi Cô Xạ ấy. Một ngày kia, khi thế giới bị tiêu diệt, cô sẽ bước ra từ ngọn núi tiên xa xôi đó. Cô sẽ cởi bỏ tất cả y phục, dùng tư thái của tuyết đứng trước mặt thế nhân. Vì thế giới này mà múa lên những nét hào hoa cuối cùng.

Gió trong hẻm núi bỗng lạnh toát.

Tô Do Liên cười nhạt, đôi mắt như tuyết mùa xuân của cô ngược lên, nhìn chăm chăm vào mặt Tâm ma. Ánh mắt cô khiến khuôn mặt Tâm ma bị phủ một lớp tuyết.

Tô Do Liên nói:

- Nếu người không muốn chết thì mau buông hãn ra, đi đi!

Tâm ma cười khê. Nụ cười của gã nhuốm vẻ chế giễu rất tao nhã:

- Ai sợ Tuyết Ẩn thượng nhân, sợ Lưỡng Tạng Thiên Phật châu trong tay lão, chứ ta là tâm ma sinh ra từ huyệt tâm của Định Viễn hầu, người bảo liệu ta có sợ người không?

Khuôn mặt như ngọc của Tô Do Liên nổi lên một nét cười lạnh lùng:

- Người không phải là Định Viễn hầu. Nếu người biết Thiên Phật châu có một nửa đã tan hoà vào thân thể ta, thì e rằng sẽ không nói như vậy đâu.

Cô nhẹ nhẹ cất tay, tay áo dài vẩy múa.

Những mảng tuyết lớn từ tay áo cô tung ra, bản thân cô giống như một nét thanh khiết cuối cùng còn lại trong trời đất, và trần thế cũng vì điệu múa của cô mà trở nên tinh khôi.

Sự tinh khôi đó chính là những mảng tuyết này, những mảng tuyết không phải sáu cánh như thường, mà là tám cánh.

Tuyết mạn đà la tám cánh.

Phật vương độ thế giáng kinh truyền đạo, giáng tới chỗ kỳ diệu trời có cơn mưa mạn đà la đổ xuống. Lúc này, mạn đà la biến thành tuyết đã rải kín cả mặt đất trong hẻm núi, theo nhịp múa của Tô Do Liên.

Đôi mắt Tâm ma hiện ra một tia kinh ngạc, gã thật không ngờ rằng, Tô Do Liên lại có thể vận dụng được sức mạnh của Thiên Phật châu. Thiên Phật châu do hai khí âm dương tạo ra thuở trời đất mới sinh, theo truyền thuyết là có thể huỷ diệt, rồi tái tạo cả vũ trụ.

Đôi mắt trùng đồng của Tâm ma nheo lại, nhìn những mảng tuyết tám cánh.

Tâm ma là biến ra tù nhân tâm, vì vậy có thể nhìn thấu trong mảng tuyết đó chứa đựng sức mạnh to lớn tinh diệu đến mức nào. Gã không đương cự nổi sức mạnh ấy.

Điệu múa của Tuyết Thành, vốn dĩ là tuyệt diệu, tư thái của Tuyết Thành, vốn dĩ là khuynh quốc khuynh thành. Tuyết bay đầy trời, hết như kiếp nạn khi trời đất bị tiêu diệt, cuồn cuộn đổ về phía tâm ma.

Tâm ma lại nở nụ cười:

- Thế gian chưa tới lúc đại nạn, người múa điệu múa này thì có tác dụng gì?

Tuyết Thành không đáp. Vũ điệu bỗng trở nên gấp gáp. Tâm ma thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Định Viễn hầu dùng tu vi cả đời để khống chế ta, lẽ nào ta chưa nói cho người biết? Trong bộ xương này, quả thực chứa đựng toàn bộ tu vi của y đây.

Gã đột ngột cất tay, nhấc bộ xương trên mặt đất lên, ném về phía Tô Do Liên. Giọng gã đánh như một lưỡi đao, chém ngang không gian:

- Định, Viễn, hầu...

Cùng với tiếng rít sắc nhọn ma quái ấy, một luồng sáng đỏ đột nhiên từ bộ xương bắn lên, xoay lông lốc, tạo thành một cột sáng khổng lồ, vọt thẳng lên trời. Khí thể hung hãn mang theo sát khí vô biên bắn vọt theo luồng sáng đỏ, đó là mệnh mang ngàn dặm cát vàng, đó là bi tráng mười vạn trận đánh!

Luồng sáng đỏ bật cao hẳn lên, mang theo khí chất nam nhi mạnh mẽ vô song, vừa xuất hiện đã nhuộm đỏ tuyết mạn đà la. Tuyết đỏ múa may, khuôn mặt Tuyết Thành bỗng ửng lên, thân hình mềm mại yếu điệu của cô chợt chuyển động chậm lại.

Luồng sáng đỏ vẫn liên tục mở rộng ra, dâng cao thêm, trông như chúa tể duy nhất trên thế gian đang ngạo nghễ nhìn quanh lãnh địa của mình. Bọn quái thú độc nhân do yêu vật ngoài kia hoá thành lúc này đều găm rít khe khẽ, rúm rít vào với nhau, không dám lại gần luồng sáng đỏ lấy nửa bước.

Nụ cười của Tâm ma càng thêm thư thái:

- Ta bị nó cầm cố cả trăm năm, cuối cùng cũng dò ra được một chút yếu lĩnh. Mỗi lần ta có ý định đột phá vòng vây, nó đều phun ra, đè toàn bộ sức mạnh xuống. Định Viễn hầu thực là một thiên tài hiếm thấy, Phong Hoá đao pháp của hắn đáng xưng tụng là vô địch thiên hạ, không cho phép bất kỳ một sức mạnh nào vượt qua mình. Nhưng bây giờ... sức mạnh áp chế nó, lại không phải là ta, mà là Thiên Phật châu của người, vì vậy mục tiêu

nó tìm đến nhất định là người - Gã tỏ vẻ rất ung dung - Cũng may sức mạnh cấm cố ta chỉ là sức mạnh thuần túy. Tuyệt Thành, để xem Thiên Phật châu có đỡ được một nhát đao của y không.

Ánh sáng đỏ xoay chuyển dữ dội trên không, thành linh ngưng tụ thành một thanh đao khổng lồ, Tô Do Liên bật máu miệng, riêng khí thế của thanh đao ảo đó đã đủ khiến cô ngạt thở. Nếu nó chém xuống thì sẽ thế nào đây?

Vòng vây cấm cố hoá ra không biết phân biệt Tâm ma và người khác. Vòng vây ấy lại hung tàn đến cực điểm, chỉ cần có bất kì một sức mạnh nào xuất hiện là nó sẽ xông tới tiêu diệt ngay.

Chỉ trong tích tắc, hình đao đã ngưng tụ xong, bắn vọt ra một luồng ánh sáng chói chang, cuồn cuộn chém thẳng xuống Tô Do Liên.

Hẻm núi hẹp rung lên những tiếng động ghê hồn, run rẩy rời rã dưới uy lực ghê gớm của thanh đao. Thanh đao này, ngay bản thân Tuyệt Ấn thượng nhân cũng chưa chắc đỡ nổi.

Thế đao mới cất lên, Tô Do Liên đã bị sức mạnh vô biên toát ra từ thân đao hất lên, bay vọt ra đằng sau. Ánh đao vẫn vũ như lằn chớp, truy đuổi cô. Thiên thư hoảng hồn, rú lên thảm thiết: “Hồng rồi!” Nó chụp lấy Cửu Linh Ngự Ma kính, trên các trang sách nổi lên một vòng hào quang, ngưng thành chữ “Nhanh”, lao theo Tô Do Liên. Khi thanh đao lừ lừ chém xuống Tô Do Liên, Thiên thu vận hết sức lực, quăng chiếc gương ra, miệng hét:

- Ma kính, Ma kính! Mau cứu cô ta!

Một tiếng rống gầm nổi lên, Cửu Linh Ngự Ma kính toả hào quang lạnh giá, đón lấy ánh đỏ kia. Ánh đỏ đâm sâu vào mặt gương, tạo ra chớp bắn tóe lên trời như sóng thần, cả hẻm núi rầm rầm rung chuyển.

Cửu Linh Ngự Ma kính không hổ là một trong Thái Sơ Tứ Bảo, hào quang hắt lên từ thân gương tuy rất nhạt nhưng vẫn chống đỡ được thanh đao sắc bén mà không hề rơi vào thế yếu. Trong nháy mắt, giữa ánh xanh ánh đỏ bùng lên hai cái bóng lơ mờ, rõ ràng là Định Viễn hầu và Thừa Hương công chúa.

Tâm ma tái mét mặt, hai cái bóng nọ chỉ nháy mắt là tan biến. Ánh đỏ tan rã, chiếc gương lơ lửng trên không lạng lẽ gãy làm đôi, rơi bộp xuống đất.

Mắt Thiên thư suýt bật tròn:

- Ma kính! Thái Sơ Tứ Bảo không bao giờ hư hại cơ mà, làm sao...
Làm sao người lại bỏ ba chúng ta mà đi thế này...

Tâm ma thở phào, cười khẩy:

- Thấy uy lực của Định Viễn hầu chưa? Ngay cả Ma vương Yêu hồ lúc xưa còn không cự nổi một nhát đao của hắn nữa là, Thái Sơ Tứ Bảo thì đáng gì?

Đôi mắt trùng đồng quét qua, chỉ thấy Tô Do Liên toàn thân đầm đìa máu, lão đảo ngã bệt xuống đất. Tuyệt mạn đà la rơi lả tả trên người, cô bị uy lực của đường đao nọ đánh tan hết nguyên khí, hoá thân của Tuyệt Thành cũng đã tiêu tan, khôi phục lại hình dáng bình thường của Tô Do Liên.

Tâm ma nhìn cô, thở dài bảo:

- Tuyệt Thành, ta thực không ngờ một yêu nữ giết người không chớp mắt lại xả thân tương cứu địch nhân của mình như vậy.

Tô Do Liên gắng gượng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói:

- Người lầm rồi. Ta chỉ muốn chính tay mình giết chết hắc mà thôi.

Tâm ma tựa hồ đọc được tâm ý của Do Liên, bèn bảo:

- Người yên tâm, ta đã tạm thời phong bế thính giác của hắc. Chỉ cần người làm theo lời ta, ta đảm bảo hắc không bao giờ biết được sự thật.

Tô Do Liên lặng đi chốc lát, rồi hỏi:

- Vì sao người lại làm thế?

Tâm ma mỉm cười:

- Tộc Tuyệt yêu vốn dĩ sinh ra từ sự tận thế, đáng tiếc người tu luyện ngàn năm mà không thể điều khiển được sức mạnh mà mình nên có. Lòng người là nơi thanh tịnh nhất trong trời đất này. Ta là Tâm ma, nếu ký gửi trong lòng người, thì uy lực có thể phát huy đến cực điểm. Bởi vậy ta hy vọng người giúp đỡ. Lại đây, người sẽ có được thứ người mong muốn - Tâm ma, một tay đây máu năm chắc Lý Huyền, một tay thì vô cùng tao nhã chìa ra cho Tô Do Liên.

Giữa ngọn ngút lửa ma, những ngón tay của Tâm ma vừa trắng vừa thon, không nhiễm chút bụi trần. Dư quang đỏ tươi của Định Viễn đao toả sáng, chiếu lên gương mặt anh tuấn của gã, đôi tròng đồng trắng nhợt lúc này ngập đầy ánh cười ôn hoà, dường như đây không còn là một ma đầu khổng chế nhân tâm nữa, mà là một vương tử trong ngực tối, đang lịch thiệp chào mời cô công chúa cao quý trên chín tầng cung khuyết.

Tô Do Liên ôm vết thương trước ngực, mỉm cười ghê rợn:

- Ta chẳng mong muốn gì hết.

Tâm ma vẫn cười:

- Cố chấp thế! Tuyết Ẩn thương nhân nhận người làm học trò, vốn dĩ chẳng có bụng dạ tốt lành gì, chẳng qua lợi dụng người giúp lão vượt qua bốn mươi chín tai kiếp mà thôi, việc gì phải bán mạng cho lão?

Tô Do Liên không tỏ vẻ kinh ngạc, tựa hồ đã đoán biết mọi điều từ lâu. Cô chỉ mỉm cười:

- Nếu không có sư tôn, ta đã bị Quân Thiên Thương chém vào luân hồi rồi.

Tâm ma bảo:

- Người không sợ khi tai kiếp tới, xoá hết nhân duyên, cả tinh thần và hình vóc đều bị tiêu diệt ư?

Tô Do Liên ho khẽ, khuôn mặt tái nhợt nổi lên sắc hồng:

- Thân ta là tuyết, cũng nên quay lại với trời đất.

Tâm ma nhìn cô, cuối cùng thu tay lại, vẻ ôn hoà anh tuấn lại được giấu đi sau nét u ám, không nhìn rõ vẻ mặt ra sao nữa. Gã chậm rãi gật đầu:

- Nói hay lắm! Vậy thì người chết cùng hân đi!

Gã nắm tay Lý Huyền, gồng mình lần nữa. Trong lòng gã bỗng nổi lên một dự cảm bất an, tựa hồ sắp có chuyện gì không may xảy ra. Nhất định phải giết chết hai kẻ này, càng nhanh càng tốt!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 11: Gương Đá Soi Tỏ Trăng Trên Cao

Tô Do Liên nhìn Tâm ma, đột nhiên hít sâu một hơi, hào quang của Thiên Phật châu bồng bao trùm khắp người cô. Thật không ngờ ta lại dùng đến chước liều thân này, chỉ vì muốn bảo vệ kẻ ta cần giết. Đợi xong việc này, nhất định phải nâng bậc thử thách, để hãn chịu đựng khổ sở mới thoả nổi hận của ta.

T

Tô Do Liên nhếch mép cười, nhớ lại bộ dạng tội nghiệp của Lý Huyền khi đứng trên Hồng Nguyệt nhai, ngập ngừng không muốn nhảy xuống đầm độc long. Kỳ lạ là, vừa nhớ lại cảnh đó, lòng cô yên ổn đi nhiều.

Đột nhiên, một giọng lồng lộng thấu suốt thân thể cô:

- Nha đầu, người không cần làm như vậy.

Tô Do Liên ngẩn người, một luồng sáng đỏ rực rục từ đáy tim cô vọt lên, hệt như ánh đỏ do Định Viễn hầu kiềm chế lúc nãy. Nhưng lạ lùng là cô không cảm thấy ngọt ngào, sợ hãi nữa. Cô ngạc nhiên nhận ra trái tim mình đã được thứ ánh sáng này lấp đầy. Giọng lồng lộng nọ lại tiếp:

- Cừu Linh Ngự Ma kính chưa vỡ đâu, ta chỉ đặt nó vào tim người thôi. Thái Sơ Tứ Bảo vốn dĩ là tâm bảo, bây giờ ta giao nó cho người.

Tô Do Liên hỏi:

- Vì sao lại giao cho ta?

Giọng nọ cười nói:

- Bởi vì trái tim người... ta có thể cảm nhận được trái tim người có duyên với la. Ta đã gửi gắm tất cả suy nghĩ của mình vào tấm gương này, bởi thế, chỉ nó mới không chế được sức mạnh mà ta bỏ lại trần gian. Trái tim người có thể đánh thức sức mạnh ấy, nhưng để đánh đổi, nó sẽ kèm theo tất cả những đau khổ mà ta từng chịu trong kiếp trước. Bây giờ, ta trao nó cho người...

Hai bóng người nháng qua tim cô, bóng một người nam và một người nữ. Họ đứng ở tận cuối chân trời, mỉm cười nhìn Tô Do Liên. Họ vô cùng hạnh phúc. Bởi vì sau khi siêu thoát khỏi ràng buộc của luân hồi, không gì có thể ngăn trở tình yêu của họ được nữa.

Trong sự quán quýt của ánh đỏ và ánh xanh, Tô Do Liên nhìn rõ được diện mạo họ.

Định Viễn hầu và Thừa Hương.

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô bỗng trào lên một nỗi chưa xót.

Khoảnh khắc ấy, cô kinh ngạc nhận ra, hai người đứng ở đó chính là Lý Huyền và Long Vi.

Đó là quá khứ, là kỷ niệm của người khác.

Ánh đỏ từ từ lụi tắt trong tim Do Liên. Ánh xanh vụt rực lên, chiếu ngời khắp thân thể cô. Tô Do Liên bốc mình lên không, trong người cuộn cuộn một sức mạnh hiền hoà. Cửu Linh Ngự Ma kính vỡ nát tự động nhảy vào tay cô, ghép lại hoàn chỉnh.

Tô Do Liên nhìn ánh xanh nhá sáng trong gương, chín con yêu thú khổng lồ thoát ẩn thoát hiện bên trong, sức mạnh phi phàm sục sôi trong người cô, một ngọn sáng đỏ rực rực không nguôi nổi lên bên trên, đó là sức mạnh mà Định Viễn hầu đã dùng ý chí mạnh mẽ để gửi lại nhân gian. Chỉ cần cô vẫy tay, sức mạnh đó sẽ sống dậy trong người Lý Huyền, đánh bật Tâm ma.

Song, đồng thời trong tim cô lại nổi lên nỗi đau thương vô hạn mà Định Viễn đã từng phải gánh chịu.

Đó là sự bất lực khi phải giương mắt nhìn người con gái mình yêu đi vào Ma cung.

Đó là sự tranh đấu đau đớn giữa sự hưng vong của thiên hạ và tình yêu của chính mình.

Đó là nỗi hối hận vô bờ bên khi lưỡi đao đâm vào ngực công chúa.

Đó là nỗi căm giận vô tận muốn chém nát trời xanh.

Tất cả những cảm xúc ấy, thông qua Cửu Linh kính, sôi sục trong tim Do Liên, sống động vô cùng, đau thấu đến tận xương tuỷ, tận tâm hồn. Đây đều là câu chuyện của người khác, nỗi đau của người khác, quá vãng của người khác. Bảy thử thách, vĩnh viễn không bao giờ có kết quả.

Tô Do Liên ôm ngực, nở nụ cười cay đắng.

Còn có kết quả gì được đây? Kết quả của bảy thử thách sớm đã được an bài rồi, đó là cái chết của Lý Huyền. Bất kể Lý Huyền đã có kỷ niệm cùng ai, gã cũng phải chết, chết vào cái ngày bảy thử thách hoàn thành.

Tô Do Liên vẫy tay nhẹ nhẹ, một luồng sáng đỏ từ mặt gương bùng lên, bay tới phủ lên mình Lý Huyền. Tâm ma bất thần buông tay, đôi tròng đồng

co hẹp lại, gã vùng lùi lại thật nhanh. Ánh sáng đỏ chụp lên người Lý Huyền, tiếp theo đó là một biến hoá kỳ lạ.

Một tiếng rít ngân dài phát ra từ Định Viễn đao, vang vọng cả hẻm núi hẹp. Ánh sáng đỏ bùng rộng khỏi thân đao, toả mạnh ra, vẩn vít quanh người Lý Huyền, dần dần tụ thành một bóng hình đỏ rực trong suốt. Cái bóng ngẩng đầu, từ từ mở mắt. Cái bóng trông giống hệt Lý Huyền, chỉ khác là có mái tóc dài đỏ rực chói chang. Trong đôi mắt của bóng là ánh nhìn bao trùm, thâm trầm, tựa hồ đất trời đều được gói gọn trong đó.

Chàng ngược lên, nhìn Tâm ma.

Định Viễn đao bật reo vui, trong tay chàng, thanh đao đột nhiên thay đổi, không còn là một thanh đao bình thường nữa, mà là một báu vật thiêng liêng có thể chém nát đất trời. Chàng vung tay trở lên, những đám mây dày đặc bỗng nhiên tản rộng, mở đường cho ánh dương rọi xuống, toả khắp thân thể chàng, tựa như khoác lên mình chàng một bộ chiến giáp huy hoàng. Ánh dương hệt như sấm sét, liên tục dội xuống. Lý Huyền được bao bọc giữa bóng đỏ ấy, kinh ngạc nhận ra những cành lá lia chia trên người mình đã hoàn toàn ẩn đi. Bóng người này không cho phép bất kỳ sức mạnh nào được chiếm cứ thân thể Lý Huyền.

Trước chàng, tất cả mọi sức mạnh đều bé mọn, không thể chống chọi được ngạo khí của chàng.

Tâm ma biến sắc, kinh hãi kêu lên:

- Định Viễn hầu! Làm... làm sao người?

Định Viễn hầu? Lý Huyền sững sờ nhìn bản thân. Ngoài cái bóng lửa, gã vẫn y nguyên như trước đây thôi. Chỉ có điều một cảm giác hào hùng kiêu hãnh không thể diễn tả cứ sùng sục trong người, khiến Định Viễn đao kích động tới mức cứ nảy lên tanh tách. Sức mạnh vô tận đó, tựa như bắt

nguồn từ cái bóng đỏ hư ảo, lại dường như bắt nguồn từ nơi sâu kín trong lòng Lý Huyền. Lý Huyền cười nhạt:

- Ta không phải Định Viễn hầu, ta là Lý Huyền. Ta cũng chẳng biết tại sao lại biến ra hình thù thế này, nhưng... Tâm ma, ta phải giết ngươi!

Cùng với câu nói, cái bóng rùng rục lơ lửng vụt cử động. Lý Huyền cảm thấy tay phải mình giật một cái, Định Viễn đao rút lên lạnh lạnh, hoá thành một luồng sáng sắc bén phat ngang trời đất.

Bộp một tiếng khê, cái bóng lơ lửng giữa trời của Tâm ma đột nhiên tách thành hai nửa. Rõ ràng tách thành hai nửa. Gã kinh hãi mở to mắt, không thể tin được vào sự việc. Nhưng nụ cười vẫn nguyên trên mặt, gã ung dung nói:

- Được, không ngờ ngươi còn để lại chiêu này, mượn thân xác hậu thế để thi triển sức mạnh tiến kiếp. Định Viễn hầu, ngươi trước sau vẫn là một nam tử khiến người ta bất ngờ, sức mạnh này của ngươi thật sự vẫn nguyên vẹn như kiếp trước ư?

Bóng dáng gã mờ dần, rồi biến mất. Đám quái thú lúc nhúc nổi trên cao cũng theo đó tiêu tan.

Gió lộng nắng rực trong hẻm núi, cảnh sắc thật yên bình.

Lý Huyền thoát một cái là đứng dậy được, nhất thời còn chưa hiểu rõ rốt cục là đã xảy ra chuyện gì. Gã thử nhúc nhích thân mình, cái bóng rực lửa nọ như một tấm áo giáp bao bọc lấy thân mình gã, hoàn toàn không cản trở cử động. Đã không nghĩ ra là tại sao thì thôi chẳng cần nghĩ nữa. Lý Huyền lắc lắc đầu, cầm tay Tô Do Liên dìu cô dậy.

Trái tim gã vẫn kinh hoàng về cảnh tượng ban nãy. Định Viễn đao cắm sâu trong hồn phách Thừa Hương, còn nằm ở chuôi đao lại chính là bàn tay gã. Hai bàn tay này đã giết Thừa Hương công chúa ư?

Câu hỏi ấy gần như đánh gục Lý Huyền. Đáng sợ hơn là, gã mang máng cảm thấy mình còn phạm phải một tội nghiệt nặng nề hơn.

Định Viễn nghĩ tới việc đi giải cứu Thừa Hương công chúa, cuối cùng lại đối mặt với kết cục như vậy sao?

Tình yêu kiếp trước của gã, đúng là thất bại. Đương nhiên kiếp này cũng chẳng ra gì cả, mới hứa hẹn với Long Vi sẽ giúp cô theo đuổi Tạ ca ca, nhưng lại phát hiện ra Long Vi chính là người tình tiền kiếp mà gã từng yêu đầy khổ sở.

Gã nên làm thế nào đây? Có thể làm được gì đây?

Vẫn cứ câu hỏi đó thôi, nghĩ sao cũng không rõ ràng được, đành tạm thời không nghĩ nữa vậy.

Suy nghĩ rồi bởi cứ xáo động trong lòng Lý Huyền, khiến gã không rảnh rang lưu ý đến khuôn mặt nhợt nhạt của Tô Do Liên.

Cửu Linh Ngự Ma kính xoay chuyển bay lượn trong trái tim cô, phối hợp với Định Viễn đao, trong khi mang hết sức mạnh tối thượng cho Lý Huyền thì cũng đem hết những đau khổ mà Định Viễn từng trải ở kiếp trước tái hiện vào lòng Tô Do Liên. Mọi sự việc, bất kể lớn nhỏ, đều hiển hiện từng chút một.

Cảm giác cô đơn khi chàng thúc ngựa dưới tịch dương, nổi bi tráng khi chiến đấu với cát vàng, sự gian nan khi đi thuyết phục từng nước một, sự thê lương khi vung đao tiến đánh Ma cung. Mỗi ký ức như một lưỡi dao, khắc vào tim cô đến ứa máu.

Cảm giác đó tràn trở trong muôn kiếp ngàn năm, đã được số mệnh định sẵn kể từ thuở trời đất khai sinh, cho đến khi núi đổi sông dời, luân hồi đã cạn mà vẫn không ngừng nghỉ. Đó là sự quyến luyến sâu xa, lời thề mệnh mang, cô biết, không ai có thể vứt bỏ được.

Cô trừng trừng nhìn nam tử mái tóc đỏ rùng rục, cô hiểu ra vì sao kiếp này con người ấy trở nên lưu manh vô lại như thế. Đó có lẽ là bắt nguồn từ một lời thề.

Kiếp sau, ta không cần danh vọng hiển hách hay võ công cái thế nữa, ta chỉ cần được yên ổn yêu nàng.

Nam tử cuồng ngạo, vô địch thiên hạ, coi công danh như tính mạng ấy, lại có thể đưa ra một lời thề như thế, người con gái ấy trong tim chàng quan trọng đến thế kia ư? Vì lời thề này, vì thế, chàng mới bằng lòng sống không nghiêm túc, trải qua chuỗi ngày tháng lang thang ư?

Cát vàng mệnh mang che mờ mắt cô, hai bóng người cứ xoáy mãi trong tim cô, giở ra cho cô xem từng hình ảnh của tiền kiếp thâm trầm. Cô có thể cảm nhận được mỗi niềm đau thương, mỗi nỗi bi lụy của họ. Ở đâu kia thế giới, cô cũng thấy đau đớn thay cho họ, cũng muốn khóc oà lên vì họ.

Thì ra, đó là sức mạnh của luân hồi, có thể đem hết đau thương, thống khổ của kiếp trước tái hiện một cách chân thực như thế ở một người không liên quan gì.

Thì ra, trên đời đúng là có thứ tình cảm khiến người ta nát tim đứt ruột thế này.

Vì sao cô đau đớn đã ngàn năm, đã nhìn thấu những già dối, lừa lọc của nhân gian, nhưng chưa bao giờ gặp được một mối tình nào như thế?

Vì sao kia chứ?

Tô Do Liên ngược nhìn Lý Huyền, ánh sáng nồng ấm trong đôi mắt gã, cô biết, sự nồng ấm đó kiếp trước thuộc về Thừa Hương công chúa, kiếp này thuộc về Long Vi, không phải của cô.

Thế thì can hệ gì cơ chứ? Tim cô bỗng lạnh toát đi. Ta vốn dĩ không yêu hấn, cuối cùng có một ngày sẽ tự tay giết hấn cơ mà. Nhưng vì sao, vì sao trong lòng lại chưa xót đến vậy? Vì oán hận bảy vòng thử thách đã được số mệnh định sẵn là không thể hoàn thành ư?

Cô có thể buông bỏ tất cả, chỉ cần cô đóng kín trái tim, khiến Cửu Linh Ngự Ma kính dưng chuyển động, tất cả những sự việ này sẽ lắng xuống hết, lúc đó, Lý Huyền sẽ mất đi sức mạnh của kiếp trước, lại rơi vào cảnh bị Tâm ma mặc sức làm tình làm tội.

Nhưng cô không thể. Cô muốn nam tử này được sống tiếp, sống cho đến khi hoàn thành thử thách thì thôi. Nhất định phải hoàn tất. Sau đó, cô vẫn là Tuyết Thành. Là yêu nữ từng mê hoặc thiên hạ, giết người nhiều vô kể.

Lý Huyền hoàn toàn không bận tâm. Gã trong kiếp trước và gã trong kiếp này giống nhau ở điểm ấy, hoàn toàn không chú ý đến những người ở ngay bên cạnh mình. Gã cười:

- Chúng ta mở đường máu ra nào.

Ánh đỏ của Định Viễn đao cuốn lấy toàn thân, tuy Lý Huyền bản lĩnh thấp kém, không thể hiểu được ánh đỏ này chứa đựng sức mạnh ghê gớm đến nhường nào, nhưng biết rằng sức mạnh này nhất định không tầm thường, lòng tự tin cũng tăng lên mạnh mẽ, bèn nổi ý định đuổi đánh cho bọn quái thú thất điên bát đảo.

Tô Do Liên lặng lẽ gật đầu.

Lý Huyền dìu cô, nghênh ngang bước ra ngoài. Ánh đao đỏ rực, yêu tà sợ hãi dạt xa, gió lồng lộng trong hẻm núi không thể nào nổi vào được, họ đi theo hang mà ra một cách dễ dàng.

Bọn quái thú một mắt bị ánh đao quanh mình Lý Huyền áp đảo, lồng lộn chạy vụt đi, khiến Lý Huyền được một phen cười sáng khoái. Đột

nhien, bọn quái thú một mắt kêu lên thê thảm, nổ bùng bùng thành những đốm sáng nhồn nhột, bay veo véo vào đám mây. Lý Huyền nghiêm nghị nhìn theo, cảm nhận được yêu khí nặng nề đang điên cuồng bành trướng.

Đám mây cuối cùng cũng tụ thành một đồng khí khổng lồ, sau đó từ từ thu hẹp lại. Thân thể bọn quái thú đã bị đám mây nuốt lấy, chỉ còn lại những con mắt như viên hoá châu của chúng liên tục vẫn chuyển quanh đám mây. Lý Huyền trụ vững hai chân, Định Viễn đao phát ra âm thanh rền khê, nhắc nhở gã rằng nguy hiểm sắp đến rồi.

Đột nhiên, dùng một tiếng, đám mây nổ bùng, mấy trăm luồng sáng sắc bén xông vọt lên trời, bắn toả ra bốn hướng. Lý Huyền vội vã dồn sức xuống Định Viễn đao, ánh đao xối mạnh ra, bảo vệ phần trước mặt.

Ánh sáng ào ạt xô tới, húc vào ảnh đao, thân thể Lý Huyền không tự chủ được cũng lao đảo.

Một giọng nói điềm đạm từ đám mây vọng ra:

- Ta liệu trước quá không sai, người hoàn toàn không kế thừa được Cu vi vô địch của Định Viễn hầu. Một chiêu Thận Quang vừa rồi của ta, nếu là Định Viễn hầu thì hẳn đã đánh bật ánh sáng, Vân Hải tuyết thận(1) yêu quý của ta cũng đã bị vỡ bung mà chết rồi.

Một cái bóng lơ mơ khổng lồ đứng lơ lửng giữa trời, chỉ có nửa trên thân thể, nửa dưới thì ẩn trong một con yêu quái khổng lồ. Con yêu quái đó trông rất dị hợm, hết như một cái khay, nhồi trong một cái vỏ khổng lồ dài đến mấy chục trượng. Cái vỏ ấy rắn vô cùng, nhưng thân thể nó lại mềm nhều nhèo, liên tục trườn quắn trong cái vỏ, hút hợp lấy khí mây, chỉ có điều khí mây hoàn toàn không đứng yên như bầy mây ngập đầy ngoài hẻm núi lúc này, mà triền miên biến hoá thành những hình dạng vô cùng vô tận. Lúc như núi, lúc như nước, có lúc lại như thành quách thôn làng, vạn vật thế gian, khiến người ta nhìn theo mà hoa cả mắt.

Lẽ nào, đây mới là chân tướng của con yêu quái cuộn mình dưới đáy cốc?

Tâm ma hình như đoán biết được ý nghĩ của gã, bèn ung dung bảo:

- Người đoán đúng rồi đó, Vân Hải tuyệt thật vốn dĩ là yêu quái thời thượng cổ, đã tu hành ngàn năm, rất giỏi biến hoá ra các hình thù để lừa mị người đời. Năm xưa để cầm tù ta, người đã bắt nó tới đây, mượn dị năng bẩm sinh của nó để giam ta giữa muôn ảo ảnh. Để đối phó ta, nó đã phải dùng hết năng lực lạ lùng của mình, nhưng chỉ có thể hoá thành hình mây mà thôi. Nhưng bây giờ, ta đã thoát khỏi cấm cố, nó lại khôi phục được nguyên hình. Thiêu công lực của người để áp đảo, nó không thể đối phó với Tâm ma ta được. Bởi vậy, bây giờ nó lại trở thành kẻ hầu của ta, quay đầu về đối phó với người - Gã huơ ngón tay, cười hài lòng - Ta còn nhớ, lúc đầu khi người thu phục nó, chỉ dùng có ba chiêu, giờ thì nó có ta hoà hợp bên trong, người phải dùng bao nhiêu chiêu mới đối phó được đây?

Ở hướng gã huơ ngón tay đến, Vân Hải tuyệt thật phát ra một tiếng kêu chói tai, thân thể khổng lồ dềnh dàng lại cực kỳ nhẹ nhàng nhảy tót lên không. Những chân cánh giống như màng thịt trên thân nó trườn trên không, lao tới chỗ Lý Huyền. Thân thể chưa tới nơi, mấy trăm con mắt khổng lồ đã tụ thành hào quang chói chang, bay vùn vụt tới trước.

Lý Huyền tức thì cuống quýt tay chân, xưa nay gã chưa từng nhìn thấy một con yêu quái nào quái gở đến mức này, gã cũng chưa từng đối phó với sức mạnh nào kỳ cục thế này. Gã có thể làm gì được đây? Chạy thôi!

Bóng người rực lửa xoay vần quanh mình gã thì không hề nhúc nhích, sự kiên định của cái bóng lấy sang cả Lý Huyền, khiến bước chân gã chững lại. Gã tựa hồ trông thấy, cái bóng đó mấp máy miệng, khuôn mặt kiên nghị lộ nét cười.

Đó là một nụ cười khinh miệt, Vân Hải tuyết thận hung hãn ghê gớm, trước mắt cái bóng nọ lại chỉ như gà đất chỗ ngồi, căn bản không đáng nhắc tới. Lý Huyền bỗng nhớ lại lời Tâm ma trong hẻm núi, lẽ nào người rực lửa này chính là gã trong kiếp trước, là Định Viễn hầu?

Nếu đúng thì chính là nam tử đã từng chém chết Ma vương trong Yêu hồ. Một con sò tuyết còn con thì đáng gì?

Đúng lúc ấy, Định Viễn đao bỗng nhiên động dậy, một luồng kinh khí nóng bỏng phụt dậy, đỡ Lý Huyền bay lên cao. Một tràng âm thanh chấn động âm ỉ vang thấu trời, đao quang bùng phát, đó như thủy triều, ồ ồ đổ tới, lừ lừ rời khỏi thân đao rồi lập tức biến hoá, lơ mờ hiện ra vô số hình ảnh cờ quạt binh lính. Ánh đao cọ xát với không khí, làm phát ra một tràng âm thanh như binh mã chém giết âm ỉ, vang thấu trời đất.

Đó chính là Phong Hoả đao pháp vang danh bốn cõi, trấn áp tà ma của Định Viễn hầu.

Đao vừa ra, lửa trận bùng dậy! Kinh lực xoáy động khắp thân thể, lửa trận ngập trời rừng rực, trút cả vào Vân Hải tuyết thận. Con sò hiển nhiên cũng biết chiêu này lợi hại đến nhường nào, đột nhiên thu hết chân tay lại, nhốt mình vào cái vỏ rắn khổng lồ kia.

Lý Huyền và cái bóng cùng cười nhạt, lửa trận ngập trời, chém chan chát vào cái vỏ cứng của sò tuyết. Khói bụi mù mịt, chỉ một đường đao đã chém tan cái vỏ sò thành muôn mảnh. Nhưng lòng Lý Huyền không thanh thản, gã mang máng thấy một cảm giác rất lạ, rằng đường đao vừa chém không trúng.

Khói bụi tan đi, phô ra mặt đất bừa nát bên dưới, bụi tung mù mịt. Thì ra đường đao không chém trúng Vân Hải tuyết thận, mà chém trúng một ngọn núi đất.

Lý Huyền hời hững xoay phắt lại, thì thấy Tâm ma đang cười con sò tuyết khổng lồ lơ lửng trên không, mỉm cười nhìn gã. Nụ cười đầy chế giễu, đầy châm biếm:

- Lẽ nào người còn chưa lấy lại được ký ức tiền kiếp? Sức mạnh lớn nhất của Vân Hải tuyết thận chính là tạo ra ảo ảnh. Cái mà người trông thấy chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Gã giơ tay lên, từ từ, tấm thân khổng lồ của Vân Hải tuyết thận biến thành hai, rồi biến thành bốn, thành tám, thành mười sáu... ngập ngụa khắp không gian. Trên mỗi đỉnh đầu nó đều có một ảo thân của Tâm ma, cùng cười khẩy nhìn Lý Huyền.

- Kiếp trước, tất nhiên người có thể nhìn ra chân tướng của những ảo ảnh này, và chỉ một chiêu là đủ sức chém tan cả ta và sò tuyết. Nhưng kiếp này, người có làm được như thế không? - Gã cười nhạt - Ta cũng chuẩn bị xuất thủ rồi, hể người sơ suất là ta giết chết con yêu nữ của người. Liệu người có vừa xuất đao chém cơ man nào là Vân Hải tuyết thận, vừa dành tâm trí bảo vệ được ả không?

Bóng người đứng bất động. Định Viễn hầu rất kiên nghị, kiên nghị vô song, đương nhiên không để mình dao động vì lời nói của người khác. Đáng tiếc Lý Huyền không kiên định được như thế. Gã đã phát hiện ra, ánh đỏ của Định Viễn đao chỉ còn sức mạnh thuần túy mà thôi. Đúng như Tâm ma đã nói, sức mạnh đó có lẽ đánh bại được Tâm ma, nhưng Lý Huyền không có đôi mắt tinh tường như Định Viễn, không thể nhìn xuyên suốt bạt ngàn ảo ảnh. Vì vậy, nếu đánh tiếp thế này, thì nhất định gã sẽ thất bại, không nghi ngờ gì nữa. Bởi vậy, Lý Huyền thu đao, ánh đỏ rút hết lại, khoe miệng gã nổi lên một nụ cười tính nghịch:

- Ta không thể.

Khóe miệng của Tâm ma nhếch lên một vòng cung lạnh lùng:

- Kiếp nào cũng thế, người luôn xả thân để bảo vệ đàn bà, nhưng chẳng lần nào thành công cả. Vậy ta cũng nhọc sức giúp người giải quyết một lần.

Tiếng cười ầm ĩ vọng lên tận mấy xanh, mỗi ảo ảnh Tâm ma phát ra một tràng cười sảng sặc, tiếng cười triền miên chấn động, vang vọng trong cả hẻm núi. Đó là sự chế nhạo của luân hồi, đậm sâu xuống tận đáy tim Lý Huyền. Trong tiếng cười sảng sặc ấy, những ảo ảnh sò tuyết và Tâm ma lúc nhúc vùn vụt lao xuống.

Tâm ma rất giỏi phép biến hình, mà Vân Hải tuyết thậm lại sở trường thuật tạo ảo ảnh. Ma và thú cùng phối hợp, khiến thuật biến hoá càng trở nên kỳ ảo vô song. Lý Huyền chẳng qua chỉ là một tiểu tử miệng còn hơi sữa, làm sao chống đỡ nổi.

Bảo vệ Tô Do Liên cách nào đây?

Điều lạ lùng là, Lý Huyền không may may kinh hoàng, gã ngoảnh đầu, nháy nháy mắt với Tô Do Liên, cử chỉ đó khiến Tô Do Liên cảm thấy Lý Huyền mà mình vẫn quen đã quay trở lại. Không hiểu vì sao, cảm giác ấy khiến lòng cô ấm áp lên nhiều.

Lý Huyền cười khê:

- Xem ta hành hạ nó thế nào nhé! - Gã ngoảnh ra, đám ảo ảnh nhưng nhúc đã lao tới trước mặt, Lý Huyền ung dung ném một vật, bảo - Tâm ma tiền sinh yêu quý, không biết người có sợ vật này không?

Vật đó phát sáng xanh nhàn nhạt, rõ ràng là chiếc gương Cửu Linh Ngự Ma, chiếc gương đã được Tô Do Liên hàn lại.

Tâm ma biến sắc, các ảo ảnh hoang mang giật lui.

Lý Huyền cười thư thái:

- Hình như chiếc gương này là một bảo bối rất khá khâm, kiếp trước của ta cầm nó để hàng phục được chín loại linh thú thời thượng cổ, dùng linh thú chế ngự ma quái, đánh cho Ma vương Yêu hồ thua liêng xiềng. Tuy người ngấm ngấm giờ trò ma, khiến chín con linh thú đều đã mất mạng trong tay Ma vương, Cửu Linh kính chí còn sót lại một cái vỏ rỗng, nhưng ta nghĩ, chiếc gương này đã có thể phong bế được bao nhiêu linh thú lợi hại như thế thì bắt nhốt được Vân Hải tuyết thận chắc cũng không phải là việc gì khó khăn hả?

Tâm ma bất thần loạn choạng, Lý Huyền nháy mắt với gã:

- Tâm ma tiên sinh, người tự cho mình là thông minh đi gửi hồn nhét xác vào Vân Hải tuyết thận, ta lại hỏi người một câu nữa, nếu dùng Cửu Linh Ngự Ma kính bắt nhốt được Vân Hải tuyết thận, thế thì người ra sao đây? Có phải cũng bị bắt nhốt vào trong gương luôn không?

Tâm ma hoảng kinh thất sắc, Lý Huyền cười vang, ném cái gương lên khoánh không, một luồng sáng xanh nhạt như chớp bay ra. Tâm ma hoảng hốt nhắm đống thần chú, tách mình khỏi Vân Hải tuyết thận.

Lý Huyền nói quả không sai, nếu Vân Hải tuyết thận bị cầm giữ, vậy thì bản thân Tâm ma nhập thành một thể với yêu quái nhất định cũng sẽ bị cấm cổ theo. Lúc ở Ma cung, gã đã từng chứng kiến uy lực của Cửu Linh Ngự Ma kính, bọn linh thú thượng cổ ghê gớm ấy đều bị chiếc gương chế ngự cho ngoan ngoãn khép nép, tu vi của con Vân Hải tuyết thận tuy không kém cỏi, nhưng bất luận ra sao cũng không chống lại được lực hút của chiếc gương. Nhất định sẽ bị chiếc gương trói buộc.

Vân Hải tuyết thận rú lên đau đớn, những ảo ảnh lúc nhúc toàn bộ đều tiêu tan, chỉ còn lại một con trên không. Một cái bóng mờ khổng lồ từ chính giữa thân thể đồ sộ của nó phòi ra, lay động tất cả những cảm giác đau đớn của sò tuyết, nó giãy giụa kịch liệt. Đột nhiên, giữa lưng chừng không một tiếng cười lớn vọng lại:

- Người mắc lừa rồi!

Sát khí ghê gớm xé gió lao xuống, Tâm ma ngẩng phắt đầu, thì thấy lửa trận quần quanh như một ráng hồng trải dài vạn trượng cuốn cuộn chụp vào mình.

Giữa ngọn lửa, lấp loáng bóng dáng Định Viễn hầu. Hình ảnh gã bị Định Viễn hầu dùng một nhát đao phong bế hơn một trăm năm trước lại bắt đầu tái diễn, điều này khiến gã hoảng loạn vô bờ, vội vàng thúc sò tuyết, nhưng con sò lúc này đã thoát khỏi phép gửi gắm hồn xác nên không còn vâng theo gã nữa, chỉ hùng hục giãy giụa kịch liệt. Tâm ma hoảng hốt, rấp tâm tháo chạy, nhưng linh hồn vẫn còn dính dáng với sò tuyết, nên không thể né tránh được.

Tâm ma giương mắt nhìn lửa rừng rực khắp trời rơi xuống, nuốt lấy bản thân mình. Gã ngửa mặt hú một tràng bi thống, bóng dáng nhọt nhọt dần dần tan biến.

Lửa trận giăng giăng, uy lực còn chưa suy yếu, bèn lao phàm phạm vào thân mình to tướng của sò tuyết. Con sò gào rú, nhưng đâu thể chịu đựng được sức mạnh khủng khiếp dường này. Thân thể khổng lồ trúng một nhát đao. máu thịt bắn tóe lên, rồi bị sức mạnh vô song đó ấn bẹp luôn vào đất.

Cái vỏ cứng của nó hầu như hoàn toàn nát vụn, chỉ một nhát đao đã hất hết những lửa trận ngùn ngụt vào thân thể nó, khiến tu vi ngàn năm của nó tan rã quá nửa, không còn cả sức để gượng dậy nữa.

Lý Huyền cười ngất, thu đao lại, đáp xuống đất. Bộp một tiếng, Cửu Linh Ngự Ma kính cũng đáp xuống theo. Lý Huyền cúi mình nhặt lên, bảo:

- Tâm ma tiên sinh bị cầm cố bao nhiêu năm, đầu óc cũng hơi ù lì đi rồi. Hẳn chưa hề nghĩ rằng ta làm sao mà biết cách sử dụng gương ngự ma kia chứ? - Gã cười lẫn lộn, đặt chiếc gương vào tay Do Liên - Kỷ niệm một chuyến đồng cam cộng khổ của chúng ta, cái gương này tặng cho cô. Nữ

nhân thích chải chuốt điểm trang, dùng nó là thích hợp lắm. Chứ đại trượng phu như ta mà kè kè gương soi thì hơi kỳ cục.

Tô Do Liên nhận lấy, lòng hiểu rất rõ rằng trong tim mình vẫn còn một tấm gương nữa, đang toả ra ánh sáng lành lạnh, phối hợp hoạt động với chiếc gương trên tay này.

Đó mới là Cửu Linh Ngự Ma kính thật sự.

Ta làm sao mà biết cách sử dụng gương ngự ma kia chứ?

Tâm ma nhất định cũng đã cảm nhận được điều này, nên mới mắc lừa. Tên ma đầu ấy vô cùng nhạy bén về tâm ý người đời, không thể nào chỉ nói dăm ba câu mà đánh lừa gã được. Sự thực thì, nếu không phải Lý Huyền đột ngột có được chiêu lạ, đánh bại Tam ma, thì Tô Do Liên chưa chừng sẽ phải huy động đến Cửu Linh Ngự Ma kính, nhốt Vân Hải tuyết thận vào trong gương.

Cô nhẹ nhàng cầm chiếc gương, hiểu rằng Lý Huyền tặng nó cho cô là vì sợ cô lại gặp phải nguy hiểm. Gã muốn để chiếc gương quý này bảo vệ Do Liên.

Cái tên ngốc nghếch ứa cột nhà, bị ta quay như quay dế mấy lần suýt nữa bị nguy hiểm đến tính mạng mà vẫn còn quan tâm đến ta ư? Vậy thì người có biết, khi ánh đỏ chiếu khắp người người, huy động được cả sức mạnh đất trời, thì ta đang phải chịu nỗi khổ như thế nào không? Khi Cửu Linh kính luân chuyển, ta phải chịu đựng hết lần này tới lần khác nỗi đau người từng nếm trải trong kiếp trước, hết lần này tới lần khác chịu đựng ánh gương găm nhăm thân mình, người mới có cơ hội tỏ rõ oai phong như thế. Không thử thách người thật khắc nghiệt, thì thật không thể làm tiêu tan nỗi hận này của ta, lang quân à!

Tô Do Liên khẽ mỉm cười, kiêu diễm, cô lại nghĩ ra một sáng kiến rất thay ho nào đây? Ánh gương trong tim, từ từ lịm tắt.

Lý Huyền ồ lên một tiếng, bóng người trong suốt đó rục quanh mình gã đang từ từ tan biến, biến thành những dải đo đỏ tụ về trong vỏ Định Viễn đao. Thanh đao vừa rồi còn múa trong đài lửa lan dài hàng chục trượng, rục rở vô cùng, bây giờ lại biến thành tầm thường hết mức, không khác gì những thanh đao bình thường cả. Lý Huyền rất lấy làm khó hiểu, không biết luồng sức mạnh này từ đâu ra, cũng không hiểu vì sao nó lại biến đi. Nhưng có thể mượn sức nó mà đánh bại Tâm ma thì thôi cũng tốt rồi. Những việc gì nghĩ không thông, Lý Huyền xưa nay không bao giờ muốn bận tâm nhiều. Gã cẩn thận cất Định Viễn đao đi, quay lại bật ngón tay gọi Do Liên:

- Đi nào! Ra ngoài thôi!

Đột nhiên, một bóng người từ trên trời hạ xuống, đáp ngay trước mặt Lý Huyền.

Chú thích:

(1) Con sò tuyết hình biển mây.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 12: Ai Khua Rơi Vần Chuyển Bốn Mùa

Tâm ma run lên bần bật, ngã sụm xuống bệ đá, hầu như không cựa quậy được nữa.

T

Lửa traten ngùn ngụt từ trong người gã trào ra, quay nướng gã như một con rồng lửa. Tấm thân nhọt nhọt của gã hết như một mẩu than củi đã cháy lại từ lâu trong ngọn lửa rừng rực, đến một chút sức lực cuối cùng cũng đang bị thiêu rụi.

Gã ho sù sụ, nhìn thân mình hoá thành tro tàn. Từng tắc, từng tắc một, từng mẩu, từng mẩu một cuối cùng hoàn toàn tan biến trên nhân gian.

Trong hẻm núi menh mang, chỉ còn lại một bệ đá lớn, lặng lẽ đứng đó. Lửa traten thiêu rụi thân thể Tâm ma xong thì từ từ lịm tắt.

Hồi lâu sau, một cái bóng mờ trắng to từ ngưỡng tụ trên bệ đá, từ từ hoá thành hình dáng Tâm ma. Chỉ có điều sắc mặt vô cùng nhọt nhọt, thân thể cũng vô cùng yếu ớt. Gã cuộn mình trên bệ đá, giống hết một con mèo bị thương.

Gã thở hồng hộc, ho sù sụ, tính mạng đối với gã mà nói, chỉ còn là đau đớn, mà thứ đau đớn này như kim châm, đâm sâu vào thân thể gã, ghim gã vào cột đồng luân hồi, chịu đựng sự thiêu đốt trong ngọn lửa ngùn ngụt của

luyện ngực. Lâu lắm, gã mới ngớt ho, khuôn mặt trắng nhợt dần dần lộ vẻ giận dữ. Trùng đồng chậm chậm xoáy tròn. Ngón tay Tâm ma nhúc nhích, vẽ ra trong khoảng không một phù chú, gã khẽ nói:

- Ra đi! Phong hoá không thể làm người bị thương nữa.

Ánh trắng như dòng nước lướt qua khuôn mặt anh tuấn mà tái mét của Tâm ma, chiếu rọi ánh sáng âm u lay động trong đáy mắt gã. Dần dần, một cái bóng trong suốt lơ nhờ hiện ra trước mặt gã. Tâm ma rún lạnh, cái bóng cũng nhìn gã, hỏi:

- Người đã thay ta chịu đựng sự thiêu đốt của phong hoá phải không?

Tâm ma gật đầu.

Cái bóng nói:

- Vì sao người làm thế? Nhất định là đau lắm.

Tâm ma cười nhạt, mở bừng mắt nhìn cái bóng. Cái bóng giật mình bảo:

- Người... vì sao người cũng có trùng đồng?

Đôi trùng đồng của Tâm ma tựa hồ giống hệt cái bóng, chỉ khác là, trùng đồng của Tâm ma có bảy sắc, biến hoá ra ánh sáng như bản sơ vạn vật trong trời đất, còn trùng đồng của hắn thì có màu nhờ nhờ, nhợt nhạt như mặt đất trắng mênh mang.

Tâm ma cười hỏi:

- Bởi vì chúng ta vốn dĩ cùng một thể, người quên rồi ư?

Cái bóng chăm chăm nhìn gã, nhìn ánh sáng trùng điệp từ từ xoáy tròn trong đôi mắt gã. Hắn cười:

- Chúng ta cùng một thể ư?

Tâm ma gật đầu. Đúng, nếu không phải cùng một thể thì còn có ai lại chịu đựng hộ mình cơn đau đớn gớm ghê đến thế? Đôi mắt này lại êm đềm quá đời, tắm mình trong đó thì có thể hoá giải được nỗi cô đơn suốt trăm năm...

Cái bóng từ từ xê lại gần Tâm ma, từ từ, ánh mắt hai bên trùng lên nhau, nụ cười của họ cũng biến thành một. Cái bóng lại gần, gần nữa, cuối cùng, nhập vào hoàn toàn với Tâm ma. Cái bóng được ôm ấp, được hoà tan trong sự êm đềm, không còn cô đơn, cũng không còn sợ hãi nữa. Nó trở lại với nơi nó vốn dĩ tồn tại.

Tâm ma mỉm cười, sắc nhợt nhạt trên khuôn mặt tan đi. Gã ngẩng đầu, ánh sáng của trùng đồng rơi lên khí tím dày đặc, gã có thể trông thấy rất rõ, ảo ảnh tạo ra do bốn con rồng thần nối vào nhau, trông rất sống động.

Bây giờ, gã đã có trái tim đầy đủ, đủ để ôm trọn tất cả những thứ này.

Vậy, nên để tất cả bắt đầu thôi.

Lý Huyền đương ngăn người, thì nghe một tiếng cười ồm ồm vang lên:

- Uống công ta mạo hiểm tính mạng xuống cứu người, mà người không để chừa chút sức lực nào đấu một cuộc chiến thật đẹp với ta, lại đi giết con yêu quái này.

Lý Huyền bật cười. Hồ Đột Can. Tuy không nói rõ được là tại sao, nhưng gã biết, Hồ Đột Can sẽ không hãm hại mình.

Đây đúng là một cảm giác kỳ quặc, kỳ quặc và bối rối, nếu nghĩ ngợi thêm, Lý Huyền sẽ không nhận được mà phải tìm Phong Thường Thanh nện cho một trận.

Hồ Đột Can đi quanh Vân Hải tuyết thận hết vòng này đến vòng khác, lăm bắm:

- Đẹp quá! Con yêu quái này quả là đẹp! Người trông mỗi con mắt của nó đều lấp lánh như những vì sao trên nền trời đêm, đó là những vì sao của tâm hồn, quyết đấu với con yêu quái như thế này mới là trận quyết đấu thật đẹp - Hắc nói to - Ta quyết định rồi, nó cũng là thứ ta muốn tìm!

Nói đoạn, hắc tuốt thanh đao Kim Cương trên lưng xuống, búng mình bật lên không trung, ánh chớp lay động, chém liên trên không tám nhát đao, ánh đao rừng rực dày đặc hoá thành một đoá hoa mạn đà la tám cánh, trên mỗi cánh hoa đều kết đầy những hào quang mạn đà la toả ra từ Kim Cương đao. Hồ Đột Can một tay cầm đao, miệng lăm bắm thần chú, một tay liên tục bắt quyết, tiếng niệm chú vang thấu đất trời, đoá mạn đà la khổng lồ nọ sinh ra một cơn mưa ánh sáng, chiếu sơn cốc sáng tung bừng. Nó từ từ đáp xuống, bao vây Vân Hải tuyết thận.

Vân Hải tuyết thận gầm lên cuồng nộ, giãy giụa muốn bay lên, ánh sáng của những con mắt khổng lồ đánh khắp mình đều đã tối lại, không còn đủ khả năng ngăn được sức mạnh của mạn đà la Kim Cương nữa. Con sò rú rít liên hồi, mau chóng bị bông mạn đà la bọc kín bưng.

Cơn quấy đạp của nó càng lúc càng yếu, cuối cùng con sò bất động, bông mạn đà la đông lại thành một đoá hoa băng trong suốt khổng lồ, lơ lửng trên không, bừng nở một cách ma quái trong đáy sơn cốc.

Khí lạnh thấu tận xương từ đoá hoa băng toả ra, xuyên qua cả sơn cốc, rồi im lìm tản mát, hầu như khiến cả linh hồn Lý Huyền cũng đông cứng lại.

Hồ Đột Can nhìn bông hoa băng khổng lồ mà tinh xảo, hài lòng cảm thán:

- Đi thôi, để cảm ơn các người khiến ta lại hoàn thành một trận quyết đấu đẹp đẽ nữa, la đưa các người lên.

Lý Huyền chăm chăm nhìn bông mạn đà la bằng, Vân Hải tuyết thận đang ngửa đầu gầm rít bên trong, nhưng tiếng rít bị huyền băng làm đông cứng, nên không nghe thấy tiếng gì cả.

Lý Huyền thấy lòng trào lên một cảm giác bứt rứt, bèn bảo:

- Không ổn!

Hồ Đột Can cười hì hì:

- Có gì không ổn?

Lý Huyền đưa mắt nhìn hẳn:

- Có phải chín ngày nữa, bông hoa này sẽ tan cháy, Vân Hải tuyết thận lại thoát ra không?

- Phải - Hồ Đột Can đáp - Nhưng mà lần này có hơi khác, chín ngày sau, nó cũng không hại ai được nữa.

- Rốt cục người giam hãm nó chín ngày là vì mục đích gì? - Lý Huyền hỏi - Vân Hải tuyết thận, và cả Hồng Ngọc? Người đã tạo ra hai bông mạn đà la bằng băng rồi, người sục tìm những con yêu ma để làm gì? Đừng bảo ta là vì mục đích quyết đấu đẹp mắt. Lý đại gia ta đây không tin chút nào đâu!

Hồ Đột Can cười lớn:

- Người muốn biết ư? Nếu người có thể chịu đựng được khí lạnh càng lúc càng ghê gớm này, thì hãy đợi bông hoa băng thứ ba đi!

Nói đoạn, hắn bật mình lên, một bông mạn đà la khổng lồ xoay quanh mình hắn, nâng hắn bay lên cao. Thanh Kim Cương đao múa may, hai bông mạn đà la đáp xuống người Lý Huyền và Tô Do Liên, mang họ nổi lên từ từ.

Hồ Đột Can đặc ý bảo:

- Hồ lão gia ta nói là giữ lời, nói cứu các người là cứu các người. Các người có không muốn ta cứu cũng không được.

Đã có người khẳng khẳng muốn tự nguyện gánh vác thì tất nhiên là Lý Huyền vui vẻ hưởng thụ ý tốt của hắn thôi. Sau khi Vân Hải tuyết thận bị tiêu diệt, mây dày quanh xích trời cũng tiêu tan. Khi ba người lên đến đầu núi, nhìn xem thì thấy dây xích trên đỉnh vực vẫn căng mãi về phía trước, rốt cục là dẫn tới nơi đâu thì không thể nhìn rõ. Nhưng miệng vực đã không còn bị mây dày che phủ, biển mây cũng tiêu tan quá nửa rồi.

Bí mật của xích trời, phải chăng chính là nơi Định Viễn hầu cấm cố Tâm ma? Quả đúng là chẳng mấy người đối phó được với kẻ biết sử dụng Vân Hải tuyết thận và thuật khổng chế trái tim, xong lại toàn mạng rút lui. Nơi này thật đáng trở thành cấm địa từ địa. Nếu không phải Lý Huyền và Định Viễn hầu có quan hệ sâu xa, thì làm sao có thể phá giải được bí mật này?

Hai bí mật còn lại nếu cũng đều nguy hiểm thế này, mà lại không liên quan đến Định Viễn hầu, muốn phá giải thì chắc chẳng có cách nào. Lý Huyền và Tô Do Liên nghĩ đến đây, bất giác đều cùng ỉu xiu.

Tuy vậy Lý Huyền cũng nhen nhóm chút hy vọng, Tứ Cực lão nhân nói đúng, trong ba bí mật lớn này quả có chứa đựng sức mạnh đủ đánh bại Tứ Cực long thần. Nếu lĩnh hội được hết uy lực và năng lực của Định Viễn hầu, chí ít cũng có sức đấu một trận với Tứ Cực long thần. Nếu phá giải được cả hai bí mật lớn lao kia nữa...

Ha ha, Lý Huyền bất giác bật cười gian xảo.

Nhưng khi trông thấy Hồng Ngọc bị băng đá đóng đông trên miệng vực, Lý Huyền không cười nổi nữa.

Khí băng?

Lý Huyền mang máng hiểu ra.

Biên Lệnh Thành vẫn quỳ trước bông mạn đà la băng, vừa sụt sịt mũi vừa lã chã nước mắt. Cái chết của Minh Châu đã là một cú sốc lớn, bây giờ Hồng Ngọc lại gặp tai vạ vô vọng thế này, quả thực là sự huỷ hoại ghê gớm với cuộc sống của Biên Lệnh Thành. Nó không nghe khuyên nhủ sai bảo gì hết, cứ khư khư chầu chực bên cột băng đá, thủ thủ với Hồng Ngọc, đem các phép thuật đã học ra biểu diễn cho Hồng Ngọc xem.

Đối với Lý Huyền thì, Hồng Ngọc bị nhốt hay không cũng chẳng khác biệt nhiều lắm. Ả vốn dĩ chẳng bao giờ nói năng động đậy, chưa kể vừa xấu vừa đã chết.

Gã thờ dài, bảo Tô Do Liên:

- Cô về nghỉ đi. Ta phải đi đặng này chút.

Tô Do Liên chực nói lại thôi, trông theo Lý Huyền biến mất vào khu rừng âm u.

Cửu Linh Ngự Ma kính trong tim cô chậm chậm xoáy động, toả ánh sáng nhàn nhạt.

Lý Huyền cuối cùng cũng được thư thái một chút, lại bắt đầu ư ử bài ca cũ: “Đời người được một tri kê là đủ... đời người được một tri kê là đủ...”

Không biết tự lúc nào, bài hát đã biến hoàn toàn từ một tri kỷ thành một tri kê. Đây có lẽ là sự thoá hiệp giữa thiên tài với ngu độn chăng? Hay sự

phát triển của lịch sử, luôn luôn là đi theo hướng bình dân hoá, thông tục hoá?

Lý Huyền đến Hồng Nguyệt nhai, bám theo đám dây leo tụt xuống, nhả mặt trên An Nã Già La đang hú hét. Chọc cười một trận đã đời rồi mới từ tốn đi lên trên. Đẳng nào thì con rồng đen rui ro này cũng bị thiên lôi cấm cố rồi, không thể rời đầm truy đuổi được.

Nơi Lý Huyền đến chính là nơi gặp Tuyết Ẩn thượng nhân lúc trước. Cũng chính là bên cạnh đầm độc long.

Mới rời khỏi đầm được mấy bước, Lý Huyền đã thót tim. Gã cảm nhận được một làn hơi lạnh thấu xương, bèn ngẩng đầu xem. Sơn cốc vốn xanh tươi mơn mớn. nay đã biến thành một vùng trắng toát. Lý Huyền tiến tới trước, thì trông thấy tuyết chất đồng. Lại tiến thêm mấy bước nữa, thì tuyết đã chất cao đến mấy thước.

Tuyết Ẩn thượng nhân ngồi bên cạnh cái bàn nhỏ, trên bàn có một ấm trà be bé, trong tay lão cầm một cái chén, khí nóng toả nghi ngút, lá trà xanh non nổi lên mặt nước trong vắt, giữa trời tuyết đất băng, trông hết sức mê hồn. Chén có hai cái, ghế cũng hai. Trong chén vẫn còn đầy ăm ắp. Lý Huyền tự tiện ngồi xuống, nhắc chén còn lại, uống một ngụm cạn sạch, cười hỏi:

- Lão vẫn đợi người ư?

Tuyết Ẩn thượng nhân ngẩng đầu, thân lão như phú tuyết, khiến bộ dạng có vẻ nặng nề hơn:

- Ta đang đợi người.

Lý Huyền cười nhạt:

- Đợi ta đến chất vấn hả? Lão phái Hồ Đột Can tới, không phải để giết ta, mà để cấm cố con yêu quái thành tinh nọ, dùng sức của nó để giúp lão di chuyển Đại Tuyết sơn đến đây chứ gì?

Tuyết Ẩn thượng nhân chậm rãi rót trà, đưa lên miệng:

- Đúng, Đại Tuyết sơn quá khổng lồ, tuy có sự trợ giúp của Lưỡng Tạng thần châu, nhưng vẫn không phải là việc ta làm một mình được, ta cần sức bên ngoài.

- Lẽ nào lão muốn một mình một ý, nhất định tiêu diệt mọi sinh linh quanh đây mới yên lòng? Nếu ta không đoán sai, lúc này Đại Tuyết sơn đã nhích một góc vào hẻm núi này, khí lạnh vạn năm đó đã giết chết toàn bộ sinh vật trong hẻm núi, có phải không?

Tuyết Ẩn thượng nhân gật đầu:

- Đúng lắm! Chín ngày nữa, Đại Tuyết sơn sẽ hiện đủ hình. Chỉ hiềm, không rõ có kịp hay không.

Lý Huyền nổi giận:

- Lão già? Lẽ nào lão không sợ trời phạt?

Mắt rục lên, Tuyết Ẩn thượng nhân lạnh lùng đáp:

- Ta không sợ trời phạt, ta chỉ sợ người lại gây tiếp chuyện gì nữa, phá hoại kế hoạch của ta thôi. Vì vậy ta cố ý ra lệnh cho Hồ Đột Can biến cây đèn thấy với con sò tuyết thành băng thai ngay trước mặt người. Ta biết nhất định người sẽ mò đến đây - Lão đứng bật dậy, thân hình thấp bé vững vàng như ngọn núi băng ngàn năm, lại tạo cảm giác cao lớn khiến người ta không thể với tới. Lão gằn từng chữ - Ta, phải, cấm, cố, người!

Nói đoạn, lão cất tay, một ánh tuyết chói loá ùn ùn kéo tới. Dòng khí lạnh toát ào ào tràn ra, mang theo những đốm sáng lạnh bay tít. Đó là Vô Ngân cực quang, một thứ ánh sáng sinh ra từ linh hồn của những người đã bị đông cứng, bao vây Lý Huyền.

Lý Huyền cuống cả kê, không ngờ Tuyết Ẩn thượng nhân nói động thủ là động thủ ngay được.

Vô Ngân cực quang là pháp bảo chứa đựng tu vi cả đời của Tuyết Ẩn thượng nhân, lấy cực quang vạn năm bất biến ở bắc cực phối hợp với tính tú trên chín tầng trời, hoá thành vật chất, dùng huyền công tu luyện suốt trăm năm, và dùng phép màu của một trong Thái Sơ Tứ Bảo là Lưỡng Tạng Thiên Phật châu, dần dần hoà tan vào linh hồn của Tuyết Ẩn thượng nhân, biến hoá tùy ý, uy lực vô biên.

Vô Ngân cực quang hể được thi triển, thì hệt như rắc một trời sao, mỗi ngôi sao đều mang theo ánh sáng mỹ lệ của cực quang trời bắc, chạy qua thân thể người, làm đông lạnh linh hồn, được Tuyết Ẩn thượng nhân thu lấy, giữ sạch linh hồn đi, đẩy ra ngoài tam giới lục đạo, vĩnh viễn không luân hồi, thực là một pháp bảo bậc nhất thế gian.

Đối phó với một tiểu tử hậu bối như Lý Huyền, Tuyết Ẩn thượng nhân vừa xuất thủ đã dùng ngay đến Vô Ngân cực quang, đủ thấy lần này lão đã hạ quyết tâm không buông tha cho Lý Huyền chạy thoát.

Lý Huyền luồng cuống tay chân, thậm chí không kịp cử động gì cả, ánh sáng vừa lóe lên là đã bọc kín lấy gã.

Đột ngột, khí tím vân bảng làng quanh đỉnh Chung Nam bỗng rền lên lồng lộng, hình dáng Tứ Cực long thần ẩn nấp sau bầu trời bỗng nhiên hiện ra rõ mồn một.

Bốn con rồng to dài vô hạn uốn lượn trên không, thấp thoáng giữa chúng là một ánh mắt lam sẫm.

Màu lam đó còn sẫm hơn cả da trời, xuyên thấu cả thân thể những con rồng bay lượn, đâm thẳng vào Vô Ngân cực quang.

Vô Ngân cực quang huyền diệu lập tức dừng lại!

Tuyết Ẩn thượng nhân kinh sợ ngẩng đầu, thì nhìn trúng vào đôi mắt lam ấy. Lão giật mình lão đảo, không thể điều khiển nổi Vô Ngân cực quang nữa, bùng một tiếng, cực quang tan lác, đẩy bắn Lý Huyền đi xa. Giọng nói thường vững vàng như núi tuyết của Tuyết Ẩn thượng nhân cũng bất đồ run run:

- Thạch Tinh Ngự?

Bóng người đứng lơ lửng trên đỉnh trời không đáp, chỉ nhếch khóe miệng, khuôn mặt như ngọc thạch của y hằn một nét cười như đao khắc.

Nét cười sát nhân.

Sau đó y cất tay, trở xuống dưới. Trên móng tay y nổi lên một sắc lam lơ mờ giống đôi mắt y. Mái tóc lam bay cuộn sau lưng, hết như một con yêu tinh múa may, đập quất triển miên trên người y. Thạch Tinh Ngự hoàn toàn không bận tâm, thư thái như một đế vương trong yến tiệc, đang thưởng thức một tấm tranh lụa trên tường.

Nhưng lúc này sự kỳ lạ mới xảy ra. Mặt đất vốn dĩ được lớp tuyết bàng bạc tinh khiết bao phủ, tuyết trắng ngời ngời, trải khắp cả sơn cốc, khiến nơi này của Chung Nam sơn như được dát bạc, lẫn át cả ánh mặt trời rạng rỡ rơi xuống, trông mỹ lệ muốn phần. Tuyết đang bay chậm chậm, khắp cao xanh một màn mông lung. Thế mà chỉ một ngón tay trở ra, tất cả cảnh vật đều thay đổi.

Tuyết rơi rơi đột nhiên biến thành màu lam, lắc rắc đó đây cùng một sắc lam kỳ bí, đáp xuống mặt đất rồi là lập tức nhuộm cả một lớp tuyết thành màu lam theo. Trời và đất, núi và đầm, chỉ trong tích tắc biến hết thành màu

lam lóng lánh, giống hệt như màu của con người đang đứng im lìm trên không kia.

Màu lam đó diễm tuyệt vô cùng, lại quý quái vô cùng, hệt như không tồn tại trên nhân gian này, mà do hư không từ chín vạn dặm xa tràn đến vậy. Ngay cả Vô Ngân cực quang do Tuyết Ẩn thượng nhân toả ra cũng biến thành một màu lam thuần túy. Cực quang từ từ dâng lên, tuột khỏi tầm kiểm soát của Tuyết Ẩn, rắc ra khắp màn trời vô biên, biến thành những chấm phá đơn giản.

Lý Huyền thở dài thườn thượt, lòng không thấy nhẹ nhõm chút nào. Bóng người màu lam lơ lửng trên không gây ra một thứ áp lực vô biên, khiến gã chỉ muốn quỳ xuống đất, dập đầu bái lạy. Gã hãi hùng hỏi:

- Đây chính là Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự phải không?

Tuyết Ẩn thượng nhân chậm chạp gật đầu, sắc mặt trắng bợt, ánh lam nhàn nhạt cũng ánh xuống cả lớp tuyết mênh mông. Vừa rồi sau khi Thạch Tinh Ngự trở ngón tay, nguyên khí của Tuyết Ẩn đã bị ảnh hưởng, Vô Ngân cực quang dùng để phong bế Lý Huyền trong tích tắc đã bị mất kiểm soát, hệt như cuộc chiến với Thạch quốc hơn hai mươi năm trước.

Thạch Tinh Ngự vừa xuất hiện, mọi sức mạnh trong không gian đều biến thành của y. Đó là lợi điểm khi điều động được bốn con rồng thần Địa, Thủy, Hoà, Phong.

Lẽ nào bị cấm cố bấy nhiều năm, bản lĩnh của tên ma đầu này không hề sút giảm?

Nỗi sợ hãi quen thuộc trào lên trong lòng Tuyết Ẩn. Đúng lúc đó, ngón tay thon dài của Thạch Tinh Ngự lại giơ lên lần nữa, lại trở ra khoáng không!

Sấm sét hung tợn nổ ầm ầm trong sơn cốc, nước trong đầm độc long cuộn lên ùng ục vì sức mạnh đó, cuộn lên đến mười mấy trượng. Thân hình An Nã Già La loáng hiện, nhưng nó không dám nghênh ngang như trước nữa, mà lấy bầy nấp tí dưới đáy đầm, run lên bần bật. Long vương kêu ngạo như gặp phải kẻ tử địch, không còn dám mảy may nhúc nhích.

Nhưng Thạch Tinh Ngự không định trở vào nó, chẳng qua chỉ An Nã Già La ở vùng sóng nước nằm trong phạm vi ảnh hưởng mà thôi.

Động tác này, là trở thẳng vào Tuyết Ẩn thượng nhân.

Lý Huyền hoàng hồn, thấy Tuyết Ẩn đã sợ đến cứng cả người, bèn gồng sức đẩy lão đi, hét lớn:

- Tránh mau!

Lý Huyền đẩy, nhưng Tuyết Ẩn vẫn đứng im. Không còn nghi ngờ gì nữa, Tuyết Ẩn thượng nhân là đang chí tôn vùng Tuyết vực, cho dù không thi triển thần thông, thì pháp lực hộ thân vẫn rất ghê gớm, Lý Huyền sức nào mà đẩy nổi?

Ánh lam như tấm màn rủ thấp, trùm lên người Tuyết Ẩn thượng nhân. Bỗng nhiên, Lý Huyền hoa mắt, tựa hồ có cảm giác rất kỳ quái.

Tuyết Ẩn thượng nhân không phải là một người nữa, mà là một ngọn núi sừng sững, một ngọn núi cao phủ đầy tuyết.

Đại Tuyết sơn!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 13: Sao Sáng Phương Bắc Toả Hào Quang

Ánh lam vụt sáng rực, giống một vầng hào quang khổng lồ vây quanh người Tuyết Ẩn thượng nhân, Chỉ thoáng chốc, ánh lam biến thành vô số hình rồng khổng lồ, vừa bao vây vừa gầm gừ xõ vào Tuyết Ẩn.

Á

Tuyết Ẩn thượng nhân hừ mũi, cuối cùng cũng bắt đầu nhúc nhích. Ảo ảnh Đại Tuyết sơn trong người lão cũng nhúc nhích theo. Cả dãy Chung Nam sơn như bị một tay khổng lồ xô mạnh, liên lắc lư rung chuyển giữa tiếng động ầm ầm.

Đúng là trời long đất lở, tai biến hàng vạn dặm!

Trong âm thanh lép bép, ánh lam lấp loáng bùng lên sáng rõ, con rồng lam cuồng bạo lại phình to, hết như không có giới hạn vậy.

Lý Huyền không kịp được hoảng hốt, vì trông thấy trong mắt Tuyết Ẩn thượng nhân loáng qua một tia xanh lam. Có phải là đó là dấu hiệu cho thấy pháp lực của Thạch Tinh Ngự cũng đã xâm nhập vào người Tuyết Ẩn rồi không? Nếu Tuyết Ẩn thua, rồi chết, thuật chiêu gọi Đại Tuyết sơn mà lão mới thi triển được một nửa rất có khả năng sẽ mất kiểm soát. Lúc ấy xảy ra chuyện gì thì thật khó tiên lượng. Tuy Thạch Tinh Ngự quyền năng vô song, trông có vẻ trấn áp ngất trời, nhưng chắc không thể giải quyết việc này thay Tuyết Ẩn được.

Vì vậy, Tuyết Ẩn không thể chết. Chí ít cũng không thể chết vào lúc này. Nhưng làm thế nào để cứu lão đây? Lý Huyền mò mẫm khắp người, chạm phải một cây trâm vàng, cây trâm nó lờ lững của Long Vi. Đây là đồ dùng đàn bà con gái, dùng vào việc gì được? Lý Huyền tiếp tục lục lợi, lục ra được một mớ thư tình, làm sao... làm sao lại còn chưa vứt đám rác rến này đi nhỉ? Lý Huyền lại soát xét. Lần này thì đúng rồi, lôi ra được Thiên thư. Thiên thư chẳng gì không biết, chẳng gì không hiểu. Thiên thư không hổ là vật đứng đầu Thái Sơ Tứ Bảo, vừa xuất hiện là nhìn chăm chú vào Thạch Tinh Ngự đang lừng lững trên trời, bộ dạng Thiên thư hết sức nghiêm nghị!

Sự nghiêm nghị đó khiến Lý Huyền nhận ra một tia hy vọng sống, gã vội vàng hỏi:

- Thiên thư gia gia, có cách nào để đối phó với tên này không?

Thiên thư tỏ ra trịnh trọng: “Có!”

Lý Huyền mừng rỡ kêu lên:

- Nói mau!

- Đầu hàng! - Thiên thư đáp.

Á? Lý Huyền nắm tay đâm vào đầu sách, tổng nó trở lại túi áo. Lại lục lợi! Lần này, cuối cùng cũng mò ra được bảo bối, cảm giác như gặp người thân khiến Lý Huyền ý thức được lần này mình đã sờ đúng bảo bối đáng tin cậy.

Định Viễn đao!

Sau khi đánh bại Vân Hải tuyết thận, thu nhặt đồ đạc, ba thanh Linh Tê kiếm đã nhờ Tô Do Liên cầm về trả chị em họ Thôi, Cửu Linh Ngự Ma kính tặng Tô Do Liên (không tặng cũng chẳng được, cốt gươm đã nhập

vào tim cô ta rồi, cho dù không tặng, chiếc gương cũng tự động bay đến với cô ta). Cuốn Phong Hoả đao pháp thì Lý Huyền không muốn học, bèn quyên tặng cho phòng sách của trường. Tính đi tính lại, chỉ còn lại thanh đao này thôi.

Định Viễn đao!

Đây là thanh đao mà kiếp trước gã đã dùng để tung hoành thiên hạ, trấn áp quỷ ma.

Thanh đao này thi triển Phong Hoả đao pháp, Tâm ma đã từng khen ngợi là vô địch thiên hạ. Có địch được Tứ Cực long thần không nhỉ? Lý Huyền ngẩng đầu, cất giọng hét vang.

Á? Cái bóng rực lửa sao biến đâu mất tăm rồi? Ánh đỏ cũng không bùng lên khỏi thân đao để bao bọc mình nhỉ? Cảm giác hoá thành cao thủ trong nháy mắt sao không có nữa? Phải chăng cần có thủ pháp gì khác? Khẩu quyết à? Hay là phải đeo một bộ xương trên người?

Cố nhiên Lý Huyền không biết, muốn huy động những sức mạnh đó thì cần Tô Do Liên thi triển Cửu Linh Ngự Ma kinh mới được. Lý Huyền càng không biết, mỗi lần Tô Do Liên huy động sức mạnh đó thì đều phải nếm trải nỗi thống khổ tiền kiếp của gã. Cửu Linh Ngự Ma kính dùng linh khí làm sức mạnh, sai khiến các linh thú trên thế gian. Chín con thú trong gương đều đã mất mạng trong trận chiến ở Ma cung, bây giờ sức mạnh điều động gương thần chính là trái tim thuần khiết của Tô Do Liên. Cô dùng trái tim của mình làm linh khí gửi gắm vào gương để tạo ra nguồn lực, mới phát huy được sức mạnh mà Định Viễn hầu đã ký thác vào thanh đao.

Không có Tô Do Liên, Lý Huyền chẳng qua chỉ là một tên lưu manh vô dụng mà thôi. Đột ngột một người cười lớn:

- Người làm gì thế? Làm trò khi à?

Lý Huyền ngẩng đầu, thì thấy Hồ Đột Can đang lơ lửng trên lưng chừng không, một bông mạn đà la to tướng vây quanh hẳn, giữ hẳn đứng vững như vậy. Hào quang của bông hoa biến ảo, dư quang hắt ra như mưa, Hên tục rơi xuống, tan biến, trông hết sức diễm lệ. Đủ thấy Hồ Đột Can quả thật rất dụng công trên phương diện theo đuổi cái đẹp, và đã có thành tựu nhất định.

Nhưng bộ mặt...

Tuy rằng đội khôi bạc, tạo kiêu tóc, nhưng nhìn bộ mặt đó, Lý Huyền vẫn không thể nào chấp nhận được. Gã quay phắt đầu đi.

Sau một âm thanh lạnh lạnh chói tai, Kim Cương đao tự nhảy lên, trong hào quang vòng quanh và ánh chớp ngoằn ngoèo, đứng dừng trước mặt Hồ Đột Can. Lưỡi đao Kim Cương trở về phía Thạch Tinh Ngự, Hồ Đột Can cười nhạt:

- Người chính là Tứ Cực long thần đấy hả? Ta nghe sư phụ nhắc đến người rồi. Trông bộ dạng người cũng vừa vặn đủ làm đối thủ của ta. Nhưng người nên biết, ta là Giáng Thế minh vương chuyển thế một khi bị ta đánh thì đừng có khóc bù lu bù loa đấy!

Bông mạn đà la vụt xoáy tít, Kim Cương đao vụt vũ động, ánh chớp bắn tung, hoá thành một thanh đao áo, phủ sáng quanh mình Hồ Đột Can. Hồ Đột Can nắm cả hai tay vào binh khí, cất mình lao lên như một cánh chim ưng rời từ trên cao bổ xuống, thét lớn:

- Hồ đại lão gia đến đây!

Lý Huyền bất giác nhắm nghiền mắt, cho dù chưa lĩnh hội được sức mạnh kiếp trước của mình, Lý Huyền cũng biết chiêu thức này rất oai phong, rất dữ dội, rất điên cuồng, nhưng muốn đọ với cái oai, cái dữ cái cuồng của Tứ Cực long thần thì nhất định là thất bại thảm hại.

Quả nhiên, chỉ nghe trên không vang lên một tiếng rầm, Hồ Đột Can rớt đánh bịch xuống cạnh Lý Huyền. Lý Huyền ngẩng đầu thì thấy Tứ Cực long thần căn bản không hề động đậy lấy một ngón tay. Chỉ phép hộ thân của y đã đủ đánh bật Hồ Đột Can ra rồi ư?

Hồ Đột Can này không còn là Hồ Đột Can hôm Ma Vân tuyển chọn học trò nữa, mà là Hồ Đột Can chỉ một chiêu đã kiềm chế được Hồng Ngọc và Vân Hải tuyệt thận, là Hồ Đột Can mà Tuyết Ẩn thượng nhân coi là học trò tâm đắc. Nhưng đối với Tứ Cực long thần, thì Hồ Đột Can chẳng bỏ để y động đậy đến một móng tay.

Hồ Đột Can gắng nhảy lên, thét lớn:

- Giỏi lắm, cũng võ vẽ chút nghề. Hồ lão gia thích người rồi đó! Thích người chết đi được! Ta phải bắt người chết mới xong.

Hắn đột ngột phi thân lên, hào quang mạn đà la trong thanh Kim Cương đao liên tục vãn vũ, tiếng niệm chú vang vọng khắp sơn cốc, Hồ Đột Can nghiêm túc hẳn lên, dồn hết bản lĩnh tu vi vào thân đao.

Một trong hai bảo bối của môn hạ Tuyết Ẩn chính là thanh Kim Cương đao này. Sức mạnh mà nó hấp thụ được, chính là sức của mạn đà la kim cương, một trong hai nguồn lực của vũ trụ. Lúc này, nó bắt đầu phát huy uy lực thực sự của mình.

Những bông mạn đà la toả sáng, to như cái bát kết hình trên mũi đao rồi tách ra, vừa bung ra khoảng không là lập tức nổi lên. Sau đó, từ từ chụm lại, biến thành một nụ mạn đà la, phát sáng nhàn nhạt. Hồ Đột Can gầm gừ luôn miệng, gân xanh nổi vằn trên mặt, dồn sức điều khiển Kim Cương đao, mất hơn nửa canh giờ mới kết được sáu nụ mạn đà la.

Tứ Cực long thần lặng lẽ đứng trên cao, không hề cản trở quá trình làm phép của Hồ Đột Can. Y căn bản không buồn bận tâm đến những thù pháp mà Hồ Đột Can dốc sức thi triển.

Hồ Đột Can há miệng thở hồng hộc, loạt động tác vừa rồi đã làm tiêu hao toàn bộ sức lực của hắn. Thậm chí không còn hơi mà nhắc Kim Cương đao lên. Vô Ngân cực quang đột nhiên bùng dậy, phủ xuống mình Hồ Đột Can. Cực quang này không chỉ giết người, mà còn có thể cứu người, hoàn toàn do ý muốn của Tuyết Ẩn.

Người Hồ Đột Can lập tức toả ra một quầng sáng bảy sắc, chỉ tích tắc tinh thần liền phấn chấn trở lại. Tuyết Ẩn thượng nhân ngoảnh ra báo Lý Huyền:

- Ta với đồ đệ ta sẽ gắng hết sức cầm chân Thạch Tinh Ngự, nhân lúc đó, người mau đi tìm Tứ Cực đi!

Lý Huyền sức nghĩ ra, ừ phải, có lẽ Tứ Cực lão nhân sẽ có cách.

Tuyết Ẩn thượng nhân bảo:

- Nếu ta bị giết chết, dãy Đại Tuyết sơn mà ta mới gọi được một nửa sẽ sụp đổ, một trăm dặm quanh đây sẽ biến thành vực nước hồng hoang, không mạng nào may mắn sống sót được đâu.

Lý Huyền tái mặt, vội vã chạy biến lên núi, tai còn nghe Hồ Đột Can hét vang:

- Tiểu tử, nếm chiêu đẹp nhất của Hồ đại lão gia đây!

Hồ Đột Can và Tuyết Ẩn thượng nhân cùng hít một hơi, khắp trời cực quang nháng hiện, Hồ Đột Can vung tay chém mạnh.

Hắn không chém Tứ Cực long thần, mà chém vào sáu nụ mạn đà la đang lơ lửng quanh mình. Ánh thép chia làm sáu, phập vào trong nụ, sức mạnh của Hồ Đột Can tựa hồ đều bị ánh đao hấp hút hết, thân hình cũng không thể đứng trên không nữa, mà rơi thẳng xuống.

Cùng lúc đó, sáu nụ hoa từ từ bung ra.

Nở rộ.

Chính giữa mỗi bông hoa, có một Phật đà ngồi trang nghiêm.

Hoa Khai Kiên Phật.

Phật nhắm mắt, mở mắt, chấp tay, niệm chú. Tiếng niệm kinh vang vọng, hiền hoà vô cùng.

Lý Huyền sức nhớ ra, tiếng niệm kinh thuần hậu yên bình, là phép hàng ma của Thiền tông chinh tông, Tuyết Ẩn thượng nhân còn được tôn xưng là Thiền vương vùng Tuyết vực, ngự ở Lạc Thẳng Luân cung, Mạn đà la Hàng Ma đại pháp này thi triển ra, tất nhiên có uy lực cực lớn, rất thích hợp để hàng phục tên ma đầu như Thạch Tinh Ngự.

Sáu Phật đà cùng tươi mặt, mỉm cười. Họ từ từ đứng dậy, cúi đầu, vái lạy. Sáu Phật cùng vái, người họ vái là Tứ Cực long thần. Ai ở đời có phúc đến mức được Phật vái? Mà lại còn sáu Phật nữa?

Thạch Tinh Ngự uy thế áp đảo thiên hạ, đôi mắt màu lam thâm trầm cuối cùng cũng lộ vẻ nghiêm túc.

Chiêu này, động đến sự sâu xa của trời đất, động đến lẽ huyền diệu của tạo hoá, là Hàng Ma đại pháp dùng tim làm Phật mà Tuyết Ẩn ngộ ra trong lúc tĩnh tọa. Tuyết Ẩn tu tập điển tịch Thiết Tháp của Mật tông, hơn ngàn năm nay công phu tinh tiến, gần tới mức viên mãn rồi. Ba năm trước lão khổ tu trên đỉnh Đại Tuyết sơn, trời hiện hào quang, chiếu thẳng tới tim, lão đột ngộ hiểu được phần nào, bởi vậy mới sáng tạo ra chiêu này, thực đúng là tinh hoa tu vi cả đời, chỉ truyền thụ cho một mình Hồ Đột Can.

Bây giờ, hai thầy trò cùng thi triển Hàng Ma đại pháp, quả nhiên, Phật đà toả sáng rực trời, lấp át được lam quang vô hình của Thạch Tinh Ngự.

Tuyệt Ấn thượng nhân cả mừng, đây cũng là lần đầu tiên lão thi triển thuật Hoa Khai Kiên Phật, ngay cả lão cũng không biết uy lực rốt cục là cao đến đâu. Nếu thuật này có thể khắc chế được Thạch Tinh Ngự, thì trên trời dưới đất có lẽ không còn ai là đối thủ của lão nữa, rất có khả năng lão sẽ chống cự được cả Luân Hồi kiếm của Quân Thiên Thương.

Trên trời, Thạch Tinh Ngự cũng tươi mặt, mỉm cười, cất tiếng nói câu đầu tiên kể từ lúc xuất hiện:

- Ta chính là Phật.

Tuyệt Ấn tái mặt, vội nói: “Lui!” Nét cười của sáu Phật cùng thay đổi, thoáng có vẻ âu lo. Cà sa Phật dệt bằng tử kim bông phai màu. Mũ hoa đội đầu bị gió thổi rơi. Hào quang mạn đà la phiêu phất quanh mình họ bắt đầu khô héo, tàn lụi- Sự âu lo ấy tràn ngập mặt đất, tràn ngập ánh sáng, tràn ngập hoa, tràn ngập thế nhân.

Khi Phật viên tịch, trời và người cùng bi ai.

Tuyệt Ấn thượng nhân mặt xám như tro, Vô Ngân cực quang lại nháng hiện. Lão biết, thuật Hoa Khai Kiên Phật không gây khó dễ được cho Thạch Tinh Ngự, lão chỉ muốn cứu lấy Hồ Đột Can, đừng giữ lại tính mệnh cho tên đồ đệ này.

Uy lực tà ma đã đánh tan thế giới trên trời của Phật đà, sự trang nghiêm duy ngã độc tôn vùn vụt rơi xuống.

Lý Huyền hoảng hốt, tim đập chân run, đâu còn dám dừng lại xem đánh nhau? Gã ba chân bốn cẳng trèo lên Hồng Nguyệt nhai, sốt sắng lao đến Thụy Lữ, tung chân đạp cửa, hét gọi:

- Lão già kia, tình hình không ổn rồi. Tứ Cực long thần xuất thế rồi. Hắn đang đánh nhau với thầy trò Tuyệt Ấn, sắp giết chết bọn họ. Đại Tuyệt sơn

thì đề lên đỉnh núi chúng ta. Vạn vật trong vòng trăm dặm quanh đây sẽ hoá thành...

Đang rồi rít, Lý Huyền chợt tắc nghẹn, bởi vì gã phát hiện ra, Tử Cực co rúm người trên Tiên Du duệ, sắc mặt tái nhợt. Lý Huyền vội lao lại hỏi:

- Ông sao thế?

Tử Cực lão nhân từ từ mở mắt, bảo:

- Không ngờ Tử Cực long thần sau khi bị cấm cố, uy lực lại càng mạnh mẽ hơn. Tinh thần và hình vóc còn chưa tái tạo đầy đủ mà có thể huy động được sức mạnh ghê gớm nhường ấy, thực ta tính lầm.

Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Tính lầm? Ông vốn đang tính toán gì vậy?

Tử Cực lão nhân bảo:

- Thôi bỏ, người nghe đây, bây giờ chỉ có trông cậy vào sức các người mới trừ khử được tên ma đầu đó, các người hãy cố gắng lên.

- Trông cậy vào chúng tôi là sao? - Lý Huyền ngờ vực - Ông mau gọi Quân Thiên Thương ra đi!

Tử Cực lão nhân yếu ớt nói:

- Quân Thiên Thương không còn thi triển được Luân Hồi kiếm, dù có ra thì cũng không đấu nổi Tử Cực long thần nữa. Huống hồ y dứt khoát không thể rời khỏi chỗ đó được.

Lý Huyền nghe mà thắc mắc đầy một bụng, nhưng bây giờ không phải lúc để lục vấn cặn kẽ, bèn hỏi:

- Thế còn Tạ Vân Thạch? Huynh ấy cũng có thể chống đỡ được chút gì chứ?

Tử Cực lão nhân đáp:

- Sắp Trung thu, Vân Thạch xin nghỉ phép rồi.

Nghỉ phép? Nghỉ đúng lúc gay go này? Lý Huyền tức sùi bọt mép, tức nổ đom đóm, giận dữ bảo:

- Vậy gọi hết bọn Huyền Minh, Long Yên, Thường Tại vân vân ra cho tôi. Ma quỷ ập đến cửa nhà rồi mà bọn họ khoanh tay ngồi nhìn được à?

Tử Cực lão nhân thều thào đáp:

- Ta phải họ đi trấn giữ Thái Hạo Thiên Nguyên định, đây là chỗ trọng yếu của trường. Nếu Thái Hạo định bị Thạch Tinh ngự phá hoại thì cả Ma Vân thư viện coi như sụp đổ hoàn toàn.

Lý Huyền sững sờ. Quân Thiên Thương vắng mặt, Tạ Vân Thạch nghỉ phép, các thường phó rúc vào trong dinh. Thế chẳng phải là...

Tử Cực lão nhân thở dài:

- Phải đây, bây giờ chỉ còn mấy sinh đồ khoá này thôi. Người là đại sư huynh, đương nhiên người sẽ dẫn dắt chúng nó đi đối phó với Tứ Cực long thần.

Mình? Đại sư huynh? Dẫn dắt bọn kia? Dẫn dắt ai cơ?

Thạch Tử Ngưng? Cô ta sẽ đập chết mình!

Tô Do Liên? Dẫn dắt cô ta? Cô ta dắt mũi mình thì có?

Long Vi? Mười vạn lượng vàng, mình là nô lệ của cô ta rồi...

Trịnh Bá Niên? Vì một bộ quần áo mà gã thù mình đến tận xương tuỷ...

Lư gia huynh đệ? Thôi gia tỳ muội? Phong Thường Thanh? Biên Lệnh Thành? Tính đi tính lại cũng chỉ gắng gỏi điều động được mấy đứa này mà thôi. Nhưng sức bọn chúng đủ đối địch được với Tứ Cực long thần không? Xét kỹ ra chẳng khác đi tự sát mấy tí!

Lý Huyền bị ai ngấp lòng. Có ai làm đại sư huynh mà va vấp trắc trở như mình không?

Lý Huyền nghiêng răng, thâm hạ quyết tâm. Tuy Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên hễ gặp Lý Huyền là chắc chắn sẽ nện cho gã một trận, nhưng gã vẫn phải thuyết phục hai đứa đó cùng tác chiến. Hai đứa này khổ công rèn luyện, võ công đứng hạng nhất trong trường, được hai đứa này trợ lực, may ra mới có một tia hy vọng.

Lý Huyền khắp khởi tin tưởng. Tứ Cực lão nhân bỗng biến sắc mặt:

- Thôi hỏng, Trịnh Bá Niên đi khiêu chiến Tứ Cực long thần rồi!

Lý Huyền sững sốt há hốc miệng:

- Gì... gì cơ?

- Đi! Đi mau! - Tứ Cực lão nhân hét - Không là người mất đi một trợ thủ tốt đấy!

Lý Huyền nhảy nhồm lên như phải bỏng, lao vút đi.

Tứ Cực lão nhân chăm chú nhìn cái bóng âm u lơ lửng bên trên vầng khí tím, sức lão đã dồn cả vào việc giữ vững luồng khí tím cho dãy núi này rồi. Lão biết, nếu bóng đen áp đảo được khí tím, cả dãy Chung Nam sơn coi như mấp mé bờ vực sụp đổ.

Khí tím này là tấm màn che cho Đại Đường và cả thiên hạ, ngăn cản những giống yêu tà gây hại, ngăn cản những tai hoạ gớm ghê.

Nhưng bây giờ, khí tím này lại bị tấn công bằng một sức mạnh chưa từng có.

Thiên Thương... nếu con đừng nông nổi nhất thời, thì chuyện này làm gì đến nỗi xảy ra?

Tử Cực lão nhân khẽ thở dài, ngả mình xuống Tiên Du duệ. Bóng đen khổng lồ dường như đang xoáy tròn trong tim lão, dồn dập tấn công lão.

Lần này, phải để bọn trẻ giải quyết thôi. Tuyết Ẩn thượng nhân bỏ ma nhập Phật, nhưng vẫn không thể nhìn thấu được tạo hoá, chẳng trách phải lãnh chịu tai hoạ. Có điều, nếu bản thân Tử Cực không cẩn thận, để tấm màn che kia rách, thì mới đúng là tai hoạ thật sự...

Lão cau rúm mày.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 14: Khí Mạnh Tung Hoành Quét Gió Mưa

Lý Huyền lao xuống khỏi đỉnh núi, vừa kịp trông thấy Trịnh Bá Niên vung trường kiếm, vạch ra trong không trung một con hoả long dài thượt.

L

Gã đã lấy lại thanh kiếm đen của mình, đây không phải là gã thất tín, mà là Thôi Phiên Nhiên đã đích thân nhét kiếm vào tay gã. Không có thanh kiếm này, chỉ e gã sẽ không đủ tự tin để quyết đấu với Tứ Cực long thần. Bây giờ có kiếm trong tay rồi, gã chẳng sợ trời sợ đất gì nữa!

Trịnh Bá Niên lại mặc bộ quần áo cũ rách, rõ ràng gã rất coi trọng cơ hội khiêu chiến Tứ Cực long thần.

Cái tên ngốc, lẽ nào hắn ta tưởng bản thân là thánh? Lý Huyền đã chứng kiến uy lực của Tứ Cực long thần, biết rằng Trịnh Bá Niên mà vọng động thì nhất định sẽ bị nghiền ra cám. Còn may mắn lắm thì cũng chỉ như Tuyết Ẩn thượng nhân và Hồ Đột Can bây giờ thôi.

Thân mình Tuyết Ẩn kết đầy vụn băng. đó là một thứ vụn băng màu lam, lường vướng không khí chết chóc, tựa hồ đã thấm vào thân thể lão, đang gặm nhấm linh hồn lão. Bộ dạng Hồ Đột Can khá khảm hơn đôi chút, nhưng toàn thân cũng rách rưới tả tơi, không còn chỗ nào nguyên vẹn. Hắn run bần bật, run lấy bầy, đến thanh đao cũng không cầm chắc được. Giáp bạc khôi bạc vốn lộng lẫy, Kim Cương đao vốn lóng lánh, bây giờ đều đã

mất đi sắc dáng ban đầu, trông cũ kỹ y như bộ quần áo trên người, thanh kiếm trên tay Trịnh Bá Niên.

Ai mà muốn mua bộ trang phục này của Hồ Đột Can, xem ra sẽ phải trả cái giá khá bộn đây.

Nhưng tất cả những điều đó không hề ảnh hưởng tới Trịnh Bá Niên. Ánh mắt gã nghiêm trang, nhìn trùng trùng vào Tứ Cực long thần. Kiếm đen nhúc nhích, ánh thép loáng động, sức mạnh của Trịnh Bá Niên liên tục trào sôi.

Lý Huyền biết Trịnh Bá Niên hết sức gắn bó với kiếm, tu luyện kiếm thuật theo đường lối thực dụng. Chiêu số hoàn toàn không màu mè, tất cả chỉ dựa vào sức mạnh tuyệt luân để tiêu diệt kẻ địch.

Nhưng nếu so với sức mạnh của Tứ Cực long thần thì sao? Dầu không có chút khả năng tưởng tượng nào, Lý Huyền cũng đoán được rằng Trịnh Bá Niên sẽ bị đánh gục, đánh cho tơi tả.

Trịnh Bá Niên đề khí, hít thở, kiếm đen vụt toả ra một quang sáng. Một đốm sáng ánh lên đằng chuôi rồi chạy lan cả thân kiếm. Thanh kiếm bỗng trở nên trong suốt, thân kiếm lơ mờ rất nhiều hoa văn lạ lùng, trông như hình núi cao sừng sững.

Trịnh Bá Niên đẩy chếch mũi kiếm, ngấm về hướng Tứ Cực long thần.

Tứ Cực long thần cũng nhìn gã, trên mặt chỉ có ánh lam quỷ quái chờn vờn. Nếu không câu nệ vị trí địch ta, Tứ Cực long thần quả thực là một nam tử tuấn tú như thần thánh, giá y khép mắt lại một chút, chữ đôi mắt màu lam đỏ thực quá yêu tà, thấp thoáng chứa đựng tuệ nguyệt miên viễn của chín phương trời mười phương đất, chứa đựng ác mộng vĩnh hằng của chúng sinh đông đảo. Bất kể là người, thần hay ma quỷ yêu tinh, hễ bị ánh mắt đó chiếu vào thì linh hồn sẽ bị bắt mất, đốt mất, hoá thành tro bụi.

Lý Huyền cuống quýt muốn ngắt lịm đi, đến cả Tuyết Ẩn thượng nhân cũng không đỡ nổi một chiêu của Tứ Cực long thần, cái gã Trịnh Bá Niên này lại dám giơ kiếm lên thách thức? Gã có biết thứ mà gã giơ lên không phải là kiếm, mà chính là cái đầu gã hay không?

Nhưng Trịnh Bá Niên vẫn vững vàng không khiếp sợ, bảo kiếm lóng lánh sáng, gã cất giọng hỏi to:

- Thạch Tinh Ngự, có nhận ra thanh kiếm Ngũ Nhạc này không?

Tứ Cực long thần không đáp. Trịnh Bá Niên nói:

- Hai mươi năm trước, thúc phụ ta Trịnh Trường Phong vì muốn tìm hãm tính hiếu sát của người, đã khiêu chiến với người ở Vong Tình cốc, bị người chém một nhát cả người lẫn kiếm đều đứt làm hai đoạn. Thanh kiếm mà người chém ấy chính là thanh Ngũ Nhạc thần kiếm này đây. Thúc phụ ta nếu không phải vì muốn dùng lòng nhân cảm hoá người, thì làm gì đến nỗi chết thảm như vậy? Thạch Tinh Ngự, bây giờ hậu nhân nhà họ Trịnh đến đòi lại món nợ một nhát kiếm ấy đây.

Trịnh Bá Niên hú lên một tràng, thanh Ngũ Nhạc đen kịt giơ cao quá đầu gã, trở thẳng lên trời xanh. Những đường hoa văn lơ mờ trong thân kiếm đột ngột nở to, hoá thành năm dãy núi cao lớn nguy nga quanh mình gã.

Một thứ khí thể mênh mang toả ra, Trịnh Bá Niên hét vang, năm ngọn núi cao cùng hoá thành sấm sét nổ rầm rầm, lao vút về bốn hướng đông tây nam bắc, chỉ nháy mắt đã không thấy dấu vết đâu nữa. Trên trời bỗng có một trận sấm sét rầm rộ rền lên, Lý Huyền cảm thấy cả dãy Chung Nam tựa hồ cũng đang run rẩy.

Tuyết Ẩn thượng nhân sắp đưa Đại Tuyết sơn đến, còn thanh Ngũ Nhạc thần kiếm này lại định di chuyển năm ngọn Thái Sơn Hoa Sơn Hằng Sơn Hành Sơn Tung Sơn lại đây chăng? Thôi xong, Ngũ Nhạc đầu Đại Tuyết

sơn, bất luận bên nào cũng đủ để đè nghiêng Chung Nam sơn bé nhỏ thành cám.

Đột nhiên, bầu trời đặng xa hiện lên năm đốm màu, đỏ, trắng, vàng, lam, lục, năm màu soi vào nhau rực rỡ, vùn vụt lao lại gần, chỉ chớp mắt tới trước mặt Trịnh Bá Niên, hoá thành năm luồng kiếm quang không lồ sặc sỡ, xoáy tròn quanh Ngũ Nhạc thần kiếm.

Trịnh Bá Niên thét:

- Thái, Hoa, Hằng, Hành, Tung, trên năm ngọn núi này lần lượt có các đàn tế trời, thu tóm nguyên khí trong thiên hạ. Nhà họ Trịnh ta ở Huỳnh Dương tế thiên sứ cho Đại Đường, đã được tiên vương ân chuẩn cho sử dụng luồng nguyên khí trời đất này. Thanh Ngũ Nhạc đây chứa đựng sự thần thông như vậy đây. Thạch Tinh Ngự, cho dù uy phong tà quái của người ghê gớm cực độ, nhưng chắc gì đã mạnh hơn trời đất? Chịu chết đi!

Trịnh Bá Niên trở ngang kiếm, năm luồng sáng màu như sao bay chớp náy, rên lên một tiếng như sấm, hợp lại thành một bánh xe ánh sáng cực lớn. Năm luồng tiên thiên chân khí đỏ, trắng, vàng, lam, lục quấn lấy nhau, bọc ở bên ngoài, xô đẩy lẫn nhau, tức thì ở trong hội tụ ra hai quầng sáng âm dương tượng trưng cho bản nguyên của trời đất. Đen như đêm, trắng như ngày, cùng quấn lấy nhau, trời đất tức thì đổi sắc. Bánh xe Ngũ Nhạc âm dương ngũ hành này chung đúc tiên thiên ngũ hành chân khí ở nơi sâu nhất trong cả năm ngọn núi Thái, Hoa, Hằng, Hành và Tung Sơn mà thành, uy lực cương mãnh to lớn, có thể nói là bảo bối đệ nhất để trấn áp tà ma. Trịnh gia ở Huỳnh Dương là đại diện xuất sắc trong bảy họ mười tộc nổi tiếng nhãi Đại Đường, chính là nhờ phần nhiều ở bảo bối này.

Nhưng muốn huy động tiên thiên chân khí trong Ngũ Nhạc, cái giá phải trả cũng rất đắt, phải hy sinh một thanh Ngũ Nhạc thần kiếm. Mà muốn rèn được một thanh kiếm như vậy thì cần một cao thủ rèn kiếm khổ công rèn mười năm mới xong. Họ Trịnh tuy là một danh gia lừng lẫy, cũng chỉ có

bày thanh Ngũ Nhạc kiếm mà thôi. Trịnh Bá Niên vừa xuất thủ đã dùng ngay bánh xe Ngũ Nhạc âm dương ngũ hành, hiển nhiên là gã không hề dám xem thường Tứ Cực long thần.

Bánh xe vừa xuất hiện, thanh Ngũ Nhạc thần kiếm trong tay Trịnh Bá Niên đã lập tức nổ tung, vỡ tan thành những vụn ngọc bay mù mịt. Cánh tay phải của Trịnh Bá Niên cũng bị dư chấn chém vào, máu bắn vọt ra.

Trịnh Bá Niên cắn răng nén đau, dùng tay trái bắt quyết, đem tất cả máu thịt bật ra từ cánh tay phải đẩy dồn vào bánh xe Ngũ Nhạc, bánh xe liền quay nhanh hẳn lên, rẽ màn trời ra, lăn vùn vụt vào Thạch Tinh Ngự. Chiêu này, chứa đựng uy lực cực lớn, cũng làm tiêu hao rất nhiều tinh lực, Trịnh Bá Niên không còn sức đâu để cầm máu cho mình nữa. Chiêu này, dữ dội vô hạn, đã dùng đến là không còn đường vãn hồi nữa.

Thạch Tinh Ngự lãnh đạm ngược mắt lên, bánh xe Ngũ Nhạc âm dương ngũ hành uy lực vô song bỗng nhuốm một màu xanh lam.

Lý Huyền nghe lòng trĩu nặng, thầm hiểu chiêu thức của Trịnh Bá Niên không thể nào đánh bại được Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự giơ ngón tay lên, trở về phía trước. Ngón tay y mờ mờ xanh lam, đích ngắm không phải là Trịnh Bá Niên, cũng không phải bánh xe Ngũ Nhạc, mà là Tuyết Ẩn thượng nhân.

Tuyết Ẩn thượng nhân tái mặt, chỉ chốc lát, những sương mù băng tinh ngồn ngộn xung quanh lão đều nhuốm màu xanh lam khi bị ánh lam lờ mờ nọ chiếu vào. Cả bầu trời rung chuyển.

Trịnh Bá Niên run bần bật, chợt ọc một tiếng, một búng máu tươi bắn vọt ra. Bánh xe Ngũ Nhạc tức thì thoát khỏi sự điều khiển của gã, bay vút về Tuyết Ẩn thượng nhân.

Chỉ một động tác trò của Thạch Tinh Ngự, mà khiến cho bánh xe Ngũ Nhạc to lên gấp mười lần.

Tuyết Ẩn kinh hoàng, những hào quang mênh mang trở nên rối loạn, Vô Ngân cực quang nổ bùng bùng, văng tung khắp trời.

Vào thời khắc sinh tử, Tuyết Ẩn thượng nhân cuối cùng cũng đã xuất toàn lực, vũ trụ mênh mờ sáng rực lên một luồng cực quang dài cả vạn trượng, điểm lệ huy hoàng, toả sáng chói chang, bay lượn vùn vụt, ánh sáng chạm tới chín tầng trời. Sao chớp rào rào như mưa, Tứ Cực quang liên tục trút xuống, kéo ra một dải đuôi sáng rất dài, vạch ngang cả trời rộng.

Vô Ngân cực quang vừa có thể tấn công, vừa có thể phòng ngự, ánh sáng mênh mang toả ra, bọc quanh mình Tuyết Ẩn, mưa đổ rào rào phủ chụp lấy Tứ Cực long thần.

Ánh lam chói mắt và cực quang rợp trời soi vào nhau, mưa cực quang lập tức bùng dậy, mau chóng phồng lên thành những màn sáng trải dài hơn trăm trượng, gây chấn động đến long trời lở đất. Chỉ nháy mắt khắp trời nổ bùng đoàn những sấm sét do cực quang hoá thành, cảnh tượng trên đây Chung Nam hết như tai hoạ ngày tận thế, ánh dương hoàn toàn bị che khuất, tia sáng rào rào như mưa, sấm chớp ầm ầm nện xuống.

Đẹp vô cùng, mà cũng khủng khiếp đến cực hạn. Thạch Tinh Ngự vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm, ánh lam trong hai mắt thắm lại. Y giơ ngón tay lên.

Tuyết Ẩn tái nhợt mặt, kêu rú: “Hỏng rồi!” Màu sắc rực rỡ của cực quang mênh mờ bỗng sáng lên, tiếp đó, lại tối đi. Khi hào quang sáng lên lần nữa, thì đã biến thành màu lam lung linh.

Vô Ngân cực quang màu lam, bánh xe Ngũ Nhạc âm dương ngũ hành cũng màu lam. Tất cả mọi ánh sáng đều lấy sắc lam yêu tà kia làm nền, cứ

mỗi lần Thạch Tinh Ngự trở tay, hào quang đầy trời bỗng lại ẩn đi. Vô Ngân cực quang biến mất, bánh xe Ngũ Nhạc cũng biến mất.

Tuyết Ẩn thượng nhân ộc ra một búng máu, trong người bỗng bắn ra một quang sáng màu lam cực kỳ rực rỡ. Tuyết Ẩn rút lên bi thống, tựa hồ đau đớn vô cùng, vụt một cái, một tia sáng dài được kéo ra từ quang sáng lam đó bay vèo lên trời.

Tuyết Ẩn bị kéo bay lên trời theo, va bộp vào màn trời. Trên không chẳng có gì, thế mà Tuyết Ẩn lại bị va đập đến nỗi toàn thân đầm đìa máu. Trịnh Bá Niên nổi giận:

- Tên ma đầu kia, người dùng hòng vô lễ!

Gã trẻ tuổi này, tay phải vừa bị đánh nát, bánh xe Ngũ Nhạc bị đoạt mất, nguyên khí tổn thương nặng nề, nhưng nam tử nhà họ Trịnh đâu biết sợ sệt co vòi? Xoẹt một tiếng, trên cánh tay trái còn lại bùng lên một đạo hào quang, nhá sáng thành hình một thanh kiếm. Trịnh Bá Niên phi thân lên không, chém mạnh về phía Thạch Tinh Ngự.

Gã luyện công vô cùng khắc nghiệt, không thua kém Thạch Tử Ngưng, lúc này lòng căm hận trào dâng, thanh kiếm ảo toàn lực chém ra, một đường kiếm chứa đựng uy phong tột đỉnh, mang đậm khí thế khai sơn phá thạch.

Thạch Tinh Ngự không buồn nhúc nhích, chỉ lãnh đạm liếc Trịnh Bá Niên.

Trịnh Bá Niên sức nhớ ra lúc tháo chạy về nhà, thúc phụ Trịnh Trường Linh có kể khi thúc phụ Trịnh Trường Phong bị chém, Thạch Tinh Ngự không hề tuốt kiếm ra, mà chỉ đưa mắt nhìn một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, Trịnh Trường Phong đã bị kiếm chém, đứt thân, chết ngay tại chỗ.

Mà bây giờ, cũng là một ánh mắt lạnh đậm.

Trịnh Bá Niên gầm lên thịnh nộ, cảm thấy một luồng gió rít sắc nhọn từ trên trời phóng xuống thổi tạt vào mình. Gã thậm chí còn nhìn rõ ràng ngọn gió đó màu lam. Nhưng gã không thể ngăn chặn, không thể né tránh, không thể chạy trốn, không thể chống đỡ!

Gã chỉ có thể chờ đợi, đợi cho luồng gió ấy chém mình làm đôi.

Sinh mệnh gã, luân hồi gã, tựa hồ đều tồn tại chỉ vì đường kiếm này thôi, ý nghĩa sau cuối của cuộc đời gã chính là để đường kiếm này chém cho tận diệt.

Uy nghiêm của Trịnh gia Huỳnh Dương ở đâu rồi? Danh xưng Trịnh Bá Niên thiên tài đâu rồi? Trịnh Bá Niên rít lên một tiếng đau khổ, gã không cam lòng! Nhưng gã chỉ đủ sức giương mắt nhìn ngọn gió kiếm màu lam ấy phóng xuống.

Đột nhiên, bốn đạo kiếm quang xé gió nổi lên, kết thành một vòng tròn lớn trên không, bọc lấy Trịnh Bá Niên. Trịnh Bá Niên cúi nhìn thì thấy Lư gia huynh đệ mỗi người cầm một thanh kiếm hình dạng kỳ lạ, họ cười bảo:

- Khi thập tộc hội võ kỳ tới, phải nhớ rằng Trịnh gia các người nợ Lư gia nhà ta một món ân tình đấy.

Vàng sáng vờn quanh, dâng lên cao thì biến thành một thanh bảo kiếm khổng lồ, chĩa thẳng vào Thạch Tinh Ngự. Trịnh Bá Niên vẫn biết anh em họ Lư tu luyện kiếm thể và trận pháp, nhưng gã chưa nếm thử công phu của họ bao giờ. Lần này trông thấy bốn người hợp lực, thuần túy thâm hậu, chưa chắc kém mình, bất giác cảm thấy hơi nuôi tiếc.

Bản thân mình khổ công rèn luyện, mà không thể xuất sắc hơn hẳn người khác ư? Gã vội bắt kiếm quyết, kiếm quang lại bùng lên bên tay trái,

hợp nhất với thanh kiếm bằng khí khổng lồ của anh em họ Lữ, cùng lao lên thanh kiếm gió màu lam nọ.

Trong hư không vang lên tiếng vỡ rôm rốp, thanh kiếm gió nọ vốn dĩ vô hình vô tướng, nhưng đột nhiên lại biến thành hữu chất hữu hình, ánh lam nhá lên, Trịnh Bá Niên đang lơ lửng trên không bị nện cho ngã nhào, đồng thời, anh em họ Lữ như bị ấn cho lún hẳn xuống.

Bởi chân họ đều bị nhấn sâu vào đất rồi.

Tiếp đó, ộc một tiếng, cả bốn đều ộc máu tươi.

Năm người hợp lực đón một đường kiếm của Tứ Cực long thần, nhưng toàn bộ đều bị chém cho trọng thương.

Cùng lúc, Tuyết Ẩn thượng nhân cũng trào máu tươi, ánh lam trên mình rực lên chói lóa.

Lý Huyền hoảng hồn, Thạch Tinh Ngự một mặt đối phó với Tuyết Ẩn thượng nhân, một mặt vẫn dễ dàng xử lý màn liên thủ của Trịnh Bá Niên và Lữ gia huynh đệ, lẽ nào y là vô địch thật ư?

Nếu không phải bận bịu với Tuyết Ẩn thượng nhân, thì có phải y đã có thể chém chết tươi họ Trịnh và Lữ gia huynh đệ rồi không?

Tu vi ghê gớm sao, uy lực ghê gớm sao!

Hào quang màu lam phát sáng rực rỡ, càng lúc càng toả rộng. Đột nhiên một trận mưa tuyết màu lam rào rào đổ xuống, một dãy núi tuyết khổng lồ cao vọi vọi, trải dài hàng trăm dặm mờ mờ hiện lên nơi chân trời.

Đó, phải chăng là Đại Tuyết sơn?

Tuyết Ẩn thượng nhân run giọng:

- Hồng rồi! Y kéo Đại Tuyết sơn lại đây! Y muốn nghiền nát Chung Nam sơn!

Lý Huyền tái mét mặt, nếu cả dãy Đại Tuyết sơn định dùng để đối phó với Thạch Tinh Ngự lại bị chính y điều khiển thì hậu quả đáng sợ khó lường.

Trong vòng trăm dặm quanh Chung Nam sơn, chỉ e vạn vật sẽ lập tức biến thành một đồng tuyết chết chóc.

Nếu thế thì Trường An sẽ thế nào? Đô thành vĩ đại nhất dưới vòm trời này, đến thời khắc ấy cũng sẽ hoá thành địa ngục. Đế quốc Đại Đường bị thương tổn nặng nề như thế, chắc chắn thời thịnh vượng cũng sẽ kết thúc, chìm vào tai ương xưa nay chưa từng có.

Trịnh Bá Niên và Lư gia huynh đệ đều đã bị thương nặng, Tuyết Ẩn thượng nhân lại bị kiềm chế, lát nữa đây phải làm thế nào mới được? Lý Huyền ruột nóng như lửa đốt, nhưng đành bó tay chịu đựng, bỗng nghe giọng Tuyết Ẩn vang lên bên tai mình: “Ta sẽ liều đổ hết sức lực ra, huy động Lương Tạng Thiên Phật châu để phối hợp với Đại Tuyết sơn, mượn uy lực tối thượng của Thái Sơ Tứ Bảo để vây hãm hãn. Nhưng với tu vi của hãn thế này, chỉ e cũng chỉ cầm chân được bảy canh giờ là cùng. Trước khi hãn phá được vòng vây của Lương Tạng châu, người nhất định phải nghĩ ra được cách đánh bại hãn!”

Giọng nói tắt, Tuyết Ẩn thượng nhân vụt gầm lên một tràng thê thảm, một luồng hào quang trắng loá bùng lên khỏi người lão. Đại Tuyết sơn mờ hiện hình trên nền trời đột ngột trở nên rõ rệt, hào quang như một vết phân mờ phết qua Đại Tuyết sơn, dãy núi rầm rầm rung chuyển.

Cả vũ trụ đều rầm rầm rung chuyển theo.

Những mảng tuyết lớn tướng đồ xuống lấp xấp, che kín thân hình Tuyết Ẩn thượng nhân. Chỉ nháy mắt lão đã biến mất giữa màn tuyết bay rợp trời.

Tuyết bay gấp hơn, cuốn cuộn cuốn về phía Thạch Tinh Ngự.

Một tia màu lam chói chang ánh lên trong mắt Thạch Tinh Ngự, nhưng chỉ chốc lát đã bị tuyết bay xoá mờ. Hình dáng Đại Tuyết sơn dần dần nhạt đi, tuyết bay đầy trời càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, từ hư vô hiện ra, rồi lại tan biến trong hư vô, không một mảnh tuyết nào chạm xuống đất.

Tuyết Ẩn và Thạch Tinh Ngự đứng trên không, đều bị những màn tuyết trắng rơi rơi bọc kín quanh mình, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mặt trời rực rỡ trên cao, chỉ có điều vầng mặt trời ấy không hiểu từ lúc nào đã ngà màu lam tham, trông vô cùng tà dị, vô cùng kỳ bí.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 15: Xe Nước Mây Dài Chờ Tiên Nga

Lý Huyền giậm chân bình bịch, kéo Trịnh Bá Niên và Lư gia huynh đệ chạy về học viện.

L

Năm người thực quá nặng, Lý Huyền đành dùng dây leo buộc chẳng họ lại, rồi oằn lưng ra kéo. Mấy ngày nay liên tục có chuyện lạ xảy ra, Lý Huyền chạy tới chạy lui, sức bền cũng tăng lên nhiều, cố gắng thì cũng kéo được năm người.

Vứt năm người lên giường họ xong, Lý Huyền mới nhận ra cả bọn bị thương nặng đáng kể. Trên mình họ kết một lớp móng trong suốt màu lam, trông chỉ dày cỡ tờ giấy thôi, nhưng hễ hơi động vào là năm người liền đau đến chết đi sống lại. Muốn họ hồi phục, xem ra chỉ có một cách, đây là đánh bại Tứ Cục long thần.

Nhưng làm thế nào mới đánh bại được tên ma đầu có uy lực động trời đó?

Y chỉ trỏ tay mấy lượt, Tuyết Ẩn thương nhân chí tôn vùng Tuyết vực đã bị ép đến bước phải đem tính mạng ra mà chống đỡ, chín phần chết chỉ có một phần sống thôi. Bản thân Lý Huyền biết đối kháng thế nào? Đột nhiên, Lý Huyền nhớ lại lời Tứ Cục lão nhân, nếu phá giải được bí mật của

Tam đại truyền thuyết, có thể sẽ tìm được sức mạnh để đối phó Tứ Cực long thần.

Bí mật trong xích trời đã bị phá giải, bởi vậy đôi khi Lý Huyền mới có thể thi triển được sức mạnh vô địch của Định Viễn hầu kiếp trước. Sức mạnh đó, nếu dốc hết sức thi triển, thậm chí có thể đánh bại cả Ma vương Yêu hồ, chưa chắc đã không phải là đối thủ của Thạch Tinh Ngự. Vương mặc duy nhất chính là Lý Huyền chưa thể vận dụng nó một cách tùy ý.

Nếu phá giải được bí mật của hai truyền thuyết còn lại thì sao?

Tìm Lý Huyền bỗng đập thành thành, có thể đây là cách duy nhất để đối phó với Thạch Tinh Ngự! Chỉ có điều với sức của một mình gã thì không đời nào khám phá được bí mật, cần phải có trợ thủ.

Phong Thường Thanh chẳng? Quá hèn nhát. Biên Lệnh Thành? Cả ngày gã lo cho sự sống chết của Hồng Ngọc, không chịu rời khỏi chỗ miệng vực. Tô Do Liên? Lý Huyền lắc đầu thật mạnh, không hiểu sao, tạm thời gã không muốn đối diện với gương mặt xinh đẹp ấy.

Vậy là chỉ còn mấy người nữa thôi.

Thạch Tử Ngưng, Long Vi, ba chị em họ Thôi.

Lý Huyền không muốn Long Vi vướng vào nguy hiểm, thành thử chỉ còn hai lựa chọn, chị em họ Thôi và Thạch Tử Ngưng. Thạch Tử Ngưng thì kiếm thuật cực cao, rất có khả năng còn trên Trịnh Bá Niên, cũng là một trợ thủ đáng kể. Chị em họ Thôi tuy không bằng, nhưng hễ xông trận là đều hợp lực, lại thêm Linh Tê kiếm có sức mạnh thần kì khó lường, nếu linh hoạt vận dụng thì có thể đạt được kết quả tuyệt vời. Lý Huyền phấn chấn, vội vàng chạy đến Phượng Lư.

Nếu có thể, Lý Huyền thật sự muốn nện cho Tứ Cực lão nhân một trận, địch nhân ghê gớm thế này xuất hiện mà sáu thường phó không giúp rập

được chút nào, để một đại sư huynh hữu danh vô thực như gã phải lao tâm.

Chỉ chớp mắt, Lý Huyền đã gặp được ba chị em họ Thôi, bởi vì họ đã nai nịt võ phục đi ra ngoài. Lý Huyền còn chưa kịp mở lời,. Nhiên đã nói:

- Đang lúc nước sôi lửa bỏng, nữ nhi chúng ta cũng phải xắn tay vào!

Yên Nhiên nói:

- Chúng ta phải hạ sơn đưa viện binh đến, Ma Vân thư viện mới có khả năng được cứu.

Phiên Nhiên nói:

- Cứu binh như cứu hoả, chúng ta phải khẩn trương hành động.

Ba chị em phóng tuốt xuống núi như một cơn gió, Lý Huyền không kịp ngăn cản. Thôi gia tỷ muội nói đúng, nếu có thể dẫn viện binh tới, thì đúng là một ý kiến không tồi. Nhưng họ định lấy viện binh ở đâu đây? Lý Huyền không sao đoán được.

Vậy là chỉ còn một lựa chọn, Thạch Tử Ngưng. Cũng được, đằng nào thì Thạch Tử Ngưng cũng là lựa chọn số một của Lý Huyền.

Thạch Tử Ngưng đang luyện kiếm.

Bên ngoài đánh nhau đến long trời lở đất, Thạch Tử Ngưng lại đi lo luyện kiếm. Cô ta luyện rất khắc khổ. Lý Huyền còn chưa lên tiếng, lưỡi kiếm lạnh tê đã trở thẳng vào mặt gã, chặn đứng mọi lời lẽ lại trong họng. Đôi mắt xanh biếc của Thạch Tử Ngưng chăm chăm nhìn gã:

- Nếu người muốn xuất thủ đối phó với Long thần của tộc ta, ta sẽ giết người trước!

Lý Huyền nín bật, đột nhiên nhớ ra, Thạch Tinh Ngự là tổ tiên của Thạch Tử Ngưng, là Long hoàng của Thạch quốc, cũng là người mà Thạch Tử Ngưng sống chết muốn thả ra. Tứ Cực long thần, vốn dĩ là tia hy vọng duy nhất của Thạch quốc, sao Lý Huyền có thể hy vọng Tử Ngưng sẽ giúp gã chứ?

Lý Huyền lầm lũi bỏ đi, bỗng thấy ai đó vỗ lên vai. Gã ngoái đầu, thì nhận ra Long Vi.

Quả thực gã không ngờ lúc này lại gặp Long Vi, bất giác ngây đờn. Long Vi cười tươi như hoa, vẻ tươi cười của cô khiến Lý Huyền cảm thấy chưa xót. Bởi vì gã biết, Long Vi đã quen dùng nụ cười ngọt ngào để che giấu đi nỗi đau khổ trong lòng. Cô không muốn để người khác nhìn thấy nỗi đau đớn của mình, cô muốn ai trông vào cũng chỉ thấy một Long Vi hoạt bát, mang lại niềm vui cho người khác mà thôi.

Long Vi cũng không thể ngờ, làm như thế là vô cùng tàn nhẫn với bản thân mình.

Lý Huyền rất muốn khuyên cô, đừng như thế, muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười. Sau này gã sẽ bảo vệ cô, không để cô phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa, gã sẽ giúp cô thực hiện mọi ước nguyện, cho đến khi cô tìm được hạnh phúc thật sự mới thôi. Tuy nhiên, gã còn chưa biết nên giải quyết tình duyên kiếp trước của mình theo hướng nào. Nhưng lần này, niềm vui của Long Vi lại là chân thực. Cô cười bảo:

- Ta tìm ra cách đánh bại Tứ Cực long thần rồi. Chúng ta có thể giải cứu học viện.

Ồ, nói gì thế? Lý Huyền ngẩn ra. Long Vi giơ tay, bảo:

- Đáp án ở đây!

Trong tay cô là một tấm bản đồ cũ kỹ đã ngả vàng, Lý Huyền vụt nhớ lại, truyền thuyết thứ hai trong Ma Vân thư viện chính là một ngôi nhà ma mà người ta đồn là chưa ai trông thấy, lại do Quân Thiên Thương đích thân canh giữ.

Tấm bản đồ này có phải là bản đồ dẫn đến nhà ma không? Long Vi như đọc ra thắc mắc của Lý Huyền, bèn gật đầu:

- Đúng đấy, đây chính là bản đồ kho báu về truyền thuyết thứ hai trong Ma vân thư viện, ta lấy chỗ Tạ ca ca!

Tạ Văn Thạch? Sao y lại có bản đồ kho báu ấy? Long Vi cười bảo:

- Thì ra Tạ ca ca sớm đã biết tin Tứ Cực long thần xuất thế, nên đã lao tâm khổ tứ tìm bằng được bản đồ này, theo chỉ dẫn của nó sẽ tìm được nhà ma của thuyết thuyết thứ hai, phá giải bí mật bên trong. Cho dù không lấy được báu vật bị khoá trong nhà ma thì cũng có thể tìm được Quân Thiên Thương, khuyên huynh ấy đi giao đấu với Thạch Tinh Ngự. Tiếc rằng... - Cô thở dài - Tiếc rằng hình như Tạ ca ca có việc gấp, phải đi vội, chưa kịp nghiên cứu cho kỹ. Tuy huynh ấy bỏ bản đồ lẫn với một đồng tranh sách, nhưng ta vẫn trộm ra được!

Cô nhăn mặt rất dễ thương, giờ bản đồ ra cho Lý Huyền:

- Người có đi không?

Ngốc mới không đi! Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà! Lý Huyền lấp bắp luôn mồm:

- Đi, đi, đi! Nhất định đi!

Long Vi nói:

- Nhưng người phải nhớ một điều, bản đồ này là do ta phát hiện ra, người là nô lệ của ta, bởi vậy, lần này là ta dẫn người đi làm đại sự, người phải nghe lời ta. Nếu không, ta không cho người đi nữa.

Lý Huyền lập tức lộ bộ dạng nịnh nọt, chỉ còn thiếu nước ngoáy tí đuôi nữa thôi:

- Chủ nhân, xin người hãy dẫn theo tiểu nhân!

Long Vi đặc ý gật đầu:

- Ủ, nhưng người phải ngoan mới được!

Lý Huyền cười đáp:

- Xưa nay ta đều rất ngoan mà.

Gã ngẩng đầu, nhìn vầng mặt trời lam thẫm chói chang, nó như tượng trưng cho uy nghi và áp lực vô biên của Tứ Cực long thần, khiến mỗi ánh mắt nhìn lên phải run rẩy, né tránh. Có điều tinh thần sôi nổi của Long Vi lại khiến tâm trạng căng thẳng sợ hãi trong Lý Huyền thư thái đi rất nhiều.

Lý Huyền bất giác nhớ lại kiếp trước của mình, lúc ấy gã cũng cùng Thừa Hương công chúa mang đao đi khắp góc bể chân trời, cùng trải qua muôn vàn gian khó.

Bây giờ, Định Viễn đao trên tay, Long Vi bên cạnh. Những ngày tháng bi thương và hoan hỉ của kiếp trước đều nằm trong tấm bản đồ kho báu này. Cho dù bản đồ dẫn đến nơi gian khổ muôn trùng, Lý Huyền nhất định cũng đi theo Long Vi. Y giữ gìn nét cười hồn nhiên thơ trẻ ấy.

Lý Huyền không quên lời mình đã hứa, gã phải mang lại hạnh phúc trọn vẹn cho Long Vi.

Bản đồ chỉ ra, nơi chứa báu vật chính là Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh. Đối với Lý Huyền, việc vào Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh là việc quá đổi bình thường, nhưng lần này hơi khó khăn một chút, bởi vì gã không tài nào mở được cổng vào đỉnh. Phải đẩy tu vi của mình vào bảy ngôi Cừu Tiên Dao tinh thì mới có thể mở ra được, Lý Huyền cái gì cũng giỏi, chỉ hiềm kém công phu, vì vậy, đây đáng lẽ là cửa ải dễ qua nhất, thì cũng đủ làm khó gã rồi. Lý Huyền đứng đực ra trước Thái Hạo đỉnh, vắt óc suy nghĩ, nghĩ mãi, cảm thấy bây giờ mọi người đều bị thương nặng, chỉ có Thạch Tử Ngưng mới còn đủ sức thôi. Nhưng Thạch Tử Ngưng thì chẳng đời nào giúp gã cả.

Long Vi hỏi:

- Sao ngươi còn chưa vào?

Lý Huyền chưa đáp, Long Vi đã ngửa đầu lên bảo:

- Nguyên tôn, con cần đến tiên cảnh thứ tám.

Cách một tiếng, núp rờng trên Thái Hạo đỉnh bùng lên một luồng sáng biếc, ôm lấy hai người, xuyên thẳng vào trong đỉnh. Đến khi trước mắt họ đã trở lại sáng sủa như bình thường, Lý Huyền phát hiện ra mình đang đứng trong một khu rừng rậm sâu trong núi sâu.

Ồ! Ra là Nguyên tôn lại nghe lời Long Vi kia đấy? Lý Huyền không nhận được hỏi:

- Bây giờ không cần phải vượt qua thử thách của Cừu Tiên Dao tinh cũng vào được à?

Long Vi cười nói:

- Ta không biết, chẳng nào thì mỗi lần ta đến, muốn tới tiên cảnh nào chỉ cần bảo Nguyên tôn một câu là xong.

- Tiên cảnh là gì? - Lý Huyền thắc mắc.

Long Vi nói:

- Người không biết à? Trong Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh có cả bảy chín tiên cảnh lớn, là Bồng Huyền, Chu Lăng, Hư Lăng, Động Linh, Huyền Chân, Thái Lạc, Dương Quan, Thái Nguyên, Đan Hà. Nơi chúng ta học thiên văn địa lý chính là Bồng Huyền, tiên cảnh thứ nhất, nơi chúng ta đang đứng đây là Thái Nguyên, tiên cảnh thứ tám. Vật báu mà chúng ta tìm cũng ở chính nơi đây.

Giờ Lý Huyền mới hiểu, Long Vi nghiêng đầu nhìn gã, nói:

- Đấy đều là kiến thức sơ đẳng, sao người lại không biết? Lẽ nào cả ngày người chẳng học bài?

Lý Huyền nghe hỏi mà muối mặt không để đâu cho hết. Người ta học kiếm học đạo học trận pháp, học được bản lĩnh đàng hoàng, chí ít cũng học được chút kiến thức lý thuyết, đẳng này lão già khả ố lần nào cũng chỉ ném ta vào vòng luân hồi, thật không biết lão truyền thụ kiến thức hay là chán nổi ta phiền nhiễu nên dạy dối cho hết giờ?

Đẳng nào cũng không học được gì, đấy là sự thật rành rành rồi, Lý Huyền không buồn nói nhiều, bèn lấy bản đồ ra, cau mày xem xét. Bản đồ vẽ rất tỉ mỉ, trên mặt chỉ chút các kí hiệu, mỗi nét gấp, mỗi đường vòng đều vô cùng tường tận. Nhưng dù tường tận đến vậy, Lý Huyền vẫn không hiểu. Phần lớn các ký hiệu này gã chưa nhìn thấy bao giờ, bởi vì gã chưa được lên lớp tiết nào tử tế.

Long Vi ngạc nhiên hỏi:

- Người không để bản đồ sống dậy, làm sao chúng ta tìm được bảo bối?

Để bản đồ sống dậy? Lý Huyền lập tức tỉnh ngộ, lại là một kiến thức sơ đẳng nữa mà gã không biết. Gã bèn cung kính đưa bản đồ cho Long Vi.

Long Vi chìa ngón tay thon thon, điểm khẽ lên mặt giấy, một lớp sáng đục nhá trên bản đồ, ánh sáng nhiễu loạn, trên bản đồ đột nhiên xuất hiện năm sắc rực rỡ, chỉ chốc lát, đã biến thành một khối ánh xạ lập thể.

Những kí hiệu kia cũng sống cả dậy, có kí hiệu thành cây, có kí hiệu thành đá, tuy rất nhỏ, nhưng hình dáng đều tỉ mỉ chính xác. Một con đường nhỏ loáng sáng đi xuyên qua giữa chúng, cuối đường lù lù một ngôi nhà nhỏ. Cửa đóng kín.

Đó có phải là căn nhà ma mà hai người đang tìm, cũng chính là nơi bị khoá kín trong truyền thuyết thứ hai của Ma vân thư viện không?

Lý Huyền phấn khởi hẳn lên, nếu bản đồ là như thế này, thì gã hiểu rồi.

Long Vi nghiêng đầu nhìn gã:

- Người, cái này không biết, cái kia cũng không hiểu, dẫn người theo có tác dụng gì đây?

Lý Huyền lại thấy ai oán...

Có điều Long Vi là người khoan dung độ lượng:

- Đẳng nào cũng không thể đưa người ra được, chúng ta đi thôi!

Cô dắt tay Lý Huyền, trở về phía trước. Dải lụa đỏ thắt quanh mình cô bùng lên một quầng hào quang, chiếu rọi xung quanh thành màu đỏ nhàn nhạt. Ánh đó phản chiếu, bao bọc lấy hai người, Lý Huyền cảm thấy thân hình mình chỉ trong tích tắc đã nhẹ bỗng đi, cùng Long Vi bỗng lên không, rồi bay ào về phía trước.

Long Vi trở ngón tay tới, hai người bay càng nhanh hơn, tiến theo con đường nhỏ phát sáng trong khối lập thể ánh xạ trên bản đồ. Lý Huyền không tìm được vui mừng:

- Pháp bảo của cô hay thật, tên là gì vậy?

- Hồn Thiên lăng - Long Vi đáp.

Ồ? Nghe có vẻ là một cái tên rất kêu. Lý Huyền cảm thấy hơi quen, nhưng bứt đầu bứt tóc mà cũng không nghĩ ra rốt cục là nghe thấy ở đâu, gã lại tán tụng:

- Có pháp bảo hay ho như thế này, đỡ được bao nhiêu công sức.

Long Vi nói:

- Vẫn còn kém xa Trục Nhật Húc Quang chu của Tà ca ca. Hồn Thiên lăng chỉ bay được là là, Tà ca ca nói khi nào ta đạt được công phu nhất định, đạt đủ mười hai tầng thì mới có thể dùng Hồn Thiên lăng để bay thật cao. Nhưng Trục Nhật Húc Quang chu thì khác, bất cứ ai cũng có thể tùy ý điều khiển nó bay cao hơn chín tầng trời.

Tà Vân Thạch?

Không hiểu sao, khi nắm tay Long Vi bay lượn trong Thái Nguyên tiên cảnh, nghe đến cái tên này, lòng Lý Huyền bỗng trào lên chưa xót. Gã lặng thinh, Long Vi thì không nhận ra thái độ khác lạ của Lý Huyền, cao hứng bảo:

- Hôm qua chúng ta cưỡi Trục Nhật Húc Quang chu xuống đáy Đông Hải, du hành biển sâu, xem những con cá đom đóm. Bọn cá con đó rất hay, thân hình nhấp nha nhấp nháy, giống hệt lửa nển. Tà ca ca nói lần sau sinh nhật ta, sẽ đưa ta đến đấy, bốn bề là cá đom đóm, những đốm lấp lánh bao bọc quanh ta, giống như ở trên trời...

Hôm qua, Lý Huyền đâu khó nghĩ, hôm qua mình bị hãm thân trong xích trời, bán sống bán chết giao đấu với Tâm ma và Vân Hải tuyệt thận.

Long Vi nói:

- Tháng trước ta và Tạ ca ca cười Trục Nhật Húc Quang chu xuống đất sâu vạn trượng, ở đó cũng rất vui, có rất nhiều sinh vật kì dị, thân mình cũng toả sáng, đủ mọi màu sắc. Chúng rất hiền lành, ta rời thuyền ra chơi với chúng, vui ới là vui! Ta muốn mang một con về, nhưng Tạ ca ca bảo chúng tên là cả mờ, đưa lên tới mặt đất, chúng không chịu được ánh sáng mạnh, sẽ mù chết ngay, ta đành tạm biệt chúng, hẹn lần sau lại đến thăm.

Tháng trước? Tháng trước mình và Thạch Tử Ngưng khổ chiến với Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên ở sa mạc hồng hoang, xả thân quên chết, suýt chút nữa là mất mạng trong hẻm núi máu ở ốc đảo rồi.

Có điều, cả hai lần này, ta đều trông thấy hình bóng của nàng trong luân hồi. Còn trong hiện thực, nàng lại thân mật, hóm hớ với người đàn ông khác.

Ồi, lẽ nào sau luân hồi, tất cả mọi lời thề nguyện đều hoá thành gió, thành bụi?

Nhưng Lý Huyền không thể nào quên được đôi mắt lạng lẹ của Thừa Hương trong Yêu hồ, không thể nào quên được cảm giác khiếp hãi khi chém đao trúng nàng, cũng không thể nào quên được lúc đó nàng còn găng nở nụ cười để an ủi gã. Đây không phải là cổ tích, là truyền thuyết mà thực sự đã từng xảy ra. Tuy là xảy ra với Định Viễn hầu, nhưng đã khắc sâu trong tim Lý Huyền, bất kể xối bao nhiêu nước mắt cũng không sạch đi được.

Vẻ mặt vui sướng của Long Vi bỗng nhuốm chút ảm đạm:

- Không hiểu vì sao, khi ta trông thấy bọn cả đom đóm và cả mờ, ta luôn cảm thấy trong lòng có một mối bi thương, tựa hồ đã gặp chúng tự kiếp nào... mà người cùng ta đến chơi với chúng, lại không phải Tạ ca ca...

Lý Huyền giật thót, người đó, là ai? Long Vi ngoảnh mặt lại, hằm hằm nhìn gã:

- Đêm qua ta nằm mơ, lại mơ thấy người cùng ta đi xem đàn cá chính là người. Nói mau, người đã thi triển tà thuật gì với ta vậy?

Lý Huyền ngạc nhiên, vì sao Long Vi lại mơ thấy mình?

Long Vi hằm hằm tiếp:

- Mấy hôm nay, không hiểu sao hễ thiếp đi là ta mơ thấy người, lại còn mơ thấy người cầm cái thần lôi gì đó ném lung tung, buồn nôn chết đi được! Nhất định người đã dùng tà thuật gì để ám ta, phải không? Khiến ta ở bên Tạ ca ca mà cứ lơ lơ dang dang, khiến Tạ ca ca bức mình bỏ đi.

Long Vi nhàn miện ra, chực khóc. Lý Huyền cười bảo:

- Tử Cực lão nhân bảo ta rằng, Tạ Vân Thạch xin nghỉ phép, không phải là bức mình với cô đâu. Cô không cần lo.

Phải rồi, điều đáng lo là vì sao nàng lại mơ thấy ta kia? Lê nào nàng cũng đã cảm nhận được luân hồi của cả hai là gắn bó với nhau?

Lý Huyền bất giác ngẩng mặt, nhìn thật sâu vào mắt Long Vi. Chạm phải ánh mắt gã, Long Vi bất giác rùng mình. Đó là ánh mắt khoá chặt lớp lớp luân hồi, dồn nén tình nghĩa kiếp trước và kiếp này vào nhau. Đó là sự ràng buộc mà kiếp trước không hối hận, kiếp này vẫn luyến lưu.

Long Vi bất giác bị hút chặt ánh nhìn.

Bình một tiếng, Lý Huyền bị Long Vi đá văng từ Hồn Thiên lẳng xuống. Long Vi thè lưỡi, lòng vẫn bàng hoàng:

- Trong mơ người cũng dùng chính ánh mắt đáng sợ này để nhìn ta, khiến ta nổi hết gai ốc lên. Ồ, người ngã đâu rồi?

Lý Huyền ngã vào giữa một cây đại thụ chót vót, rồi thành linh biến mất.

Đây là một thế giới thật lạ lùng, những dãy núi hiểm trở chót vót chọc thẳng lên trời, chen chúc bên nhau, giữa chúng mọc lên một hàng cây khổng lồ cao đến mấy chục trượng. Hàng cây đó ken sát vào nhau, tán lá đâm nhánh đan xen, cành cây đều vươn thẳng đờ. Núi và cây nối tiếp, xanh thẫm gần thành đen, hệt như đồ ập ra trên mặt đất. Lý Huyền ngã xuống rồi, đáng lẽ còn mắc trên cành cây, nhưng Long Vi trở Hồn Thiên lẳng đi tìm kiếm mấy lượt, vẫn không thấy bóng dáng gã đâu cả.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 16: MI Thanh Mặt Ngọc Tựa Hoa Đào

Long Vi đâm lo, giọng đã nghẹn ngào:

L

- Người ở đâu đấy? Mau ra đây! Bị quái vật ăn thịt rồi ư? Bị yêu quái nuốt mất rồi ư? Bị nhện khổng lồ tiêm mềm người rồi ư? Bị chuột tinh cướp về làm vợ rồi ư?

Nói đến câu cuối cùng, Long Vi cười phá lên, đúng lúc ấy thì nghe Lý Huyền hậm hực đáp:

- Cô không thể nhìn nhận theo hướng nào hay ho hơn à?

Long Vi vội dừng dải lụa lại, nhưng vẫn không trông thấy gì. Cô hỏi:

- Người... là người hay là ma? Người ở đâu?

- Ta ở đây này! - Lý Huyền bực bội đáp.

Long Vi dỗi mắt nhìn kỹ, bây giờ mới định hướng được là giọng Lý Huyền phát ra trên một cây to, nhưng cây to không có ai cả. Chẳng lẽ... chẳng lẽ Lý Huyền đã bị đạp vào một thế giới khác rồi ư? Ý nghĩ ấy khiến Long Vi hoảng sợ. Giọng Lý Huyền lại vang lên:

- Còn không mau cứu ta ra? Chỗ này dính nhớp nháp, khó chịu lắm.

Một chiếc lá trên cây đang găng giăng ra. Long Vi nhìn kỹ thì thấy đâu phải là lá, mà là một con côn trùng xanh lè, to tướng, loáng thoáng có hình Lý Huyền bị bọc bên trong, đang giãy giụa. Ồ? Gã trốn vào đây từ lúc nào? Long Vi điều khiển Hồn Thiên lẳng bay đến chỗ con trùng xanh, ngồi xổm xuống nhìn thật kỹ. Con trùng xanh này do những nhánh xanh kết thành, mắt đan rất dày, cuốn Lý Huyền rất chặt. Cũng may nó gần như trong suốt, còn trông thấy được hình dáng Lý Huyền. Chỉ có điều hai tay hai chân Lý Huyền đã bị những sợi mảnh xanh cuốn chặt, không tài nào nhúc nhích được. Thấy Long Vi vẫn hiếu kỳ xem mình, Lý Huyền gào lên:

- Mau cứu ta ra!

Long Vi đưa tay giật sợi mảnh. Nhưng sợi rất dai, cô rút mấy lần liền mà nó vẫn không suy suyển. Đột nhiên, giữa rừng bùng lên mấy đốm sáng xanh lá. Đó là sáu con mắt, xanh lè như đèn, ba mắt bên trái, ba mắt bên phải, tạo hình như một cặp lông mày nhú, chiếu xuống từ đỉnh đầu hai người. Đằng sau mấy con mắt là một tấm thân khổng lồ lông lá.

Long Vi ré lên một tiếng, bay vút ra xa.

Con vật mắt xanh ngửa lên ngó Long Vi một lúc, rồi chậm chạp cúi đầu xuống nhìn Lý Huyền. Nhìn con quái ở khoảng cách gần thế này, Lý Huyền càng cảm thấy kinh hồn táng đờm. Con quái vật này trông nhang nhác con nhện, chỉ khác ở kích cỡ khổng lồ, toàn thân phủ đầy một thứ lông xanh cứng dài hơn một thước, thật đáng sợ và kinh khủng. Mồm nó liên tục nhả ra những sợi mảnh, khiến cái màng bọc Lý Huyền càng lúc càng chặt, sợi mảnh dài mãi ra, dần dần cả cái cây cũng giăng kín những sợi tơ nhện nhốt nhất.

Con nhện chậm chạp di chuyển về phía Lý Huyền, cái mồm bè bè chìa ra sáu cái ngà nhọn hoắt to tướng, liên tục mở ra rồi ngậm lại, ngậm lại rồi mở ra.

Lý Huyền sợ đến vỡ tim, thét lớn:

- Cứu ta! Cứu ta với!

Nữ nhi thì sợ nhất là những con côn trùng lông lá kiểu này, huống hồ lại là một con quá đổi kèn càng, quá đổi hung ác. Nếu không phải có Hồn Thiên lăng, chắc chân Long Vi đã mềm nhũn ra, ngã nhào xuống, bị một con nhện khác biến thành một con sâu nữa rồi. Nghe Lý Huyền la gào thảm thiết Long Vi cũng hơi sợ hãi, gắng trấn tĩnh trái tim đang kinh hoàng của mình, nói:

- Được, để ta cứu người!

Đột nhiên, khí xanh nghìn nghịt từ cái cây bên dưới bùng lên. Long Vi sợ đến tái cả mặt, đó không phải là khí xanh, mà là một màng tơ dày cộp. Trên mỗi một cây đều có tơ xanh bung ra, ánh sáng lập lòe, nhìn kỹ là sáu đốm sáng xanh lè. Cũng tức là, trên mỗi cây to có một con nhện.

Long Vi vội vàng dừng Hồn Thiên lăng lại, suýt chút nữa là oà khóc. Đàn nhện nhung nhúc cùng ngửa mặt nhìn cô, mắt chúng lò dò, tà ác, khiến Long Vi hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, cuối cùng không chịu nổi, cô đành bật khóc:

- Ta... ta không dám đâu...

Lý Huyền la to:

- Cô còn không ra tay là ta chết đây này!

Lý Huyền nói chẳng sai, con nhện đã bò đến sát mình gã, sáu con mắt thô lỗ gần như dí sát vào đầu gã, lạnh lùng quan sát. Lý Huyền hầu như mất hết cả dũng khí chống cự, lăm lăm bảo:

- Ta sắp chết rồi... Ta sắp chết rồi...

Long Vi vừa khóc lóc vừa lao xuống, muôn vàn sợi tơ chi chít tua lên, chụp luôn lấy cô. Hồn Thiên lảng đột ngột toả ra một vầng chớp hồng phân, bảo vệ Long Vi. Nhưng to xanh chứa một sức mạnh ghê hồn, đẩy bật Long Vi ra.

Lý Huyền mếu máo nhìn Long Vi lại một lần nữa gắng gỏi lao xuống, lòng bỗng cảm thấy được an ủi phần nào.

Sống chết cũng chẳng còn quan trọng, phải vậy không?

Gã lẩm bẩm:

- Chỉ tiếc, điều ta nợ nàng, không trả nổi nữa...

Tiếng than khiến Long Vi giật bắn. Khuôn mặt cô bỗng thoáng nét mừng rỡ, cô gọi:

- Người còn nhớ cây trâm người trấn lột của ta không?

Lý Huyền cúi:

- Trấn đâu mà trấn? Là cô đền bù cho ta mà!

Long Vi nói:

- Đeo nó lên, đeo nó lên là người được cứu.

Ồ? Lại có chuyện ấy nữa sao? Lý Huyền gắng sức rút tay ra, khổ nỗi tay gã bị tơ nhện chằng chặt rồi, không nhúc nhích nổi. Gã la to:

- Định Viễn đao, cứu ta mau!

Định Viễn đao trên mình gã bỗng rền lên một tràng, ánh đao nháng hiện, chém đứt một vệt nhỏ trên màng tơ. Vệt đứt nhỏ này, chỉ trong tích tắc đã được lấp đầy, nhưng cũng trong tích tắc ấy, Lý Huyền đã kịp rút cây trâm,

cài lên đầu. Con quái vật mắt xanh hết kiên nhẫn, hùng hổ táp luôn cái đầu của gã.

Lý Huyền gào to, nhắm nghiền mắt, thậm chí còn tưởng tượng là đầu mình bị nhai nhồm nhoàm thì sẽ phát ra âm thanh gì. Là “rộp” hay là “choang”?

Nhưng thay vào đó, Lý Huyền nghe tiếng rít đau đớn của con nhện, màng tơ xanh trên mình bỗng nhiên rút sạch đi. Gã ngạc nhiên mở mắt nhìn, thì thấy một luồng sáng rực rỡ từ trên đầu mình toả xuống, viên ngọc vỡ nát với ánh sáng dịu dịu kết thành một vòng xuyên bảo vệ toàn thân gã.

Lý Huyền ngẩng đầu thì thấy một con phượng ngọc vừa hót vừa bay vòng vòng trên đỉnh đầu mình. Gã nhận ra con phượng ấy rồi, chính là hình vẽ trên chiếc trâm vàng. Làm sao, làm sao nó lại biến thành thật được?

Gã từ từ đứng dậy, con phượng giang đôi cánh, dẫn gã bay vào không trung. Nhện kinh sợ lùi lại, cứ như thế ánh sáng trên mình Lý Huyền sẽ khiến nó bị thương nặng vậy.

Lý Huyền nhìn lại thân thể mình, thì hoàn toàn nguyên vẹn, không bị thương chỗ nào.

Không ngờ chiếc trâm này lại là một báu vật! Tại sao không nói sớm!

Long Vi cười bảo:

- Suýt nữa ta quên, linh hồn của Tham Hợp ngọc phượng đang trú ngụ trong chiếc trâm vàng này, nếu cài trâm vào tóc, thì ngọc phượng sẽ hiển linh, hoá thành mũ phượng, bảo vệ toàn thân người đội nó, không tà vật nào xâm nhiễm được.

Không tà vật nào xâm nhiễm được? Lý Huyền hỏi:

- Thế có thể chặn được Vân Hải tuyết thận không? Có chặn được Tâm ma không?

Long Vi đáp:

- Ngay cả đấng chí tôn của Tuyết vực như Tuyết Ẩn thượng nhân cũng không thể dễ dàng đột phá vòng hào quang mũ phượng do Tham Hợp ngọc phượng biến hoá ra.

Lợi hại vậy sao? Lý Huyền cảm thấy mình lỗ to, sớm biết trên người có một vật quý như vậy thì việc gì phải chịu để Vân Hải tuyết thận và Tâm ma tra tấn. Trong xích trời, gã cứ cài trâm vàng lên đầu, thế là vô địch. Gã tưởng tượng ra bộ dạng bất lực của Tâm Ma, càng tưởng tượng càng ấm ức, không nhìn được vẻ mặt ấy của Tâm ma thật là tổn thất biết bao!

Gã bỗng nghĩ ra một cách giải toả, liền sai Tham Hợp ngọc phượng bay lên, chờ gã tới chỗ con nhện. Lý Huyền lại gãn, nhện vội vàng giật lùi. Lý Huyền lại gãn thêm, nhện không còn đường lui, đành cuộn tròn mình lại, găng co rút thật nhỏ, run lên cầm cập. Lý Huyền lại gãn nữa, nhện bỗng ọe ra một sợi tơ, tự biến bản thân thành một con sâu nhỏ xíu.

Lý Huyền cười ha hả, sàng khoái vô cùng.

Long Vi nhìn gã, nét mặt có phần khác lạ. Lý Huyền hỏi:

- Cô nhìn cái gì?

Long Vi:

- Trông... bộ dạng người đội cái mũ phượng... thật là biến thái!

Á? Lý Huyền cuống quýt giật cái mũ xuống. Vừa giật xuống, chiếc mũ lập tức biến trở lại thành trâm vàng, còn Tham Hợp ngọc phượng đang bay lượn trên đầu gã thì hét lên một tiếng rồi tan biến giữa không trung.

Long Vi chìa tay ra:

- Trả trâm cho ta!

Một vật báu tuyệt vời như vậy, làm gì có chuyện trả lại? Lý Huyền vội vàng cất vào ngực áo:

- Có thể ký thêm một giấy nợ mười vạn lượng vàng nữa, chứ đừng hòng đòi lại trâm vàng.

Có được trâm vàng, biểi đâu ngay cả Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự cũng chưa chắc làm gì được mình, mới nghĩ mà lòng đã sướng phát điên! Tuy không biết từ sớm, mất đi một cơ hội phô diễn uy phong, nhưng chỉ cần còn cơ hội, thì cũng không phải là muộn.

Vui quá, Lý Huyền vui quá!

Long Vi thở dài:

- Người không đưa cho ta cũng chẳng để làm gì, Tham Hợp ngọc phượng cũng như Ngũ Nhạc thần kiếm ấy, chỉ dùng được một lần thôi.

Chỉ dùng được một lần? Lý Huyền suýt nữa thì ngã nhào xuống đất.

Long Vi gật đầu:

- Dùng xong, thì phải mời Lan tỷ tỷ đến thi triển Phượng Nghi thuật mới có thể bắt Tham Hợp ngọc phượng trở vào trong trâm.

Lý Huyền hỏi:

- Lan tỷ tỷ là ai?

- Lan tỷ tỷ là Lan tỷ tỷ chứ là ai - Long Vi đáp - Mau đưa cây trâm cho ta!

- Không được! - Lý Huyền nói - Lần sau ta cùng cô đi tìm Lan tỷ tỷ. Cô báo cô ta lập tức thi triển Phượng Nghi thuật, thi triển xong lại trao cho ta. Tức chết đi được mất, nếu ta biết trâm vàng chỉ làm phép một lần. đánh chết ta cũng không dùng nó để đối phó với con yêu quái thô kệch này.

Lý Huyền càng nghi càng hận, xách Định Viễn đao lên, định chém tan xác con nhện, nhưng không có Tham Hợp ngọc phượng chống lưng, gã không khiến con quái đó sợ được nữa. Muôn vàn đôi mắt đục lờ tà ác lại ánh lên từ cây to, nhìn trừng trừng vào Lý Huyền. Lý Huyền gắng lấy lại dũng khí, cuối cùng đành giậm chân:

- Đi thôi, quan trọng là đi tìm vật báu mà!

Hồn Thiên lăng bay lên, hai người vượt qua cánh rừng mênh mông đáng sợ, bay về phía ngôi nhà nhỏ được chỉ dẫn trong bản đồ.

Trước mắt núi non lồm chồm, nhọn như nanh sói, chọc thẳng lên trời, trông vô cùng hiểm trở. Lý Huyền cảm thấy đôi phần bất an, bèn kéo Long Vi, hỏi:

- Cô còn bảo bột gì khác không?

Long Vi ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Khi ta nhập trường, Lan tỷ tỷ nói học viện này rất nguy hiểm, nên cho ta ba mươi sáu bảo bối.

Lý Huyền cả mừng:

- Đâu rồi? Lấy ra đây đi!

Long Vi nói:

- Để cả ở ký túc. Mang theo hiện chỉ có dải lụa đỏ này thôi.

Mặt Lý Huyền chảy dài ra.

Long Vi không để ý, lại nói:

- Ta và Tạ ca ca hay ra ngoài chơi lắm, đi những chỗ còn hung hiểm hơn nơi đây nhiều, chẳng phải là vẫn bình an vô sự đây sao?

Lý Huyền méo mặt, có Tạ Vân Thạch ở bên, ma mọi khiếp sợ, đương nhiên không dám làm bậy rồi. Nhưng bây giờ chỉ có hai người, ma quỷ có khi lại thêm rõ nước dãi ra ấy chứ!

Gã kéo Long Vi lại, trịnh trọng bảo:

- Lát nữa nếu xảy ra chuyện gì không ổn, cô lập tức điều khiển Hồn Thiên lãng bay ra khỏi Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh, nhanh chừng nào hay chừng ấy, nhớ chưa?

Long Vi chớp chớp đôi mắt to trong veo:

- Thế còn người?

Lý Huyền cười đáp:

- Ta phải viết một bài luận về tập tính của yêu quái, Tử Cực lão nhân giao đây, vì thế phải sống cùng yêu quái một thời gian. Nếu cô trông thấy ta bị yêu quái bắt hay làm sao, đấy đều là ta già vờ, ta vì muốn viết luận nên mới đánh lừa yêu quái mà thôi. Ta bảo cô chạy, thì cô hãy chạy cho mau, nhất định đừng ngoái đầu lại, cứ bay thẳng ra khỏi đỉnh, đi tìm Tạ ca ca để tránh cho yêu quái nghi ngờ, biết chưa?

Long Vi chớp chớp mắt:

-Ồ, thế việc tìm báu vật thì sao?

Lý Huyền cười đáp:

- Nếu lần này chúng ta thất bại, thì cô mau mau đi tìm Tạ Vân Thạch, cùng huynh ấy tiếp tục tìm báu vật, đợi ta viết xong bài luận rồi đến gặp hai người.

Long Vi gật đầu:

- Ồ, ra là vậy. Thế thì người nhớ là người nợ ta thêm một lần nữa đấy.

Lý Huyền gật đầu. Phải, ta nợ nàng, nợ đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không trả hồi.

Hai người quân mình vào Hồn Thiên lăng, di chuyển tới chỗ núi san sát nhất. Cũng may, bản đồ chỉ dẫn rằng, vượt qua mấy ngọn núi này là sẽ đến nơi tìm kho báu, ngôi nhà ma đó tọa lạc chính giữa dãy núi này.

Lý Huyền chăm chú nhìn bản đồ, bỗng cau mày. Gã nhận ra, trong khối lập thể của bản đồ, dãy núi xếp thành một hình bát quái khổng lồ bao quanh đích đến thần bí của họ. Đó có phải là

trận pháp lập ra để vây hãm một lực lượng ghê gớm nào đó không?

Lực lượng ấy rốt cục là thiện hay là ác?

Lý Huyền thấy lòng gờn gợn một nỗi bất an. Hồn Thiên lăng bay nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã xuyên qua trùng trùng núi non, đến được điểm cuối cùng đã đánh dấu trên bản đồ. Đây là một sơn cốc rộng rãi, một bình nguyên bằng phẳng, trải ra chính giữa dãy núi. Sơn cốc tuy lớn, nhưng bọn họ đang ở trên không trung, có thể trông thấy bốn hướng chạy về những đâu.

Con đường nhỏ phát sáng trên bản đồ, đến đây là hết.

Nhưng không có nhà ma.

Bình nguyên ngút ngát một màu xanh tươi, mọc toàn những mầm non tí xiu, không có loại thảo mộc nào cao quá một thước cả.

Và hoàn toàn không có một căn nhà nào. Ngoài mầm xanh, trên bình nguyên không còn vật gì khác.

Lý Huyền và Long Vi ngó người, làm sao lại như thế được?

Lẽ nào, truyền thuyết thứ hai trong Ma Vân thư viện đã bị ai đó phá giải rồi? Có được sức mạnh của Tam đại truyền thuyết là có thể đánh bại Thạch Tinh Ngự, bảo vệ được Ma Vân thư viện, thậm chí giữ gìn được cả thiên hạ, nhưng nếu không lấy được thì sao?

Lòng Lý Huyền dần dần trĩu nặng.

Long Vi nhàn miệng, khuôn mặt không vui chút nào. Hiển nhiên kết quả cuối cùng của tấm bản đồ thành ra thế này khiến cô hết sức cụt hứng.

Trông vẻ mặt cô, Lý Huyền bỗng đau nhói cả lòng. Cùng lúc, gã mang máng cảm thấy một vẻ gì rất quen thuộc, tựa hồ gã đã từng đến nơi này rồi. Gã suy nghĩ rất lung, cố gắng tìm hiểu xem tại sao lại có cảm giác ấy.

Cuối cùng gã nhớ ra, trong một bài giảng của Tử Cực lão nhân, vòng luân hồi mà gã bị giam trông rất giống cảnh quan ở đây. Lý Huyền bèn báo Long Vi:

- Chúng ta xuống đi!

Long Vi đầu môi, vùng vằng điều khiển Hồn Thiên lắng đáp xuống đất, Lý Huyền ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn mặt đất. Gã ấn ngón tay xuống đất, nhận thấy bề mặt rất cứng. Lý Huyền cẩn thận gạt đi lớp rêu xanh, để lộ một mặt phẳng như bằng đá.

Lý Huyền cào một hồi, một mảng rêu xanh bị tróc đi, để lộ ra mặt đất. Một rãnh nông cũng lộ ra. Lý Huyền cẩn thận làm vệ sinh rãnh đó, nhổ hết rêu trong lòng rãnh lên, không để ý gì đến các chỗ khác nữa.

Long Vi vốn dĩ không vui vẻ, bỗng thấy Lý Huyền làm một việc kỳ cục vô vị như vậy, bất giác lại nảy hứng thú, ngồi xuống theo:

- Người làm gì vậy?

Lý Huyền gãi đầu:

- Cô có nhận ra cái rãnh này là một loại hoa văn rất đặc biệt không?

Nghe vậy, Long Vi bỗng sáng mắt lên. Quả thực, mặt đất bằng đá cực kỳ cứng rắn, mà cái rãnh này thì nông, không có vẻ do tự nhiên tạo nên. Các góc và cạnh trong rãnh rất sắc nét, tựa như do tay người đục thành.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ bí mật của truyền thuyết thứ hai ẩn trong đường vân này sao?

Long Vi cao hứng hẳn lên, cùng Lý Huyền ra sức nhổ rêu cỏ, cuối cùng, mất hơn một canh giờ, cả hai đã làm sạch được cả rãnh.

Lý Huyền nói:

- Được rồi, chúng ta bay lên chỗ cao nhìn xuống xem rốt cục nó có hình gì.

Hồn Thiên lăng đưa hai người từ từ bay lên, hình dáng mặt đất từ từ rõ rệt dưới mắt họ.

Long Vi bỗng ồ một tiếng:

- Đây... là hoa văn gì?

Cái rãnh giống như một sợi dây rất to. đan ngang dọc trên mặt đất, chia mặt đất thành lũng ô hình ngũ giác, ô nào ô nấy ken sát với nhau. Đó không phải là văn tự hay phù chú, Long Vi hoàn toàn không hiểu ở đây chứa đựng bí mật gì.

Lý Huyền mỉm cười, cảnh tượng này giống hệt cảnh gã đã gặp trong luân hồi. Điểm khác là, trong cảnh luân hồi mênh mông không có một ai, gã mất cả một ngày trời mới bò được đến đỉnh núi mà nhìn xuống toàn cục. Gã khẳng định chắc chắn, bí mật của truyền thuyết thứ hai cũng như đường ra của luân hồi đang ẩn chứa trong hoa văn này đây. Gã hỏi to:

- Cô chưa nhận ra ư? Đây là hoa văn trên mai rùa.

Long Vi thắc mắc:

- Hoa văn trên mai rùa ư?

Cô chăm chú nhìn kỹ, nhớ lại vật trang sức đời mình mà mình đã dùng, các hoa văn trên mai rùa quả đúng là những hình ngũ giác ghép sát vào nhau thế này, cô đếm: “Một, hai, ba...” Tổng cộng có mười ba miếng hình ngũ giác cân đối. Long Vi kinh ngạc hỏi:

- Đúng là một cái mai rùa lớn, sao người biết thế?

Làm sao ta biết ư? Lý Huyền cười khố, nếu không phải hứng chịu những bài học phi nhân tính của Tử Cực lão nhân, làm sao chỉ trong một vài chớp mắt ta nhìn ra được bí mật này? Gã thở dài:

- Đừng nhắc đến chuyện cũ đau thương của ta nữa, có thể khẳng định, bản đồ không sai, vật báu chúng ta muốn tìm chắc chắn là nằm trong bụng con rùa này thôi.

Long Vi ngạc nhiên hỏi:

- Ý người là đây là một con rùa thật, rùa sống ấy à?

Đúng là cô phải ngạc nhiên, vì mai con rùa này quá to, chu vi phải tới vài dặm, họ bay lên không trung mới có thể nhìn thấy toàn bộ thân mình nó. Nếu đúng là một con rùa thì khổng lồ tới ngần nào. Lý Huyền gãi đầu:

- Có lẽ gọi nó là rùa không thoà đáng lắm đâu, nên gọi nó là ngao, một loại ba ba khổng lồ. Trong sách viết: muốn câu thần ngao thì phải dùng trâu nước Ngô làm mồi. Mồi câu mà phải dùng trâu thì đủ biết là ngao to đến mức nào rồi đấy. Điểm cuối trên bản đồ chính là ở đây rồi, mà ở đây chỉ có con thần ngao khổng lồ này thôi, chỉ quý mới tin nó không đáng gì đến báu vật.

Long Vi vui vẻ đến nỗi gương mặt hồng hào hằn lên:

- Thế thì chúng ta xuống mau, đánh thức con ngao dậy bảo nó giao báu vật ra.

Đánh thức con ngao? Chưa chắc... chưa chắc đơn giản thế đâu.

Trong vòng luân hồi, khi Lý Huyền nhìn ra bí mật xong thì coi như qua phần kiểm tra bài học, không bao giờ phải nghiên cứu sâu hơn. Bây giờ nghĩ lại, muốn đánh thức một con thần ngao với bộ mai khủng khiếp thế này thì quả thực là một việc rất khó.

Nếu có thể huy động được sức mạnh của Định Viễn hầu, chém một nhát đao xuống, có khi chém vỡ được mai con vật này, nó không muốn tính cũng không được.

Nhưng... Lý Huyền không biết cách huy động.

Nếu trâm ngọc còn dùng được, gọi con phượng hùng mạnh kia ra, chắc chắn là đánh thức được thần ngao.

Nhưng... ngọc phượng đã dùng để đối phó với con quái vật tép riu lúc trước rồi. Sau khi nếm thử bản lĩnh của những đại ma đầu như Tuyết Ẩn, Tâm ma, Tứ Cực long thần... Lý Huyền thực không coi con nhện vào đâu... Tuy nhiên, chính con quái vật vớ vẩn ấy gã cũng không đối phó nổi.

Làm thế nào đây?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 17: Sóng Bạc Tiếp Núi Đến Bồng Lai

ong Vi chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên nói:

- Ta có cách rồi!

Lý Huyền mừng rỡ:

- Nói mau nói mau!

Long Vi nói:

- Người là nô lệ của ta, người phải lo việc đánh thức nó.

Lý Huyền xịu mặt:

- Cách của cô đây hả?

- Chúng ta cũng đến câu thần ngao, được không? - Long Vi nói - Người đem thân làm mồi, nhất định thần ngao sẽ thích ăn lắm.

Lý Huyền cả kinh:

- Không được!

Long Vi bữu môi:

- Tại sao không được? Ngày xưa Nhậm công tử ra Đông Hải lấy trâu làm mồi câu đại ngao, giai thoại lưu truyền muôn đời. Ngày nay Long tiểu thư ta vào Thái Hạo định lấy người làm mồi câu, chắc cũng lưu danh sử xanh đấy, người cống hiến một lần đi!

Lý Huyền kiên quyết:

- Không cống hiến!

Long Vi cười nói:

- Ta sẽ cẩn thận, không để thần ngao ăn người đâu, nếu đem quay cho mùi thơm toả ngào ngạt, có khi thần ngao đã lập tức tỉnh dậy rồi.

Gợi ý này khiến Lý Huyền váng đầu. Long Vi nói:

- Sớm biết người không chịu nhận lời mà, nên ta đã đem cái này tới.

Cô mở túi áo, bỗng một vầng sáng lục nhá lên, mặt đất hiện ra một con đom đóm xanh cực lớn. Lý Huyền ngạc nhiên:

- Cô bắt được con nhện lúc nào vậy?

Long Vi cười nói:

- Ta cảm thấy nó rất hay, bèn nhân lúc người dùng mũ phượng để khống chế nó, ta đã nhặt cho vào túi bảo bối. Nhân đây nói lại lần nữa, trông bộ dạng người đội mũ phượng như đàn bà thực sự xấu xí lắm.

Nói đoạn, cô phá lên cười ha hả. Lý Huyền càng thêm ai oán... Long Vi cười một lúc, rồi lục túi bảo bối lấy một viên đan dược màu đỏ:

- Người đứng dịch ra!

Lý Huyền nói:

- Việc nguy hiểm cứ để ta - Đoạn gã giằng lấy viên đan dược.

Long Vi hoảng hồn: “Đừng!”

“Đoàng!” Cùng một tiếng nổ lớn, một ngọn lửa mạnh bùng lên từ tay Lý Huyền, vọt lên đến hơn ba trượng, cháy rừng rực ghê hồn. Lý Huyền kêu lên, mang ngọn lửa chạy nháo nhào. Lửa phun ngàn ngút, rêu xanh bốc cháy... đom đóm bốc cháy... lớp đá trên mặt đất cũng bốc cháy...

Long Vi cả kinh, vội vàng lấy ra một viên đan dược màu xanh, bảo:

- Đừng động đây!

Lý Huyền cắn răng nén đau đứng lại, Long Vi phát tay, viên đan dược hoá thành một luồng hàn khí rân rân phủ xuống Lý Huyền. Đùng một tiếng, luồng hàn khí hoá thành tia chớp loảng ngoảng nổ bung trên đầu, mưa trút xuống như thác đổ, khiến gã ướt như chuột lột.

Lửa tắt.

Đầu Lý Huyền bị đốt cháy thành một cái tổ quạ cháy xém, mình mẩy thì bị đốt xám đen, còn ngún khói, đúng là lòi thối lếch thếch thảm hại vô cùng.

Long Vi vội vã chạy lại, trách cứ:

- Sao ngươi vụng về thế? Nguyên Thiên hoá lòi mà cũng dám tự tiện cầm lấy ư? Hoả lòi mà chạm phải hơi người là lập tức phát nổ đây.

Lý Huyền ảm ức:

- Tại sao cô cầm không việc gì?

Long Vi nói:

- Bởi vì ta đeo găng tay làm bằng tơ tằm lạnh.

Lý Huyền túm lấy tay Long Vi, quá nhiên trên đôi tay trắng muốt đáng yêu nòn nà mềm mại của cô có xỏ một lớp khí mây nhàn nhạt. Đây là thứ tơ tằm lạnh nước không thấm, lửa không cháy, đao kiếm không đâm thủng đấy ư?

Đúng lúc đó, một tiếng rít ai oán vang lên, đất dưới chân hai người rung rung chuyển, khiến họ loạng choạng. Lý Huyền ôm choàng lấy Long Vi, đẩy cô ra sau lưng mình. Long Vi trở ngón tay, Hồn Thiên lẳng phụt ra một luồng sáng đỏ dịu mắt, bọc hai người lại từ từ bay lên.

Hồn Thiên lẳng quả là một vật báu hiếm thấy, lớp sáng đỏ vừa đùn lên, đám đá đăm gỗ vụn đều bị cản lại bên ngoài, không bắn vào họ được. Nhưng màn rung chuyển long trời lở đất nọ khiến hai người chóng mặt hoa mắt, nhất thời không biết là đã xảy ra tai hoạ gì nữa. Hồn Thiên lẳng cảm nhận được nguy hiểm, nên liên tục bay lên cao, khi vượt hẳn trên những ngọn núi thì mới từ từ dừng lại. Mây trắng vốn quanh hai người, họ ngó xuống, chỉ thấy bình nguyên dưới hẻm núi đang từ từ lồi lên, bốn bề núi non theo nhau đổ sụp, vỡ vụn ra trước sự rung chuyển của mặt đất. Khí biểc mênh mang nâng mặt đất lên từng tấc, từng tấc một. Một cái đầu khổng lồ từ sâu dưới núi non nghển dậy, ánh lục dữ dội xoay quanh đáy khí biểc, xông thẳng lên trời. Khí biểc dần dần từ ảo thành thực, cảnh vật trước mắt hai người biến đổi một hồi, khí biểc đã hoá thành một đại dương mênh mông, dập dềnh trong dãy núi. Vô vàn lớp sóng lớn chỉ thích tặc tràn khắp mặt đất, những ngọn núi đang đứng lừng lững liền hoá thành những hòn đảo nhỏ, nổi giữa đại dương bao la. Toàn bộ tiên cảnh thứ tám đều hoá thành sóng vỗ dập dồn, dần dần không nhìn thấy bờ đâu nữa.

Sóng vỗ tận trời, trời nước liền nhau, Long Vi và Lý Huyền đều chưa từng được ra biển, lúc này bất giác cảm thấy tâm hồn rộng mở, vô cùng thoải mái.

Đột nhiên, sóng bỗng lên, cái đầu khổng lồ nọ nhô khỏi lớp sóng, hai luồng sáng xanh lè xuyên thấu trời xanh từ cái đầu đó phát ra, hình như là mắt của nó. Nhưng cái đầu thực sự quá to, cũng chẳng kém mấy hòn đảo nổi trong nước kia là bao.

Một giọng rền rĩ vang ra trong không gian bao la:

- Con người, vì sao lại dùng Nguyên Thiên hoá lôi để phá giấc mộng của ta?

Lý Huyền sửng sốt không thốt nên lời. Long Vi còn tương đối bình tĩnh, không đến nỗi bị con thần ngao khổng lồ này áp đảo. Một cô gái dễ thương mà không sợ quái vật ư? Cô cười hì hì:

- Người là ai?

Giọng rền vang nọ đáp:

- Ta là Nguyên Khu Trân Hải thần ngao, phục dịch Tử Cực gia gia. Khi lớn lên ta có thể thoát đi mà thăng thiên.

Lần này Long Vi phải sửng sốt, cô há hốc miệng:

- Người to thế này mà vẫn chưa lớn?

Giọng Trân Hải thần ngao có chút hài hước:

- Còn sớm lắm, phải một ngàn năm nữa ta mới được thoát xác bay lên, hoá thành Phụ Bích thần ngao, lúc ấy có thể lặn xuống lòng biển, gánh vác trọng trách đội đất. Lại một ngàn năm nữa là công quả tròn vẹn, công đội đất sẽ được tính là công tích đức, chúng ta sẽ thoát được xác phàm này, hoá thành tiên mà bay lên trời.

Long Vi ồ một tiếng:

- Lúc ấy các người lớn bằng ngần nào?

Thần ngao đáp:

- Ta nhớ lúc gặp cha mẹ ta, đầu họ to có thân hình ta đây.

Chỉ cái đầu mà to bằng cả thân hình? Lý Huyền, Long Vi cùng trố mắt, kinh ngạc nhìn nhau. Trời ơi, thế thì thân hình cha mẹ con ngao này hùng vĩ nhường nào!

Không... không nên làm méch lòng một con quái vật cỡ bự như thế! Lý Huyền suy nghĩ rất nhanh, chỉ tích tắc đã vạch ra nguyên tắc đó. Nào ngờ thần ngao khổng lồ ngoảnh lại nhìn ngay vào gã:

- Vừa rồi chính người phóng hoả đốt lưng ta đây hả?

Lý Huyền đứng ngẩn ra. Hai đốm lửa xanh lè của thần ngao chiếu thẳng vào gã. Lý Huyền biết, trước mặt một con thần ngao tu vi thâm hậu như thế, gã không cách nào nói dối được, bèn lắp bắp:

- Đó là... ta chỉ... là...

Thần ngao nói:

- Ta rất biết ơn người, ta đã ngủ vui bấy nhiều năm, mình mọc đầy râu xanh, vừa ngứa vừa khó chịu, trận lửa cháy của người khiến ta dễ chịu rất nhiều. Ta quyết định phải báo đáp đền ơn. Nói đi, các người đến đây có việc gì?

Ồ? Thì ra lại có chuyện may mắn thế ư? Lý Huyền há hốc mồm, lần này không phải là vì sợ hãi, mà vì vui mừng! Nếu con thần ngao khổng lồ chịu giúp, thì có khả năng phá giải được truyền thuyết thứ hai rồi. Gã cười hỏi:

- Người đã biết Tử Cực gia gia, chắc hẳn cũng biết Ma Vân thư viện chứ?

Thần ngao gật gật cái đầu vĩ đại. Lý Huyền tiếp:

- Người đã biết Ma vân thư viện, hẳn cũng biết Tam đại truyền thuyết chứ?

Thần ngao lại gật đầu:

- Chí ít ta cũng biết một trong ba.

Lý Huyền cười nói:

- Vậy kể cho chúng ta về truyền thuyết người biết là được.

- Ta có một người bạn - Thần ngao bảo - Bí mật này là nó kể cho ta. Ta kể cho hai người nghe, nhất quyết không được bàn tán lại với người khác nhé!

Lý Huyền cả mừng, người bạn đó có phải Tử Cực lão nhân không? Hay Quân Thiên Thương? Bất luận là ai, đều có đủ lý do để dò ra bí mật. Gã vội vàng giục:

- Nói đi, nói đi, ta nhất định không đem đặt lại với người khác đâu.

Thần ngao bắt đầu:

- Bạn ta ấy, tên là Tiểu Vân...

Lý Huyền lạnh hẳn người đi:

- Tiểu Vân? Phải chăng là Vân Hải tuyết thận?

Thần ngao cả mừng:

- Tiểu Vân đó! Người quen nó?

Đâu chỉ quen? Suýt nữa còn dần nó chết tươi rồi. Chẳng lẽ truyền thuyết mà thần ngao biết chính là xích trời? Còn thể nào nữa! Lý Huyền vẫn chưa hết hy vọng, bèn vót vát:

- Người có biết nơi người đang ở chứa đựng truyền thuyết thứ hai của Ma Vân thư viện không?

Thần ngao hoang mang lắc đầu:

- Không biết. Chỗ này có truyền thuyết thứ hai ư? Chẳng ai bảo cho ta biết cả.

Lý Huyền giơ bản đồ trong tay lên:

- Nhưng trên này nói rõ báu vật giấu ở đây mà?

- Đâu? - Thần ngao hỏi.

Lý Huyền nhào tới, trở vào bản đồ:

- Đây!

- Đâu? - Thần ngao hỏi.

Lý Huyền xích lại gần hơn tí nữa:

- Đây! Chính chỗ này đây!

Gã trở thật mạnh vào chính giữa bản đồ, thần ngao bèn giằng lấy, chăm chú xem kỹ một hồi rồi cười bảo:

- Các người bị lừa, đây không phải bản đồ kho báu.

- Không phải bản đồ kho báu? - Lý Huyền sững sờ.

Thần ngao cười nói:

- Ta có người bạn, y muốn tạo ra một loại thuyền thần có thể bay khắp cõi trời, nên xin ta cho y một mảnh mai rùa. Nên biết mai của ta quý lắm nhé, một mảnh nhỏ là có thể khiến cho thuyền thần của y bay lượn vù vù. Ta nể tình thân giữa hai bên, bèn khoét một mảnh mai nhỏ cho y. Y còn chưa an tâm, lại hỏi ta ngộ nhờ thuyền hồng thì làm sao? Ta bèn rộng rãi vẽ một tấm bản đồ, nói, nếu người cần mai của ta nữa, thì cứ theo bản đồ này mà tìm đến ta. Vì thế, tấm bản đồ này không phải là bản đồ kho báu liên quan đến Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện đâu, mà là bản đồ tìm thần rùa bay bổng.

Long Vi hỏi:

- Đây không phải là bản đồ kho báu giúp phá giải bí mật của truyền thuyết ư?

Thần ngao thở dài:

- Ta cũng rất muốn giúp các người. Người biết không, ta đã từng vì bạn bè mà lãnh dao vào hai sườn, trượng nghĩa lắm, vì thế chỗ nào ta cũng có bạn, các người cứ đi hỏi thần ngao A Âm Na, nổi tiếng lắm đấy! Các người xem này, ta không lừa các người đâu.

Sóng cuộn dập dồn, A Âm Na trời thân hình to tướng lên, quả nhiên, ở gần chỗ đuôi nó, mép mai gãy mất một miếng nhỏ. Chẳng lẽ Trục Nhật Húc Quang chu của Tà Vân Thạch là làm bằng mai của con Trân Hải thần ngao này ư? Có khả năng lắm.

Long Vi hỏi:

- Bạn người họ Tà phải không?

- Chẳng nhớ rõ nữa - A Âm Na đáp - Chuyện nhiều năm rồi. Hình như là Tạ Huyền? Hay Tạ Thạch? Ừ, Bạn ta nhiều vô kể, quà ta tặng họ cũng vô kể nhiều, nhiều đến mức ta trẻ thế này mà không kiểm đếm nổi, hầu như chẳng nhớ gì nữa!

Long Vi muốn nhức cả đầu, lẽ nào bản đồ mình mất công ăn trộm ra lại không phải là bản đồ kho báu? Cô còn muốn hỏi nữa, nhưng A Âm Na đã giơ một ngón tay lên (thật khó tưởng tượng nổi!), nhấn mạnh:

- Nhưng họ đều là những nhân vật lầy lùng cả! Kết giao với A Âm Na ta, chỉ có người lầy lùng thôi.

Lý Huyền xun xoe sán lại:

- Thế người có thể cho ta một món báu vật không?

Thần ngao chăm chăm nhìn gã, hai đốm xanh lè rực lên oai phong, tựa hồ có thể xuyên thấu cả nội tâm Lý Huyền. Nhưng Lý Huyền đâu phải loại thường? Ngoài Đối Nhân thần công, gã Còn công phu mặt dày cũng thuộc loại vô địch thiên hạ. Nhìn đôi mắt chân thành của gã, thần ngao gật mạnh đầu:

- Người đã có thành ý khẩn cầu, ta đem vật báu cuối cùng tặng người vậy.

Lý Huyền mừng rỡ, vội vàng cảm tạ. Thần ngao giơ một ngón tay lên:

- Đây là vật báu ta trân trọng bao nhiêu năm, điểm khắp mặt bạn bè chưa bao giờ biết cho ai!

Lý Huyền cả mừng.

- Của lạ trong của lạ!

Lý Huyền mừng phát điên.

- Vật thiêng trong vật thiêng!

Lý Huyền mừng phát rồ.

- Bây giờ ta truyền nó lại cho người, hy vọng người có thể dùng nó vào đường sáng, làm cho nó vinh quang rõ ràng.

Lý Huyền gật đầu thật mạnh. Thần ngao chìa tay ra, trong lòng bàn tay nó là một cục đen sì. Ánh mắt xanh lè của nó biến thành bảy sắc lung linh:

- Đây là vật báu ta dùng sức mạnh ngàn năm để ngưng tụ lại, nói nó tượng trưng cho tu vi ngàn năm của ta cũng không quá.

Lý Huyền và Long Vi thần người nhìn cục đen trong lòng bàn tay A Âm Na, liệu... liệu đây có phải lại một loại nội đan nữa không?

Mới lần đầu gặp mặt, thần ngao đã đem tặng lễ hậu thế này, quả nhiên là chỗ nào cũng có bạn bè, nghĩa trùm trời đất. Lý Huyền ghen ngào nắm lấy tay thần ngao. A Âm Na tự hào:

- Một ngàn năm nay, ta chỉ ỉa được một cục cứt này, nay ta trịnh trọng tặng nó cho người!

Cứt? Lý Huyền nhìn màu đen đen dính sang lòng bàn tay mình, đột nhiên lăn quay ra ngất lịm. Thần ngao phật ý:

- Gì? Lễ nào hần dám ghé lạnh một kẻ ưa kết giao bằng hữu? Người nên biết ta đã từng bá vai bá cổ với rất nhiều nhân vật lừng danh, nói chuyện lâm đầu ý hợp với bọn họ! Bao nhiêu nhân vật như thế, ta chỉ tặng những vật quý bình thường, chưa hề tặng đến vật báu nhường này, hần lại dám chê bai?

Sóng biển ùn ùn tràn dậy, phản ánh cơn phẫn nộ đến độ cực cùng. Long Vi vội đáp:

- Không, không phải đâu! Hắn thích vật này lắm đấy, hắn... có lẽ hắn mừng quá nên hôn mê. Người không biết đâu, hắn thường đem thứ tương tự của bản thân ra làm vũ khí, xung tưng là sắc bén nhất thiên hạ, không ai chống đối được.

Thần ngao trợn tròn mắt, nắm chặt tay Lý Huyền:

- Tri âm ơi!

Rồi con thần ngao to tướng thế, lệ tuôn ròng ròng như mưa. Bá Nha có tiếng đàn hay đến đâu, không được Từ Kỳ đến nghe cũng vô nghĩa! Thần ngao có cục cút lâu đến đâu, không được Lý Huyền đem dùng cũng vô nghĩa! Đây là một cục cút cô đơn ngàn năm, có phải vào tay Lý Huyền rồi sẽ toả ra được thứ hào quang mà nó nên hướng? Nhất định là sẽ soi rọi được cả lịch sử.

Thần ngao chấp hai tay, mắt long lanh, đầy mong đợi.

Tưởng tượng Lý Huyền oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, tay cầm cục cút của nó...

Ồ, nhất định là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Thần ngao cung kính dâng vật trong tay đến trước mặt Lý Huyền. Lý Huyền đột nhiên thét lên một tiếng, choàng tỉnh, nhảy tót ra sau lưng Long Vi.

Thần ngao:

- Cục cút này...

Lý Huyền:

- Ô, ô, hôm nay trời đẹp quá!

Thần ngao:

- Cục cứt này...

Lý Huyền:

- A, a, cảnh vật ở đây đẹp quá!

Thần ngao:

- Cục cứt này...

Lý Huyền túm lấy Long Vi:

- Ôi, hình như ta trông thấy đằng kia có gì không ổn, chúng ta lại xem đi!

Nói đoạn, gã kéo tay Long Vi chạy hộc tốc, chạy cho đến khi bỏ xa mấy dặm mới dừng chân, thở hồng hộc. Long Vi chưa từng thấy Lý Huyền hoảng hốt đến thế bao giờ, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao ngươi không nhận quà tặng của A Âm Na?

Lý Huyền nhăn mặt kêu lên:

- Nếu cô thích cô đi mà nhận, đừng lôi ta vào.

Long Vi giậm chân:

- Ngươi mà nói sớm là ngươi không thích, thì ta đã nhận rồi. Thật tức chết mất!

Lý Huyền ngạc nhiên:

- Chẳng phải cô ghét phân gio lắm hay sao, giờ lại nổi hứng thế? Cô... không định dùng nó để đối phó ta đây chứ?

Long Vi hỏi:

- Người không biết thật hay giả vờ không biết đây?

- Biết gì kia? - Lý Huyền ngạc nhiên hỏi.

Long Vi hỏi:

- Chúng ta chả đã học vẽ thú quý chim lạ trong môn Toán học đó sao? Cứt ngàn năm của Định Càn Trân Hải thần ngao chính là đất màu đỏ.

Lý Huyền trố mắt:

- Đất... màu?

- Phải - Long Vi đáp - Sóng bể dạt dào, liên tục xô vào đất ở cửa thần ngao, thiên đế bèn ban cho thần ngao một sức mạnh thần kỳ, có thể tập trung được nguyên khí ngàn năm, hoá thành đất màu, bồi đắp cho sự xói mòn của đất. Đó là bảo vật đệ nhất trên đời, có một mảnh đất màu trong tay, bất luận đất nước lửa gió đều ngăn được hết. Sao vậy, người chưa học bài bao giờ à?

Mặt Lý Huyền méo xệch, tựa như khóc, lại tựa như cười, vô cùng kỳ quái, những cơ mặt co rút vặn vẹo, gãi lăm bầm không ngừng:

- Đất màu... đất màu...

Đột nhiên, gã túm lấy Long Vi, chạy như bay về chỗ thần ngao:

- Lâu lắm rồi ta chưa gặp ai có vẻ mặt anh tuấn như người, nên bây giờ mới ổn định được tâm trạng kích động của mình. Ta đã chuẩn bị xong xuôi, đưa đất màu đây cho ta.

Thần ngao lắc đầu:

- Hết đất màu rồi.

Lý Huyền ngạc nhiên:

- Làm sao mà hết?

Sóng xanh ào ạt, thần ngao lại một lần nữa giơ phần mông của nó lên:

- Thấy người không cần, ta bèn đắp vào mai. Người xem, bộ mai hoàn chỉnh chẳng phải khiến ta anh tuấn hơn bao nhiêu ư?

Mặt Lý Huyền lại méo xệch, hối hận, tự trách, đau khổ, bi ai... và sự ai oán không tài nào gột rửa. Thần ngao nói:

- Có điều, nếu người thích, ta có thể chế tạo ngay cục khác cho người. Có lẽ người không thích loại đất màu để lâu nhạt mùi, mà thích loại nồng nàn hương vị tự nhiên cơ, phải không? Ta có thể làm người toại nguyện.

- Không cần! - Lý Huyền gào lên, nước mắt tuôn ròng ròng. Hai vật báu. Một là Tham Hợp ngọc phượng, một là đất màu, chỉ trong vòng hai canh giờ đã tuột khỏi tầm tay gã. Nỗi đau này, ai thấu hiểu?

Bởi vậy, dứt khoát không thể để mất truyền thuyết thứ hai trong tam đại truyền thuyết nữa! Lý Huyền chìa tay:

- Trả bản đồ kho báu đây!

- Đã bảo không phải bản đồ kho báu, mà là bản đồ tìm ta - Thần ngao phản đối - Người còn cần nó làm gì?

Lý Huyền không đáp, thò tay xuống nước khua khoắng, thử xem sao rồi trầm tư bảo:

- Người biết không, ta đã từng ở trong rất nhiều rất nhiều cảnh luân hồi, tính sơ qua thì cũng phải đến mười bảy mươi tám cảnh rồi. Mỗi luân hồi

đều có một sơ hở được thiết kế rất tinh vi, phải tìm ra sơ hở đó thì mới giải thoát mình được.

Thần ngao khinh thường nói:

- Cảnh luân hồi đã là cái gì? Đều là giả cả. Áo hải này là hồn ngoài xác của ta, là do tu vi ngàn năm của ta hoá ra, là thực đây.

Lý Huyền gật đầu:

- Ta vừa thử chính là để xác định điều đó. Quan điểm của ta có chỗ hơi khác người, tức là, điểm mà bản đồ kho báu này chỉ ra chính là nơi chứa bí mật của truyền thuyết thứ hai.

Thần ngao cười nhạt:

- Nước trong Áo hải có khắp mọi nơi, cho dù có báu vật, cũng đã bị nước xô đi xa rồi.

Lý Huyền chậm rãi gật đầu:

- Truyền thuyết thứ hai. nghe đồn là một ngôi nhà bí ẩn. Chắc chắn không thể bị nước Áo hải trong hồn người cuốn đi được. Bởi vậy, chỉ có một cách lý giải thôi... - Đôi mắt vốn dĩ lưu manh, phóng túng, xấc láo của Lý Huyền bỗng trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào A Âm Na, không hiểu sao, thần ngao bỗng dâm ra lúng túng. Lý Huyền dần từng chữ - Ở, trong, thân, thể, người!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 18: Thần Ngao Chở Đội Ba Ngọn Núi

Ớp da ngàn năm của thần ngao rất dày, không biết sắc diện nó biến đổi thế nào. Nó ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Tức cười quá, trong thân thể ta giấu một ngôi nhà? Thế chẳng phải nhà biến thành phân tử đời nào rồi ư?

Lý Huyền mỉm cười:

- Đã có hồn ngoài xác, thì chắc cũng có thể có ảo cảnh ở trong thân được chứ. Huống hồ thần ngao huynh đã có thể hoài thai đất màu, vậy thì trong đất màu xây một ngôi nhà, cũng chẳng có chi là khó!

A Ấm Na lại ngửa mặt cười ha hả:

- Hôm nay hạnh hội, hứng thú bất tận, ngày khác lại hàn huyên. Ta buồn ngủ rồi, từ biệt ở đây! - Nói đoạn, nó rúc cái đầu to vào nước, từ từ chìm xuống.

Lý Huyền la to:

- Rùa già? Bị ta nhìn thấu tim đen nên muốn chạy hả?

A Ấm Na vụt nhô đầu lên khỏi mặt nước, giọng rền vang:

- Ta là rùa con! Ta mới hơn một ngàn hai trăm tuổi, còn hơn một ngàn ba trăm tuổi nữa mới được gọi là rùa lớn, lại thêm bảy ngàn năm trăm tuổi nữa, sau cả vạn năm mai không to thêm nữa, danh hiệu rùa già mới rơi xuống đầu ta. Bây giờ người gọi là rùa già, ai còn chịu kết bạn với ta đây?

Lý Huyền nhơn nhơn:

- Rùa già!

Thần ngao hăm hăm nhìn gã, gã hùng hổ nhìn lại nó. Đối Nhãn thần công của Lý Huyền đã khởi động, gã quyết định phải dùng công phu thành thạo nhất của mình để chế ngự con ngao này, bắt nó ngoan ngoãn nhả vật báu trong mình ra.

Tưởng mắt bắn ra ánh sáng xanh lè là ghê gớm lắm ư? Đối Nhãn thần công của ta mới là thiên hạ vô địch!

Trên mặt thần ngao hiện lên một nụ cười, nụ cười của người chiến thắng.

Lý Huyền thấy lòng thất lại, đột nhiên, Ảo hải mệnh mang biến mất. Một con mắt to tổ tướng xổ ra, choán hết không gian, Ảo hải to chừng nào, con mắt to chừng nấy! Con mắt màu xanh biếc hệt như một thứ quý oán nuốt hồn, nhìn chăm chăm vào Lý Huyền, Lý Huyền phát hiện ra ánh mắt mình không thể nào dời đi nơi khác được. A Ấm Na từ từ lặn xuống, cười khẩy:

- Dám đấu mắt với ta á? Người còn non nớt lắm! Phạt người đấu với con mắt ảo này của ta ba ngày, xem người còn dám bắt nạt một người bạn nhỏ đáng yêu như ta nữa hay không?

Lý Huyền hoảng hồn, đầu mắt ba ngày? Gã gắng hết sức, nhưng không sao dời ánh nhìn khỏi con mắt ảo nọ. Đúng là địch thủ kỳ phùng của môn

Đổi Nhân thần công. Số mình sao mà khờ vậy, luôn luôn gặp phải những chuyện lạ đời!

Thần ngao cười nhạt từ từ lặn xuống nước, đột nhiên nghe tiếng Long Vi vui vẻ kêu:

- Ta có một cái nồi.

Thần ngao lập tức giống tai. Long Vi lấy một cái nồi ra khỏi túi bảo bối.

- Ngày xưa có một đứa trẻ chăm chỉ tên là Hải Sinh, nó có một cái nồi do tiên nữ dệt vải tặng...

Long Vi dựng cái nồi lên:

- Nó múc một gáo nước ở Đông hải...

Long Vi múc một gáo nước ở Áo hải.

- Đun nước...

Long Vi bắt đầu châm lửa.

- Cả biển sôi sùng sục, Long Vương không chịu được nước nóng, bèn nhảy ra khỏi biển để xin Hải Sinh đừng đun nữa...

A Âm Na kêu thảm, thân hình khổng lồ nhảy căng lên khỏi mặt nước, thống thiết kêu:

- Đừng kể nữa! Các người muốn làm gì thì làm, chỉ xin đừng đun nước Áo hải của ta!

Long Vi cười khả ái:

- Vội thế? Nhỡ đây chỉ là một cái nồi thường, ra chợ trả ba phân bạc là mua được rồi thì sao?

Thần ngao nhìn cái nồi, nét mặt phức tạp. Long Vi càng nói như thế, nó càng tin chắc đây là Nồi đun biển - kẻ địch của tất cả các hải yêu.

Nó không dám mạo hiểm, bởi nó đã không thể giết Long Vi, lại không thể giết Lý Huyền. Nó còn không thể cướp đồ của họ. Tử Cực gia gia đúng là đáng ghê sợ. Thần ngao chỉ còn nước khuất phục. Nó nhắm mắt, thở dài:

- Phải, đúng là nhà ma ở trong mình ta. Nhưng chính là vì ở trong mình ta, nên ta không thể nào đưa các người đến được. Nếu các người có thể tự tìm thì cứ đi mà tìm.

Long Vi cười nói:

- Chí ít thì cũng nên thả hãn ra! - Cô trở Lý Huyền đang bị Ảo hải vây khốn.

A Âm Na mau lẹ đáp:

- Không vấn đề gì - Nó bật tách tay, con mắt nọ lập tức biến mất Lý Huyền học lên, suýt chút nữa ngã quay ra đất. Mới đầu mắt có chốc lát, gã đã có cảm giác bài hoại, nhưng trông gã lại hứng thú kì lạ:

- Rùa già! Thả ta ra là sai lầm lớn nhất của người đó.

- Rùa con - Thần ngao sốt ruột kêu lên - Rùa con đáng yêu!

Lý Huyền cả cười:

- Rùa già, ta đã biết chính xác vị trí của Nhà ma rồi.

- Rùa con - A Âm Na phản nộ kháng nghị - Rùa con mà ai gặp cũng yêu.

Lý Huyền cười sáng sặc:

- Rùa già, Áo hải của người đây, ta sẽ đốt cháy khô - Nói đoạn, gã nhảy bổ về phía Nồi đun biển.

A Âm Na không màng biện bạch rùa già rùa con gì nữa, rú lên thăm thiết, Áo hải bỗng co rút lại, đổ ngược trở về trong mình nó. Lý Huyền nắm tay Long Vi, nói:

- Đúng lúc này đây!

Hai người nhảy vào ba đào cuộn cuộn của Áo hải, sóng dập dềnh, chỉ tích tắc đã nuốt chửng họ, cùng tràn vào thân thể khổng lồ của A Âm Na.

Hồn ngoài xác, thể còn trong xác thì sao? Thì cũng là hồn.

Bất luận người hay yêu quái, tu hành đến một mức độ nhất định thì hồn sẽ phán chiếu ra ngoài, hoá thành hồn ngoài xác. Luồng khí dồi dào trong tim quán quýt với khí tự nhiên dẫn động bốn nguyên tố đất nước lửa gió, hoặc thành biển ảo của thần ngao, hoặc thành biển hoa của Quân Thiên Thương. Đó không phải là cảnh ảo, mà là thế giới do chủ nhân phần hồn điều động ra. Trong thế giới ấy, chủ nhân đó là chúa tể.

Nhưng trên đời, số người có thể thi triển hồn ngoài xác chỉ lác đác vài người. Đó đều là những tuyệt đỉnh cao thủ đương thời. Tu vi của A Âm Na đến hơn một ngàn năm, cũng chỉ mới vừa vượt qua được cảnh giới này, vì vậy mới sợ Nồi đun biển. Nếu nó tu hành thêm trăm năm nữa thôi, nước trong Áo hải là nước mà không phải nước, hoá thành nước thần trên trời, thì không nồi nào đun được nữa.

Bấy giờ, A Âm Na cầm cái nồi mà Long Vi đánh rơi lúc vội vàng, ngửa mặt cười ha hả.

Đây là khắc tinh duy nhất của nó, mà khắc tinh này đã thuộc về nó rồi. Nó mừng quá, thậm chí không để ý Lý Huyền và Long Vi đi đâu nữa.

Trong mình nó, Lý Huyền cũng đang ngửa mặt cười ha hả.

Biển hồn.

Đó là một đại dương mênh mông vô hạn, không có hải âu, không có tôm cá, không có gió, không có trời, chỉ là một đại dương. Chỗ Lý Huyền và Long Vi đứng có lẽ là hòn đảo duy nhất trong đại dương này.

Đảo nhỏ rất hoang vu, do nhiều nham thạch đen đúa tạo nên. Lý Huyền cúi xuống sờ thử, đây liệu có phải là đất màu cực quý mà gã đã để tuột mất không?

Gã ngẩng lên, cười sáng sủa, ngay cả nỗi đau mất đất màu cũng tan biến. Bởi vì chính giữa hòn đảo này có một túp lều tranh. Cũng bởi vì, trên cửa túp lều viết mấy chữ lớn: Tam sinh mật cảnh! Không còn nghi ngờ gì nữa, đây nhất định là nhà ma, mà gọi đúng phải là mật cảnh, truyền thuyết thứ hai trong Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện.

Lý Huyền và Long Vi hào hứng dấn tay, họ là một đội mạo hiểm đi tìm kho báu phối hợp ăn ý nhất, có triển vọng nhất. Cơn hào hứng ban đầu qua đi, Lý Huyền và Long Vi tay nắm tay đi đến ngôi nhà Tam sinh mật cảnh.

Bí mật lớn thứ hai sắp mở ra trước mắt Lý Huyền. Sức mạnh thần bí vô biên ấy sắp thuộc về gã rồi. Gã sốt sáng lao đến cửa, đang định tung chân đạp cửa ra, chợt ồ lên một tiếng, dừng ngay chân lại. Gã vừa nhác thấy có vật gì xẹt qua cánh cửa. Vật xẹt qua đó khiến gã rất xao xuyến. Gã đang lưỡng lự, Long Vi bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Đây... là Tam sinh thạch!

Tam sinh thạch? Lý Huyền nhìn theo hướng tay chỉ, thì thấy Long Vi đang chỉ mấy chữ viết trên cửa nhà. Phản chiếu lớp sóng dạt dào, những chữ đó đang lờ mờ phát ra ánh sáng diu diu, Lý Huyền cảm lòng không đậu, muốn nhào tới gần hơn, nhìn cho rõ.

Cái vật khiến gã ngần ngừ vừa rồi lại chớp lên lần nữa, lần này Lý Huyền đã nhìn rõ, đó là một cảnh tượng có phần hơi nhiễu loạn, nổi lên trong mấy con chữ nọ. Những cảnh tượng ấy níu kéo trái tim Lý Huyền, khiến gã phiền muộn, không sao kiềm chế được lòng thôi thúc muốn xem rõ hơn nữa. Nhưng viên đá tập hợp thành chữ ấy quá là vụn nát, mỗi cảnh tượng đều quá nhỏ, bất luận thế nào cũng không nhìn rõ được.

Chỉ trong tích tắc, cát vàng đại mạc, Ma cung Yêu hồ, sông dài trời rộng, nghĩa hiệp tình thâm... cùng trào lên toái tim, Lý Huyền bất giác xót xa. Trên Tam sinh thạch, phải chăng có in luân hồi kiếp trước kiếp sau? Long Vi gật đầu:

- Đúng rồi, nghe nói khi người ta soi mình vào Tam sinh thạch thì có thể trông thấy những chuyện kiếp trước kiếp sau của mình. Người không muốn trông thấy tiền kiếp của mình ư?

Muốn, nhưng điều ta còn muốn trông thấy hơn chính là tiền kiếp của nàng. Câu đó, Lý Huyền không nói ra, gã thốt nhớ lại một Thừa Hương công chúa mà đã mấy lần gã luôn cảm thấy không nhìn rõ. Đó đúng là Long Vi hay chỉ là một người trông giống Long Vi?

Kiếp trước của gã, rốt cục đã yêu cô công chúa này như thế nào, họ đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Vì sao gã chém phải hồn phách công chúa? Gã mang máng cảm thấy mình đã phạm phải một tội nghiệt lớn hơn nữa, đó là gì?

Trong lòng Lý Huyền trào lên một khát khao bột phát mãnh liệt, gã nhất định phải nhìn cho rõ.

Gã nghiêng răng, đẩy mạnh cửa!

Lý Huyền đã sẵn sàng để trông thấy một cung điện tối om, hoặc rộng lớn mênh mông, hoặc tiên cảnh nhân gian, hoặc hang sâu vực thẳm, nhưng cảnh vật đằng sau cánh cửa lại rất bình thường, chỉ là một căn nhà tranh

đơn sơ, hoàn toàn không có gì thần kỳ như trong những cảnh luân hồi mà gã đã trải qua. Nhưng Lý Huyền mở to mắt, lạc cả giọng:

- Quân... Quân Thiên Thương?

Chính giữa nhà tranh có một người đang ngồi xếp bằng, mái tóc tung bay trên tấm thân y hết như một dòng thiên hà tuôn chảy vờ vờ giữa cao xanh.

Khuôn mặt y cũng trắng bệch như tóc. Khuôn mặt chưa ai từng trông thấy này, bây giờ không có gì che đậy, hiện ra trước mặt hai người. Chưa một ai từng thấy diện mạo thật của Quân Thiên Thương, nhưng Lý Huyền vẫn biết rõ, đây chính là Quân Thiên Thương.

Bởi vì trong đại hội Ma vân, Quân Thiên Thương đã dùng thân thể mình để đẩy lui Tuyết Ẩn và Đại Nhật Chí. Lý Huyền còn nguyên ấn tượng về khí chất của y, nên vừa trông thấy là nhận ra ngay. Hào quang rực rỡ luôn luôn bao phủ quanh mình y đã tiêu tan, có lẽ vì ở trong ngôi nhà này, những thứ đó không cần thiết nữa. Sáu đôi cánh quang ẩn hiện chớp bay, cũng đã biến đi đâu mất rồi. Những gì trông thấy được lúc này chỉ là tấm thân vận bộ quần áo vải gai của y.

Quân Thiên Thương ngồi lặng lẽ, dường như đang suy tư về khổ nạn của thế giới. Y yên vị trên một phiến đá xanh khổng lồ, mặt đá lung linh ánh cầu vồng mệnh mang, hết như cả đất trời đều nằm ươm đó.

Đây có phải là Tam sinh thạch?

Quả nhiên như lời Tô Do Liên, người trấn giữ ngôi nhà Tam sinh mặt cảnh này chính là Quân Thiên Thương. Quân Thiên Thương vô địch thiên hạ, có sức mạnh điều khiển số mệnh, chỉ một kiếm là chém văng Tứ Cực long thần vào vòng luân hồi đây ư? Quân Thiên Thương ngạo mạn nhìn xuống thiên hạ, khiến Tuyết Ẩn thương nhân và Đại Nhật Chí tôn giá đều phải kiêng dè khép nép đây ư?

Lý Huyền và Long Vi kinh ngạc nhìn nhau, trong lòng tràn đầy cảm giác hụt hẫng. Tuy họ đã sớm lường được khả năng này, nhưng khi khả năng biến thành hiện thực, thì họ vẫn không sao chấp nhận nổi.

Bất luận hậu vận họ tốt đến đâu, bất luận Long Vi có thể lấy trong túi bảo bối ra bao nhiêu báu vật chưa thi triển, thì trước mặt Quân Thiên Thương, những thứ ấy hoàn toàn vô tác dụng.

Họ, chỉ có thể cố gắng đến đây là ngừng thôi. Ai oán quá... Vì sao lại như vậy chứ?

Lý Huyền buông tay Long Vi, se sẽ bước lại Tam sinh thạch. Gã vẫn chưa nản chí, gã muốn soi vào Tam sinh thạch để nhìn rõ kiếp trước của mình, gã muốn nắm bắt tất cả mọi chuyện đã xảy ra chứ không phải chỉ những mảnh vụn rời rạc xuất hiện trong đầu.

Nhưng khi gã đến cách Tam sinh thạch chừng một trượng, đôi mắt đang nhắm nghiền của Quân Thiên Thương mở bừng ra. Lý Huyền rú lên một tiếng, thậm chí chưa nhìn rõ đôi mắt đó trông thế nào, đã lồm cồm đông tuốt ra xa. Gã từng mục kích sức mạnh của Quân Thiên Thương, đó là sức mạnh vững vàng, không điểm yếu, bất khả chiến bại, cho dù Lý Huyền có vận dụng A La thần lôi và Đối Nhãn thần công thì cũng vô ích.

Quân Thiên Thương chính là đế vương của thế giới này, không còn nghi ngờ gì nữa. Trong mắt Quân Thiên Thương có bao la xa thẳm, bao la ấy trông hơi lạc lõng trên tấm thân bận áo vải gai của y. Lý Huyền kêu lên:

- Chúng tôi đi ngay! Đi luôn đây! Nhưng mà... - Gã cười nghịch ngợm - Chúng ta đều là đại sư huynh, huynh có thể cho tôi nhìn Tam sinh thạch một tí không? Chỉ một tí thôi cũng được?

Quân Thiên Thương không đáp, thân hình y lắc lư, rồi đột nhiên, đổ gục xuống đất. Lý Huyền và Long Vi há hốc miệng, không biết đã xảy ra

chuyện gì. Lâu lắm, chỉ thấy Quân Thiên Thương vẫn bất động, mặt vàng như nghệ. Y... tẩu hoả nhập ma, hay là chết rồi?

Long Vi cau mày, lòng bỗng nổi lên một cảm giác bất an. Lý Huyền cũng chung cảm giác ấy, nhưng còn mạnh mẽ hơn là sự thôi thúc, gã không thể nào lý giải nổi tại sao mình lại khát khao muốn xem Tam sinh thạch đến thế. Gã bước vào tới, nhảy qua Quân Thiên Thương, xông đến trước Tam sinh thạch.

Ánh bảy sắc trên tảng đá đột nhiên dịu lại. Trước cặp mắt của Lý Huyền, những vụn sáng sắc sỡ ấy đột nhiên tập hợp lại thành một hình dáng.

Đó là một khuôn mặt.

Khuôn mặt một người.

Khuôn mặt một người đàn bà.

Khuôn mặt một người đàn bà diễm lệ.

Nét mặt rõ dần lên, tim Lý Huyền đập như phát cuồng. Gã không phải thất vọng, cuối cùng khuôn mặt cũng trở nên rõ rệt.

Đó là khuôn mặt của Long Vi.

Cũng là khuôn mặt của Thừa Hương công chúa.

Người gã yêu kiếp trước lồng vào người gã thương kiếp này, đắm đắm nhìn gã. Trong đôi mắt ấy có ánh sáng tinh anh tụ tán, có sóng tình vời vợi, có tư tình quyến luyến, nàng như hồn như túi, vừa đẹp vừa hiền.

Thiếp đã đợi chàng ở đây cả ngàn năm, vì sao chàng còn chưa tới?

Lý Huyền đâm hoang mang, đôi mắt ấy nhìn gọi gã, chỉ cần bước qua, khum tay quanh khuôn mặt này, những lỗi lầm gã đã phạm kiếp trước, tội nghiệt gã đã phạm khi vì muôn vàn sinh linh mà ruồng bỏ công chúa, tội lớn mà gã đã phạm khi chém hồn phách nàng, đều được xoá bỏ hết. Từ đây, người con gái gã yêu sẽ tha thứ cho gã, cùng gã sống hạnh phúc đến muôn đời. Đó chẳng phải là tâm nguyện của Lý Huyền sao? Gã không cần nghi hoặc nữa, cũng không cần tranh đấu hay lựa chọn nữa. Tâm hồn Lý Huyền tràn ngập hân hoan, gã tiến từng bước về phía Tam sinh thạch. Gã có thể cảm nhận được, Thừa Hương công chúa đang dịu dàng vẫy gọi, mà gã, đang biến dần thành Định Viễn hầu trong hoang quốc đại mạc xưa, chỗ đầy yêu thương suốt trăm năm, nhìn người tình ở ngay trong gang tấc.

Trong Ma cung, họ đã nhìn nhau như thế này, qua hàng rào ngăn cách là Ma vương và muôn vạn chúng sinh.

Trong luân hồi, họ đã nhìn nhau như thế này, qua hàng rào ngăn cách là lời thề nguyện và muôn vàn ngày tháng.

Nhưng bây giờ, họ không còn cách nhau quá xa nữa, họ chỉ cách nhau trong cự ly một nụ cười, chỉ cần nắm nhẹ tay, ngọt ngào nói một câu, là họ có thể ở bên nhau mãi mãi.

Không bao giờ chia xa?

Không bao giờ chia xa!

Lý Huyền vốn dĩ nghi hoặc, nhưng bây giờ gã không còn nghi hoặc nữa. Đây là tình yêu của gã! Gã lơ ma lơ mơ, phiêu phiêu bồng bồng, đời đời kiếp kiếp, sống sống chết chết. Lý Huyền bước vào luân hồi của mình.

Đột nhiên, một người giật gã lại, gã ngoái đầu.

Vừa ngoái đầu, luân hồi của gã đã vụn tan.

Vừa ngoái đầu, gã trông thấy Long Vi.

Vừa ngoái đầu, muôn vàn ảo ảnh và nhu tình bỗng biến mất, biến thành giá băng.

Long Vi kinh hoàng kêu lên:

- Người... người làm gì vậy?

Lý Huyền chấn động, gã đang làm gì? Gã chỉ nhìn Tam sinh thạch, tại sao lại thành ra tình cảnh này? Lẽ nào... Gã bất thần túm Long Vi giật lui mấy bước, lại một lần nữa nhìn Tam sinh thạch.

Ánh sắc sỡ trên tảng đá chưa tan hết, vẫn tập hợp thành gương mặt ấy. Đó là gương mặt giống hệt Long Vi, điểm khác là có cái vẻ kiều mị mà Long Vi không hề có. Vẻ kiều mị ấy giống của Tô Do Liên.

Khuôn mặt này trông y như thật, Long Vi cau mày:

- Cô ta là ai?

Lý Huyền lại chấn động, cô ta là ai? Cái bóng do ánh sắc sỡ tập hợp thành bỗng bật cười thánh thót:

- Ta là ai?

Lý Huyền lại một lần nữa chấn động, tuy gã không biết những truyền thuyết về Tam sinh thạch, nhưng cũng hiểu rõ người phụ nữ này hoàn toàn không phải là bóng dáng người tình kiếp trước của gã.

Bởi vì, nữ nhân này tồn tại thật sự, và hoàn toàn không có thiện ý. Lý Huyền nắm tay Long Vi, lui từng bước, trái tim gã vẫn có một tiếng nói, đang dịu dàng kêu gọi, gã vẫn cảm nhận sâu sắc, chỉ cần mình bước sang, là sẽ không phải hối tiếc, là sẽ vĩnh viễn chìm trong vòng xoáy hạnh phúc. Nếu không phải gã vẫn nắm tay Long Vi, nhất định gã đã nhảy sang không

do dự rồi. Song, bây giờ gã biết, cả gã và Long Vi đang ở trong vòng nguy hiểm muôn trùng.

Lý Huyền nhìn sâu vào mắt Long Vi, không việc gì cô phải cuốn vào vụ rắc rối này. Ở kiếp trước cô đã hy sinh quá nhiều cho gã, kiếp này, gã không thể để cô chịu đựng bất kỳ tổn thương nào nữa. Gã làm ra vẻ hờn hở, bảo Long Vi:

- Cuối cùng yêu quái cũng xuất hiện rồi. Cô nhớ lời ta nói lúc đầu với cô chứ? Đây là bài tập, là tiểu luận của ta. Cô mau đi đi, nhất thiết đừng tranh với ta!

Long Vi dẫu môi:

- Đồ nhỏ nhen! Ai thèm tranh với người!

Trong lúc hai người trao đổi, ánh sắc sở nộ uốn éo bốc lên khói mặt đá. Tầng đá kèn càng bỗng xám xịt đi. những đốm sáng màu rực lên, khuôn mặt kia càng thêm yêu tà diễm lệ, dần dần nổi bật trong khoáng không.

Đó là một bóng dáng óng ả, có vẻ thanh khiết của Long Vi, yêu mị của Tô Do Liên. Cô ta là sự pha trộn giữa tiên nữ và ác ma, nhìn cô ta, hết như nhìn thấy một trời đêm vô tận. Tinh tú lóng lánh bạt ngàn là vẻ huyền diệu xán lạn, nhưng cái nền tăm tối âm trầm lại là vực thăm dộ người ta chìm sâu xuống.

Lý Huyền dờ dẫm nhìn nữ nhân đang từ từ hiện hình đầy đủ, nhất thời không thể phân tích mạch lạc những việc đang diễn ra trước mắt.

Rốt cục cô ta là ai?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 19: Người Đẹp Tựa Hoa, Áo Tựa Mây

Nữ tứ nọ khẽ cười dịu dàng:

N

- Ta cũng không biết mình là ai, có điều hẳn gọi ta là Cửu Linh, người cũng gọi ta là Cửu Linh đi vậy.

Cửu Linh? Lý Huyền lục lợi trí nhớ, chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.

Cửu Linh cuốn mình trong chiếc áo lông chồn, không nhìn Lý Huyền nữa, nước mắt rờn rờn lăn xuống, nhìn Tam sinh thạch đã tiêu tán hết hào quang, trên mặt nổi lên vẻ cảm thương:

- Trên Tam sinh thạch viết chuyện ba kiếp... Nhưng ba kiếp ấy là của ai đây?

Nỗi cảm thương của ả tựa cơn gió thổi qua Tam sinh mật cảnh, chỉ thoáng chốc đất trời u ám. Ầ phất tay áo, Tam sinh thạch im lìm vỡ tan tành. Cửu Linh lại ngược mắt lên, nhưng lần này ánh mắt kiêu diễm vô hạn, đủ sức mê hoặc chúng sinh:

- Một trăm năm qua ta chẳng được nói chuyện với ai. Tiểu ca ca, người nói chuyện với nô gia nhé?

Nô... nô gia? Không hiểu sao đại từ nhân xưng này khiến Lý Huyền sức nhớ lại từ “lang quân” của Tô Do Liên, không thể nào lại có một Tô Do Liên phiên bản cứng rắn hơn xuất hiện đấy chứ? Hay là phiên bản Dao Nhi cứng rắn hơn? Bất luận bên nào, đều hết sức, hết sức không ôn.

Lý Huyền cười nói:

- Chúng ta... còn bận việc, nhưng cô có thể nói chuyện với y.

Gã trở Quần Thiên Thương. Chắc Cửu Linh là đo họ Quân này nhốt vào đây, và vì thế sẽ sợ y. Tuy nhiên trông Quân Thiên Thương hiện tại thì có vẻ bất cứ ai cũng bầm vằm mỗ xẻ y được. Cửu Linh cười:

- Ta dám đánh cuộc với người một đồng tiền là hãn không thể nào tính lại đâu. Bởi vì... - Á cười ngây thơ như một đứa trẻ - Bởi vì hãn trúng Cửu Linh Hoặc Tâm thuật của nô gia, hãn bắt nô gia ngủ sâu một trăm năm, ta đây ít nhiều cũng phải bắt hãn ngủ độ mười mười lăm hôm.

Cửu Linh Hoặc Tâm thuật? Hình như Lý Huyền đã nghe cái tên này ở đâu rồi. Thiên thư, lâu lắm không lộ diện, lúc này lộ đầu ra cười bảo:

- Cửu Linh, không ngờ lại gặp người ở đây.

Lý Huyền ngạc nhiên:

- Các người quen nhau?

Cửu Linh vui vẻ vỗ tay:

- Thiên thư gia gia, thì ra bây giờ ông đi theo cái tên sé non ra ràng này. Chúng ta đâu chỉ quen biết, mà còn...

Thiên thư kiêu hãnh dựng sống sách lên:

- Năm đó ta dẫn động Cửu Diệu tinh tú trên trời, dùng sức mạnh của sao Thiên khu điều khiển sấm trên trời lửa dưới đất, đánh cho ả một đòn thương nặng, lại mượn Luân Hồi lực của Quân Thiên Thương thu kiếp trước và kiếp sau của ả, khoá ả lại trong Tam sinh thạch. Chúng ta đâu chỉ quen biết, mà còn là kẻ thù.

Mặt Lý Huyền vàng ệch!

Cửu Linh cười nói:

- Đúng, Thiên thư gia gia nói không sai. Uy lực của Thái Sơ Tứ Bảo quả không tầm thường, ta không đối kháng được bất cứ bảo bối nào. Có điều, ở trong tay tên oắt con này, Thiên thư gia gia còn đủ sức cầm cố ta nữa không?

Khuôn mặt ả chợt lạnh đi, ánh sáng trắng nháng lên mù mịt, hoá thành chín dải bạch quang vọt thẳng lên trời, nổ tung ra sau lưng ả. Đôi mắt mê hoặc của ả ăm ắp toàn sát khí. Lý Huyền bóp nghiêng lấy Thiên thư, gào thét:

- Mau dẫn động Cửu Diệu tinh tú! Mau sai khiến sấm trời lửa đất! Mau đánh cho ả bị thương nặng.

Thiên thư vừa vật lộn để thờ, vừa hét:

- Trong tay cái loại bị thịt như người, làm sao ta thi triển được pháp thuật cao cường như thế? Người mau chạy cho nhanh đi!

Lý Huyền cười lớn:

- Chạy cho nhanh? Lý Huyền ta cả người đầy bảo bối, đâu thể chạy trốn? - Rồi rung tay, trên tay xuất hiện một cây trâm vàng, gã cười nhạt - Cửu Linh, người biết cây kim thoa này không?

Cửu Linh biến sắc mặt:

- Tham Hợp Phượng Nghi thoa?

Lý Huyền nói:

- Cây trâm vàng này có thể triệu gọi Tham Hợp ngọc phượng, tuy tu vi người cao, nhưng cũng chưa chắc thắng được Tham Hợp ngọc phượng nhỉ?

Cửu Linh ngáp một cái:

- Trâm này đã dùng một lần, coi như bỏ đi rồi, ta sợ gì chứ?

Lý Huyền ngẩn người. Sao... sao ả ta nhận ra được? Thiên thư có bụng tốt mách:

- Cửu Linh bản chất là cáo chín đuôi, rất giỏi tạo ra các loại ảo cảnh, đương nhiên cũng giỏi nhận ra những chỗ đáng nghi. Người đừng nghĩ đến chuyện đánh lừa ả nữa, ả nhất định sẽ nhìn thấu.

Lý Huyền nói lớn:

- Thế là ả buộc ta phải dùng đến bảo bối cuối cùng rồi! - Gã rút ra một vật, đánh giọng bảo - Đây là đất màu mà Trân Hải thần ngao vừa tặng cho ta, báu vật mà thần ngao tích tụ ngàn năm mới tạo ra được, chắc người cũng biết nó có tác dụng tuyệt vời như thế nào chứ!

Ồ? Vừa rồi chẳng phải hần không nhận lễ vật của thần ngao ư? Vì sao còn có thể lấy đất màu ra được thế này? Thiên thư và Long Vi nhìn Lý Huyền, cùng ra chiều nghi hoặc, họ phát hiện vẻ mặt của Cửu Linh bỗng chốc trở nên cực kỳ khó coi. ả ta... lại đi tin lời Lý Huyền.

Cửu Linh lạnh lùng hỏi:

- Đất màu? Người cầm đất màu thật đấy ư?

Lý Huyền cẩn thận bưng cái vật đen thùi lù lên, cười ngạo nghễ, tuy gã không biết đất màu thì có tác dụng gì, nhưng thấy Cửu Linh chùn lại như vậy, bất giác lòng dạ thơ thối.

Cửu Linh hậm hực giậm mạnh chân, Lý Huyền vội vàng kéo Long Vi, Hồn Thiên lẳng toả ra một quầng sáng đỏ, vọt thẳng lên trời. Cũng chẳng bằng cách nào họ đã thoát được ra khỏi thân Trấn Hải thần ngao. Chỉ thấy núi non đổ sụp, bóng dáng A Ám Na đã mất lăm mất dạng, chắc hẳn ngủ vùi rồi. Lý Huyền không dừng lại, vội giục Long Vi:

- Chạy mau, nhanh chừng nào hay chừng nấy!

Long Vi cũng biểi đang lúc khẩn cấp, bèn dốc sức điều động Hồn Thiên lẳng. Thiên thư hỏi dồn:

- Rốt cục người lấy cái gì ra mà khiến Cửu Linh nhìn nhầm vậy?

Lý Huyền mỉm cười:

- A La thần lô! Ta đảm bảo ả không phân biệt được chỗ khác nhau giữa cứt người và cứt rùa.

Quả thực không ai nhận ra, bởi chừng, ai mà rảnh rỗi đến mức đi nghiên cứu sự khác nhau giữa hai thứ ấy cơ chứ? Lại có ai mà ngờ, Lý Huyền đang yên đang lành mang theo một vật thối tha bên người làm gì?

Long Vi tái nhợt mặt, cứ nghĩ lại một lần nữa phải dựa vào phương cách này để thoát hiểm, thật chỉ muốn chết. Cũng may phía trước trời mây thoáng đặng, họ đã ra được tới cửa tiên cảnh thứ tám. Hồn Thiên lẳng lắc lư dâng lên, bắn vọt về phía một ngôi sao lung linh, đó chính là chỗ cửa ra.

Lý Huyền thở phào, nhưng lòng bất giác có chút tiếc nuối vì vẫn chưa phá giải được bí mật của truyền thuyết thứ hai.

Đột ngột, bạch quang nháng hiện trước mặt họ, mấy con rồng trắng to tướng lao vút ngang trời, chặn kín đường bay của Hồn Thiên lăng. Lý Huyền biến sắc. Cửu Linh cười chúm chím ngồi trên đầu một con rồng, đang ung dung nhìn bọn họ.

Vì sao? Vì sao đột nhiên ả không sợ đất màu nữa? Lý Huyền giơ nắm A La thần lôi lên, đánh giọng quát:

- Người còn không tránh, ta ném đất màu đây này!

Cửu Linh cười nói:

- Ra là người không biết cách dùng. Bây giờ đang lơ lửng giữa trời, đất màu có tác dụng gì đâu?

Lý Huyền ngó người, gã không ngờ tới điều ấy. Cửu Linh dịu dàng nói:

- Ta đã ngủ một trăm năm trong Tam sinh thạch. Trong một trăm năm ấy, ta có một ước nguyện là, cho mỗi người ta gặp đều được hưởng diễm phúc như của ta. Người là người đầu tiên, được không?

Lời ả nghe rất nhẹ nhàng, nhưng Lý Huyền biết, mùi vị thực sự của diễm phúc đó sẽ không dễ chịu chút nào. Ánh mắt sắc sảo của Cửu Linh đã tỏ rõ đáp án, đó là, ả đã nổi sát khí. Lý Huyền bóp đầu bóp trán nghĩ cách trốn chạy, nhưng không tìm ra cách nào cả. Con rồng trắng mà Cửu Linh đang cười lừ lừ áp sát.

Lý Huyền cuống cà kê, Thiên thư rống lên:

- Mau biến thành Định Viễn hầu, chỉ cần biến thành Định Viễn hầu là thắng được ả!

Khổ chưa! Lý Huyền không hề biết rằng biến thành Định Viễn hầu là thắng được con cáo chín đuôi này, nhưng biến sao đây? Gã hỏi to:

- Chúng ta đánh cược được không?

Cửu Linh nói:

- Đợi ta nhốt người vào trong Tam sinh thạch rồi, ta sẽ chơi cùng người, lúc ấy người thích đánh cược kiểu gì, ta cũng chiều ý người hết.

Ruột gan Lý Huyền rồi như tơ:

- Oan có đầu, nợ có chủ, người không đi nhốt kẻ đã cầm cổ người là Quân Thiên Thương, tìm tới ta là sao?

Cửu Linh ung dung đáp:

- Vì ta đổ ky. Người thì tình tình tứ tứ với tiểu muội muội này, ta thì có mỗi một thân một mình trong hòn đá, bị hổ dữ, rồng ác, kẻ xấu giày vò, cảm giác khó chịu cùng cực - Bóng ả loáng động, chỉ trong tích tắc đã biến ra chín hình, đều đứng lơ lửng trong không trung, vô cùng yêu kiều quyến rũ - Người xem, có nhiều ta thế này chơi với người, chẳng lẽ không thú vị hơn mỗi một tiểu cô nương kia sao? Lại đây, cùng ta vào vòng luân hồi của Tam sinh.

Lý Huyền đã dùng hết mọi pháp bảo có thể, không còn cách nào khác, đành khẩn nài:

- Ta đi với người, nhưng người phải thả cô ấy.

Cửu Linh nhoẻn cười dịu dàng:

- Tình sâu nghĩa nặng nhĩ. Nhưng không được đâu, vì chỉ có một người chịu khổ thì không công bằng chút nào.

Bóng trắng loáng động, Cửu Linh ập tới hai người. Lý Huyền khê bảo:

- Nhớ này, nhất thiết không được làm hỏng tiểu luận của ta - rồi đột ngột xô mạnh một cái, đẩy Long Vi ra phía cửa thoát, cùng lúc, ánh thép lạnh băng loá lên.

Định Viễn dao.

Rời vỏ!

Đường đao này không phải là sức lực của Lý Huyền, cái khuấy động nó chính là sức mạnh tiềm ẩn trong lưỡi thép. Định Viễn đao là đao thần, đao ma, bản thân nó có thể hấp hút sức mạnh, hoá thành lửa cháy bên trong.

Đường đao này, tuy không đủ đánh bại cao thủ, nhưng thành linh thi triển, cũng đủ khiến Cửu Linh hoảng vía! Huống hồ, Lý Huyền luôn luôn cố ý tỏ ra mình vô dụng lưu manh, để Cửu Linh thêm chủ quan sơ suất. Lửa trong đao bùng nổ thành một đám mây đỏ, được sự thôi thúc của Lý Huyền, mây đỏ lao vút ra như ngựa phi, lẫn xả vào ảo thân của ả cáo chín đuôi.

Cửu Linh nhất thời sơ ý, lập tức bị hãm trong vòng lửa thiêu! Cùng lúc đó, Hồn Thiên lăng của Long Vi đã xuyên ra khỏi tiên cảnh thứ tám.

Cửu Linh giận dữ điên cuồng, rít lên lạnh lạnh, chín con rồng trắng đập mình xuống giàn lửa.

Lý Huyền thét vang, Định Viễn đao tuột tay, bay vèo về phía chân trời. Hồ khẩu đau rần, máu tươi tóe ra, Lý Huyền không thể trụ vững trên không nữa, rơi bịch xuống mặt đất. Cú ngã khiến gã gần như ngất chết, đầu ong ong, lâu lắm mà không tỉnh táo lại được.

Đột nhiên, ngực Lý Huyền nhói đau, một mũi giày thêu hoa tinh xảo đá vào ngực gã. Mũi giày thêu một con bướm rung rinh, thân giày thêu chi chít hoa tươi đủ màu đủ kiểu, không vương một chút bụi nào, lại còn toả

hương thơm dịu, không rõ là hương hoa trên giày hay hương chân trong giày.

Bàn chân thon, trông cong cong hết như một mảnh trăng non đầu tháng. Nhưng lực giẫm thì mạnh cực điểm, mắt Lý Huyền tối sầm, suýt nữa ngã ngất đi. Cửu Linh cười bảo:

- Ổi dà, ta nặng chân quá, thực xin lỗi.

Ả nhẹ nhàng thu chân về, rồi giẫm lên cẳng chân Lý Huyền. Gã tuổi trẻ rú lên đau đớn, Cửu Linh cười hỏi:

- Hôm nay ta sao ấy nhỉ, cứ làm chuyện xấu mãi thôi?

Lý Huyền nhăn nhó:

- Bà cô ơi, đằng nào ta cũng rơi vào tay người rồi, người muốn đánh muốn phạt, thì cũng đành tùy người thôi.

Cửu Linh cúi xuống, đôi tay mịn màng vuốt ve mặt Lý Huyền. Lý Huyền bỗng đỏ bừng cả mặt, tim đập thành thịch. Hồ ly tính bẩm sinh có tài mê hoặc, hơi dím phải da thịt là trái tim xao động, không thể tự chủ được nữa. Mà Lý Huyền hiển nhiên không phải người có ý chí kiên định gì. Đôi mắt trong veo của Cửu Linh vừa tình tứ vừa ai oán:

- Nô gia thật không ngờ người lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, cam lòng hy sinh bản thân để cứu tình nhân bé nhỏ. Ngạc nhiên thật, tuy lưu manh mà rất si tình.

Lý Huyền cười đáp:

- Có sao đâu! Nhốt lại thì ngủ mười mấy năm là cùng, có gì ghê gớm?

Cửu Linh cúi xuống càng thấp, nụ cười như chứa đựng sự chế giễu của kẻ đã nhìn thấu hết thể thái nhân tình:

- Tình nhân bé nhỏ đã chạy mất tăm mất dạng, không hề ngó ngang đến người, lòng người lại không buồn bã chút nào ư?

Lý Huyền cười lớn:

- Buồn bã? Buồn cái gì chứ? Ta mong nàng chạy đi còn không kịp đây.

Cửu Linh khẽ than:

- Người không giấu được ta đâu, một trăm năm trước, ta cũng như người vậy, cho rằng ái tình thật vĩ đại, ta đã hy sinh vì hắn, nhưng... cuối cùng thì thế nào?

Nói đến đây. Cơn giận của ả lại bùng lên, mũi giây thêu bướm vờn hoa giẫm mạnh lên đùi Lý Huyền. Lý Huyền rống lên đau đớn, Cửu Linh càng thêm căm giận, giẫm nhát một nhát một mạnh hơn.

Đột nhiên, mọi cử động dừng cả lại, bởi vì sau lưng ả vang lên tiếng khóc thút thít không thể kìm nén. Lý Huyền kinh hãi gắng gượng nhóm dậy, thì thấy rõ ràng dáng vẻ ảo lả của Long Vi đằng sau. Mặt đầm đìa nước mắt, cô vừa ngó Lý Huyền vừa khóc:

- Người lừa ta!

Lý Huyền ngã ùng ra đất, bực tức kêu lên:

- Vì sao cô quay lại? Cô thật ngốc nghếch!

Long Vi ghen ngào:

- Ta vốn định đi tìm Tà ca ca đến cứu người, song càng nghĩ càng thấy bất ổn, đoán chừng người đang gặp nguy hiểm, ta vội vàng quay trở lại. Người...

Đi tìm Tạ Vân Thạch đúng là cách tốt nhất còn gì? Chỉ cần có Xuất Vân kiếm, dù Cửu Linh có mười tám cái đuôi bọn họ cũng không phải e sợ. Cùng lắm thì cười Trục Nhật Húc Quang chu, ba người đào tẩu là xong, vì sao lại quay trở vào?

Lý Huyền thực chết cả cõi lòng. Nhưng mà... Nhưng mà sâu trong đáy tim gã lại nhen lên chút âm áp. Gã không phải là kẻ bị ruồng bỏ. Gã không phải là quân tốt đen trước nguy hiểm. Gã bỗng bật cười, dẫu phải chết thì đã làm sao?

Nắm chặt tay nhau, đi cùng sống chết.

Long Vi bỗng bổ nhào lại, bảo vệ Lý Huyền. Mắt cô long lên, môi mím chặt, vẻ cương nghị của cô khiến người ta phải cảm động:

- Ta không để người hãm hại hãn đầu, thả chúng ta đi, bằng không người sẽ hối hận đây!

Cửu Linh nhìn Long Vi, đôi mắt đẹp dâng tràn một nỗi đố kỵ sâu xa.

Một trăm năm trước, khi ả dùng sinh mệnh mình để chặn những nhát kiếm, vì sao người ả yêu không tới? Một trăm năm sau, ả lại phải chính mắt chứng kiến hai người bất chấp nguy nan cương quyết ở bên nhau.

Vì sao người được người ta kiên tâm bảo vệ, lại không phải là ả? Vì sao người được người ta sống chết không xa lìa, lại không phải là ả?

Đôi mắt Cửu Linh lóe lên một tia lạnh lẽo, những gì ả không có mà người khác có, ả nhất định phải nghiền nát. Bạch quang mù trời bỗng tan loãng hết trời sáng đến đáng sợ. Nụ cười của Cửu Linh hết sức dịu dàng, ả cúi mình xuống, nói:

- Tiểu muội muội, người là một đoá hoa xinh đẹp - Bóng ả chợt lan đi. Chỉ còn lại giọng nói - Nhưng ta nhất định phải bắt nó!

Long Vi thấy trong lòng nổi lên một dự cảm không lành, cô vội ngoái đầu lại, thì không thấy Lý Huyền đâu nữa, cũng không thấy Cửu Linh đâu.

Trời đất bao la, dường như chỉ còn mình Long Vi. Trời đất sao mà rộng lớn thế, lại cô độc thế. Long Vi sợ hãi ngập lòng, không biết nên làm thế nào. Cô không thể tìm được Cửu Linh, không thể cứu được Lý Huyền.

Tạ ca ca.

Cô chỉ còn biết trông cậy vào cái tên ấy. Tìm được Tạ ca ca, tất cả những vấn đề này sẽ được giải quyết. Nghĩ đến tên Tạ Vân Thạch, Long Vi cảm thấy an lòng trở lại, cô trở ngón tay, Hồn Thiên lẳng liễn xuyên ra khỏi tiên cảnh thứ tám.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 20: Kim Nén Lòng Buồn Lệ Như Châu

Lý Huyền ngã bịch xuống nền nham thạch, choáng hết cả óc. Cửu Linh đứng chống nạnh, giương đôi mắt phượng đánh lạnh chăm chăm nhìn gã. Đôi mắt phượng vốn dĩ rất đẹp, duyên dáng mà diễm lệ, hàng mày cong cong chạy trên hàng mi dày rợp, đôi mắt long lanh như sao buổi sớm, khiến ai nhìn vào cũng khó lòng quên đi được. Nhưng bây giờ, đôi mắt đẹp tuyệt vời ấy chứa đầy sát khí, khiến Lý Huyền ớn lạnh từng cơn. Gã định lên tiếng, Cửu Linh đã bảo:

L

- Ta cấm hận người, cấm hận người!

Ả giơ chân, giẫm mạnh lên chân Lý Huyền. Đôi giày thêu của ả còn hung tàn hơn đôi giày gót nhọn của Dung Tiểu Ý. Ả vừa giẫm một cái, Lý Huyền đã tưởng như chân mình gãy rời. Gã luống cuống lăn sang một bên tránh, Cửu Linh càng giận, hoá luôn ra chín ảo thân, cùng vây lấy Lý Huyền mà giẫm đạp.

Khổ thân Lý Huyền chỉ có một thân hình, làm sao chịu đựng nổi ngần ấy Cửu Linh giày xéo, huống hồ chín ảo thân là do cáo chín đuôi hoá ra, mỗi ảo thân đều có tu vi mấy trăm năm, giày thêu giẫm trên người, mỗi nhát giẫm khoét ra một lỗ thủng. Lý Huyền bị giẫm đạp đến hoa cả mắt, kêu to lên rằng:

- Ta và người không thù không oán, vì sao người căm hận ta?

Cửu Linh cười nhạt:

- Không thù không oán? Vậy vì sao người thương của ta bỏ ta mà đi, còn tiểu muội từ của người thì lại chạy trở lại tìm người?

Lý... lý lẽ gì mà kỳ quặc quá thế? Tại lối lập luận này mà ta bị ăn đạp đây ư? Lý Huyền muốn khóc mà không ra nước mắt, gãi miến cưỡng bảo:

- Có lẽ là vì tình cảm các người chưa đủ sâu đậm chăng?

Cửu Linh cười khẩy:

- Tình cảm chúng ta chưa sâu đậm? Người có biết hẳn đã vì ta mà không ngại trở mặt với Tuyết Ẩn thượng nhân, sẵn sàng ruồng rẫy đất nước mình, vứt bỏ tất cả! Tình cảm ấy vẫn chưa sâu đậm ư?

Cửu Linh càng nói càng giận dữ, đột nhiên căn phập một phát vào cánh tay Lý Huyền. Lý Huyền rú lên, ả hồ ly tinh nhẹ nhàng nhấc miệng ra, chỉ thấy hai hàng răng nhỏ in đều đặn trên tay áo Lý Huyền, máu rịn ra tong tong. Cửu Linh âu yếm vuốt ve vết máu:

- Cái đồ miệng còn hơi sữa, người thì biết gì? Dựa vào cái gì mà nói tình cảm chúng ta chưa đủ sâu nặng?

Thấy máu tươi, vẻ mặt ả bỗng trở nên dịu dàng, động tác nhẹ nhàng đi, tựa như đang vuốt ve tình tứ của ả thật. Lý Huyền sắp ngất đến nơi, vội giục:

- Mau, mau cầm máu cho ta! Ta không thể chảy máu được.

- Tại sao? - Cửu Linh ngạc nhiên.

Mồ hôi rịn ra đầy trán Lý Huyền, vẻ mặt gã kinh hoàng:

- Ta mà chảy máu là sẽ xảy ra việc đáng sợ lắm.

Mắt Cửu Linh ánh lên một tia kinh ngạc, ả cẩn thận nhìn cánh tay của Lý Huyền, quả nhiên máu trên người Lý Huyền vừa chảy ra lại chạy ngược trở vào. Cửu Linh giơ ngón tay xé mạnh tay áo Lý Huyền, vết cắn của ả đang từ từ kín miệng, lành lặn lại như ban đầu, đến một dấu răng cũng không còn nữa.

Cửu Linh há hốc miệng sửng sốt, hân hoan nói:

- Chuyện này mà cũng là thật được sao? Hay quá!

Lý Huyền khổ sở rũ đầu xuống:

- Nhất định phải có một việc gì đáng sợ lắm, xảy ra ở một nơi xa xôi mà ta không biết, bởi vì mỗi lần ta bị thương, trái tim đau đớn vô cùng.

Cửu Linh gật đầu:

- Ta cũng từng có cảm giác tương tự, quả thực không dễ chịu chút nào.

Ả đột ngột đâm mạnh bàn tay vào cánh tay Lý Huyền, khiến gã rú lên thê thảm. Năm ngón tay nhọn hoắt của ả để lại năm vết thương ròn ròn máu.

Lý Huyền đau đớn muốn ngất xỉu đi. Cửu Linh nhìn gã, buồn buồn thở dài:

- Thật không ngờ lại có một người khác cũng chịu nỗi đau đớn này, lòng ta dễ chịu nhiều rồi. Nam nhân đều là giống dê hèn, nhưng lại có nhiều nữ nhân hy sinh bản thân vì nam nhân đến thế. Có phải nữ nhân rất ngốc không?

Ả nhẹ nhàng nâng mặt Lý Huyền, ân cần giúp gã lau những giọt mồ hôi rịn ra trên mặt, cử chỉ như một người vợ làm tròn bổn phận đang hầu hạ

chống từ việc nhớ nhất nhất. Nhưng người đang bị buộc đóng vai trượng phu là Lý Huyền kia thì chỉ mong được hoá ngay thành tro tàn, để gió thổi mình đi xa khỏi nữ nhân độc ác này. Gã nghiêng chặt răng, không muốn mình bật kêu, bởi vì gã hiểu ra, ả cáo này rất thích nghe tiếng la thảm thiết của gã. Ả thích nghe tiếng la thảm thiết của mỗi con người mà ả hành hạ. Cửu Linh nói:

- Bây giờ người còn trẻ, sẽ xả thân vì tiểu muội của người. Nhưng khi trưởng thành hơn, người sẽ hiểu rằng trên đời này cái gì cũng khó đạt được, chỉ có đàn bà là dễ có nhất, người sẽ không yêu tiểu muội từ nữa, thậm chí chỉ mong rũ bỏ được cô ta, phải không?

Lý Huyền cắn chặt răng, không trả lời. Vết thương trên cánh tay gã lại bắt đầu từ từ khép miệng, nhưng Cửu Linh đã cắm móng tay vào giữa vết thương, mỗi lần vết thương khép lại được một chút, ả lại rạch nó ra. Ả thực hiện với vẻ lơ đãng, chừng như đó chỉ là một thú tiêu khiển quá sức bình thường. Tâm tư ả đã chìm đắm cả vào hồi ức xa xưa rồi.

- Năm ấy, ta còn trẻ, tộc Thiên hồ là một yêu tộc kiêu hãnh, ngụ trên đỉnh Cấm Thiên, không qua lại với con người và các loài yêu quái khác. Ta cứ tu luyện mãi cho đến khi có khả năng biến thành người, mới được cho phép xuống núi. Trước khi xuống núi, tộc trưởng cảnh cáo ta rằng, Thiên hồ là chúng tộc cao quý nhất, tuyệt không được yêu loài người hạ tiện. Ta vâng lời, nhưng ta không ngờ rằng, ta vừa hạ sơn đã phạm ngay lời răn đó. Người bảo, ta có phải là một ả đàn bà rất ngốc nghếch không?

Cửu Linh rút hai ngón tay ra khỏi vết thương của Lý Huyền rồi rắc rắc, bẻ gãy một cánh tay của gã, sau đó cẩn thận chắp nó lại, đợi nó tự liền. Đối với ả, Lý Huyền chỉ là một đồ chơi thú vị, nói năng như với một đồ vật vô tri vô giác mà thôi.

Lý Huyền đau đến lịm người đi, rồi lại vì đau mà tỉnh, bởi vì Cửu Linh lại bẻ cánh tay thứ hai của gã, chỉ khác là với cánh tay này, ả không chắp

lại, ả muốn xem xem, khả năng bình phục của Lý Huyền mạnh mẽ tới mức độ nào.

- Thiên hồ vừa là một tộc cao quý, vừa là một tộc có giá trị, bởi vì nguyên đan của chúng ta có thể giúp các loài khác hoá thân thành người, là báu vật các loài tu chân chỉ mơ có được. Ta vừa xuống núi, là gặp ngay mấy loài yêu tu vi chùng năm trăm năm hợp kích, vốn dĩ ta có thể an toàn rút lui, nhưng lúc ấy đầu óc ta rất đơn giản, tin vào lời nói dối của chúng, kết quả là bị chúng đánh cho bầm dập, suýt nữa bị cướp cả nguyên đan. Nếu không có hãn... - Ả chìm vào suy tưởng, buồn buồn tiếp - Một người một kiếm, hãn chỉ chém một chiêu, là đã tiêu diệt hoàn toàn bọn dị loại bao vây ta, rồi kéo ta dậy. Lúc ấy ta biết là mình đã phải lòng hãn, phải lòng không sao cứu chữa nổi. Ta nói dối mình là người tu chân, theo hãn xuống nhân gian, tới vương quốc hãn, cùng hãn yết kiến phụ vương, cùng hãn giám sát bọn quần thần. Hãn hành quân đánh trận, ta đi theo, hãn tu luyện, ta cũng cùng tu luyện. Đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của ta...

Cửu Linh ngẩng đầu lên, khoe miệng đọng nụ cười, trái tim ngập tràn hồi ức những ngày hạnh phúc. Nhưng đột nhiên ả giảm mạnh xuống, Lý Huyền cuối cùng cũng không chịu được, rống lên thê thảm, ống chân suýt chút nữa đã bị giẫm gãy rời. Trong cơn đau đớn, Lý Huyền cảm thấy người mình lạnh lạnh, những giọt lệ trong veo rớt lách tách xuống mình gã. Gã kinh ngạc ngẩng đầu, thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Cửu Linh đang nhìn xuống mình với nỗi xót xa vô hạn:

- Vì sao chàng cuồng ngạo đến thế? Vì sao chàng tàn khốc đến thế? Vì sao!

Ả luôn miệng hỏi, mỗi câu lại đệm bằng một cú giậm trời giáng. Nhưng Lý Huyền không nở nào sinh hận với ả nữa. Cửu Linh là một nữ nhân đáng thương, một nữ nhân đáng thương bị người đàn ông của ả ruồng bỏ. Dù là Thiên hồ cao quý, dù là Cấm Thiên ngạo nghễ, miễn là có tình, thì khó lòng tránh được đáng thương.

Lý Huyền gắng gỏi giờ tay. Cửu Linh cười khẩy:

- Người muốn phản kích à?

Bàn tay chặt vật lắm mới giờ lên được, cánh tay vừa mới nổi liền, không thể cử động mạnh, nhưng Lý Huyền vẫn cố giờ lên. Cửu Linh chăm chăm nhìn gã, nhất thời quên hẳn cả khóc lóc và giẫm đạp. Bàn tay tàn tật đó thì làm sao gây tổn hại được ả? ả muốn xem xem cái tên vô dụng lưu manh này có thể giờ chiêu phản kích nào.

Nhưng bàn tay không hề tỏ ý công kích, nó nhẹ nhàng đáp xuống mặt Cửu Linh, chậm chậm lau qua, gạt đi dòng nước mắt.

Cửu Linh kinh ngạc cúi đầu thì thấy Lý Huyền đang cố sức mỉm cười. Con đau khắp người khiến cơ mặt gã co rút, nhưng gã vẫn gắng mỉm cười, bởi vì gã muốn an ủi Cửu Linh. Tuổi thơ của gã cũng đã từng chịu đựng khổ nạn, đau thương, nhưng gã chưa từng thông hận bất kì ai. Khi gã đau đến mức không tài nào chịu nổi, thì gã tự kể chuyện cười cho mình nghe, nghe tiếng mình cười ha hả, nghe tiếng mình cười ra nước mắt. Khi trông thấy cuộc sống của Long Vi trong cảnh ảo của Si Mị Vồng Lạng, gã càng thêm tin tưởng vào một điều. Đừng nên vì đau khổ mà sinh ra hận thù, cho dù cả thế giới có phản bội gã, chỉ ít bên gã còn có nụ cười.

Cửu Linh run bần bật, bỗng gằn giọng hỏi:

- Người muốn làm ta cảm động ư? Người muốn ta không lãng nhục người nữa, phải không? Cái tên gian xảo này, đến lúc này mà người vẫn muốn lừa gạt ta!

ả sừ kình, giậm thật mạnh lên Lý Huyền, tra tấn thân thể gã một cách bạo liệt. Nhưng không hiểu sao, nước mắt ả cứ tuôn ròng ròng, trái tim đau thấu cứ thắt lại thảm thương. Bỗng ả oà khóc:

- Vì sao chàng phải hỏi nguyên nhân khiến ta rầu rĩ? Vì sao chàng muốn ta nói ra sự thật? Vì sao chàng lại theo ta lên đỉnh Cấm Thiên, xin với người trong tộc cho lấy ta? Vì sao? Vì sao mọi quy tắc trên đời không ràng buộc được chàng? Quả nhiên, khi chàng mạo hiểm với trận lôi đình của trời để lên đỉnh Cấm Thiên, dụ ngôn của tứ đại trưởng lão đã hiện ra trên tảng đá thánh mẫu, lệnh cho chàng phải lập tức hạ sơn. Ta sống chết van nài, người trong tộc mới bằng lòng cho chàng ngụ lại một tối, đợi khi trời sáng sẽ đuổi chàng xuống. Ta đau lòng khóc lóc, chàng an ủi ta rằng, trưởng lão nhất định sẽ đồng ý cho chúng ta thành thân. Hôm sau, quả nhiên lời răn trên tảng đá thánh mẫu đã tan biến, đổi lại thành chữ song hỉ đỏ tươi. Ta mừng rỡ ôm chàng khóc, tưởng lòng thành của chúng ta cảm động thấu trưởng lão. Người trong tộc ngỡ ý trời đã đổi, bèn tổ chức hỉ sự cho chúng ta động phòng hoa chúc. Khi yến tiệc đến hồi rộn rã nhất, có người lao vào thét, tứ đại trưởng lão đã chết cả trên đỉnh núi. Chàng ơi, lòng yêu của chàng sao mà hung tàn, sao mà nhẫn tâm đến thế? - Ắt đâm tay vào thịt, nhưng không phải da thịt Lý Huyền, mà là da thịt ả. Khuôn mặt toát lên nỗi thống khổ vô bờ, nhưng lời ả còn khiến Lý Huyền bàng hoàng hơn - Người trong tộc bị phần muốn chết, xúm lại đòi giết chàng. Ta bất chấp tất cả để chắn trước mặt họ, ta không biết còn nên yêu chàng hay không, ta chỉ biết phải dùng hết sức mình để giảm thiểu thương tích cho chàng. Chàng không thanh minh biện bạch, chỉ ngồi uống rượu, lạnh lùng bảo, chàng yêu ta, ai ngăn cản thì phải chết. Chàng nói tứ đại trưởng lão chết rất công bằng, chàng giết họ khi họ liên thủ cùng tấn công chàng. Tứ đại trưởng lão tu vi đến hơn ba ngàn năm, gần như thuộc hàng vô địch thiên hạ rồi, mà chàng chỉ dùng một nhát kiếm đã giết sạch bọn họ, người trong tộc sợ cái uy của chàng, đều ôm hận tháo lui. Nhưng chàng ơi, chàng không chỉ không sợ, mà còn cùng ta tiếp tục động phòng hoa chúc. Chúng ta xong tiệc mừng, uống cạn giao bôi, cuối cùng ta không nén được, oà khóc. Ta rất sợ, tuy ta là giống Thiên hồ mê hoặc được chúng sinh, nhưng ta vẫn sợ, sợ chính những người ta yêu thương. Chàng dịu dàng dỗ ta, ngủ đi, tỉnh dậy là ổn thôi. Đúng là ổn thật. Khi ta tỉnh lại, trên đỉnh Cấm Thiên bao la chỉ còn trơ mỗi hai người chúng ta là sống. Người trong tộc ta, những người ôm thù

hận, đều đã chết dưới lưỡi kiếm của chàng. Chàng cười bảo ta, không cần phải sợ nữa rồi! Lúc ấy, tuyết rơi lả tả trên đỉnh núi. Tình của chàng cũng như tuyết vùn vũ khắp trời, lạnh lùng nháy múa giữa hai chúng ta. Trước sau ta không hiểu được ta nên yêu, hay nên hận chàng? Sau đó ta như đánh mất thể xác, cùng chàng ngao du thiên hạ, đánh bại hết cao thủ này đến cao thủ nọ. Lòng ta cũng dần thư thái lại, bởi vì ta hiểu ra rằng, người ta yêu không phải là người, mà là một vị thần. Thần thì làm sao có tình cảm như người phàm, vì vậy tình của chàng mới hung bạo, mới tàn nhẫn đến thế, phải không? Nhưng mà, chỉ cần chàng yêu ta là được rồi. Thế mà không! Chàng giết hết các tộc người, rồi quay sang đối kháng Tuyết Ẩn thượng nhân, chàng ruồng rẫy vương quốc của mình. Ta vẫn tưởng là vì ta, nhưng khi chàng chỉ nhìn ta lãnh đạm, rồi vứt bỏ ta như vứt một chiếc áo cũ, ta mới hiểu, chàng không yêu ta, mà chỉ yêu tình yêu của mình. Khi chàng nhìn ta, thì không phải là nhìn người con gái yêu chàng sâu nặng, mà là nhìn tình yêu của chàng. Chàng ạ, phải chăng chàng coi tình yêu ấy cũng như một bài tu luyện? Vì sao trong tình chàng, ta lại thấy cô đơn, sợ hãi đến thế, vì ta bỗng phát hiện, chàng không yêu ta, không yêu bất cứ ai hết. Chàng chỉ yêu chính tình yêu của chàng.

Cửu Linh đau khổ gập cong cả người lại, nước mắt thấm ướt khoanh đất dưới chân. Lý Huyền nín lặng, không biết nên an ủi nữ nhân thương tâm này như thế nào nữa. Những đòn tra tấn của ả khiến thần trí gã mơ hồ, đau đớn vô biên, nhưng gã vẫn cảm nhận được, trái tim ả đau đớn hơn gã nhiều lắm. Nỗi đau ấy không thể chạm tới, vì vậy không thể nào xoa dịu được. Lý Huyền nhìn vết thương đang tự lành miệng của mình, bỗng cảm thấy thê lương. Gã nghĩ rằng:

- Kẻ đó là ai?

Cửu Linh ghen ngào:

- Người hỏi làm gì?

Lý Huyền nghiêng rằng:

- Sau này gặp hãn, ta nhất định sẽ thay người đâm hãn một quá.

Cửu Linh bật cười khúc khích, khuôn mặt đầm đìa nước mắt mà nụ cười lại diễm lệ vô ngần, như hoa nở mùa xuân.

- Người muốn đâm hãn? Người phải tu mười kiếp nữa, may ra mới xứng xách giày cho hãn.

Lý Huyền đỏ bừng cả mặt, cho dù không xứng, người cũng không cần hạ nhục ta thế chứ? Cửu Linh thấy gã bực tức, bèn bảo:

- Sao, không cam tâm phải không? Thôi, ta không nói thế nữa. Nhưng vẫn muốn cảm ơn người, xem ra người là người tốt đây - Ắ phẩy tay áo, nói lớn - Vì người là người tốt, nên ba mươi sáu cực hình ta đã chuẩn bị để tra tấn người không cần dùng tới nữa. Bây giờ, để ta trị thương cho người.

Lý Huyền nghiêng rằng:

- Vậy thì thật cảm ơn.

Cửu Linh nhắc tay Lý Huyền lên, có một tay đã gần lạnh lặn như lúc đầu, còn tay kia thì cố ý không chấp lại nên hồi phục tương đối chậm. Cửu Linh bảo:

- Thế chất người thật đặc biệt, ta chưa bao giờ gặp ai mà lạnh lặn nhanh thế này.

Ắ nhắc hai đoạn tay chưa dính nhau, chấp lại một lần, chưa đúng, lại chấp thêm lần nữa, vẫn chưa đúng. Lý Huyền đau đến chết đi sống lại, rống lên:

- Rốt cục người có chữa trị được không đấy?

Cửu Linh lộ vẻ ấỵ náy:

- Xin lỗi nhé, ta chỉ giỏi tra tâm, không thạo cứu chữa. Hay là lát nữa ta giầy vò người một trận cho xem, đảm bảo thủ pháp thành thực, không sai chệch chỗ nào.

Lý Huyền toát mồ hôi, nói: “Thôi đi!”

Về sau, cùng với những tiếng gào la thảm thiết của Lý Huyền, xương tay cũng được chấp đúng. Thế chất gĩa quả thực thần kỳ, xương vừa vào vị trí, gĩa đã thấy cơn đau thuyên giảm đi quá nửa, máu thịt bị thương tổn cũng từ từ lành lặn.

Ồ, nhưng vì sao trong lòng lại đau đớn thế này? Lý Huyền trầm ngâm nghĩ.

Cửu Linh chậm rãi ngồi xuống bên gĩa, mặt vẫn vương dàu lệ, thở dài bảo:

- Kể chuyện tiểu muội tử của người cho ta nghe đi.

Sao tự dưng ả lại muốn nghe chuyện này kìa? Lý Huyền liếc Cửu Linh, thấy ả không nổi hứng hành hạ mình nữa là gĩa mừng, vì vậy bắt đầu đem chuyện bản thân ra tâm sự. Nhưng vừa máy môi, gĩa đã nhận ra mình không sao kể được. Gĩa không thể kể chuyện tình yêu kiếp trước, dù gĩa tin chắc Định Viễn hầu chính là mình, còn Thừa Hương chính là Long Vi. Gĩa bỗng phát hiện ra hai người đó quá xa xôi, và gĩa cũng hiểu biết về họ quá ít. Mọi ký ức đều mơ hồ hỗn loạn, gĩa có thể cảm nhận rất sâu sắc, nhưng không tài nào chuyển tải mạch lạc cho người khác nghe.

Gĩa đành bắt đầu kể những chuyện từ ngày mình vào Ma Vân thư viện cho đến bây giờ. Gĩa kể mình gặp Long Vi ra sao, những bài thử thách của Do Liên tai hại nhường nào, kể cả cảnh luân hồi kiếp trước kiếp sau trong

xích trời nữa. Cửu Linh thành linh nhìn gã, nhìn chăm chú. Lý Huyền không ra hiểu sao, hỏi:

- Người nhìn gì vậy?

Cửu Linh mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Thì ra người cũng là một đứa bé đáng thương, chẳng biết thế nào là ái tình.

Lý Huyền thở dài:

- Nếu không biết đã tốt. Bây giờ ta chẳng biết nên làm thế nào.

Đây là mối ngờ vực lớn nhất trong lòng Lý Huyền, vốn dĩ không muốn thổ lộ với người khác, nhưng bây giờ, trước mặt kẻ đã từng ngược đãi mình, Lý Huyền tự dưng dốc hết ruột gan. Có lẽ Thiên hồ đúng là loài sinh ra để mỉa người, khiến người ta quên lãng mọi sự đề phòng.

Cửu Linh cũng thở dài:

- Tiểu cô nương đó thật đáng thương... - Ả lấy trong ngực áo ra một viên đá nhỏ, đưa cho Lý Huyền - Khi nào gặp lại Tô Do Liên, người đưa Tam sinh thạch này cho cô ta.

Tam sinh thạch? Tam sinh thạch có thể soi suốt kiếp trước kiếp sau của người ta đây ư? Vì sao lại giao cho Tô Do Liên chứ không phải Long Vi?

Cửu Linh lãnh đạm nói:

- Vì Tô Do Liên giống ta, đều là kẻ đáng thương. Ta chỉ hy vọng, viên đá này có thể giảm bớt đau buồn cho cô ấy.

Ả nhẹ nhàng đặt viên đá vào lòng bàn tay Lý Huyền. Viên Tam sinh thạch này không giống viên đá Lý Huyền trông thấy trong nhà ma, nó đen

sì, rất đục. Lý Huyền lặng lẽ đón lấy, nhét vào trong ngực áo, vẫn đang nghĩ xem vì sao Cửu Linh lại muốn đưa vật này cho Tô Do Liên. Đúng lúc rời Tam sinh thạch ra, nét mặt Cửu Linh tối sầm đi, ả bỗng nổi giận, đá Lý Huyền ngã quay ra đất, mắng:

- Ta căm hận ngươi, căm hận ngươi! Ngươi giống hệt hắc, chỉ biết bắt nạt những nữ tử đáng thương.

Lý Huyền không hiểu Cửu Linh lại nổi cơn điên gì nữa, đành nhẫn nhịn ôm đầu chịu đòn. Đúng lúc đó, một giọng trong trẻo mà phần nộ vang lên:

- Thả hắc ra!

Giọng nói chứa đầy tức giận, Cửu Linh quay phắt lại thì thấy Tạ Vân Thạch và Long Vi đang nắm tay nhau đứng đó. Trên khuôn mặt anh tuấn thanh nhã của Tạ Vân Thạch, lần đầu tiên xuất hiện vẻ phần nộ khó kiểm chế. Hiển nhiên, y chỉ nhìn qua Lý Huyền là biết gã đã bị hành hạ giày vò tới mức nào. Cùng là người của Ma Vân thư viện, thấy sư đệ gặp chuyện bất hạnh như vậy, cố nhiên y cảm thấy như chính mình gặp phải. Đặc biệt khi đối thủ lại là Thiên hồ. Thiên hồ là một giống loài chuyên mê hoặc người ta, tiếng lăm không lấy gì làm tốt. Thậm chí hơn một trăm năm trước còn nảy nòi ra một con Thiên hồ gây họa cho nhân gian, vô tình vô nghĩa, trợ giúp kẻ ác, nhẫn tâm giết người, khiến danh tiếng cả tộc bị đem ra đàm tiếu tệ hại chưa từng có. Vì vậy, Tạ Vân Thạch quyết tâm trừ ác!

Một tiếng ngân dài lảnh lót vang lên, một vầng kiếm quang lóe sáng trước mắt mọi người. Kiếm quang lao thẳng lên tầng mây, hệt như ánh trăng lung linh, từ chín tầng trời lại tụt về trước mặt Tạ Vân Thạch.

Xuất Vân kiếm.

Kiếm đã không phải là kiếm nữa, từ thực hoá hư ảo, hoá thành một bóng hình như có như không, nằm hờ trong tay Tạ Vân Thạch. Bóng hình đó là ánh sáng, một ánh sáng lạnh.

Ánh sáng phản chiếu lên người Tạ Vân Thạch, cho dù đã chớm sát ý, Tạ Vân Thạch vẫn ung dung thoát tục như thể không hề nhuốm ô trọc của trần gian. Bản thân y là một chùm sáng, phong thái của y chính là linh hồn của chùm sáng ấy.

Đôi mắt mê hồn của Cửu Linh ánh lên thận trọng, bởi ả đã nhận ra, luồng sáng này hoàn toàn không hư ảo như bề ngoài của nó, luồng sáng ấy thông tới chín tầng trời, tất nhiên có chỗ kì diệu riêng. Chỗ kì diệu ấy hẳn là sát cơ.

Tạ Vân Thạch khẽ thở dài. Trước mỗi lần giết người, y đều thở dài. Tuy chết trong tay y đều là kẻ xấu tội ác khó dung, nhưng y cảm thấy khi người ta sinh ra ở đời, vốn dĩ không phân thiện ác, nhưng về sau lại có người trở nên tốt, có người xấu xa đi, đây vốn dĩ là một việc rất đáng thở dài.

Bởi vậy y thở dài.

Bởi vậy đường kiếm của y được mang tên Thở dài.

Cùng với tiếng thở dài của y, luồng sáng thông thấu trời đất ấy đột ngột thay đổi. Một luồng sáng lóe lên, tách ra khỏi luồng sáng trong trẻo nọ, nó tựa như bóng của luồng sáng trong, nhưng cũng vẫn lành lạnh, sáng ngời, hoá thành một tiếng thở dài u uẩn xuyên thấu tam giới.

Tạ Vân Thạch phát tay áo, luồng sáng đỏ cuộn vào, dần dần co rút lại, hoá thành một thanh kiếm quang, lao thẳng tới Cửu Linh.

Cửu Linh mỉm cười quyến rũ, một yêu vật phải do đích thân Quân Thiên Thương trấn giữ thì tu vi đương nhiên không phải tầm thường.

Đường kiếm này của Tạ Vân Thạch có thể hạ được đệ nhất cao thủ trên đời, nhưng chỉ e không phạt đứt nổi chéo váy của Cửu Linh. Ánh sáng trắng chớp lên, một con giao long màu trắng xuất hiện, tiếng gầm rống inh tai vang vọng đất trời, giao long bay vút lên không, cái đuôi khổng lồ quét

xuống đường kiếm Thở dài, bị thế múa của con giao long quất cho tan tành, rụng xuống lả tả. Cửu Linh cười sằng sặc:

- Tiểu tử, nếu người muốn hành hiệp trượng nghĩa, thì phải hiển lộ bản lĩnh thật sự ra đây.

Tạ Vân Thạch cau mày, hiển nhiên y hoàn toàn không ngờ rằng một hồ ly tinh trông ẻo lả đường ấy lại có tu vi cao thâm như vậy. Y hú một tràng dài, kiếm quang vừa tán loạn liền ngưng tụ trở lại, trong tích tắc ngưng tụ ấy, ánh sáng thay đổi ngay lập tức, biến thành màu đỏ lòm như máu.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 21: Tiên Nga Say Múa Dưới Nền Đỏ

Đường kiếm Phần nộ!

Đ

Khi thở dài không còn tác dụng, gặp chuyện bất bình thì phải phần nộ thôi. Đây là đường kiếm vẫn máu. Sóng màu máu ùn ùn trào lên, ánh đỏ loang loáng chiếu rọi cả đất trời. Một quầng trắng bật khỏi nền đỏ ấy, lao vút lên trời, ngời ngời sáng, không nhiễm bụi trần.

Sóng máu như mặt trời, ánh sáng như cầu vồng, cùng bùng nổ ra, trở thành một luồng khi tà quái trong trời đất. Đường kiếm này, nếu tu luyện đến cảnh giới cao nhất, mấy cuộn cuộn sẽ giăng ngàn dặm, khiến mặt trời cũng u ám đi, chỉ tích tắc san bằng thành quách, thiên hạ thất kinh. Đường kiếm của Tạ Vân Thạch tuy chưa đạt đến mức độ ấy, nhưng khi múa ra, cũng trải mấy dặm khắp cả dặm. Tà áo y lất phất, khuôn mặt rắn đanh.

Tiếng kiếm lạnh lạnh vang thấu trời đất, quầng trắng vụt rực lên, sóng máu càng đặc quánh, trắng đỏ soi vào nhau, huy hoàng chói chang đến cực điểm. Tạ Vân Thạch đột nhiên hét: “Xùy!”

Quầng trắng nổ bùng, hoá thành một dải chớp, ầm ầm chém xuống. Sóng máu ngập trời liền hoá thành vô vàn thanh kiếm đỏ, bắn tung ra như một tấm màn. Chỉ một đòn tấn công, đất trời cùng biến sắc, quỷ thần cùng tái mặt. Cửu Linh cũng không cười nổi nữa, hiển nhiên ả không ngờ rằng

một trang quân tử khiêm hoà như Tạ Vân Thạch lại có thể xuất chiêu uy mãnh như vậy. Đó chỉ là vì, trông thấy Lý Huyền bị hành hạ, Tạ Vân Thạch thực sự nổi giận. Đường kiếm này chính là đường kiếm tích tụ cơn giận của y. Càng là người hiền hoà, thì khi nổi giận, lại càng đáng sợ.

Không trung bỗng trắng loá lên, có tiếng cáo rít the thé, ai nấy đều cảm thấy tâm can chấn động, bên tai vang vọng muốn lời rì rầm, tựa hồ có người từ đằng xa đang gọi tên mình vậy. Tiếng gọi rất mực thân thiết, không ai nở tảng lờ, nhưng sâu trong thâm tâm, mỗi người đều mơ hồ cảm thấy rằng, nếu trả lời thì sẽ sa lầy trong tai kiếp, không thể nào thoát ra được nữa. Vì vậy đành vận hết sức mình để kháng cự lại những tiếng gọi êm đềm ấy.

Lý Huyền và Long Vi bản lĩnh tương đối thấp, nên chẳng mấy chốc mồ hôi đã tuôn đầm đìa. Tiếng cáo xoáy tròn xoáy tròn lên, đột nhiên trải rộng ra khắp bao la. Đường kiếm dữ dội liền bị tiếng cáo khuây bật, loang ra từng vòng, ánh kiếm rực rỡ cũng mờ hẳn đi. Tạ Vân Thạch không khỏi choáng váng, tu vi của y rất cao, thuật gọi hồn không động chạm được tới hồn phách y, nhưng lại phá tan được sự khống chế của y với kiếm. Đúng lúc y phân tâm, khắp trời đột nhiên rực ánh trắng, chín con bạch long bay cuồn cuộn, thân hình dềnh dàng lượn vòng trên không, lao vào ánh kiếm đỏ giận dữ.

Ánh sáng nhảy nhót, nhưng không tài nào xuyên qua được thân mình những con rồng nọ, tiếng rít thấu trời, đàn rồng đột nhiên uốn mình, vây chặt lấy quầng trắng.

Tạ Vân Thạch giật nảy người, vung tay trở ra.

Cửu Linh bất thần phun ra một búng máu, quầng trắng bay vọt lên không, đâm xuyên qua mình con rồng. Cửu Linh rít lên thê thảm. Đôi mắt mê hồn của ả nổi lên một tia sát khí ghê người, nhưng giọng ẻo ọt vẫn không sao sửa nổi, ả mỉm cười nũng nịu:

- Công tử này, chàng đánh đau nô gia rồi, nô gia phải cần chàng một miếng nhỏ mới được.

Quầng trắng tức thì tản ra khỏi thân kiếm, Cửu Linh hú lên một tràng dài lanh lảnh, chín con rồng trắng uôn mình biến hoá, dần dần hoá thành chín hình dáng giống hệt Cửu Linh, cùng mặt hoa hờn trách, oán hận nhìn Tạ Vân Thạch.

Chỉ tích tắc, mười cái bóng giao hoà vào nhau, Cửu Linh cười khẽ:

- Đi đánh nhau với bọn tiểu bối thế này, lại giở đến công phu thật sự, có phải ta hơi trẻ con không nhỉ? Nhưng đã thi triển rồi, thôi thì cho nó thật một chút luôn!

Mười cái bóng đồng thời nhảy múa, tuy theo những điệu khác nhau nhưng đều tuyệt diệu vô song. Lý Huyền hoa cả mắt, thấy điệu vũ nào cũng đẹp tuyệt vời.

Anh xuân.

Trăng thu.

Bóng rồng.

Vẻ phượng.

Ma sao.

Hồn tuyết.

Ngọc nồn.

Vàng đan.

Hổ yên.

Núi thăm.

Mười điệu vũ.

Mười thần thái.

Mười niềm mong đợi được người thương tán tụng.

Mười thứ trùng vây.

Ánh xuân là gió, trăng thu là ánh sáng. Bóng rờn là sấm, vẻ phượng là chớp. Ma sao là lửa, hồn tuyết là nước. Ngọc nồn là đất, vàng đành là đá. Hồ yên là khí, núi thăm là bóng. Những điệu múa càng lúc càng nhanh, mặt đất trong vòng ba dặm xung quanh dần dần rung chuyển, ánh sáng nhiễu loạn, bốn loại nguyên khí đất, nước, lửa, gió được điệu múa dẫn động, hoá thành sáu loại biến hoá gió, ánh sáng, sấm, chớp, không khí và bóng, vây quanh mười bóng hình yếu điệu.

Trời rộng mệnh mang ngập đầy những tia chớp loảng ngoảng. Mắt Tạ Vân Thạch ánh lên kinh ngạc, y đành giọng hô:

- Đệ và muội, trốn mau đi!

Y múa hai tay, kiếm quang hiện lên ở cả hai tay. Luồng sáng ăm ắp đất trời bỗng tối hẳn đi, bởi vì tất cả ánh sáng cùng tụ lại trên mình y rồi. Y giống thần tiên giáng phàm, toàn thân bọc trong hào quang rực rỡ, lừng lừng bay lên, hướng về phía các áo thân do Cửu Linh biến hoá ra. Y cảm thấy, chiêu này của Cửu Linh chứa đựng uy lực vô tận, nếu cứ để ả ung dung tập hợp sức mạnh, e rằng cả Thái Hạo Thiên Nguyên đình cũng bị đánh vỡ, vì vậy y phải ra tay trước trấn áp.

Cửu Linh cười êm ái:

- Sốt ruột à? Nô gia còn chưa vẽ mây xong, chàng chịu khó đợi thêm một chút.

Ả ôn tồn dịu dàng như thế nói chuyện với tình lang, nhưng những ảo thân rờm rợn xung quanh thì bỗng nhiên biến đổi, sấm chớp do đất nước lửa gió hoá thành vụt trộn vào với nhau, mười cái bóng biến ra từ ảo thân và chân thân của Cửu Linh vụt lao vào giữa vùng sấm chớp dữ dội đó, tay áo nối lấy nhau, vây thành một vòng tròn lớn, rồi xoay tít lên.

Sáu biến hoá gió, ánh sáng, sấm, chớp cùng bị ả đánh bật lên, tức thì phát ra tiếng rít long trời lở đất, hào quang ăm ắp hoá thành một xoáy ốc khổng lồ, rùng rùng xoáy tít.

Tạ Vân Thạch cả kinh, y chưa từng chứng kiến màn biến hoá nào như vậy. Một nỗi kinh hoàng ghê gớm từ nội tâm trào ra, y lơ mơ cảm thấy chiêu này uy lực vô tận, nếu ứng phó không đúng, cả hai bên đều chết cả. Nhưng y là con cháu nhà họ Tạ. Con cháu họ Tạ có bao giờ lùi bước?

Thanh quang chớp lên, lóe sáng trong lòng bàn tay y, ánh sáng không chói lắm, nhưng phát ra từ trong tim Tạ Vân Thạch.

Hai luồng sáng, một từ tim y, một trong lòng bàn tay. Ánh sáng trong lòng bàn tay như tim, ánh sáng trong tim như kiếm.

Cửu Linh tấm tắc khen:

- Gã này khá quá! Đã lĩnh ngộ được phép hồn ngoài xác, biến hoá ra tâm kiếm. Ta tu hành bao nhiêu năm, vẫn chưa thể chạm tới sự huyền diệu ấy. Nếu người dùng chiêu này đánh bại nô gia, thì nô gia có thua cũng tâm phục khẩu phục.

Tuy nói năng nhún nhường như vậy, nhưng ánh sáng và sấm chớp trên không lại giạt ùng ùng, xoáy ốc nọ càng thêm kinh khủng, hoàn toàn không ra ý sợ chút nào. Tạ Vân Thạch cẩn thận nâng ánh sáng hình trái tim

trong lòng bàn tay lên, giờ cao quá đầu. Y nâng nó như nâng một ngọn lửa nền, chỉ sợ gió to quá thì có thể bị dập tắt mất.

Sau đó, người y bay bổng lên, hướng về phía xoáy ốc. Mặt y giãn ra, nở một nụ cười. Nụ cười ấy, tức thì khôi phục lại phong thái rạng ngời của y.

Không thờ dài, không phần nộ.

Kiểm thuật của con cháu Tạ gia có thể chưa hẳn là thiên hạ vô song, nhưng phong thái ung dung thì xưa nay không ai bì kịp.

Đường kiếm này là tâm kiếm, cũng là đường kiếm Khoan dung.

Dù đối mặt với kẻ đại gian đại ác, cũng để cho kẻ đó một con đường sống, đối xử với hắn như với con người, cốt cảm hoá hắn chứ không phải tiêu diệt.

Sự khoan dung của y là rộng rãi, là từ bi. Bởi vậy đường kiếm này, vốn dĩ là đường kiếm vô địch.

Tạ Vân Thạch như biến thành một phần của đường kiếm Khoan dung, kiếm trong tim chỉ hướng, tim trong tay lúc lóe sáng lúc mờ tối, chỉ trong khoảnh khắc đã lao đến gần xoáy ốc.

Cửu Linh cười bảo:

- Về lý mà nói, người nào chưa tu tập thành công hồn ngoài xác, thì tuyệt đối không có cách nào chiến thắng người đã tu tập xong, nhưng Thiên hồ tộc thì là ngoại lệ, bởi vì chúng ta có rất nhiều tim, nên vĩnh viễn không thể thành tựu. Vì vậy... - Ả cười êm ái - Vì vậy ta mới tu thành chín đuôi, ta muốn xem xem. Chín đuôi này lợi hại hay hồn ngoài thân yếu ớt đến sơ sài của người lợi hại?

Tiếng cáo rít vọng thấu trời đất, xoáy ốc tựa như rách toạc ra, ở giữa từ từ lồm xuống một cái hố lớn. Muôn vàn hào quang tụ lại trong xoáy ốc, nhưng riêng trong hố lại đen kìn kịt, không có gì cả. Không có ánh sáng, cũng không có bóng dáng. Đột nhiên, một tiếng reo vang, trong hố hiện lên một đốm sáng, đốm sáng ấy sâu hoắm, vừa xuất hiện, tất cả những hào quang xung quanh đều mờ hẳn đi, chỉ còn vầng sáng trong tay Tạ Vân Thạch vẫn rùng rục như cũ.

Tạ Vân Thạch không nhìn thấy đốm sáng đỏ, vì y đang nhắm mắt, song tâm tưởng y thì bao trùm tất cả xung quanh, đã chú ý tới đốm sáng ấy rồi. Y rùng mình.

Đốm sáng từ từ này nở, hệt như một đứa trẻ sơ sinh đang bú mẹ, dần dần trưởng thành, cuối cùng lộ ra hình vóc.

Đó là một con cáo nhỏ trắng sữa, một con cáo thanh khiết vô chùng. Đôi mắt nó trong trẻo, sau lưng là một chiếc đuôi bông xù, những đốm trắng dịu dịu liên tục tán ra từ thân thể nó, tan hoà vào trong xoáy ốc khổng lồ. Mắt nó rất linh hoạt, háo hức nhìn thế giới này. Rồi, nó nhìn Tạ Vân Thạch.

Nó reo lên một tiếng hân hoan, xòe móng trước, bổ nhào vào y. Nó không hề có ý thù địch, chỉ như một đứa trẻ muốn được người lớn bế ẵm. Nhưng thân hình nó vừa nhích động, xoáy ốc ngàn ngạt khắp trời bỗng cùng chuyển động theo.

Muôn vàn tia chớp vẫn vũ sớm đã biến thành màu của cao xanh, hệt như một vết mực khổng lồ dây màu ra thế giới. Theo sự chuyển động của con cáo trắng, muôn vàn ánh chớp và bóng tối bỗng như được truyền sức sống. Chúng được ban cho sinh mệnh, rồi hoá thành những lốt cáo khổng lồ, tầm tối, cùng con cáo đầu tiên ồ ạt xông đến.

Tâm kiếm của Tạ Vân Thạch lung lay, hết như kinh Phật bị cuồng phong thổi mạnh, cầm gần như không vững nữa.

Y mở bừng mắt đôi mắt hoàn toàn không vương sát khí, tựa hồ quanh y không phải là uy lực ma quỷ dày đặc, mà sân hoa dưới trăng. Y khẽ thở dài.

Tạ Vân Thạch thở dài không phải là vì y sắp thất bại, mà vì thương cảm cho chúng sinh sắp lâm cảnh tai ương. Sau đó, hào quang hình tim trong tay y đột nhiên biến ra một quầng sáng rực, rời lòng bàn tay bay lên, còn tâm kiếm trong tim y thì bùng ra, bao trùm toàn bộ mình y, nghênh đón con cáo nhỏ trắng sữa.

Ma đã xuất thế, Tạ Vân Thạch phải dùng thân làm mồi.

Gió mây chợt thay đổi, bốn nguyên khí đất nước lửa gió bị một bàn tay khổng lồ khuấy động, vụt điên cuồng tung hoành. Hồn Thiên lảng loáng đỏ bao bọc lấy Long Vi và Lý Huyền. Tạ Vân Thạch và con cáo nhỏ lao ập vào nhau.

Nền trời đột nhiên đổi màu đen kịt, như thể mọi ánh sáng đều đã rời bỏ cao xanh, chỉ còn lại một khoảng tối u ám.

Nỗi sợ hãi lạnh lẽo toả lan trong bóng tối trùng trùng, rồi đột ngột xé màn đen lao ra, hoá thành muôn vàn tia chớp cuồng bạo, đánh lạch tạch trên cao xanh và mặt đất.

Long Vi bỗng thét lên một tiếng, thì ra hào quang quanh Hồn Thiên lảng không che chắn được cơn chấn động này, bèn văng bật lên cao, hất ngã Lý Huyền và Long Vi, lại xô cả vào vết thương mới lành của Lý Huyền, khiến gã đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Ánh sáng bay lượn, rồi hoá ra muôn vàn bóng hình lơ mờ, nhưng không có một bóng hình nào là thật cả. Lý Huyền và Long Vi tưởng như đang điểu qua muốn đời ngàn kiếp, kiếp nào đời nào cũng ngùn ngụt tai ương.

Lâu lắm, dư chấn mới từ từ tiêu tan, hai người kinh hoàng nhìn quanh, trống ngực dần dần lắng lại. Vụ rung chuyển vừa rồi vô cùng ghê gớm, nhưng không lan toả đi xa, tảng đá chắn trước mặt hai người không hề hư tổn.

Tạ Vân Thạch và Cửu Linh đứng đối diện giữa không trung, cả hai đều thoáng mỉm cười. Long Vi thở phào, bây giờ mới yên tâm, vừa rồi cô chỉ lo Tạ ca ca sẽ bị thương. May mà không sao.

Một làn gió thổi qua, đánh thốc lên những bụi đất mờ mịn. Tảng đá trước mặt họ đột nhiên sụm xuống thành đất, rồi theo gió bay đi. Không chỉ tảng đá, mà cây cối, núi sông, mây trôi, thậm chí cả vùng trời, mặt đất, toàn bộ đều hoá thành bụi đất dưới cơn gió thổi.

Bụi đất vẫn giữ lại màu sắc ban đầu của nó, thậm chí còn giữ lại linh hồn của những vật vô tri xung quanh, những hạt bụi hoá ra đủ màu đủ dạng, cùng cuốn xoáy vào nhau.

Đó là phần hoa của sự cô tịch, là vinh quang của ngày tận thế.

Gió nhẹ thốc vào người Tạ Vân Thạch, hào quang hộ thân của y biến thành bụi đất, những chấm máu lốm đốm tung tóe trên tà áo trắng muốt của y cũng hoá thành khói bụi màu đỏ, rọi lên cả ánh mặt trời.

Thứ duy nhất không thay đổi là nụ cười đầm đạm, là phong thái thanh cao của y.

Gió nhẹ thổi vào người Cửu Linh, nụ cười của ả vụt u ám hẳn đi, hàng mày dựng ngược, sát khí cuộn cuộn trào ra từ đôi mắt mảnh dài, ả vụt đâm mạnh tay. Máu của Tạ Vân Thạch bắn tóe trên ngón tay ả. Cửu Linh nhẹ nhàng liếm đốm đỏ hồng trên đầu ngón tay, đôi mắt mơ màng từ từ nhắm lại, dịu dàng nói:

- Ta muốn giết người!

Đột ngột, ả biến mất.

Ánh nắng trở nên chói chang, mặt trời rắc ra muôn vàn đốm sáng, nhưng rơi xuống lại thành những bông tuyết to bằng miệng bát. Vầng mặt trời vốn có màu xanh lam, hoá thành tuyết rồi lại càng thêm diễm lệ, chỉ trong tích tắc tuyết đã ngập kín màn trời.

Tiếng rít của Cửu Linh vang vọng không gian:

- Tuyết trên đỉnh Cấm Thiên là nỗi đau sâu sắc nhất của ta, người chịu nổi không?

Tuyết lam bay lượn, dần dần không thấy bóng mặt trời đâu nữa, một luồng gió lạnh thối tới, đất trời lạnh căm căm. Tạ Vân Thạch tái mặt, gằn giọng:

- Đệ, muội, mau rời khỏi đây!

Nhưng cửa ra của tiên cảnh thứ tám đã bị tuyết lam chặn kín rồi.

Tạ Vân Thạch thở dài, y biết Cửu Linh đã thật sự nổi giận. Nếu không đánh bại ả, chỉ e không ai thoát được tiên cảnh thứ tám. Thiên hồ tộc khét tiếng là nhẫn tâm.

Tạ Vân Thạch từ từ trở ngón tay vào tim, luồng sáng xanh lại nháng hiện, vọt thẳng lên trời. Tuyết lao xao đập vào luồng sáng, sắc mặt Tạ Vân Thạch càng lúc càng trắng bệch.

Mái tóc dài đen nháy của y bung ra, bị gió lạnh thổi phần phật, y vùng bước tới. Gió này tuyết này hoàn toàn không phải gió tuyết tầm thường.

Đó là gió tuyết hoá hình từ nỗi đau của Cửu Linh. Mỗi làn gió, mỗi bông tuyết đáp trên mình mang theo một nỗi đau mà Cửu Linh phải chịu

đứng khi chứng kiến người trong tộc mình chết dưới lưỡi kiếm tinh nhân trên đỉnh Cam Thiên.

Những nỗi đau ấy sẽ đổ đầy trái tim Tạ Vân Thạch, hoá thành sấm sét rồi nổ bùng bùng.

Tạ Vân Thạch sẽ phải chịu đựng đòn đánh tâm lý của giống loài giỏi mê hoặc này. Tay áo dài rách bươm của y bay lật phật, nét cười trên khuôn mặt vẫn đầm đìa như cũ, tướng đâu không phải y đang ác đấu với cường địch, mà đang khoác áo choàng lông hạc, giữa đêm tuyết đến thăm bạn vậy.

Bạn tốt không nhất thiết phải gặp gỡ, nhưng đương khi tuyết rơi ào ạt mà đến thăm nhau thì thật là phong nhã. Là thứ phong nhã thuần túy, chỉ chơi cờ, không ham nữ sắc.

Ham hố nhiều cũng để làm gì?

Một bước, hai bước... bảy bước, tám bước...

Cửu Linh bỗng nhiên nhận ra, bất kể ả tránh về hướng nào, hể Tạ Vân Thạch tiến tới là khoảng cách giữa họ chỉ còn một bước.

Vạn vật trên đời đều có nhân rồi có quả, có quả tức là có nhân. Nhân quả tương tác, không thể tránh nổi, lên trời xuống đất, gặp nhân là gặp quả. Đường kiếm này tên là Nhân quả.

Tuyết Cẩm Thiên đau thương tựa hồ không ngăn bước nổi bóng dáng ung dung khoáng hoạt đó.

Cửu Linh cuồn nộ rít lên với trời:

- Uy nghiêm vô địch của người đâu! Cho ta mượn một chút!

Màu xanh lam vụt biến ảo, tuyết lập tức ngừng rơi.

Tạ Vân Thạch giờ chân, nhưng không sao bước tiếp được. Khắp trời cơ man là tuyết, ánh xanh lam lạnh lạnh ngập kín đất trời, y không tài nào tìm ra bóng dáng Cửu Linh.

Điều khiến y kinh sợ nhất là hồn trong xác của y đang dần dần ngà màu xanh lam. Y dao động, chỉ tích tắc, tâm trí bắt đầu mê man.

Tạ Vân Thạch hoảng hồn, bèn cất giọng hét lên vang vọng không gian:

- Nguyên tôn, Phá ma!

Y cũng biến mất tăm.

Chỉ còn luồng sáng xanh lờng lờng vươn lên trời, lơ mờ hoá thành hai luồng, ba luồng...

Mỗi phần của luồng sáng lại tách riêng ra, bầu trời vốn đã bị che kín đặc bỗng sáng lên một chùm sao, ánh sao rơi xuống, nhập lại với luồng sáng xanh. Tổng cộng có chín ngôi sao, toả ra chín luồng thanh quang, hết như những cái định khổng lồ của chín ngôi sao cắm chặt lấy tuyết Cẩm Thiên vậy.

Cả đất trời âm ỉ rung chuyển.

Cửu Linh đã ẩn hình, nhưng bị thanh quang soi dò thì không nấp được nữa, lại hiện ra.

Khuôn mặt thanh tú của ả thoáng một tia kinh hoàng. Đây là pháp thuật gì mà có thể dẫn động cả uy lực của cao xanh?

Một giọng lãnh ló từ trên cao vọng xuống:

- Đây là Giáng ma Cửu Diệu, pháp thuật mạnh nhất của nhà họ Tạ, năm xưa Phù Kiên uy chấn thiên hạ, cửu tộc vùng man hoang làm loạn trung

nguyên, chỉ vì một chiêu này này chịu chết đấy! Cửu vĩ thiên hồ, người không nên chạy ra khỏi Tam sinh thạch mới phải.

Cửu Linh cười nhạt:

- Chiêu này mà sức người vận dụng nổi ư? Nếu người thi triển được, cố nhiên ta bị thương nặng, nhưng bản thân người chẳng thoát nạn đâu.

Tạ Vân Thạch điềm đạm đáp:

- Chuyện thiên hạ, có lúc nào không ảnh hưởng tới thân mình? Ta e ngại gì kia chứ?

Cùng với tiếng y nói, Cửu Diệu liền nhấp nháy rục rờ.

Chín luồng sáng chói chang men theo thân chín luồng thanh quang tràn xuống, chỉ tích tắc đã thấm vào đất. Mặt đất liền bùng lên, chín dòng nham thạch đỏ ngầu xông vọt lên trời.

Địa hoả!

Đó là nguồn lửa vạn năm không tắt nằm sâu trong lòng đất, bất kể là người hay yêu tu hành cao thâm như thế nào, chỉ cần dính phải một chút là lập tức biến thành tro bụi. Cửu Linh công phu thâm hậu, không đến nỗi sợ hãi quá, nhưng nếu bị chìm vào trong đó thì cũng vô cùng bất lợi. Ả dậm ra kinh hãi, bầu trời đang nhấp nháy Cửu Diệu kia cũng sáng loà lên, biến thành một màu lam thẫm.

Đó không phải là màu xanh lam do Tứ Cực long thần biến hoá, mà là màu sắc nguyên bản của màn trời, không pha lẫn một chút ô trọc nào của cõi trần. Từ khi thiên địa sinh ra, đây chính là màu sắc chân thực nhất, cũng là sức mạnh chân thực nhất của trời cao.

Chín luồng thanh quang từ từ biến thành một màu sắc giống hệt màu xanh trên trời, chúng cũng bắt đầu phát tiếng động lạch tách.

Thiên lôi địa hoả, Cửu Diệu Phong Ma trận. Tuyệt học của Tà gia uy chấn thiên hạ!

Cửu Linh càng thêm khiếp đảm, bởi vì ả phát hiện ra trận pháp này mà hoạt động thì ả không còn cách nào thoát cả. Trận pháp tựa hồ đã giam hãm nguyên thần của ả, bao phủ hoàn toàn năm dặm xung quanh, bất luận ả tháo chạy thế nào, trận pháp vẫn đánh tan tâm linh của ả.

Làm sao Tà Vân Thạch lại thi triển được pháp thuật lợi hại nhường ấy?

Trong lúc ả còn kinh ngạc, trận pháp đột ngột thay đổi, mỗi ngôi diệu tinh đều phồng lên rất nhanh. Cửu Linh rung mình kinh hãi, ả biết Cửu Diệu Phong Ma trận đang hấp hút sức mạnh của bầu trời, chuẩn bị xuất kích.

Tà Vân Thạch bỗng hiện thân, miệng phụt ra một búng máu. Phong Ma trận đòi hỏi sức mạnh quá lớn, tu vi y tuy cao, lại có Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh trợ trận, nhưng vẫn chưa đủ lực, đành phải ngưng lại ngay ở đòn tấn công cuối cùng.

Sức mạnh kiềm chế Cửu Linh lập tức tan rã, Cửu Linh liền hoá thành một luồng bạch quang, lao vọt ra. Tà Vân Thạch quát:

- Chạy đi đâu?

Máu tươi nhuộm hồng nụ cười của y, dáng hình ung dung của y tan nhoà vào màn trời. Sấm chớp cuồng loạn đánh tan ánh sáng, kích thích địa hoả ở dưới chín tầng đất. Ánh xanh trên trời, lửa đỏ dưới đất, hoá thành hai luồng sáng rừng rực, một trên một dưới ập lại Cửu Linh.

Mỗi lần quăng sáng dịch đi một tấc, Tạ Vân Thạch lại phun ra một vòi máu. Nhưng y không ngừng lại, bởi y biết, không thể để thiên hồ chạy thoát, bằng không... hậu quả sẽ tai hại đến mức y không tài nào tưởng tượng nổi.

Thiên lôi địa hoả là những sức mạnh thuần túy nhất trên nhân thế, thiên hồ tuy giỏi biến hoá, nhưng bị hai sức mạnh này chăm chăm dõi theo, ả không thể nào độn thổ được. Một chùm bạch quang vụt xuất hiện, nâng ả lên, đúng lúc đó, lôi và hoả mà Tạ Vân Thạch đang dùng tay điều khiển liền quấn lấy nhau, rồi nổ bùng ra.

Tạ Vân Thạch thoáng trông thấy Cửu Linh giang hai tay, tựa hồ đang bảo vệ thứ gì. Y giật mình, uy lực của lôi và hoả cùng sụt giảm. Nhưng cho dù không được tâm linh y hỗ trợ, Cửu Diệu Phong Ma trận do thiên lôi địa hoả hợp thành cũng vẫn mạnh mẽ, sức một mình Cửu Linh không thể chống đỡ được.

Tạ Vân Thạch rơi từ trên không xuống. Y biết, đã trúng đòn này, Cửu Linh sẽ không còn khả năng tàn hại ai nữa.

Vì vậy mà y cười, lòng không còn vướng bận.

Nhưng vào khoảnh khắc sau cuối, y kinh hãi phát hiện ra Cửu Linh đang bảo vệ thứ gì.

Đó là Lý Huyền và Long Vi.

Uy lực của Cửu Diệu Phong Ma trận quả thực quá lớn, Lý Huyền bị thương nặng, Long Vi lại là một tiểu cô nương, làm sao có thể tránh né được?

Cửu Linh đứng chắn trước họ, toả bạch quang dày đặc bảo vệ cả bọn.

Sức mạnh kinh khủng của Cửu Diệu Phong Ma trận đánh mạnh ra khiến bốn bề tan rã tới bờ, nhưng phạm vi ba thước quanh Lý Huyền và Long Vi lại không hề bị ảnh hưởng.

Có ảnh hưởng chẳng là Cửu Linh. Mặt ả tái nhợt, thậm chí không thể nào giữ vững được vàng bạch quang hộ thân, ả lão đảo giật lui, ngồi phệt xuống đất.

Tạ Vân Thạch choáng váng, thiên hồ yêu tà, tại sao lại sẵn sàng hy sinh bản thân vì hai người này?

Tạ Vân Thạch không còn tâm trí để nghĩ nhiều, vì kiệt sức đột ngột, sức hút ngược của uận pháp đã dội vào y. Không ngăn đỡ nổi nữa, Tạ Vân Thạch rơi bịch xuống đất. Bỗng có ánh sáng lập loè, Trục Nhật Húc Quang xuất hiện trên không, đón lấy y.

Những đốm sáng bay lên khỏi thuyền, tan vào trong thân thể y, bổ sung nguyên khí đã bị hao tổn. Nhưng y bị thương quá nặng, muốn tìm biết cho thông tó mối nghi hoặc của mình, nhưng lực bất tòng tâm.

Lý Huyền vội đỡ Cửu Linh dậy, thấy ả bị thương khắp người, hơi thở mỏng như tờ. Nghĩ lại ả đã vì mình mà hứng chịu vết thương nặng như vậy, Lý Huyền không nén được cảm động:

- Người... can gì phải thế?

Cửu Linh mỉm cười yếu ớt:

- Bỗng nhiên, ta muốn thử tin tưởng trên đời này thật sự có nam nhân tử tế, chẳng qua ta chưa gặp được mà thôi...

Sắc mặt ả càng lúc càng nhợt nhạt, Lý Huyền xót xa, không biết nên nói gì mới phải.

Cửu Linh dịu dàng bảo:

- Nhớ lời người hứa với ta nhé, nếu gặp kẻ phụ bạc đó, thay ta nện cho hắn một trận.

Lý Huyền nghiêng rằng:

- Được, ta hứa với người. Chỉ cần người cho ta biết hắn là ai, dầu là thần tiên đi nữa ta cũng đâm cho hắn một quả.

Cửu Linh mỉm cười, nhắm mắt nói khẽ:

- Hắn có cái tên nghe kêu lắm, Tứ Cực long thần.

Tứ Cực long thần?

Lý Huyền cả kinh. Người đàn ông mà Cửu Linh yêu, người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn đó, hoá ra là Tứ Cực long thần?

Nhưng cũng phải, ngoài y ra thử hỏi còn ai có thể khiến một Thiên hồ nặng lòng đến như vậy, tổn thương sâu sắc đến như vậy?

Lý Huyền nói:

- Nếu là cái tên xấu xa đó thì không phải chờ nữa, ta đưa người đi nện hắn ngay bây giờ.

Mặt Cửu Linh thoáng nét kinh ngạc, lẫn mừng rỡ:

- Thạch Tinh Ngự? Hắn đang ở ngoài kia sao? Đang ở Ma Vân thư viện à?

Lý Huyền chậm chạp gật đầu, phải, nếu không vì cái tên khốn kiếp đó, gã cũng không cần phải vất óc nghĩ cách tìm kiếm báu vật trong truyền

thuyết thứ hai. Cũng không cần phải phải gặp Cửu Linh, nghe câu chuyện bi thương, và còn bị hành hạ tới bởi nữa.

Hành hạ thì cũng chẳng có gì, chẳng nào cũng đã quen rồi, nhưng câu chuyện của Cửu Linh khiến Lý Huyền vô cùng cảm hận Tứ Cực long thần. Gã chưa bao giờ hận ai như thế cả.

Nhất là khi gã nhìn thấy sắc mặt của Cửu Linh, gã biết, bất luận Tứ Cực long thần làm tổn thương ả, hãm hại ả, ruồng bỏ ả ra sao, ả vẫn không thể nào thực sự hận y được.

Mối tình này đúng là nghiệt chướng.

Lý Huyền càng nghĩ càng thêm phần nộ, bởi vì gã cảm thấy thật không công bằng. Một người đàn bà nặng tình như thế, vì sao lại gặp phải kẻ tàn nhẫn, gặp phải số phận nghiệt ngã như thế?

Nhất định gã phải thay Cửu Linh đâm Tứ Cực long thần một quả, cho dù y là kẻ khét tiếng trong trời đất thì cũng mặc.

Gã cúi xuống ẵm Cửu Linh dậy:

- Đi nào, chúng ta đi đâm hắn.

Sau đó, gã bước ra khỏi tiên cảnh thứ tám.

Gã không ngoái đầu, cũng không để ý đến Long Vi, bởi vì Long Vi đã chạy bổ đến bên Tà Vân Thạch tự lúc nào rồi.

Điều ấy khiến gã vô cùng chua chát, vừa chua chát vừa bi ai. Gã biết, kiếp này cách kiếp trước quá xa, và chỉ ít giữa họ có một rào cản là Tà Vân Thạch.

Đó có lẽ là chướng ngại không vượt qua nổi, còn rộng hơn, hiểm trở hơn xích trời nhiều.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 22: Tương Tư Bền Chặt Cây Tam Hoa

Lý Huyền suất nửa không nhận ra khung cảnh bên ngoài Thái Hạo Thiên Nguyên đình.

L

Vầng thái dương toả ánh lam sẫm đương treo lơ lửng trên không, tựa hồ từ khi hoá thành màu lam tới giờ nó vẫn gắn chặt giữa nền trời, chưa hề động đậy.

Chừng như đây không phải là vầng thái dương nữa, mà là một con mắt lam sẫm, lạnh lùng nhìn thế gian.

Xung quanh nó là muôn vàn hình Phật nổi bông bênh, hình nào cũng nhắm mắt chấp tay ngồi xếp bằng, hình nào cũng mang khuôn mặt giống Tuyết Ẩn thượng nhân, toàn thân toát lên sự từ bi, cùng vây chặt, che kín đặc vầng thái dương lam sẫm. Nhưng hào quang thái dương càng lúc càng mạnh, xuyên qua những tấm thân Phật, thiêu đốt cả thế giới.

Vạn sự, vạn vật, toàn bộ đều nhuôm một lớp ánh sáng màu lam nặng nề.

Các Phật nhắm mắt như không nữ chứng kiến tai kiếp này, tuy nhiên, qua hàng mày dài của họ, có thể thấy trong đôi mắt họ cũng loáng thoáng một tia lam mờ.

Chẳng lẽ cả Phật cũng không trấn áp được ma?

Đột nhiên, vầng thái dương rực lên chói chang, các Phật cùng mở choàng mắt, những đôi mắt nhân từ ấy đều ngập sắc lam rờn rợn, hắt ra nghìn nghịt đốm sáng, hết như tinh tú ban đêm. Các Phật trầm tư mặc tưởng nhìn nhau, không hề mỉm cười. Họ đồng thanh thở dài, vẻ hoan hỉ nhất loạt biến thành bi thương.

Sau đó, các Phật biến mất.

Chỉ còn lại một người, Tuyết Ẩn thượng nhân. Hàng mày dài của lão rủ xuống, khuôn mặt đầy vẻ thê lương. Trước mặt lão, vầng thái dương màu lam từ từ ngưng tụ thành một hình người, lập tức, uy thế hung hãn của nó đè nặng trái tim mỗi người có mặt.

Ánh mắt ngạo mạn của Tứ Cực long thần, bất luận lúc nào, đều hết như một lưỡi kiếm sắc chém thấu vào tim mỗi người.

Lý Huyền trở cái bóng che kín cả trời xanh ấy, hỏi:

- Kia là kẻ khiến người tổn thương phải không?

Cửu Linh khẽ gật đầu, rồi yên bình nhắm mắt. Khóe miệng ả còn động nụ cười, như thể đang mừng tượng lại những tháng ngày đẹp đẽ xưa. Năm tháng vô tình, nỗi đau còn như mới. Nhưng làm sao có thể đem lòng oán hận cho được?

Vẫn đây, uy nghiêm ngang ngược.

Vẫn đây, đôi mắt bạc tình.

Vẫn đây, con người ấy.

Một trăm năm bị nhốt trong Tam sinh thạch, một trăm năm bị nhốt trong mối tình duyên sâu nặng với y, hết lần này đến lần khác phải chịu đựng cơn

giày vò. Nếu không phải trong tim có tình, Tam sinh thạch làm sao gây khó khăn cho ả được? Ầ chìa tay ra, như muốn chạm vào cái bóng lơ lửng trên không.

Lý Huyền nghiêng rằng:

- Thiên thư gia gia, xin giúp đỡ!

Thiên thư thở dài:

- Gã trẻ tuổi ơi gã trẻ tuổi! Đến tính mạng mình mà cũng chẳng coi vào đâu.

Nó lắc bìa, nhưng vẫn nhắm đọc thần chú, một chữ “Cánh” hiện ra, lão đảo tiên đến Lý Huyền. Một nạm lông vũ rộng trắng như tuyết rải xuống mình Lý Huyền, chụm thành một đôi cánh khổng lồ. Đôi cánh chớp động, Lý Huyền từ từ bay lên, hướng về phía Thạch Tinh Ngự.

Con mắt lam nhạt của Thạch Tinh Ngự nhìn Lý Huyền. Liếc thấy Cửu Linh nằm trong vòng tay gã, con mắt ngạo nghễ ấy bỗng thay đổi. Hiển nhiên y không ngờ rằng sẽ gặp người cũ ở đây.

Cửu Linh mỉm cười, dù thế nào, trong lòng y vẫn có nàng. Yêu cũng được, không yêu cũng được, rốt cuộc nàng vẫn chiếm một vị trí trong trái tim y. Có phải nàng nên mãn nguyện rồi không?

Bất chợt, bóng dáng khổng lồ của Thạch Tinh Ngự run lên đau khổ, vầng thái dương toả ra những tia xanh lam bỗng lung lay, cả bầu trời hệt như rung chuyển. Từ từ, ánh lam lụi dần đi, mặt trời trở lại màu vàng kim vốn có, vạn vật trên đời cũng thoát ra khỏi thứ hào quang lam sắc kì dị, lấy lại vẻ ngoài ban đầu của mình.

Núi biếc, cỏ xanh, hoa đỏ.

Mọi luồng sáng đều hội tụ vào đôi mắt Thạch Tinh Ngự, mắt y sáng quắc như thế, tuy nhắm chặt Nhưng vẫn như hai vầng nhật nguyệt, rọi sáng cả thế gian. Y nắm chặt vai mình, tựa hồ đang phải chịu đựng một cơn đau ghê gớm lắm.

Lý Huyền cười nhạt:

- Can chi ngươi phải làm ra bộ điệu như thế? Chẳng lẽ ngươi cũng có lương tâm đấy à? - Gã siết nắm tay - Dầu ngươi có bầm ta thành muốn mảnh, ta cũng phải đấm ngươi một quả.

Gã lao nắm đấm táng đến Thạch Tinh Ngự. Nắm đấm này là vì Cửu Linh. Bên dưới bỗng có tiếng kêu kinh hãi vang lên:

- Ấy chớ!

Lý Huyền cúi đầu thì thấy Tô Do Liên mặt đầy vẻ kinh hoàng, đang khua nguyên đàn của Xích Nhiễm Hoá Long chạy về phía gã.

Lý Huyền thấy lòng ấm áp, rốt cục vẫn có người quan tâm đến mình. Nhưng gã nhất định phải hoàn tất cú đấm này, bằng không, trên đời còn gì là hiệp nghĩa? Gã cười với Tô Do Liên, rồi hươ nắm đấm vào Thạch Tinh Ngự!

Dù kẻ trước mắt là ma đầu không ai địch nổi thì đã sao? Dù sức mạnh của y áp đảo cả thiên hạ thì đã sao? Hễ y là kẻ cần nện cho một trận, Lý Huyền sẽ vung nắm đấm này ra! Dầu gã chỉ là một tên mặt hạng, dầu bình thường gã lưu manh vô cùng, nhưng gã có chính trực, có tấm lòng. Cũng như gã không có gia thế hiển hách, không có võ công cao cường, nhưng gã chưa bao giờ cảm thấy mình thấp hơn bất kì kẻ nào một cái đầu.

Gã ưỡn ngực lao đi!

Lệ nóng dâng tràn, Cửu Linh nhắm chặt mắt, cảm nhận được sự ấm áp toát ra từ Lý Huyền. Gã thiếu niên này bị nàng hành hạ tàn tệ, nhưng vẫn khăng khăng giữ vững lời hứa với nàng, nhất định phải tung quả đấm ấy ra. Kiếp trước kiếp sau, tại sao người nàng gặp lại không phải là gã?

Tô Do Liên áng chừng bị thương nặng, cử động hết sức chậm chạp. Cô mới bay cao lên được vài trượng, nắm đấm của Lý Huyền bổ nhào vào mặt Thạch Tinh Ngự.

Hai luồng sáng rực rỡ thành linh bung ra khỏi mắt Thạch Tinh Ngự, y mở bừng mắt. Một luồng sức mạnh kinh người cuốn cuộn tuôn ra, Lý Huyền đột nhiên như bị chụp kín, không sao nhúc nhích được nữa. Màu lam ma quỷ nhảy múa trong mắt Thạch Tinh Ngự, làm nổi bật mái tóc dài lam mờ của y, khuôn mặt lạnh như ngọc khiến cả người y toát lên sự mê hoặc mà tà dị, thấp thoáng một vẻ đẹp ghê hồn.

Đẹp đến cực điểm, mà cũng lạnh đến cực điểm, tàn khốc đến cực điểm luôn.

Y lãnh đạm hé môi, giọng như một thứ băng đá lâu năm lập lòe ánh lam:

- Ta cảm nhận được, người chính là khắc tinh của ta - Y giơ tay, trở một cái.

Một luồng sáng xanh lam phụt ra khỏi đầu ngón tay y, lao thẳng vào Lý Huyền. Lý Huyền không tài nào né tránh được, luồng sức mạnh kinh khủng ấy vượt xa ngàn lần, vạn lần khả năng của gã, đã khống chế toàn bộ xương thịt, hệ thần kinh và cả linh hồn gã rồi. Gã chỉ còn nước giương mắt nhìn luồng sáng xanh lam ấy xé gió lao tới, mà không có một cách gì khả thi. Gã phần nộ vô cùng, vì sao mình phải để y mặc tình chém giết? Vì sao mình không đủ sức đấm dù chỉ một quả, để đáp ứng lòng mong mỏi của Cửu Linh?

Bỗng nhiên, Lý Huyền cảm nhận được một nụ hôn phớt lạnh lạnh áp vào trán mình. Giọng nói du dương của Cửu Linh cất lên:

- Đa tạ người, người đã thực hiện được nguyện vọng của ta rồi.

Thình lình, chùm sáng xanh lam tan biến. Một nỗi bi thương sâu xa trào lên từ đáy lòng Lý Huyền. Hai mắt gã trừng trừng mở lớn, trông thấy rõ ràng chùm sáng đó không phải là tan biến thực sự, mà đang chảy vào thân thể Cửu Linh. Lam quang trải ra ngang trời, cuốn lấy tấm thân nàng.

“Bụp”, có tiếng nứt vỡ vang lên, ánh chớp men theo dòng lam quang nô bùng ra, khoan một lỗ vào trái tim Cửu Linh.

Máu tóe như hoa, hắt tung ra khoảng không, nhưng Cửu Linh dường như không cảm nhận thấy cơn đau đớn khó bề chịu đựng nổi này, khuôn mặt vẫn đọng nét cười ngọt ngào, nàng nhẹ nhàng nói:

- Cuối cùng ta chết trong tay chàng...

Nàng gắng di động thân mình, nhích về phía Thạch Tinh Ngự. Ánh lam chạy suốt thân thể, thiêu cháy lục phủ ngũ tạng và linh hồn nàng. Tu vi của Cửu Linh đã bị sức mạnh này nuốt chửng, khiến nàng biến thành yếu ớt vô cùng, nhưng nàng vẫn giãy giụa, run run chìa tay, muốn chạm tới gương mặt Thạch Tinh Ngự.

Khuôn mặt đó tro tro như tượng đá mà thiên thần nhà trời phải kỳ công lắm mới khắc ra được. Lam quang không những không dịu đi. mà còn từ từ tràn ra thêm.

Nụ cười của Cửu Linh cuối cùng cũng đông cứng lại, hoá thành một nếp sóng cô đặc ngưng lại vĩnh viễn trên mặt nàng. Ngón tay nàng cũng theo đó dừng lại, không thể nào tiến thêm được nữa. Chỉ còn một tấc, một li, một tí nữa là nàng có thể chạm tới gương mặt ấy rồi, gương mặt mà dù chết đi sống lại nàng cũng không bao giờ quên được.

Nhưng nàng lại chết ngay khoảnh khắc ấy, chết trong mối duyên oan nghiệt của Tam sinh thạch.

Khuôn mặt của Thạch Tinh Ngự lạnh băng.

Nét cười của Cửu Linh thật êm đềm. Nàng hạnh phúc? Hay đau khổ?

Thực ra, có ai không yêu tình yêu của mình?

Lý Huyền gầm lên một tiếng uất ức, trái tim tràn ngập một nỗi bi thông và phần hận vô biên, ngay cả sự khống chế của Thạch Tinh Ngự cũng không ngăn cản được gã. Gã ngửa mặt, rít lên cảm giận! Nếu gã có sức mạnh, gã sẽ giết tên ma đầu này. Gã cần giết tên ma đầu này. Gã phải giết tên ma đầu này!

Lý Huyền không muốn dựa vào kế mưu, dựa vào trí óc để giành phần thắng nữa. Gã cũng không muốn mình tầm thường vô dụng nữa, khoảnh khắc này, gã chỉ muốn vung cao thanh đao trong tay, băm nát bộ mặt ghê tởm kia.

Sức mạnh?

Sức mạnh đâu ra?

Gã đau đớn vô chừng, đâm thật lực vào đầu mình.

Hết sức bi ai.

Thạch Tinh Ngự ngẩng phắt đầu, ánh mắt xanh lam nhìn chăm chăm vào Lý Huyền. Ý cảm nhận được, có điều gì đó bỗng thay đổi trong thân thể gã.

Ánh đỏ bùng lên, chạy xoáy khắp người Lý Huyền, hoá thành một bóng người khổng lồ rực lửa bọc quanh Lý Huyền. Bóng người đó vô cùng cuồng ngạo, toát ra một thứ uy nghiêm kinh hồn, khiến kẻ nào đứng trước

mặt cũng bất giác phải run lên. Bóng người đó luồn lách khắp huyết mạch, tinh thần của Lý Huyền, tưởng như chính bản thân Lý Huyền vậy.

Bóng người và Lý Huyền cùng giơ tay, Định Viễn đao vốn đã bị rơi trong Thái Hạo Thiên Nguyên đình lại xuất hiện trên tay gã. Gã ngẩng đầu, lửa ngùn ngụt phụt lên, vờn quanh mình gã. Gã đưa mắt nhìn, ánh mắt rực lửa chạm vừa vào ánh mắt Thạch Tinh Ngự, giữa không trung liền vang lên một tràng nứt vỡ im lìm.

Hai cao thủ vô cùng kiêu ngạo thuộc hai thời đại khác nhau lại dùng phương pháp kỳ dị này để giao tranh.

Lý Huyền cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, sự phẫn nộ của gã theo đó càng lúc càng dữ dội, cái bóng rực lửa nọ cũng càng lúc càng rõ rệt. Lửa trận trong Định Viễn đao cháy sáng cả bầu trời, lấn át thứ màu lam sẫm tà quái nọ. Ánh mắt y dữ dội, tràn ngập một môi hờn căm. Y trở chéch Định Viễn đao ra, gằn từng tiếng:

- Ta phải giết ngươi!

Lời vừa thốt ra, bóng y vụt biến mất khỏi không trung.

Lửa trận rùng rục thành linh tiêu tan, ánh mặt trời bỗng tối đi.

Cả đất trời dường như chỉ còn lại một thứ ánh sáng. Ánh đao! Ánh đao chói chang vô cùng, nhanh như chớp bắn vụt về phía Tứ Cực long thần.

Thạch Tinh Ngự hất tay, quăng cửu Linh tới trước luồng đao. Bóng Lý Huyền vụt nháng hiện, ánh đao rạn vỡ. Lý Huyền đón lấy thi thể Cửu Linh, mái tóc dài bung ta, gã giậm dữ thét:

- Đồ cầm thú vô tình vô nghĩa này, ta phải phân thân ngươi thành trăm mảnh.

Gã nhẹ nhẹ đặt Cửu Linh xuống. Định Viễn đảo trở ngược lên trời. Theo màn vũ động của cái bóng rực lửa nọ, thanh đao vạch ra một đường cong quái lạ.

Vầng thái dương đỏ ối chợt rung chuyển, bắn xuống một ngọn lửa tròn, trùm kín Lý Huyền. Cơ giận của Lý Huyền như lây sang cả bóng người rực lửa, y liền búng ngón tay vào thân đao Định Viễn. Ngọn lửa trời liền bùng phát, hoá thành một đồng lửa trập trãi hcm một mẫu, loáng thoáng bóng đao binh, tiếng chém đâm rầm rộ, bóng người phật ngang một đường đao, lửa trập lan ra ngang trời, ùn ùn đổ về phía Tứ Cực long thần.

Tô Do Liên phun ra một búng máu, Cửu Linh Ngự Ma kính trong tim cô vẫn chuyển kịch liệt, liên tục đẩy ra luồng sức mạnh tiền kiếp vẫn bị phong bế trong Định Viễn đao. Bóng người rực lửa nọ, nếu nói y hành động vì cơn nộ hoả của Lý Huyền, sẽ không chính xác bằng nói là vì bị chiếc gương thiêng trong tim này kích thích.

Sức mạnh trào lên trên đỉnh Viễn đao ghê gớm bao nhiêu, thì cơn đau đón mà Tô Do Liên phải chịu sâu sắc bấy nhiêu. Nhưng, đây coi như là đền bù, đền bù cho việc Lý Huyền bị số phận định đoạt là phải chết dưới tay cô.

Qua Cửu Linh Ngự Ma kính, Tô Do Liên có thể cảm nhận được thấu triệt can phần nộ trong lòng Lý Huyền, đó không phải là phần nộ cho bản thân, mà là cho một nữ nhân hầu như xa lạ.

Lần đầu tiên, Tô Do Liên thấy Lý Huyền vứt bỏ dáng vẻ vô lại tinh quái ngày thường, để chuyên chú thực hiện một việc. Vậy thì giúp gã hoàn thành thôi. Trước khi gã chết, có thể để gã hoàn thành thêm một ước nguyện.

Xác Cửu Linh bị vứt trên đất, Tô Do Liên lặng lẽ tiến lại, ẩm nàng lên. Cô bỗng nhiên phát hiện ra, trong mắt Cửu Linh có một tia sự sống. Đôi mắt ấy tro tro nhìn Tô Do Liên, hơi thở mỏng như tơ. Nàng thều thào hỏi:

- Người là Tô Do Liên?

Tô Do Liên gật đầu. Cửu Linh mỉm cười:

- Người biết không? Hai người chúng ta thật tương đồng... - Nàng chìa bàn tay đã tàn phết ừ này, áp lên trái tim Tô Do Liên, dịu dàng nói - Hãy tin tưởng vào lòng mình, tiếp tục sống thay cho ta. Giúp ta chứng kiến kết cục sau cuối. Giúp ta chôn cất tất cả nhân duyên.

Chút hơi ấm nhẹ nhàng từ lòng bàn tay Cửu Linh lan sang mình Tô Do Liên, giúp làm dịu đi cơn đau đớn đang cuộn cuộn trong người cô. Nhưng rồi, thân thể Cửu Linh cứng đờ, lạnh băng, mất đi chút sự sống cuối cùng. Một giọt lệ ứa ra khỏi mắt nàng, từ từ lăn qua khuôn mặt mỹ miều. Cuộc đời nàng giờ chỉ còn mỗi giọt lệ này rơi lại trần gian.

Trái tim Tô Do Liên bất thần cảm nhận một cơn bi thương mãnh liệt. Cô vốn dĩ là một mảnh tuyết, không thể có được những cảm xúc như con người. Nhưng lúc này, trái tim cô gợn lên, như sóng loang trên mặt đầm vừa ném đá. Cô ôm chặt thân hình tàn khuyết của Cửu Linh, ngẩng đầu nhìn Lý Huyền lưng lửng trong lửa trận bùng bùng.

Lửa trận bốc tới tận trời, bỗng nhiên bùng rộng ra, trải bạt đi như ngựa phi, bám sát Lý Huyền như hai chiếc cánh giang mở. Cánh như lửa, rừng rực toả tới trời.

Bóng người múa đôi bàn tay, điều khiển mọi biến hoá của lửa trận, ép hết lửa cháy trong không trung thành một quả cầu chói sáng, vờn trên tay Lý Huyền, hùng dũng tấn công Thạch Tinh Ngự.

Định Viễn đao múa vun vút trong quả cầu nóng bỏng đó. Đường đao chứa đựng toàn bộ cơn giận của Lý Huyền. Nó không còn là đao nữa, mà là vóc hình, là sinh mạng, là ba mươi sáu thiết vệ từng theo Định Viễn tung hoành Tây Vực, và cũng là thiên quân vạn mã khi chàng cho ngựa uống nước Hoàng Hà.

Một hồi kèn rúc vang lên lạnh lạnh, khắp không trung bỗng đầy tiếng trống trận, trống trận gõ mạnh thành tiếng chém giết.

Đôi cánh đỏ mênh mang vùn vù trên không, lửa trận trải vạm hoả thành chiến mã phi nước đại, thành chiến kì phần phật tung bay.

Lưỡi thép sáng loá chạm nhau, hai bên quyết bề sinh tử.

Lý Huyền hết như danh tướng tính kế trong màn trướng, dịu dặt non sông, như dừng sĩ điều động muôn vàn sấm sét, lao đến tấn công Thạch Tinh Ngự. Cơn phẫn nộ của gã đã thiêu rụi lý trí, gã không còn là Lý Huyền nữa, mà chỉ là một con người giận dữ đến cực điểm. Trạng thái ấy tình cờ lại phóng thích được ý chí của Định Viễn hầu vốn vẫn gửi gắm trong đáy sâu tâm hồn gã, phát huy được uy lực của Phong Hoả đao pháp lên tới tám phần mười.

Thạch Tinh Ngự chỉ là một toà thành lẻ loi.

Một toà thành dựng lên nhờ những ngọn núi hùng vĩ xung quanh. Đó là một thành trì màu lam, đúc toàn bằng thứ ngọc lam, ảo mộng, thanh cao, nếu không phải đôi mắt kia bắn ra toàn những tàn khốc yêu tà, thì toà thành này chính là thiên đường trong mơ ước của con người, vừa tao nhã, cao quý, vừa diễm tĩnh, vững vàng.

Chẳng ai lại cho rằng đây là một thành trì tội ác.

Thạch Tinh Ngự hết như một đấng vương chủ đang lạnh lùng nhìn thiên binh vạn mã trước thành. Y chẳng buồn dùng binh, thậm chí không buồn động tay, tựa hồ tự tin tuyệt đối là đám binh mã đó không sao công phá được toà thành nguy nga hiểm trở của y.

Lửa trận cuốn cuộn, nhưng đúng khoảnh khắc tới gần Thạch Tinh Ngự, thì viên lửa rừng rực bỗng nhuộm một lớp màu lam quái quỷ.

Định Viễn đao rút lên chói tai, đứng khựng lại giữa không trung. Lửa trận ngàn ngút sừng lại thành một bức tường lừng lững, nhưng không sao tiên lên trước được nữa.

Trước mặt Thạch Tinh Ngự như dựng lên một bức tường rắn, lửa trận dữ dội là thế; nhưng không thể nào phá tường vào được. Đôi mắt Thạch Tinh Ngự không hề thay đổi, xem chừng y đã đoán trước được kết quả này.

Lý Huyền cười nhạt, đôi cánh lửa trải ra, thân hình gã từ từ hạ xuống. Gã đón lấy tấm thân Cửu Linh từ tay Tô Do Liên, tấm thân ấy đã thành một thi thể cứng lạnh, nhưng Lý Huyền thao tác rất cẩn trọng nghiêm túc. Gã ẵm Cửu Linh vào lòng, tay nắm tay Cửu Linh. Định Viễn đao nằm trong tay gã, mà cũng là nằm trong tay Cửu Linh.

- Mặc dù đến phút cuối người vẫn không biết mình hận hay yêu hân, nhưng chắc người rất muốn tự tay chém tên bạc tình này một nhát, phải không?

Cánh lửa bay lên trời, một đường đao chém bạt ra, làm lóe lên ánh sáng chói loá, bắn về phía Thạch Tinh Ngự. Đường đao vừa phóng đi, sắc mặt Tô Do Liên đã tái nhợt, cô loạng choạng giật lui.

Đúng lúc ấy, cơn phản nộ của Lý Huyền đã hoàn toàn kiểm soát được lửa trận ngàn ngút khắp trời, sức mạnh tiềm tàng trong Định Viễn đao cũng không còn cần đến sự kích thích của Cửu Linh Ngự Ma lánh nữa, mà đổ ra ào ạt như tên bay. Sự xông phá của luồng sức mạnh ghê gớm này như chùy sắt nện thẳng vào ngực Tô Do Liên, nhưng cô chỉ chậm rãi nhắm mắt, nén lại không để máu trào ra khỏi tim.

Đôi mắt Thạch Tinh Ngự thoáng qua một tia hoang mang, trong tích tắc ấy ánh đao lập tức đột phá được bức tường, chém phập vào trán Thạch Tinh Ngự.

Trong không trung vắng đi một tràng “rắc” khẽ, nghe như tiếng gì vỡ nát.

Lý Huyền ngửa mặt cười sáng sặc, không phải gã đặc ý vì đã chém trúng Thạch Tinh Ngự, mà vì cuối cùng gã đã hoàn thành tâm nguyện của Cửu Linh.

Thạch Tinh Ngự đáng chết!

Đất trời chao đảo. Một quầng sáng lạnh bùng ra khỏi mắt Thạch Tinh Ngự. Đường đao chứa đựng uy thế của cả thiên địa ấy, hoá ra không thể làm y sút mẻ gì. Ánh mắt y chòng chọc nhìn đối phương. Lý Huyền rùng mình, ánh mắt ấy sao mà quen thuộc!

Thạch Tinh Ngự ngạo nghễ nói, giọng giá băng:

- Tư vị vô địch thiên hạ thật là bi thương nhỉ?

Lý Huyền lại chấn động, tim gã bỗng quặn đau.

Thạch Tinh Ngự duỗi ngón tay, ánh mắt Lý Huyền bất giác cũng dõi theo hướng tay chỉ ấy, thì trống thấy gương mặt Tô Do Liên, sắc mặt cô đã tái dại đi. Một vầng sáng gương lóe ra từ tím cô, trong gương có một bóng hình tóc đỏ cuồng ngạo đang cầm đao đối kháng với ma vương nơi địa ngục.

Lý Huyền lại chấn động, chẳng lẽ... chẳng lẽ sức mạnh thức tỉnh của gã lại gây tổn thương nặng nề cho Tô Do Liên?

Thạch Tinh Ngự cười khẩy:

- Đau lòng không? Nếu tim người còn đau. thì người còn không đánh bại la được...

Lam quang bùng lên rực trời, bóng dáng Lý Huyền vụt tan biến.

Ánh lam trải rộng toả ra từ đôi mắt Thạch Tinh Ngự dường như còn chói chang hơn cả vầng thái dương trên cao. Trong vùng lam sắc đó thấp thoáng hình dáng Lý Huyền, nhưng khi vẻ mặt Thạch Tinh Ngự lạnh dần đi, thì bóng dáng Lý Huyền cũng theo luồng lam quang đó mà dần dần rút về mắt y.

Thạch Tinh Ngự mỉm cười kiêu ngạo, y vụt đưa mắt dõi lên đỉnh Chung Nam.

Tuyệt Ẩn thượng nhân đã thất bại, hoá thân của Định Viễn hầu đã bị y cầm cố, còn ai là địch thủ của y được nữa đây?

Y ngẩng đầu, ảo thân của bốn con thần long bay bổng bên trên vùng khí tím của Chung Nam sơn, như đang ép lớp khí đó xuống sát đỉnh núi.

Có lẽ, đã đến lúc giết lão già Tử Cực này rồi.

Thân hình Thạch Tinh Ngự chớp động, xuyên ra tầng tầng không trung, rồi đột ngột hiện ra trong Thụy Lư. Và y nhìn thấy Tử Cực.

Tử Cực lão nhân vẫn nằm trên Tiên Du duệ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, như đang dưỡng thần, mà lại như đang thờ dốc, xem ra hoàn toàn bó tay trước tình cảnh này. Thạch Tinh Ngự lãnh đạm hỏi:

- Tử Cực, bây giờ ngươi còn sức ngăn cản ta không?

Tử Cực lão nhân ngẩng đầu, chăm chú nhìn địch thủ. Thạch Tinh Ngự bỗng thấy ngạc nhiên. Y có cảm giác, Tử Cực lão nhân chẳng hề sợ y.

Sao lại thế được? Kẻ tể danh với Tử Cực là Tuyệt Ẩn thượng nhân đã bị y nện cho tơi bời khói lửa, Lưỡng Tạng thiên phật châu trong Thái Sơ tứ bảo cũng bị y đập nát vụn, Lý Huyền vừa hấp thụ được sức mạnh của Định Viễn hầu cũng đã bị y dùng Linh Đài ảo cảnh phong bế rồi. Vì sao Tử Cực

lão nhân vẫn không sợ? Mà đã không sợ, thì tại sao trông lão lại yếu ớt thế này?

Dường như đọc được gan ruột y, Tử Cực điềm đạm nói:

- Ta sợ Tử Cực long thần.

Thạch Tinh Ngự chưa đối đáp vội, đợi nghe lão già nói tiếp. Quả nhiên, Tử Cực lão nhân tiếp tục:

- Nhưng ta không sợ người.

Thạch Tinh Ngự bỗng biến sắc mặt. Tử Cực lão nhân thở dài:

- Ba trăm năm trước, ta đã bảo Tuyệt Ẩn, cách duy nhất để tránh được kiếp nạn thế gian chính là tu tâm. Không ngờ lão tu bao nhiêu năm như thế, mà trái tim vẫn chưa đầy đặn, lại bị nỗi khiếp sợ của bản thân đánh bại.

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng nói:

- Hề tim còn sợ, thì còn không đánh bại nổi ta.

Tử Cực lão nhân điềm đạm bảo:

- Ta không sợ người.

Thạch Tinh Ngự lại biến sắc, Tử Cực nói:

- Nhưng ta không thể xuất thủ được. Vì kẻ đánh bại người sắp đến rồi.

Lão vừa dứt lời, mắt Thạch Tinh Ngự vụt lóe ra một ánh lửa. Đó là ánh lửa trận. Lẽ nào Linh Đài ảo cảnh sở trường của y lại không giam hãm nổi Lý Huyền? Sao lại thế được? Thạch Tinh Ngự cười nhạt:

- Thế này thì sao?

Thân hình y bỗng rung lắc dữ dội, đột nhiên, một bóng đỏ tách ra khỏi người y, đứng lơ lửng trên không. Nếu Lý Huyền vẫn còn ở đây, hẳn phải lấy làm kinh ngạc, bởi cái bóng này giống gã như đúc khuôn. Giống y như khi gã hấp thụ được sức mạnh thức tỉnh của Định Viễn hầu vậy.

Vàng lam quang vốn bị bưng trong đôi mắt Thạch Tinh Ngự bắn tóe ra, bọc kín lấy cái bóng nọ, từ từ cuốn nó vào trong mắt mình. Ánh lửa trện vừa rồi cũng tiêu tan theo, tắt lịm đi trong đôi mắt Thạch Tinh Ngự.

Phải chăng, như thế có nghĩa là, thần thức của Lý Huyền cũng đã hoàn toàn tan biến?

Thạch Tinh Ngự trùng trùng nhìn Tử Cực lão nhân, ung dung hỏi:

- Thế đấy, sao nào?

Tử Cực chậm rãi ngá mình xuống Tiên Du duệ:

- Ta vừa nói đó, kẻ đánh bại ngươi sắp đến rồi!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 23: Giai Nhân Cô Độc Giữa Nhân Gian Lý Huyền Thất Bại Bị Bắt

Tô Do Liên bị thương nặng.

T

Tạ Vân Thạch bị thương nặng.

Trịnh Bá Niên bị thương nặng.

Lư gia huynh đệ bị thương nặng.

Thạch Tử Ngưng không tham gia.

Thôi gia tỳ muội đi xin cứu viện đã biệt tích.

Sáu thường phó giữ trọng địa, không dám rời vị trí.

Những thiệt hại liên tiếp như vậy đã đánh gục sự tự tin của mỗi người trong Ma Vân thư viện. Đương nhiên, Ma Vân thư viện cũng chẳng còn mấy người. Bấm đốt ngón tay ra sức đếm thì chỉ đếm được hai kẻ nữa. A Trường gánh nước và lão Thái quét dọn. Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành hoàn toàn không được tính.

Bởi vậy, Tiểu Ngọc rồi rít xoắn xuýt bên hai người này, cảm rằm rêu gọi, giờ hết lịch sử diên tích ra giục họ mau đi quyết đấu với ma vương Thạch Tinh Ngự. Nhưng A Trường với lão Thái có thể làm được gì?

A Trường nói:

- Nếu Thạch Tinh Ngự bị đánh bại, ta sẽ quấy hấn lên như quấy một gánh nước, quăng xuống núi.

Lão Thái nói:

- Nếu Thạch Tinh Ngự bị đánh bại, ta sẽ quét hấn đi như quét rác trong Thái Thần viện, tổng khỏi trường.

Nhưng làm sao mà đánh bại được Thạch Tinh Ngự đây? A Trường và lão Thái đều trầm tư suy nghĩ. Tiểu Ngọc cuống quýt, đập cánh thật mạnh, nhưng cũng không nghĩ ra cách gì.

A Trường vỗ vỗ vai trái nó:

- Đừng lo lắng nhiều, cứ ăn no một bữa, ngủ đầy một giấc, coi như chưa hề có vấn đề gì xảy ra, chẳng phải rất ổn rồi ư?

Lão Thái vỗ vỗ vai phải nó:

- Đòi người vốn ngắn ngủi, hà cớ chuốc thêm ưu phiền? Người cứ nốc hai hũ rượu như ta đây là sẽ quên hết mọi điều sầu não.

Sự thực, A Trường đã no, lão Thái đã say. Nói xong, cả hai không gượng nổi nữa, một người đổ xuống chiếc giường bên trái, một người vật xuống bệ lò bên phải, chỉ nháy mắt đã ngáy khò khò.

Tiểu Ngọc gào lên uất ức, cuối cùng nó ý thức được là đến lúc nguy nan, bàn bạc với loài người để tìm cách giải quyết là một việc vô cùng ngu xuẩn. Giống loài đàn độn này chỉ biết chăm chăm ăn cắp trí tuệ của loài chim vĩ đại, đừng mong bọn họ tự làm được việc gì nên hồn.

Chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Lòng Tiểu Ngọc trào lên một ý chí sắt đá, nó quyết định tự đi chỉ huy trận chiến này. Trận chiến có tên gọi

là Kế hoạch tác chiến của vật cứng! Loài người thấy đều không đáng tin, đáng tin chỉ có các vật cứng chúng ta thôi.

Tiểu Ngọc kiêu ngạo xuất khẩu thành thi, một thói quen vốn đã quen từ lâu:

- Phong ba trông cậy vật cứng, Nhìn quanh thiên hạ anh hùng là ta.

Nó không tìm được chưa xốt, từ hồi bị cái tên Lý Huyền cản cản thơ văn, tài năng của nó bị thui chột đi nhiều. Đây đâu phải thơ, chỉ là một câu vè mà thôi. Nhưng ngẫm cho kỹ, thơ của con người phần đông cũng chỉ là những câu ép cho vần vò như vậy. Tiểu Ngọc cười hà hà, vỗ cánh bay đi, bắt đầu thực hiện Kế hoạch tác chiến của vật cứng.

Kẻ đầu tiên nó đi tìm, cũng là kẻ mà nó gửi gắm nhiều hy vọng nhất, là kẻ trầm ổn nhất, và cũng nhiều thực lực nhất - Thái Hạo Nguyên tôn.

Nhưng đáp lại, nó bị đối xử tàn tệ. Một luồng chớp xanh biếc từ núp rờng trên Thái Hạo định bắn ra, quất nó chóng cả mặt. Tiếng gầm giận dữ của Nguyên tôn suýt chút nữa làm nó hồn xiêu phách lạc:

- Ta không phải vật cứng!

Không phải vật cứng thì ghê gớm lắm à? Năm xưa trên núi Bình Khuyê, nếu không phải ta vỡ cả đầu thì cũng chẳng được chủ nhân thu nhận. Lão già nhà người, đến gần này tuổi mà vẫn chưa hiểu chỗ kỳ diệu của vật cứng, phải ở lì đây canh cái vạc nát nay, không được phi thẳng lên chín tầng trời, kể cũng đáng đời lắm. Cứ thế, Tiểu Ngọc đập đập cánh, chửi rủa một hồi. Thái Hạo Nguyên tôn tức đến sùi bọt mép, bèn phóng ra một trận sấm sét. Tiểu Ngọc nhỏ nhắn linh hoạt, né trái, tránh phải, vút lên, xẹt xuống, lách trước, lạng sau. Ồ! Vì sao đánh mãi không trúng? Cuối cùng Nguyên tôn dứt khoát tự đánh ngất mình, khỏi nhìn thấy gì cho yên thân.

Bấy giờ Tiểu Ngọc mới khệnh khạng đập cánh bay đi, tìm tới sự lựa chọn tiếp theo.

Ứng cử viên thứ hai là Phượng Đầu thứ Dao Nhi. Một con chim mà Nguyên tôn cũng không dám làm mếch lòng thì đâu phải tầm thường? Nếu Dao Nhi đừng ham chơi, lại đừng hay dẫn dắt, thì đã được Tiểu Ngọc xếp lên lựa chọn hàng đầu, Thái Hạo Nguyên tôn cũng còn phải tụt xuống sau cơ. Nhưng bây giờ chẳng có cách nào khác, đành chịu đựng vậy.

Dao Nhi vừa ăn cơm xong, cũng vừa ngủ dậy xong... à không, vừa tu luyện xong, đang súc miệng. Nghe kế hoạch tác chiến hiên ngang anh dũng của Tiểu Ngọc, nó hoàn toàn thờ ơ. Nó chúa ghét đấu đá. Chỉ thích xem những vở bi kịch tình yêu ghen ngào sứt mứt rung trời chuyển đất. Những chuyện như quan hệ mẹ chồng nàng dâu, phân tranh nam bắc, phân biệt tình quê khiến nó vô cùng hào hứng, còn mấy chuyện đánh đấm giải cứu gì đó thì nó rảnh chán. Đây chẳng phải là trò của bọn con trai nhem nhuốc hay sao? Dao Nhi của chúng ta là thực nữ nhé!

Tiểu Ngọc không buồn bận tâm đến thái độ thờ ơ của Dao Nhi, vẫn nhiệt tình thuyết phục đến sùi cả bọt mép. Dao Nhi bỗng bảo:

- Kể chuyện đi!

Tiểu Ngọc chưa hiểu ra sao, Dao Nhi đã sốt ruột giục:

- Ta thích nghe kể chuyện lắm. Miễn là người kể một câu chuyện khiến ta hứng thú, ta sẽ giúp người lần này.

Tiểu Ngọc nhảy dựng lên:

- Không phải giúp ta, mà là giải cứu thiên hạ!

Dao Nhi cào cào vuốt trước, khoét đất để nằm cho thoải mái hơn. Hiên nhiên việc giải cứu thiên hạ chẳng khiến nó bận tâm. Đẳng nào thì khi nó

trở thành chim băng, đối với nó, thiên hạ này cũng thành quá nhỏ.

Tiểu Ngọc không còn cách nào khác, bắt đầu kể truyện. Nhưng mới được ba câu. Dao Nhi đã cắt ngang:

- Thế loại này ta nghe rồi, kể cái nào mới mới xem!

Tiểu Ngọc bắt đầu kể truyện khác, nhưng mới được hai câu, Dao Nhi đã cắt ngang:

- Chuyện này thì ta kể còn hay hơn người cơ.

Tiểu Ngọc nổi giận, hăm hăm kể truyện thứ ba, Dao Nhi ngắt lời:

- Chuyện này cũ rích à! - Nói đoạn, nó ngẩng đầu lên, nước mắt rưng rưng - Lý Huyền! Người đã kể cho ta nghe bao nhiêu truyện. Ta nhớ người làm sao.

Lý Huyền? Loài chim thông minh vĩ đại như ta lại không bằng cái tên người ngu ngốc ấy ư? Chí ganh đua của Tiểu Ngọc bùng bùng. Cho dù Tiểu Ngọc có ngày nào thua đi nữa thì cũng không chịu thua cái gã vô lại đó! Một tia sáng lóe lên trong óc, nó cười hà hà:

- Câu chuyện ta kể sắp đây, nhất định là người chưa bao giờ nghe.

Nó ghé vào tai Dao Nhi, rì rầm kể một hồi. Dao Nhi giởng hết tai lên, càng nghe càng phấn chấn. Tiểu Ngọc bỗng ngưng ngang, không kể nữa, Dao Nhi đập đập cánh, giục:

- Tiếp đi! Tiếp đi!

Tiểu Ngọc ngạo mạn nói:

- Người giúp ta thực hiện kế hoạch tác chiến này xong, ta sẽ kể nốt cho người nghe.

Dao Nhi không màng cân nhắc:

- Được! Nhưng bây giờ người hăng kể trước một đoạn ngắn, cho ta nghe trước một đoạn ngắn đi đã.

Tiểu Ngọc không biết làm cách nào, đành lại kể một mẩu nhỏ. Nó thực đánh giá quá thấp khả năng vùi vĩnh của Dao Nhi. Đến khi Dao Nhi bằng lòng mang tâm trạng tò mò cao độ và khát khao nghe truyện cùng nó bay tới đỉnh Thiên Tú, thì nó đã kể cho con chim to này nghe mất những một canh giờ.

Được cái lúc này Dao Nhi đã hoàn toàn cúi đầu cụp tai, rậm rập tuân mệnh nó rồi. Tiểu Ngọc không nói phét, câu chuyện của nó quả là sống động, thực sự là câu chuyện hay nhất mà Dao Nhi từng nghe.

Nhưng chỉ mình Dao Nhi thôi thì chưa đủ. Tiểu Ngọc lại đi tìm một vật cứng khác.

Lục Khục vẫn nằm trên giường Lý Huyền, mơ thấy Lý Huyền bê rất nhiều rất nhiều bụn mây và thức ăn đóng hộp cho mèo tới. Nó vui sướng quá chừng, trước tiên ăn một hộp thức ăn mèo, rồi ăn một chập bụn mây, lại ăn một hộp thức ăn mèo, sau đó lại ăn một chập bụn mây.

Chỉ có điều ăn nhiều thứ như thế, Vì sao mà bụng vẫn cảm thấy đói nhỉ? Lục Khục nghĩ mãi cũng không hiểu. Nó vươn vướ ra chộp, thì hình như chộp được một con chim bé.

Tiểu Ngọc bị Lục Khục chụp một phát mà tức cả thở, Dao Nhi đứng ngoài thò cái đầu to tướng vào nhìn, thấy vậy tức điên lên mỗ phập một nhát vào mu bàn tay Lục Khục.

Lục Khục mi-ao mi-ao một hồi thăm thiết, thành linh rinh giắc. Nhắc thấy Tiểu Ngọc và Dao Nhi, nó reo to:

- Các người... mang thức ăn tối cho ta phải không? Ta không ăn đồ sống sít nữa, các người muốn mời ta ăn thì phải tự nấu chín mình trước đi đã - Nó còn hạch sách - Ta cũng không ăn kiểu chém to kho mặn, nên các người phải tự chặt nhỏ mình ra, rửa thật sạch, đun sôi lên, đóng vào hộp để đông lạnh rồi mới được đưa đến...

Nó buồn rầu thở dài:

- Ta nghĩ là ta vẫn hợp nhất với thức ăn đóng hộp cho mèo...

Tiểu Ngọc quát:

- Chủ người gặp nguy hiểm rồi kia kìa!

Cả sáu con mắt của Lục Khục đồng tròn lên:

- Người bảo sao cơ?

Tiểu Ngọc bắt đầu mở máy, chuẩn bị kế liên tu bất tận. Nhưng nó mới nói được mấy câu thì Lục Khục đã mi-ao mi-ao, nhảy chồm chồm:

- Chúng ta phải đi cứu chủ nhân.

Tiểu Ngọc cả mừng. Thế là, quân đoàn vật cùng uy lực vô địch đã tập hợp xong. Sau đây chúng sẽ xuất phát, đi đánh bại tên Tứ Cực long thần tà ác, cứu chủ nhân của chúng ra. Đó chính là kế hoạch tác chiến thiên tài của Tiểu Ngọc. Ha ha, thấy có phải là nó có được thứ trí tuệ mà loài người còn thiếu không?

Ý chí chiến đấu dâng cao, ba con lao vút đi. Dao Nhi vỗ đầu Lục Khục, hỏi:

- Người đã đến động Giải Trĩ núi Kỳ Lân rồi phải không? Đã cướp Kim Thánh Cung nương nương về phải không?

Dao Nhi tiếp tục hào hứng:

- Nếu người có chín cái đầu, có phải người sẽ được đổi tên thành Cửu Linh Nguyên Thánh không?

Nó lắc lắc đầu, cái tên ấy quē chết đi được. Dao Nhi thở dài:

- Người thật đụt!

Đột nhiên, một giọng dè dặt vang lên:

- Có thể cho ta đi cùng không?

Tiểu Ngọc ngoảnh đầu ngó, thì thấy Sâm Oa Oa đang đứng bên lề đường, nghiêng đầu nhìn bpn nó. Tiểu Ngọc hỏi:

- Người là vật cưng nhà ai? Chúng ta chỉ kết nạp vật cưng chính thông thôi.

Sâm Oa Oa đáp:

- Ta là vật cưng của Thạch Tử Ngưng.

- Được - Tiểu Ngọc ửng thuận - người có thể gia nhập!

Dao Nhi ngắm nghía Sâm Oa Oa, ngắm rất kỹ càng, đột nhiên hỏi:

- Người rốt cục là vật cưng hay là con ngoài giá thú?

Tiểu Ngọc vội bịt mồm nó, giục:

- Đi mau, đi mau!

Cái bóng oai phong vô biên của Tứ Cực long thần đã hiện ra trước mắt bọn chúng.

Lam quang vẫn chói chang như thể tụ lại quanh mình Tứ Cực long thần. Y đã trở nên vời vợi hơn cả trời xanh, rực rỡ hơn cả thái dương rồi. Bóng y in trên nền trời, trông như trung tâm của vũ trụ, thiên hạ vạn vật như đang chuyển động xung quanh với vẻ dè dặt và kính sợ.

Tiểu Ngọc bồn chồn đập cánh, hô:

- Kế hoạch tác chiến của thú cưng, bắt đầu!

Lý Huyền cảm thấy thân thể mình đột nhiên bị một luồng sức mạnh dữ dội cuốn thốc lên, liền đó lại bị quăng vào một không gian rộng lớn mênh mông. Đây là một thế giới trắng toát, trắng khắp đất khắp trời, trắng vô cùng vô tận, trắng đến mức chẳng có một vật gì ngoài trắng cả.

Một cô bé toàn thân trắng muốt đứng giữa bao la, đôi mắt cô vô cùng thuần khiết, không gợn một vẩn đục nào, cũng y như thiên địa này vậy. Cô chăm chú nhìn không gian trắng ấy, như đang chăm chú nhìn trái tim mình. Trái tim cô cũng hoàn toàn trinh bạch, chưa từng nhiễm phải những thứ ô trọc bao giờ.

Cô bé này là ai? Lý Huyền thấy lòng thắc mắc. Và mình đang ở đâu đây?

Bỗng nhiên, một đứa bé trai ăn bận rách rưới xuất hiện, ngọt ngào cười rủ:

- Tuyết yêu, chúng ta cùng chơi đi!

Cô bé con mỉm cười, cười cũng rất ngọt ngào.

Hai đứa cùng trượt băng, đấp người tuyết. Đứa bé trai còn mang ra một gói kẹo nhỏ, rắc xuống đất rồi dùng tuyết bọc kín bên ngoài già làm mút. Nó nặn hai chiếc, một chiếc cho Tuyết yêu, một chiếc cho mình.

- Tuyết yêu, chúng ta cùng ăn mứt đi!

Nó cười rất âu yếm, Tuyết yêu cũng đáp lại bằng nụ cười âu yếm. Cô cảm thấy vui sướng, chưa ai đối tốt với cô như thế bao giờ.

- Tuyết yêu, nghe nói nước mắt muối có thể hoá thành trân châu, cho ta một giọt được không? Mẹ ta bệnh nặng, mà ta không có tiền bốc thuốc.

Tuyết yêu lắc đầu, cô không biết khóc.

- Muối rắc túi bột này vào mắt, sẽ khóc được đấy. Tuyết yêu, mẹ ta thâm lắm, sắp chết rồi.

Trên tay đứa bé trai là một bao bột ột. Tuyết yêu không biết bột ột là gì, bèn gật đầu. Cả bao bột ột đổ ngập vào mắt cô, cô cảm thấy đau xé, nhưng nước mắt không chảy ra. Tuyết yêu không biết làm cách nào mới khóc được. ột bột chỉ làm cay mắt cô, chứ không dạy cô rơi lệ. Cô nhìn về mặt thất vọng của đứa bé trai, lòng nhói buốt, bỗng rơi một giọt nước mắt.

Giọt nước mắt ấy hoá thành một viên trân châu óng ánh, lăn trên tuyết. Đứa bé trai mừng rỡ nhặt lấy, rồi chạy biến đi.

Mắt Tuyết yêu đỏ kè như quả đào, cô tất tả chạy theo đứa bé nọ.

Bởi vì cô không biết nên đi đâu, mà trong thế giới này cô chỉ quen mỗi mình nó.

Đứa bé chạy càng lúc càng nhanh, người trên đường càng lúc càng đông, Tuyết yêu càng lúc càng khó chịu. Đứa bé trai đem viên ngọc đổi lấy rất nhiều tiền, mua rất nhiều đồ, ăn uống nhồm nhoàm. Nhưng không hề mua thuốc cho mẹ nó. Đến khi tiêu sạch tiền rồi, thằng bé lại tiệm thuốc, hỏi:

- Có thuốc gì kích thích lệ rơi mạnh hơn bột ột không?

Nước mắt Tuyết yêu im lìm chảy xuống, nhưng không hoá thành ngọc trai, mà thành tuyết.

Lý Huyền nhói tim.

Một trăm năm trôi qua, gió tuyết ngập trời, mặt đất biến thành hoang vu, vẫn chỉ một mình Tuyết yêu đứng đấy, nhưng trông có vẻ lớn hơn. Một đứa bé lông lá đầy mình chạy lại, ngọt ngào cười rúc:

- Tuyết yêu, chúng ta chơi nào.

Tuyết yêu cũng mỉm cười ngọt ngào đáp lại. Cô nắm tay thẳng bé lông lá, vui đùa trên tuyết. Đứa bé biết biến hoá rất nhiều thứ, mà bàn tay nó còn phát sáng được nữa, giúp Tuyết yêu cảm thấy ấm áp. Về sau đứa bé lông lá dựng một túp lều tranh, cùng Tuyết yêu vào trong ngôi.

- Tuyết yêu, mắt muội đã tăng được một trăm năm tu vi, muội có thể tặng ta một con mắt không? Thế chất của Tuyết yêu bọn muội rất đặc biệt, hai năm nữa sẽ mọc ra một con mắt khác thôi.

Đứa bé lông lá nhìn Tuyết yêu với vẻ mong chờ, Tuyết yêu không nỡ để nó thất vọng, nhưng cô không biết phải làm thế nào mới tháo được mắt ra.

Đứa bé trai bèn rút một con dao.

- Muội gắng chịu đau, đợi ta tu luyện thành công, ta sẽ bảo vệ muội, không để kẻ nào ức hiếp muội hết.

Lưỡi dao thọc vào hốc mắt Tuyết yêu, khoét lấy con ngươi. Đó là một viên bảo châu không tì vết, bên trong hình như có Bắc cực quang xoáy tròn liên miên. Tuyết yêu đau đớn lắm, nhưng cô rất mừng, vì đứa bé lông lá này là người bạn duy nhất của cô.

Đứa bé cầm viên bảo châu chạy biến đi.

Tuyết yêu lặng lẽ chờ trong tuyết một năm, hai năm, ba năm... Con người cô quả nhiên dần dần mọc trở lại, tuy không còn sáng long lanh như trước nữa. Đứa bé lông lá kia đi biệt không về.

Mãi cho đến một hôm, nó xuất hiện, nhưng trong tay lại cầm một thanh đại đao sắc bén.

- Tuyết yêu, con người của muối quả nhiên là vật quý, ta ăn xong thì tu vi tăng lên đến mấy lần liền. Bây giờ muối không còn đủ sức đối phó ta được, ta phải bắt muối về nuôi trong chuồng. Sau này ta không cần phải vất vả tu luyện, cứ khoét mắt muối ăn là xong.

Tuyết yêu nhìn nụ cười bạo tàn mà tham lam ấy, ngẩn ngơ rơi lệ. Lệ rớt xuống, không biến thành trân châu óng ánh, mà biến thành gió tuyết ngập trời, khuấy đảo mọi vật.

Gió tuyết tan đi, vẫn là mảnh đất ấy, vẫn là bóng hình cô đơn ấy.

Lại một trăm năm nữa trôi qua, Tuyết yêu giờ lớn thêm một chút, lột xác thành một thiếu nữ tuyệt mỹ, nhưng mặt đất vẫn cứ hoang lương. Một chàng thanh niên cao lớn tuấn tú bước lại.

- Tuyết yêu, nàng là tiên nữ của ta.

Tình cảm nồng nàn của chàng khiến Tuyết yêu đỏ mặt, cô không biết vì sao tim mình đập nhanh đến thế, nhưng cô rất thích cảm giác này. Tấm lòng dào dạt của chàng trẻ tuổi sưởi ấm hồn cô.

- Tuyết yêu, nàng lấy ta nhé?

Tuyết yêu gật đầu, cô không hiểu “lấy” có nghĩa là gì, nhưng chỉ cần chàng thanh niên thích, thì cô cũng thích theo. Chàng thanh niên vô cùng vui vẻ, nắm tay Tuyết yêu nói sẽ mãi mãi đối tốt với cô, để cô trở thành người vợ hạnh phúc nhất trên cõi đời này. Chàng đưa cô về nhà.

Nhà của họ ở trong một thôn làng, nhà cao cửa rộng, giàu có khang trang, hoa đèn giăng kết, khắp nhà nhộn nhịp khách khứa đợi chờ. Nhưng khi động phòng hoa chúc, thì người tiến vào lại không phải là chàng thanh niên ấy nữa, mà là một lão già xấu xí ú na ú nần. Hắn bắt đầu giờ trò tấn công dâm dăng.

Nước mắt Tuyết yêu rơi xuống, tất cả sắc đỏ hân hoan hoá thành tuyết trắng, xua tan cả thế giới nhần tâm này.

Tất cả những xấu xa và hèn hạ đều bị tuyết giam cầm.

Thôn làng hoá thành hoang mạc, thi thể trải đầy đất, già trẻ gái trai chết hết không còn một ai.

Tuyết yêu lạnh lùng nhìn những cái thấy đông cứng.

Đây là lần đầu tiên cô giết người, mà còn giết sạch cả một làng. Có thể trong số ấy cũng có người vô tội.

Nhưng, những kẻ này trên mặt đều in rõ sự tham lam, ngu độn và nhần tâm. Xét nhân quả, ai mà hoàn toàn vô tội được?

Chỉ còn lại một mình Tuyết yêu áo trắng đứng giữa tịch liêu.

Cô biết, trên đời này không ai tử tế với cô cả, chỉ nuôi âm mưu ý đồ với thân xác cô thôi. Cô tự đặt cho mình một cái tên, là Tuyết Thành. Lạnh lùng như tuyết, nghiêng nước nghiêng thành.

Cô sẽ mê hoặc cả thiên hạ, cô sẽ ngạo mạn đặt mình lên trên thế nhân, không bao giờ tin tưởng ai nữa, cũng không bao giờ còn gửi gắm lòng tin vào tình cảm và chân tâm. Ánh mắt cô đã thấu tò những đen bạc, nhưng thế nhân nhìn vào ánh mắt ấy, chỉ thấy tinh khiết thanh tao, giống như tuyết vậy.

Trái tim cũng là tuyết.

Mấy trăm năm sau, Tuyết Thành trở thành tên của một ma nữ đáng sợ, quyến rũ thiên hạ, giết người vô số.

Cô không cần tiền bạc, không cần quyền thế, chỉ đơn thuần tước đoạt sinh mệnh của những kẻ ác trên đời. Cô mặc rất nhiều loại y phục, trung ra muốn vẻ gợi cảm, yêu kiều, dịu dàng, quyến rũ hoặc thuần khiết, mặc sức phô bày sắc đẹp của mình.

Những nam nhân thèm khát Tuyết Thành, sau đó đều biến thành hàn băng, đứng trơ trên hoang nguyên- Lòng người làm gì không có tội ác, nam nhân làm gì không có ai bị Tuyết Thành mê hoặc. Bởi vậy, số trụ băng xuất hiện trên hoang nguyên mỗi ngày một nhiều.

Trời xanh phần nộ.

Cuối cùng, Quân Thiên Thương tìm đến Tuyết Thành, chém một nhát, đánh văng cô vào vòng luân hồi. Chính Tuyết Ẩn cứu cô ra, lại cho cô một vùng đất tuyết yên bình làm chỗ nương thân. Cô chân thành biết ơn Tuyết Ẩn, bởi vì cô đã quá mệt, quá kiệt sức rồi. Do vậy, khi nhận lệnh Tuyết Ẩn đi giết Lý Huyền, Tuyết Thành không mấy may do dự. Cô chỉ muốn đùa nghịch tên này cho chán rồi để gã chết một cách không ngờ tới. Bởi vậy cô bịa ra một quê hương, mặc dù cô không có quê hương, quê hương cô chính là đồng tuyết. Bởi vậy cô bịa ra những thử thách, đây là đùa chơi, là không ngờ tới.

Điều duy nhất cô không lường được là những thử thách này không chỉ thử thách Lý Huyền, mà còn thử thách trái tim cô.

Đây là trái tim đã thấu tỏ nhân tình thế thái, mà vẫn nguyện ý khóc cạn nước mắt, khoét con người, đem thân gá vào nhà giàu. Đây là trái tim trinh bạch như tuyết.

Bất kể bị giày xéo bao nhiêu lần, khi rơi xuống, tuyết vẫn trắng muốt, chỉ có điều trái tim này đã khoác lên nhiều lớp áo quần, không dễ dàng cho người ta nhìn thấy.

Đây là một trận thử thách giả dối, người ra đầu bài nuôi sẵn lòng hăm hại, mà người giải đáp án thì hèn nhát biếng lười.

Nhưng trận thử thách lại cũng là chân tình, bởi vì Tuyết Thành dần dần nhận ra, kẻ tiếp nhận thử thách, tên lưu manh ranh mãnh Lý Huyền chưa bao giờ có ý định dòm ngó bất cứ thứ gì ở cô. Dù bài thử thách gian nan hung hiểm đến ngần nào, dù ban đầu gã Viện bao nhiêu lý do để chối từ, cuối cùng gã đều lần lượt hoàn tất. Từ bài thứ hai, bài về Phượng Đầu thứu Dao Nhi trở đi, Tuyết Thành lơ mờ nhận ra Lý Huyền kiên trì tiếp tục chỉ cốt để cô không phải thất vọng, chứ không phải gã nhắm đến dung nhan tuyệt thế, hay nguyên đan độc nhất vô nhị của cô.

Nguyên đan ấy chính là trái tim chân tình.

Các bài thử thách cũng nhỏ vậy mà thành chân tình, vì trái tim của Tuyết Thành đã dần dần thay đổi, thử thách giả thành thử thách thật mất rồi.

Cô bắt đầu tin rằng, ở một chân trời xa xăm vĩnh viễn không tới được, quả thực có quê hương cô, ở đó có phong tục là chàng trai muốn giành được trái tim người con gái thì phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, lên trời xuống đất vì nàng. Sau khi vượt qua bày thử thách như địa ngục, hai người mới có được tình yêu thực sự, một tình yêu vững bền mãi mãi, cho đến lúc sông cạn đá mòn.

Bởi vậy, Tuyết Thành bằng lòng cười Phượng Đầu thứu cùng gã bay trên chín tầng trời, bằng lòng theo gã xuống cõi mộ, vào xích trời. Những thử thách đó không chỉ là dành cho Lý Huyền, mà còn cho bản thân cô.

Cô cũng phải nếm trải từng thử thách một.

Nhìn Lý Huyền trái qua gian nan, Tuyết Thành cảm thấy thật hạnh phúc. Có nữ nhân nào được một lang quân sẵn sàng vào sinh ra tử, hàng long phục phượng, chỉ vì muốn người thương của mình hân hoan?

Tuyết Thành mỉm cười u buồn trong tám tội, tuy nụ cười đã héo hắt lắm rồi. Bảy thử thách sắp hoàn thành. Và trước lúc ấy thì không một ai được phép giết chết Lý Huyền. Vì quyết tâm này, Tuyết Thành sẵn sàng hy sinh cả trái tim chứa Cửu Linh Ngự Ma kính của mình.

Trái tim ấy quyết định, sau khi bảy thử thách xong xuôi, sẽ có một thử thách thứ tám, một thử thách chỉ dành cho bản thân cô.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 24: Diễm Báo Phượng Hoàng Sáp Giáng Phàm

Lý Huyền sững sờ nhìn cô gái chấp hai tay, đang thành kính quỳ trên tuyết.

L

Bây giờ cô đã hoàn toàn trở về hình dáng của Tô Do Liên, nhưng cô vẫn là một mảng tuyết, một mảng tuyết trắng trong tinh khiết. Thế giới phức tạp hỗn loạn đã trút xuống mảng tuyết này quá nhiều điều, nhưng mảng tuyết vẫn lung linh, trong suốt, bất kì lúc nào cũng có thể hoá thành nước mắt.

Lý Huyền đau khổ đi lại gần, phát hiện ra Tô Do Liên dần dần rút nhỏ lại. Gã chìa tay, ẵm cô bé dậy. Cô hoá thành một mảng tuyết, tan chảy trong lòng bàn tay gã. Chút lạnh lẽo ấy, thấm mãi vào tâm phế gã.

Lý Huyền biết, không phải Tô Do Liên muốn hãm hại gã, mà là gã đang gây tổn thương cho cô. Bởi vì gã không thể nào yêu được. Tình yêu của gã đã để cả lại kiếp trước, không còn một chút nào rơi rớt trong xác thân này nữa. Ý nghĩa của cuộc đời gã chính là trở thành Định Viễn hầu của tiền kiếp, tìm kiếm cô công chúa đã chìm sâu vào Yêu hồ. Đó là luân hồi của gã, một luân hồi đã được số mệnh an bài từ lâu. Gã không thể nào bắt đầu một môi nhân duyên khác, dù đã trông thấy thêm một mảnh tình nồng ấm.

Gã ngửa mặt nhìn trời, rít lên thảm thiết, lòng ngập tràn phần nộ.

Vì sao luân hồi lại sắp đặt như vậy?

Cửu Linh hay Tô Do Liên, ai cũng lung linh trong trắng như tuyết, vì sao phải chịu đựng tội nghiệt nhường này?

Chí ít, Lý Huyền cũng đã hoàn thành được tâm nguyện của Cửu Linh. Gã tuốt đao vùng dậy. Bất kể thế giới trắng toát này như thế nào, gã cũng phải chém tan nó, cho dù thế gian này quả thực có luân hồi, gã cũng sẽ chém nát một lượt.

Lửa trận bùng lên, chạy suốt thân đao Định Viễn, sức nóng bật ra, quấy động vằn vũ, hoá thành một con hoả long rất to. Hoả long vỗ đôi cánh, hết như lá cờ che phủ ánh mặt trời. Lý Huyền vùng đao chém một nhát.

Trời cao đất bằng lập tức u ám hẳn đi, giữa không gian bùng lên lửa cháy, đó không chỉ là lửa trận từ lưỡi đao Định Viễn, mà còn có ngọn lửa bùng bùng to như con mắt yêu ma.

Ngọn lửa ma cháy mãi vạn năm, chưa một lần lịm tắt.

o O o

Lục Khục và Dao Nhi đều khắp khởi.

Kế hoạch tác chiến của vật cứng bắt đầu! Chúng sắp dừng cảm đầu với đại ma vương Tứ Cực long thần. Chúng sắp cứu được Lý Huyền, cứu được thế giới.

Sột sột, sột sột.

Thế hệ mai sau, phải chăng sẽ kể sự tích về chúng?

Mi-ao, mi-ao.

Tất cả bùn mây trên đời đều sẽ thuộc về ta. Ừ, cả thức ăn đóng hộp cho mèo nữa.

Sâm Oa Oa tái mét mặt, chăm chăm nhìn cái bóng xanh lam trên trời cao. Chỉ mình nó cảm nhận được rằng sức mạnh ghê gớm kia không phải là loại mà một con chim thích nghe truyện, một con mèo háu ăn và một con mèo chiến thắng nổi. Kế hoạch tác chiến của vật cứng chưa bắt đầu đã thất bại thê thảm rồi.

Sâm Oa Oa cúi đầu, nhìn xác Cửu Linh nằm co quắp dưới đất, nó rùng mình, khuôn mặt lộ vẻ phẫn nộ. Cái tên ma đầu này, dám dùng thú đoạn tàn nhẫn như vậy để giết người yêu thương hẳn. Hẳn còn đáng được tha thứ ư?

Tiểu Ngọc dặn:

- Lục Khục, người từ bên dưới nhảy lên đánh úp. Dao Nhi, người từ bên trên bay xuống đánh úp. Ta lại chỗ hắc dùng thơ làm hắc mất tập trung, chúng ta đồng loạt tấn công từ ba hướng, đảm bảo đánh cho hắc trở tay không kịp.

Dao Nhi vui vẻ:

- Ta còn có thể nhờ cụ của cụ của cụ ta giúp đỡ, đánh mấy luồng sấm từ trên trời xuống cơ.

Lục Khục cũng vui vẻ phụ hoạ:

- Mồm ta tát một cái là bắn ra băng ra lửa ra độc, hắc không thể chịu nổi đâu.

Tiểu Ngọc tràn đầy tự tin, hét lớn:

- Xông lên!

Sâm Oa Oa vội can:

- Khoan đã!

Nó không kịp níu lại, ba con vật cứng vĩ đại đã lao vọt lên như sao băng. Sâm Oa Oa cuồng cả kê, thế này chẳng phải rúc đầu vào chỗ chết ư? Bỗng lại thấy trước mặt tối sầm, ba con vật cứng vĩ đại đã nhất tề giật lui trở về.

Dao Nhi:

- À... trong các truyện ta từng nghe đều nói, phải lên kế hoạch rõ ràng rồi mới hành động...

Lục Khục:

- Những con mèo mà không bàn kỹ đường đi nước bước tác chiến, thì không phải mèo ngoan...

Tiểu Ngọc:

- Ta chợt cảm thấy, hình như ta chưa thể nghĩ ra được cách thoà đáng nhất.

Bấy giờ Sâm Oa Oa mới thở phào, nó khẽ khàng:

- Dựa vào sức của mấy vật cứng chúng ta, có dốc sức cũng không đấu nổi hăn đầu. Chúng ta phải dựa vào cái đầu.

Tiểu Ngọc thờ ơ rửa lông cánh:

- Đầu thì ta là giỏi nhất rồi. Trí tuệ loài người đều do loài chim chúng ta dạy cho đây.

Sâm Oa Oa hỏi:

- Các người nghĩ xem, hăn sợ nhất là gì?

Câu hỏi này nghe chừng quá đơn giản?

Dao Nhi:

- Nhất định là hẳn sợ một câu chuyện vừa dài vừa khô khan.

Lục Khục:

- Không, nhất định là hẳn sợ chuột. Ta sợ chuột lắm đây!

Tiểu Ngọc:

- Các người nói đều sai cả. Đây là nỗi sợ của các người thôi. Nghe ta thì hơn, ta là khách quan nhất mà. Hẳn sợ chủ nhân của hẳn, vừa kính trọng, vừa yêu thương, vừa e sợ.

Sâm Oa Oa nghe chúng cãi nhau muốn ù cả đầu, bèn quát:

- Im cả đi! Hẳn sợ gì những thứ ấy?

Tiểu Ngọc bất mãn:

- Ta mới là thủ lĩnh!

Lục Khục vỗ một chân lên đầu nó:

- Ta chứ!

Dao Nhi vỗ một chân lên đầu Lục Khục:

- Ta chứ!

Sâm Oa Oa bó tay hoàn toàn với ba con vật cứng này, cuối cùng không chịu nổi, thét lên:

- Tu vi hấn cao cường như vậy, hấn chỉ sợ một kẻ thôi, đó chính là bản thân hấn.

Tiểu Ngọc, Dao Nhi, Lục Khục đồng thanh:

- Linh tinh!

Mắt sáng lên, Sâm Oa Oa nói:

- Chúng ta có thể biến ra một ảo thân của hấn.

Nó ghé vào tai ba đứa kia, ri rầm một hồi. Lục Khục cao hứng giơ chân:

- Đúng là một trò rất vui.

Dao Nhi cao hứng nằm xoài xuống:

- Người đời sau, khi viết truyền kỳ về ta, nhất định sẽ dùng đủ lời tán dương dẹp để.

Tiểu Ngọc ủ rũ:

- Sao vai kịch của ta lại ít nhất thế?

Sâm Oa Oa an ủi nó:

- Nhưng lời thoại của người quan trọng nhất mà.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ta có thể nói thêm một vài câu không?

Mắt Sâm Oa Oa lóe lên sắc nhọn, nó lạnh lùng bảo:

- Không được, ít hơn, hay nhiều hơn một chữ đều không được. Chỉ ba chữ ấy thôi!

Thân hình bé xíu, trắng nõn của nó bỗng toát ra một sức mạnh ghê gớm, Tiểu Ngọc phải giật mình bay vút lên. Nó, kẻ dù bị luộc trong nước sôi nóng nhất trần đời vẫn không đổi sắc mặt, không thảng thốt, thế mà lần này phải toát mồ hôi. Sâm Oa Oa lãnh đạm hô:

- Bắt đầu!

Lục Khục sôi nổi lao đi. Nó không biết bay, đành chạy bộ tới chân Tứ Cực long thần, cùng ngửa ba cái đầu lên, lắc đảo dữ dội. Ba cái sừng ẩn trong mớ lông bờm dày cộp của nó bật lên giữa trán, lần lượt toả ra những màu tím, trắng, xanh, rồi Lục Khục lắc mạnh đầu. Ba luồng hơi băng, lửa, độc từ ba chiếc sừng chậm chậm tuôn ra, băng ngấm độc, lửa thiêu băng, hoá thành một lớp sa mù trộn ba màu cùng bay lên, bao phủ lấy Tứ Cực long thần.

Đám sa mù này tập trung toàn bộ tu vi của Lục Khục, chứa đựng ba loại dị năng của nó, vô cùng thần diệu. Tứ Cực long thần tuy rằng uy vũ, nhưng nhất thời cũng bị lớp sa mù che kín, màu xanh lam trong hai mắt không sao xuyên qua được cảnh vật nữa.

Thạch Tinh Ngự- nhú mày, định xua tay gạt lớp sa mù đi, bỗng một đôi mắt bé xíu xuất hiện trước mặt, nhìn chăm chăm vào y. Thạch Tinh Ngự bị đôi mắt ấy thôi miên, bất giác ngừng chân bước. Cũng chỉ có con chim thông minh như Tiểu Ngọc mới bắt chước được một cách hoàn hảo đến thế Đối Nhân thần công của Lý Huyền.

Thấy Tứ Cực long thần đã bị hút vào đôi mắt mình, Tiểu Ngọc bèn dần từng từ câu nói sau đây:

- Người, là, ai?

Đây là một câu nói rất bình thường, Tiểu Ngọc không hiểu nổi vì sao phải nói như thế, nhưng vừa nghe nó thốt ra, Tứ Cực long thần đã cứng cả người, hai mắt thoáng qua một tia hoang mang. Đúng lúc đó, có tiếng

phượng lãnh lót trên cao, một vệt sáng xanh xẹt xuống, chí thích tắc đã tụ lại trước mặt Tứ Cực long thần, ngưng thành hình một tấm gương khổng lồ. Đôi mắt hoang mang của Tứ Cực long thần liền dán chặt vào gương. Trong gương phản chiếu một thân hình Tứ Cực long thần hoàn chỉnh.

Hắn cũng nhìn chăm chăm vào Thạch Tinh Ngự.

Người là ai? Âm thanh đó vẫn vang vọng trong đầu Tứ Cực long thần. Y bỗng thấy đau đớn, hai tay ôm chặt lấy đầu, phát ra một tiếng gào xé tim xé phổi.

Cả dãy Chung Nam đều rầm rầm rung chuyển trước sức mạnh vô song của y.

o O o

Ma cung bỗng sụp đổ, khuôn mặt Ma vương, Thừa Hương và Tô Do Liên đều lộ vẻ bi thương khó tả, rồi họ từ từ tan biến trong hư vô.

Lý Huyền mở bừng mắt, nhận ra mình đã quay trở lại đỉnh Chung Nam, đứng lơ lửng trên không. Còn cái tên Tứ Cực long thần uy chân thiên hạ, tội ác tày trời kia đang quẩn quại rú rít. Lý Huyền ngơ ngác, rốt cuộc là ai mà có thể biến tên ma đầu ấy thành thế này?

Quân Thiên Thương đã đến rồi ư? Có tiếng vỗ cánh, Tiểu Ngọc nhào tới trước mặt Lý Huyền, la lên:

- Là ta! Chính ta!

Tiểu Ngọc? Lý Huyền kinh ngạc trợn mắt. Tiểu Ngọc vênh váo:

- Mình ta có lời thoại, còn bọn chúng đều chỉ là nhân vật phụ thôi.

Cái gì mà lộn xộn thế này? Tiểu Ngọc đập lên vai Lý Huyền, thở dài:

- Người ra được là tốt, người ra được là tốt rồi.

Lý Huyền gật đầu mỉm cười:

- Phải. Ta đã nhìn rõ chân tướng của hắn rồi, chúng ta không cần sợ hắn nữa.

Định Viễn đao trở ra, bắn vào bóng ma phủ kín trời nọ, Lý Huyền lạnh lùng hỏi:

- Người còn giá thần giả quý tới bao giờ đây?

Thạch Tinh Ngự dần dần thôi quần quai, y mở mắt ra, ánh lam đã tan biến, đổi sang màu trắng phớt. Y lầm bầm:

- Ta là ai? Ta là ai?

Lý Huyền cười ha ha:

- Nếu như người hỏi ai khác, có lẽ người ta không thể trả lời cho người được. Nhưng vì người hỏi ta, là hỏi đúng chỗ rồi đó. Người hoàn toàn không phải là Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự.

Lý Huyền vừa thốt ra, tất cả những người có mặt, dù bị thương hay còn lành lặn đều cùng sửng sốt.

Kẻ này không phải Thạch Tinh Ngự? Sao lại thế được?

Thạch Tinh Ngự vẫn lầm bầm:

- Ta là ai?

Lý Huyền trầm giọng đáp:

- Tuy ta không biết mục đích của người là gì, nhưng... Tâm ma! Người định lẩn trốn cho tới bao giờ?

Tâm ma? Lam quang minh mang trên không bỗng tôi hản đi, một bệ đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Thạch Tinh Ngự. Tứ Cực long thần uy vũ ghé hồn, lập tức kiệt sức, hết như một cái bóng đổ gục xuống sau bệ đá.

Trên bệ đá có một bóng người tiều tụy ngồi xiêu vẹo. Khuôn mặt tái mét, bàn tay trắng nhợt, nụ cười mím phờ phạc.

Trùng đồng.

Luân hồi trên thế gian đều chứa đựng trong con người âm dương tương sinh ấy, liên tục sinh ra rồi lại tiêu tan. Âm dương thay thế lẫn nhau biến hoá ra muôn đời ngàn kiếp, cứ lảng lạng đến và im lìm đi. Gã mãi mãi chỉ theo dõi như thế; không có một luân hồi nào là của gã cả.

Trong mắt Tâm ma hiện lên một tia mờ mịt:

- Kế hoạch tác chiến ghê thật, lại có thể nhìn ra điểm thắc mắc duy nhất trong lòng ta.Đúng, tuy ta có sức mạnh vô địch, nhưng quả thực ta không biết mình là ai... kẻ nào lập kế hoạch này đây? Có thể cho ta gặp mặt một chút chăng?

Tròng mắt gã đảo chậm chậm, chỉ trong khoảnh khắc đã dò khắp mặt đất, nhưng không tìm thấy tung tích Sâm Oa Oa. Đến lúc này, Sâm Oa Oa như đã tiêu tan, dường như nó hiện ra chỉ vì muốn đánh bại Tâm ma và cứu Lý Huyền vậy. Lý Huyền mỉm cười:

- Ta nhận ra chân tướng người, kẻ cũng không tệ, phải không? Người không nên dùng ảo ảnh tâm ma hãm ta mới phải, lúc ở xích trời ta đã nếm chiêu ấy một lần rồi. Tuy ta chưa từng gặp Thạch Tinh Ngự, nhưng cũng biết nếu muốn giết người, hản chí dùng kiếm chứ không dùng ảo ảnh đâu.

Tâm ma lãnh đạm nói:

- Người không đủ sức đánh bại ta, vì lòng người còn sợ hãi.

Gã ngẩng đầu, ai cũng có ảo giác, hai con người âm dương ấy đang khoan sâu vào trái tim mình. Tâm ma than khẽ:

- Trong tim các người, ta trông thấy nỗi sợ hãi. Một khi các người còn chưa khắc phục được cơn sợ đó, thì các người còn chưa chiến thắng được hẳn.

Gã duỗi ngón tay trắng nhợt gầy guộc của mình ra, trở vào cái bóng sau lưng mình. Cùng với động tác trở của gã, Thạch Tinh Ngự vốn đã hết hơi sức bỗng lại sống trở dậy, uy nghi áp đảo thiên hạ lại xuất hiện, Lý Huyền choáng cả người. Gã cười gượng:

- Chẳng qua chỉ là một ảo ảnh mà thôi, chỉ cần nhìn thấu, thì không còn gì ghê gớm nữa, phải thế không?

Tâm ma thản nhiên nói:

- Hẳn không phải ảo ảnh, hẳn là tâm ma của Thạch Tinh Ngự. Là ma đầu trong trái tim mà Thạch Tinh Ngự cũng không thể khống chế được, người thắng nỗi không?

Lý Huyền tái mặt:

- Tâm ma của Thạch Tinh Ngự?

Tâm ma cười nhạt:

- Năm xưa, tuy Thạch Tinh Ngự bị chém vào vòng luân hồi, nhưng vẫn chưa tan biến hẳn. Tử Cực đem hẳn chia ra làm năm phần thần, tâm, ý, hình, thể, chia ra trấn giữ ở Vô thượng Mật cảnh. Ta phải tốn mất ba mươi năm lòng, dùng hết muôn vàn báu vật mới phá được vòng vây cam co, lấy được phần tâm. Mãi đến mấy hôm trước mới mượn được lửa trận để tôi luyện, đem sức mạnh ấy nhập vào bàn thể của ta. Thứ mà các người đang trông thấy chính là trái tim của Thạch Tinh Ngự.

Lý Huyền sững sờ. ảo ảnh uy vũ ghê gớm này chính là trái tim Thạch Tinh Ngự?

Chỉ một trong năm bộ phận thần, tâm, ý, hình, thể mà có thể vận dụng được sức mạnh đáng sợ đến thế, gần như quét sạch cả thiên hạ. Nếu chính Thạch Tinh Ngự phá được vòng cấm cố, hiện hình ra thật thì còn thể nào nữa? Thì sẽ là một thảm họa khó bề tưởng tượng.

Tựa hồ nhìn thấu nỗi sợ của Lý Huyền, Tâm ma nhẹ nhàng cất tay:

- Thế thì thử xem sức mạnh của hãn nhé.

Cái bóng màu lam bỗng bùng phát ra một thứ uy lực ghê hồn, Lý Huyền cảm thấy muôn vàn sức mạnh cùng ập vào mình, đều ồ ạt như sấm sét. Lý Huyền rú lên, bị đánh văng xuống đất, lửa trận ngàn ngút khắp mình đều lịm tắt. Đòn tấn công này đánh văng gã từ tiền kiếp trở lại luân hồi hiện tại.

Tâm ma đưa tay chống cằm, tỏ rõ vẻ ung dung:

- Có lẽ, chỉ ta mới có thể thật sự được gọi là Tâm ma, bởi vì trên tâm ma của tất cả mọi người trên đời đều bắt nguồn từ ta, sinh ra từ ta. Cũng chỉ có ta mới có thể điều khiển được bọn chúng, biến chúng thành thực thể. Ta có thể khống chế được tâm ma của Định Viễn hầu, cũng có thể khống chế được tâm ma của Thạch Tinh Ngự, đương nhiên có thể khống chế được các người. Hễ trong lòng các người còn e dè Thạch Tinh Ngự, thì các người không thể nào đánh bại được ảo ảnh này, dầu biết thừa nó chỉ là ảo ảnh.

Gã nói không phải không chính xác. Lý Huyền vụt kéo Tiểu Ngọc lại, quát:

- Người là một con chim, chắc không sợ hãn đâu phải không?

Tiểu Ngọc lạnh lùng đáp:

- Tuy ta là một con chim, nhưng đã đọc biết bao sử sách.

- Thế thì sao?

- Ta càng đọc nhiều, thì càng biết nhiều sự tích về Thạch Tinh Ngự. Hẳn hoàn toàn không phải là một ma vương, mà là một anh hùng. Chỉ tích tặc, hẳn có thể đập tan một thành trì, tiêu diệt ngàn vạn người, đánh tan tác cao thủ đương thời. Một nhân vật như thế, người không coi là anh hùng, lại đi coi là ma vương ư? Người ấm đầu à?

Với một con chim đã sợ hãi đến mức nói năng dấm dớ thế này thì còn biết trông mong gì đây? Lý Huyền buông nó ra, chộp lấy Dao Nhi:

- Người có thái tổ mẫu chống lưng, chắc không sợ gì Thạch Tinh Ngự đâu nhỉ?

Dao Nhi đáp:

- Thái tổ mẫu dặn ta, khi đi lại trên giang hồ, có ba người tuyệt đối đừng làm mếch lòng.

- Trong đấy không có Thạch Tinh Ngự chứ?

- Người đầu tiên chính là hẳn.

Lý Huyền đành cầu cứu đến Lục Khục. Lục Khục đang nằm ườn bụng dườn dẹo phơi nắng.

- Lục Khục, chắc người không biết Tứ Cực long thần?

Mi-ao, mi-ao...

- Gì... gì cơ? Người là mèo con mà Tứ Cực long thần yêu thích nhất?

Lý Huyền thật nảo lòng. Gã hoàn toàn thất vọng. Cái bóng lam trên trời càng lúc càng phình to, đây phải chăng là dấu hiệu cho thấy nỗi sợ hãi bao trùm Chung Nam san càng lúc càng nhiều?

Thế thì phải làm sao mới chiến thắng được tên ma đầu này đây?

Tâm ma chống cằm cười cười nhìn bọn họ. Gã rất thích tận hưởng cảm giác sợ hãi, bởi vì gã là tâm ma. Thức ăn của tâm ma chính là nỗi sợ của con người. Nhờ vậy gã tồn tại khắp mọi nơi, chẳng ai địch nổi,

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 25: Mây Trắng Rải Sầu Xuống Bãi Ngô

Lý Huyền bỗng ngẩng lên, lạnh lùng nhìn Tâm ma:

L

- Ta chợt phát hiện ra một nhược điểm.

-Ồ? - Tâm ma lãnh đạm.

Lý Huyền mỉm cười đứng thẳng dậy:

- Chúng ta rất sợ Tứ Cực long thần, nhưng chúng ta không sợ người -
Nụ cười của gã rạn rở hơn - Bởi vậy chúng ta có thể đánh bại người,
chẳng phải là rõ ràng lắm rồi ư?

Tâm ma biến sắc mặt.

- Nếu đánh bại người, giết chết người, thì Tứ Cực long thần không ai
địch nổi này chẳng phải cũng sẽ tan biến theo sao, Tâm ma tiên sinh yêu
quý?

Tâm ma không cười nổi. Đây đúng thực là nhược điểm, một nhược
điểm chí mạng. Sức mạnh của gã hoàn toàn bắt nguồn từ nỗi sợ hãi của con
người, nhưng khi lòng người không còn sợ hãi nữa thì gã cũng hết mạnh
mẽ. Song, chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng vô cùng gian nan, cho dù là
đạo sĩ tu vi bằng trời cũng có khi sơ suất giữa chừng, rơi vào cảnh sợ hãi

mà tẩu hoả nhập ma. Tuy vậy, chưa ai gặp tâm ma bao giờ, cũng chưa ai sợ hãi tâm ma bao giờ.

Lý Huyền cười khì:

- Ta múa thanh đao này là sẽ chém chết người ngay. Người vốn trốn rất kỹ, không ai biết người ở đâu, nhưng vì sao tự nhiên người thò mặt ra, có phải tự mãn quá rồi không?

Tâm ma tái mét mặt, gã biết mình có thể biến đi bất cứ lúc nào, nhưng Lý Huyền lại thông thả nói:

- Người cũng biết Định Viễn đao là một vật thiêng, chỉ cần một tích tắc là chém chết được người. Trong một tích tắc người biến đi kịp không?

Không kịp.

Cho nên mặt Tâm ma xám như tro tàn.

Lý Huyền cười sáng sủa, Định Viễn đao đã vung lên. Đột nhiên, một cái bóng dẻo dai lao vút tới, chắn trước mặt Tâm ma, một dải sáng xanh bùng lên từ bảo kiếm trong tay cô, lạnh lẽo trở thẳng vào mặt Lý Huyền.

Thạch Tử Ngưng?

Đôi mắt cô đã ngả màu biếc, toát ra vẻ sừng sộ. Lý Huyền cả kinh:

- Vì sao người muốn bảo vệ tên ma đầu này?

Thạch Tử Ngưng vẫn lầm lì, chỉ siết chặt thanh kiếm trong tay. Kiếm loá màu xanh biếc Thạch Tử Ngưng nghiêng răng:

- Không có sức mạnh của Định Viễn hầu, người không đời nào đỡ được kiếm trong tay ta đâu. Lui ra!

Nói đoạn, cô vạch trường kiếm, một luồng sáng biếc bắn tới, chém mạnh xuống trước mặt Lý Huyền. Bụi cát bốc lên, kiếm khí tung hoành, vạch ra trên đất một cái rãnh sâu hoắm. Lý Huyền vừa hoảng vừa giận, đánh giọng quát:

- Người... rốt cục người đang giúp ai đây?

Thạch Tử Ngưng trở mũi kiếm ghè cổ Tâm ma, ánh kiếm rờn rợn nhuộm khuôn mặt nhợt nhạt của gã thành màu xanh biếc. Cô rít giọng:

- Nghe lời ta, ta sẽ không giết người.

Ánh cười nở bùng trên khuôn mặt trắng bệch của Tâm ma, đôi tròng đồng của gã cũng ngời ngời sáng:

- Hương vị này thật tuyệt vời... - Gã tán dương - Người biết không? Đây là tham vọng, là nguồn sức mạnh thứ hai khiến ta vô địch đấy.

Gã nhẹ nhàng hỏi Lý Huyền:

- Có biết vì sao cô ta uy hiếp ta không? Bởi vì cô ta muốn xây dựng lại đất nước - Gã ngửa đầu, nhìn cái bóng lưng lừng lừng trên cao - Chỉ cần có bóng dáng Tứ Cực long thần, thì bất kể là thật hay giả, cô ta cũng đều có thể mau chóng khôi phục sự huy hoàng của Thạch quốc. Bởi vậy, cô ta không thể trơ mắt nhìn ta bị giết.

Tiếng cười của gã đầy khiêu khích:

- Bởi vậy, nếu người còn muốn giết ta, thì hãy giết cô ta trước đi.

Lý Huyền ngẩng đầu, nhìn đôi mắt xanh biếc của Thạch Tử Ngưng. Gã nhớ lại nỗi đau khổ của cô lúc ở ốc đảo hoang vu. Gã có thể cảm nhận được, những năm vừa qua Thạch Tử Ngưng chỉ sống trong đêm trường tăm tối. Nhất định là cô rất muốn có một quê hương trù phú, một cố quốc đáng

khoe ra với mọi người. Cô muốn yên ủi cơn phần nộ của những vong linh oan ức kia, và muốn rửa sạch tội nghiệt của tổ tiên mình nữa. Nhưng nếu dựa vào sức mạnh của Tâm ma, thì cuối cùng chỉ khiến bản thân cô sa vào con đường u ám thôi. Lý Huyền thét lớn:

- Thạch Tử Ngưng, lẽ nào người không muốn dựa vào bản thân, dựa vào đôi tay mình mà trùng hưng cố quốc?

Thạch Tử Ngưng sững người. Tâm ma dịu dàng nói:

- Thế nhân không để Thạch quốc trùng hưng đâu. Không có sức mạnh của Tứ Cực long thần, cho dù Thạch quốc có tái kiên thiết thì cũng sẽ mau chóng bị xoá sổ. Hẳn người rất rõ điều này.

Khuôn mặt Thạch Tử Ngưng lộ vẻ đau đớn, cô chậm rãi gật đầu. Lời Tâm ma nói quả không sai, tình cờ cũng chính là ý nghĩ sâu kín của cô, Tâm ma đã nhìn thấu cả. Bởi vậy, cô không phản bác gì được.

Lý Huyền giậm chân bình bịch, ruột gan cồn cào, không nghĩ ra cách nào cả. Tâm ma mỉm cười:

- Ta có thể huỷ diệt dãy Chung Nam sơn này chưa nhỉ?

Lý Huyền cười nhạt:

- Bây giờ mà vẫn còn khoác lác? Tứ Cực long thần này chỉ là hình bóng ngưng tụ từ nỗi sợ trong lòng người, thế thì hẳn chỉ có thể thắng được người mà thôi, làm sao huỷ diệt núi non được?

Tâm ma cười đáp:

- Người nói không sai, nhưng bây giờ lại có cô ta. Ta phải đáp ứng nguyện vọng của cô ta.

Gã trở ngón tay trắng bột vào Thạch Tử Ngưng. Trong đôi tròng đồng của gã lóe lên một ánh cười yêu tà.

- Ta là tâm ma, có khả năng điều khiển lòng người. Sức mạnh của ta sẽ biến nỗi sợ của các người thành Tứ Cực long thần, đưa nó vào trái tim cô ta. Sau đó, sức mạnh vốn sinh ra từ nỗi sợ ấy sẽ biến thành thực thể. Tứ Cực long thần mà các người vẫn dè chừng kia toả ra uy lực lớn đến ngần nào, thì sức mạnh của cô ta sẽ lớn đến ngần nấy - Gã trở vào trái tim Thạch Tử Ngưng - Người có muốn không?

Lý Huyền kinh hãi thét:

- Đừng ưng thuận! Đó là tâm ma, nếu người đón nhận tâm ma, người cũng sẽ hoá thân thành ma luôn.

Tâm ma cười:

- Đúng, nhưng là thứ ma vô địch thiên hạ. Người bằng lòng không?

Tròng đồng rọi ánh sáng khắp người Thạch Tử Ngưng. Một âm một dương, chuyển động của tròng đồng tượng trưng cho sợ hãi và tham vọng. Đó là gánh nặng và tội lỗi của trái tim con người, bởi sợ hãi mà tham vọng, vì tham vọng nên sợ hãi. Đây cũng chính là nguồn cội tạo nên sức mạnh của tâm ma.

Thạch Tử Ngưng cắn chặt răng, máu tươi trào ra cả kẽ răng của cô, cô đang chật vật lựa chọn. Lý Huyền và Tâm ma đều chăm chú nhìn cô, điểm khác nhau là, Lý Huyền phập phồng lo sợ, còn Tâm ma thì ung dung thản nhiên. Rõ ràng, với khả năng soi thấu tâm tư người đời, Tâm ma đã nhận ra câu trả lời của Tử Ngưng rồi. Quả nhiên, cô chậm chạp gật đầu:

- Ta bằng lòng.

Tâm ma mỉm cười. Áo ảnh Tứ Cực long thần bắt đầu nhúc nhích, di chuyển về phía Thạch Tử Ngưng. Keng một tiếng, trường kiếm trên tay Thạch Tử Ngưng lao qua lớp mây mù dày nặng, rơi xuống đất. Thạch Tử Ngưng nhắm mắt, chuẩn bị đón chờ thời khắc hoá thành ma.

Lý Huyền lo sốt vó, nhưng đã mất sự hỗ trợ của Phong Hoả đao pháp, gã không còn sức mạnh nào nữa. Đúng lúc ấy, thân hình đáng yêu của Sâm Oa Oa chợt hiện ra trước mặt Thạch Tử Ngưng, nó giơ bàn tay mũm mĩm kéo cô:

- Đi mau!

Ánh lam xuất hiện trong đôi mắt Tứ Cực long thần, y đưa tay trở Sâm Oa Oa. Đó là động tác đã từng đã thương Tuyết Ẩn, đánh bại Lưỡng Tạng Thiên Phật châu. Sâm Oa Oa nhoẻn cười, nó cũng giơ ngón tay múp míp của mình ra, trở về phía Thạch Tử Ngưng.

Lý Huyền đau buồn nhắm mắt, gã không nỡ nhìn thấy thảm cảnh máu thịt bầy nhầy của Sâm Oa Oa. Nhưng cảm giác uy hiếp bao phủ khắp không gian vụt tiêu tan. Lý Huyền kinh ngạc mở bừng mắt thì thấy lam quang tràn ngập bầu trời đã biến mất, ngay cả vóc dáng đầy đe dọa của Tứ Cực long thần cũng không còn.

Chỉ có Sâm Oa Oa đang lơ lửng trên không.

Không chỉ Lý Huyền, mà ngay cả Tâm ma và Thạch Tử Ngưng cũng đều nghi hoặc, họ không biết là vừa xảy ra chuyện gì. Lý Huyền đột ngột hiểu ra, liền cười vang:

- Tâm ma! Người tính sai rồi - Gã trở Sâm Oa Oa - Nó chưa từng trông thấy Tứ Cực long thần, cũng chưa nghe kể những truyền thuyết kinh khiếp về Tứ Cực long thần bao giờ. Bởi vậy nó hoàn toàn không sợ hã ta. Sự uy hiếp của người vô dụng với nó.

Lý Huyền cười sáng sủa, cười lẩn cười lộ. Gã vui mừng quá đỗi. Phải chăng đây là ý trời? Tên ác ma mà gã dồn toàn lực cũng không tiêu diệt được lại bị một con Sâm Oa Oa mít đặc, dễ thương đến chết người đánh bại. Chẳng phải là một chuyện khiến người ta cười chảy nước mắt hay sao?

Tâm ma chăm chăm nhìn Sâm Oa Oa, bỗng nhiên cũng phì cười.

- Thì ra là người ư? Người mà ta khổ công tìm kiếm, người có thể khiến Tâm ma ta cam lòng khuất phục, cả đời theo hầu, lại chính là người ư? Đấng vương giả tôn quý, xin hãy chấp nhận sự dâng hiến của ta.

Gã gia bàn tay yếu ớt trắng nhợt của mình lên, thọc sâu vào ngực mình. Một tiếng thở dài vang thấu trời đất. Tiếng thở dài ấy vô cùng đau đớn, hết như một tiếng gọi không lời...

Cửu Linh... Cửu Linh...

Nhưng không nhận được hồi đáp.

Tiếng thở dài dần dần trôi đi xa, tan biến, như gió trời... Đột nhiên, thân thể đã tả tơi của Cửu Linh bắt đầu chắp nối lại, nổi lên không trung, nhấp nhô trong làn khí tím của Chung Nam sơn hết như một chiếc cầu vồng thoát ẩn thoát hiện.

Trong Thuy Lữ, Tử Cực lão nhân bàng hoàng mở mắt, thét lớn:

- Hồng rồi!

Tâm ma giơ thẳng tay, trong tay gã nâng một quả tim tươi sống đập thành thịch. Gã giơ cao quả tim, mỉm cười:

- Đây là của người, ta trả nó lại cho người.

Quả tim bỗng biến thành một vầng mặt trời, từ từ bay lên không. Ánh sáng ấm áp toả xuống mình Cửu Linh. Dần dần, thân thể nàng tan biến,

thay vào đó là một vầng trăng bay lên theo vầng mặt trời. Hai vầng kề nhau, hết như đôi tình nhân chia lìa đã lâu. Tiếng thở dài khẽ khàng lại vang lên, tựa hồ họ đang ri rầm kể cho nhau nghe nỗi khổ tương tư trong luân hồi. Bỗng nhiên, hai vầng hoá thành một luồng sáng, nhập vào trong mình Sâm Oa Oa. Sau đó, thi thể của Cửu Linh, trái tim của Tâm ma, và toàn thân Sâm Oa Oa đều tan biến giữa thinh không, hoá thành tro, hoá thành bụi.

Tâm ma ngồi trên bệ đá khổng lồ của mình, sắc mặt nhợt nhạt thảm hại, gần như không động đậy được nữa. Nhưng đôi tròng đồng của gã lại phát ra một thứ hào quang rực rỡ vô song:

- Tâm, ý, thể... cuối cùng đã hợp lại, lâu quá rồi, vua của Thạch quốc. Các người, sẽ phải gánh chịu một tai ương chưa từng có.

Bóng gã từ từ nhòa đi, biến mất trong khoáng không. Lý Huyền thét:

- Đi đâu?

Định Viễn đao bay vút khỏi tay gã, đuổi theo Tâm ma. Chỉ nháy mắt, Tâm ma đã biến mất tăm, còn mỗi tiếng trá lời vọng lại:

- Nếu muốn tìm ta, hãy đến đầu bên kia xích trời.

Đầu bên kia xích trời?

Bí mật của xích trời chẳng phải đã bị Lý Huyền và Tô Do Liên phá giải rồi ư? Lý Huyền thắc mắc đầy một bụng, nhưng điều khiến gã lo lắng nhất là Tâm ma lại dùng trái tim mình để triệu ra hai vầng hào quang hình nhật nguyệt. Đó là thứ gì?

Và tai ương chưa từng có mà gã nói trước khi biến mất là gì nữa?

Nghe vẫn ghê gớm ấy cứ nhào lộn trong lòng gã, bỗng nhiên, một giọng nói lồng lộng vang lên trên dãy Chung Nam:

- Tuyết An, cho ta mượn Thiên Phật châu của người.

Giữa những tiếng động rầm rầm, khí tím mênh mang bao phủ đình Chung Nam bỗng đều chảy cả vào băng tuyết trong hẻm núi. Mùi gỗ chiến đàn thoang thoáng, tiếng niệm kinh ngân nga khắp đất trời. Muôn vàn pho tượng Phật từ từ toả sáng trên không, pho nào cũng màu tím, khuôn mặt hiền hoà khôn tả, thái độ trang nghiêm, thân vàng tương quý.

Nhưng trong không trung không có gì cả.

Các Phật cùng lầm rầm niệm, tiếng kinh nguyện càng vang xa.

Trong không trung, vẫn không có gì.

Tuyết An thượng nhân giẫy giụa ngồi dậy, gọi:

- Tử Cực, để ta giúp người một tay.

Lão há miệng, một luồng bạch quang như con giao long xông vọt lên trời, bảo vệ cho các tượng Phật màu tím. Bạch quang di chuyển biến hoá, thành một ngọn núi cao lừng lững, hiện ra rõ ràng, rồi từ từ mờ đi. Đứng sau các Phật tím cùng nổi lên một vầng hào quang. Tiếng niệm kinh long trời lở đất, như thế sắp đánh nát linh hồn người ta.

Nhưng, bất kể tiếng niệm chú có vang vọng đến đâu, trên không trung vẫn không có gì cả.

Không hiểu sao, lòng Lý Huyền bỗng ngập đầy căng thẳng, tựa hồ có một điều gì khủng khiếp lắm sắp giáng xuống. Gã bồn chồn siết chặt tay, nhận ra lòng bàn tay đã ướt đẫm.

Gã nhìn không chớp mắt lên cao, tưởng chừng điều khủng khiếp kia sắp xuất hiện tới nơi. Đột nhiên, một tiếng thở dài u uẩn vang lên.

- Tử Cực gia gia! Phép hàng ma không tác dụng gì với ta đâu.

Muôn vàn tượng Phật cùng biến sắc.

- Hai người hợp lực, gắng gượng thi triển phép Thiên Phật Độ Thế, nhất định là một mẻ lớn thôi!

Quanh các tượng Phật bỗng xuất hiện vô vàn bông mạn đà la màu lam. Mạn đà la bay tung, tượng Phật cùng tái mặt, rồi từ từ tan biến, cuối cùng, ngưng tụ thành một viên tuyết châu khổng lồ khắc đầy những phù chú xoay tròn trên không.

- Tuyết thánh, giờ người đã sức cùng lực kiệt, chỉ e không còn sức đưa Đại Tuyết sơn trở về chỗ cũ nữa thôi!

Những bông mạn đà la còn lại xoay vù vù, bao quanh viên tuyết châu khổng lồ rực rỡ nọ. Lý Huyền bỗng thấy người mình nóng lên. Từ khi Tuyết Ẩn thượng nhân di chuyển Đại Tuyết sơn đến Chung Nam sơn, trong hẻm núi đã đóng đầy băng tuyết, nhưng bây giờ, băng tuyết bắt đầu tan, chảy thành nước róc rách, tràn thành một con suối to, tuôn chảy đi trong núi.

Lửa trận tắt rụi, trời trong mây tan.

Tuyết Ẩn thượng nhân rơi xuống đất, vẻ mặt thê thảm, hai mắt lão chỉ còn là hai hốc rỗng. Lão chậm chạp ngẩng đầu, trên cao yên tĩnh, không có một bóng đen nào. Tiếng thở dài nọ đã im bật từ lâu. Một lúc sau, Tuyết Ẩn ngậm ngùi than:

- Tử Cực, đây là ma kiếp của ta ư?

Giọng Tử Cực lão nhân nặng nề bay từ trên núi xuống:

- Đây là ma kiếp của tất cả chúng ta.

Lý Huyền không hiểu cuộc trao đổi ấy, chẳng nào cũng không cần đánh nhau nữa, tất cả đã gió êm sóng lặng, vì sao còn nói tới ma kiếp?

Gã cũng làm bộ thở dài, và lập tức nhận ra thật không hay ho gì. Vừa thở dài một cái, là cảm thấy mình già lụ khụ như Tuyết Ẩn, Tử Cực. Gã chậm rãi đi đến trước mặt Tô Do Liên.

Khuôn mặt cô tái nhợt. Lý Huyền đã biết ta là đệ tử của Tuyết Ẩn, vào Ma Vân thư viện với ý định giết hẳn rồi ư?

Lý Huyền nhìn cô, nhưng không để bụng những màn thử thách sắp đặt tinh vi, mà chỉ đau đầu một Tuyết Thành đứng lơ lửng trên đồng tuyết hoang vắng. Tô Do Liên im lặng cúi đầu, tựa hồ chẳng có lời nào để nói với Lý Huyền cả.

Lý Huyền mỉm cười, gã chúa ghét bầu không khí tịch mịch thế này, gã chỉ thích mọi người vui vui vẻ vẻ sống bên nhau. Gã là Lý Huyền, cô là Tô Do Liên, không có Tuyết Thành, cũng không có âm mưu và dâm trá. Gã tìm kiếm mãi mà không thấy một cọng cỏ đuôi chó nào, thật đáng tiếc, vì vậy gã đành cười suông:

- Trước đây ta chưa tặng gì cho cô bao giờ nhỉ?

Tô Do Liên lắc đầu, khẽ bặm môi. Lý Huyền chìa tay, trong tay gã là một viên đá xinh xẻo. Đó là viên Tam sinh thạch, chẳng qua chỉ là một viên đá đen trũi, nhưng lúc này bỗng toả ra một thứ hào quang lung linh. Phải chăng cái chết của Cửu Linh đã khiến viên đá thức tỉnh? Trong ruột nó, có phải đang chan chứa kiếp trước kiếp sau của Cửu Linh?

Lý Huyền nhẹ nhàng đặt viên đá vào lòng bàn tay Tô Do Liên:

- Tặng cô.

Tô Do Liên nắm chặt tay, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Cô trông thấy nụ cười của Lý Huyền, tinh nghịch, nhưng nồng ấm.

Đúng, không có Tuyết Thành, cũng không có âm mưu và dối trá. Có chăng chỉ là Tô Do Liên với Lý Huyền, chỉ là hai người bạn học trẻ tuổi thuần khiết trong Ma Vân thư viện. Lý Huyền mỉm cười lắc lắc tay, chìa ra hai ngón tay:

- Nhớ này, còn hai thử thách nữa. Sau hai thử thách đó thì cuộc đời cô mất tự do rồi đây.

Tô Do Liên cũng cười, đúng là như vậy ư?

Tuyết Ân thượng nhân khẽ thở dài, biến mất trong trời xanh mênh mang.

Bầu trời rộng rãi bao la vẫn xanh ngắt, một sắc xanh bí hiểm vô ngần, khiến người ta e ngại. Nhưng trong trời xanh ấy quả thực là không có một vật gì cả.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 26: Hết Hang Hồ Lại Ra Sa Mạc

Lý Huyền không tưởng tượng nổi tiếp theo đây gã lại bận rộn đến thế.

L

Hồng Ngọc cuối cùng cũng thoát ra khỏi bông mạn đà la băng khổng lồ, khiến Biên Lệnh Thành suýt chết vì vui sướng. Nó ôm Hồng Ngọc, vừa khóc vừa cười, vội vã dẫn con ma đi về cổ mộ. Lý Huyền không làm thế nào mà tìm chúng được. Vụ vừa qua cũng khiến gã táng đờm kinh hồn, trong lòng đã hình thành một thứ chương ngại tâm lý, để chẳng bao giờ dám nhờ Hồng Ngọc ra đối địch ai nữa.

Còn tên Phong Thường Thanh hèn nhát, sau khi thảm bại đã trịnh trọng thề độc, nhất định sẽ tu luyện được một môn bí thuật hồng phát huy uy lực của trận pháp và phép thuật của nó. Nó bảo mình đã chiêm nghiệm được một điều tâm đắc rồi, bèn bế quan tu luyện.

Sau sự kiện hôm ấy, Thạch Tử Ngưng không thấy ló mặt ra. Chắc vì lương tâm hổ thẹn?

Long Vi cũng mất dạng, nhưng trăm phần trăm là do đang chăm sóc vết thương cho Tạ Vân Thạch. Hể nghĩ đến điều này, Lý Huyền lại khó chịu trong lòng, chỉ muốn bê cái hũ thuốc nện lên đầu Trịnh Bá Niên.

Định Viễn hầu là kiếp trước của Lý Huyền, nhưng Lý Huyền có phải là Định Viễn hầu?

Thừa Hương là kiếp trước của Long Vi, nhưng Long Vi có phải là Thừa Hương?

Hễ nghĩ đến những điều này, đầu Lý Huyền lại ong ong. Cảm giác tê lương trong luân hồi tràn ngập trái tim gã, khiến gã nếm trải một nỗi hoang mang nặng nề. Người gã yêu, người gã mang ơn mắc nợ, đến kiếp lại ngong ngóng bóng dáng một người đàn ông khác.

Gã có thể làm được gì đây?

Lý Huyền thở dài đánh sượt, vẫn câu nói cũ, đã không lý giải nổi thì tạm gác một bên không nghĩ nữa. Nhưng gã nhớ như in lời thề của mình, dứt khoát phải mang lại hạnh phúc lớn lao nhất cho Long Vi.

Ba chị em họ Thôi đi cầu viện binh vẫn chưa quay trở về. Những kẻ khác thì viện đủ mọi lý do để không thể giúp được, vì vậy, trách nhiệm chăm sóc những người bị thương và bị bệnh đổ cả lên vai Lý Huyền.

Năm kẻ bị thương là Trịnh Bá Niên và Lư gia huynh đệ. Người bị bệnh chỉ có một thôi, là Dung Tiểu Ý.

Mấy kẻ bị thương còn đỡ, chẳng nào bọn họ cũng có căn cơ luyện võ tu hành, chịu khổ một chút cũng không sao, huống hồ lại còn là nam tứ hán đại trượng phu, đương nhiên không sợ ốm sợ mệt, vì vậy Lý Huyền về cơ bản là không buồn bận tâm xem thuốc sôi hay chưa, thậm chí cũng không buồn phân biệt là thuốc của Trịnh Bá Niên hay của Lư gia huynh đệ, cứ đổ lẫn lộn nháo nhào vào nhau.

Vết thương của bọn họ gần như tương tự, phân biệt này kia làm gì chứ?

Nhưng người bị bệnh thì rắc rối hơn nhiều. Dung Tiểu Ý ẻo là mong manh, gió thổi là bay, bình thường đã yếu ớt, sau ngày bị vàng mặt trời màu lam thiêu đốt, nàng càng tàn tạ như hoa, Lý Huyền trông thấy mà xót xa lòng.

Tiểu Ngọc đem tất cả những tai vạ ấy trút xuống đầu Lý Huyền. Nếu Lý Huyền không mời đến Vạn Hoa bình, làm gì Dung Tiểu Ý gặp phải hoạ lớn như thế? Nếu Lý Huyền không dẫn dụ Tâm ma, làm gì Ma Vân thư viện gặp phải hoạ lớn như thế? Nếu Lý Huyền không khẳng khẳng quyết đấu với Tâm ma, làm gì thiên hạ gặp phải hoạ lớn như thế? Tóm lại một câu, tất cả đều là tội lỗi của Lý Huyền. Con chim cứ lải nhải kết án, kết án lúc Lý Huyền hái thuốc, kết án lúc Lý Huyền đun thuốc, kết án lúc Lý Huyền bón thuốc. Lý Huyền không chịu nổi nữa, bèn tóm lấy nó, gầm lên:

- Chủ nhân người bệnh tật thế này, người còn không lại giúp ư?

Tiểu Ngọc lạnh lùng đáp:

- Người đừng quên, khi người bị Tâm ma giam hãm, chính ta đã cứu người. Đồ vong ân bội nghĩa, lấy oán báo ơn thì sẽ bị trời dày.

Lý Huyền không nói năng gì được, đành lồm lũi hái thuốc, đun thuốc, bón thuốc...

Tiểu Ngọc bắt đầu nhiệt liệt ca tụng bản thân, nào là miệng Lưỡi nhanh nhẩu, khí thế hơn người, lâm nguy không sợ, ăn nói tài ba... Nếu không phải nó dùng câu chuyện lay động Dao Nhi, thì làm sao tổ chức được cả một quân đoàn vật cung để cứu một tên vô dụng? Nó phải mất bao nhiêu công sức mới nghĩ ra câu chuyện tuyệt diệu đến thế, đối với Dao Nhi chắc đây là câu chuyện rung cảm nhất trong đời...

Lý Huyền bỗng cảm thấy có điều không ổn, bèn hỏi:

- Rốt cục người kể chuyện gì mà thuyết phục được Dao nhi?

Tiểu Ngọc bất thần ngậm miệng, chớp cánh bay vù đi.

Ồ? Sao nó lại có vẻ sợ câu hỏi này? Lý Huyền ngờ vực ngập lòng. Khả nghi quá, hết sức khả nghi! Gã dám khẳng định, con vẹt này lại gây ra hành động tồi bại gì nên sợ bị gã phát hiện đây. Hành động đó chắc hẳn gây bất lợi cho bản thân Lý Huyền, vì thế Tiểu Ngọc mới hoang mang như vậy.

Nhưng tồi bại đến đâu nhỉ? Chẳng phải chỉ là một câu chuyện thôi ư, có thể gây hại tới mức nào được chứ? Lý Huyền nghĩ vậy, cũng thấy hơi yên dạ.

Gã liên tục gắng gỏi bên hũ thuốc suốt bảy ngày trời, cuối cùng sắc mặt Tiểu Ý cũng dần dần hồng hào trở lại. Thân hình nàng càng eo lá, ngồi nghiêng trong cánh hoa, hệt như một chiếc nhụy thấm đẫm sương. Nàng thở dài, hơi thở như hương thơm toả ra từ nhụy.

- Mấy hôm nay, đã làm công tử vất vả nhiều.

Bao nhiêu ngày qua, cuối cùng cũng được nghe một câu tử tế, Lý Huyền cảm kích đến rơi lệ:

- Nếu cô thật lòng muốn cảm ơn ta, liệu có thể giúp ta một việc được không?

- Công tử cứ nói.

Lý Huyền nói:

- Ta thấy cô trồng được đủ thứ hoa cỏ, liệu có thể giúp ta trồng một cây rung tiền, rung ra được mười vạn lượng vàng không?

Dung Tiểu Ý gật đầu:

- Được.

Lý Huyền cả mừng:

- Được thật à? Thế thì còn chờ gì?

Dung Tiểu Ý điểm đạm nói:

- Cây rung tiền được tưới bón bằng phúc đức, vì vậy phải chôn công tử xuống đất, trồng hạt vào trái tim công tử. Ngày nào cũng tưới một đầu nước vàng, dần dần cây sẽ lớn. Nếu công tử đã muốn trồng, thì mời đào cái huyệt tự chôn mình xuống.

Lý Huyền phát hoảng:

- Lôi thôi thế ư?

Dung Tiểu Ý đáp:

- Không lôi thôi, sau chín mươi chín năm, cây rung tiền sẽ lớn.

Chín mươi chín năm? Lý Huyền kinh hãi há hốc miệng, gã lập tức bỏ ngay ý tưởng đó. Cặp mắt long lanh của Dung Tiểu Ý đăm đăm nhìn gã, như chờ gã ra quyết định. Lý Huyền vội nói lảng sang chuyện khác:

- Sao bỗng nhiên cô mắc bệnh lạ này vậy?

Dung Tiểu Ý nhắm mắt, cánh hoa cụp lại bọc nàng vào trong, hết như đứa trẻ sợ hãi náu mình vào lòng mẹ vậy.

Cũng giống Tiểu Ngọc, khi không muốn trả lời, không thể trả lời, nàng chọn cách trốn tránh. Nhưng đằng sau sự trốn tránh ấy nhất định có một nguyên do sâu xa khiến nàng sợ hãi, thậm chí không dám nhắc đến. Đây là nguyên do gì?

Bón xong hũ thuốc cuối cùng, Lý Huyền thề rằng không bao giờ đeo lạp đề nữa. Không bao giờ bùng trà pha nước cho Trịnh Bá Niên và anh em họ

Lư như một nàng dâu thế này nữa. Gã phải bắt đầu học tập. Trận chiến này khiến gã vỡ vạc rất nhiều, tri thức là sức mạnh! Nếu gã biết trước A La thần lôi của A Âm Na là đất màu, nếu gã biết trước Tham Hợp ngọc phượng chỉ dùng được một lần, nếu gã...

Ôi, có lẽ tất cả đều đã khác. Bởi vậy, nhất định gã phải học hành chăm chỉ, mỗi ngày một tảo tới. Bởi vậy, tuy phải kéo lê tấm thân mệt nhọc, nhưng gã vẫn tiến đến Thuy Lư với tinh thần phấn chấn. Gã muốn gặp Tử Cực lão nhân, gã phải tăng cường độ khó của bài học, phải thu được những kiến thức thật sâu thật rộng. Dù không thể trở thành một võ sĩ, chí ít gã cũng có thể trở thành một trí giả.

Khi vượt qua đường núi, Lý Huyền ngẩng mặt nhìn trời, bỗng nhớ đến Cửu Linh. Nữ nhân bất chấp tất cả vì tình ấy khiến gã xót xa, nàng đã chịu khổ sở suốt trăm năm, mà vẫn không thể quên được người tình bội bạc của mình. Tình yêu, rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh?

Lý Huyền cũng hơi hổ thẹn, bởi thi thể của Cửu Linh đã bị Tâm ma biến thành vầng trăng tan nhoà trong không trung, không còn gì lưu lại, khiến gã thậm chí không thể mai táng cho nàng. Gã biết dùng thứ gì để tưởng nhớ nữ nhân tình nghĩa này đây?

Gã thở dài sườn sượt.

Tử Cực lão nhân vẫn nằm trên Tiên Du duệ, sắc mặt không nhợt nhạt nữa, nhưng Lý Huyền cảm thấy có điều bất thường. Gã đứng ở ngưỡng cửa, ngẫm nghĩ thật kỹ, cuối cùng hiểu ra, nguyên nhân khiến gã cảm thấy bất thường là sự vắng mặt của ba mươi sáu luân hồi. Tử Cực lão nhân có vẻ chỉ đang nghỉ ngơi một cách đơn thuần chứ không phải tu luyện. Điều này thực kỳ cục.

Tâm ma đã bị đánh bại, vì sao Tử Cực lão nhân lại như chim sâu vào một mối âu lo nặng nề hơn? Lý Huyền bỗng nhớ tới khoảnh khắc Tâm ma

thất bại lúc cuối, lòng tràn đầy thắc mắc. Lúc ấy, một Tử Cực lão nhân không bao giờ màng thế sự, luôn kiên quyết cố thủ trong Thuy Lư lại cùng liên thù với Tuyết Ẩn thượng nhân để tấn công. Hình như kẻ lão sợ không phải là Tâm ma với màn đại náo Chung Nam sơn. Kẻ lão sợ rốt cục là ai đây?

Lý Huyền định hỏi, Tử Cực lão nhân bỗng mở bừng mắt:

- Có việc này người nhất định phải giúp ta làm.

Lý Huyền la lối:

- Việc gì tôi cũng không làm nữa. Tôi chỉ muốn học hành tử tế thôi.

- Thì việc này chính là học hành tử tế đây. Ta không thể rời khỏi Thuy Lư. Người giúp ta đi kiểm tra bốn nơi. Bốn nơi này có liên quan đến sự tồn vong của Ma Vân thư viện.

Tim Lý Huyền bất giác đập nhanh, chuyện gì mà quan trọng như vậy, lại còn ghê gớm hơn cả Tâm ma?

Tử Cực lão nhân rút ra bốn tấm lệnh bài, đó là bốn lệnh bài đen xì, mỗi tấm phát sáng một màu xanh, đỏ, vàng, đen, chất liệu tựa ngọc mà không phải ngọc, trông rất lạ mắt. Mặt phải vẽ nhiều hình quái lạ, không biết là thần hay là thú, mặt trái vẽ chỉ chút những bùa chú rối rắm, trông như một bụi cây cỏ xen lẫn nhau vậy. Lý Huyền đón lấy:

- Cái này dùng làm gì đây?

Tử Cực lão nhân giải thích:

- Năm xưa ta giảng ra Ngũ Hành Định Nguyên trận, chia làm năm ngục để trấn giữ năm vật tà quái nhất, thần bí nhất trên đời, trong đó có một ngục do ta đích thân canh giữ, bốn ngục kia, ta uỷ thác Vệ Công, Định Viễn, Cửu

Linh và Thiên Thương trấn áp. Bốn tâm lệnh bài Thương Thiên, Quân Thiên, Hạo Thiên, Huyền Thiên này chính là chìa khoá vào bốn ngục. Một trong năm ngục đó đã hư hại, các ngục còn lại cũng thất điên bát đảo lên vì những trò càn rỡ của người rồi, người cầm bốn tấm lệnh bài này đến kiểm tra một lượt, hể còn dù một chút tơ nhện hay dâu vó ngựa thì vẫn có hy vọng cứu được thiên hạ.

Lý Huyền càng nghe càng hoảng, có hy vọng cứu được thiên hạ? Chẳng lẽ lại có tên ma đầu ghê gớm hơn Tâm ma xuất hiện ư? Gã mang máng cảm thấy năm ngục mà Tử Cực nhắc đến có liên quan mật thiết với lời nói của Tâm ma. Phải chăng năm ngục này đang trấn áp thần, tâm, ý, hình, thể của Thạch Tinh Ngự?

Nếu quả như vậy, thì cái ngục mà Tử Cực lão nhân đích thân trông coi chắc chắn là nơi giam cầm trái tim của Thạch Tinh Ngự, nhưng mới đây đã bị Tâm ma lấy ra mất rồi. Còn bốn ngục kia? Liệu Tâm ma đã phá hoại hay chưa?

Không đợi gã thắc mắc thành lời, Tử Cực lão nhân đã thở dài:

- Người đừng hỏi han nhiều nữa, ta dạy người một câu khẩu quyết. Người vừa bắt quyết vừa khua bài, chúng sẽ đưa người đến nơi giam cầm. Sau đó người lại đọc khẩu quyết, thì sẽ khiến ngục thất hiện ra. Người đi lần lượt bốn nơi, cuối cùng về báo cho ta biết.

Lý Huyền nhìn vẻ mặt nghiêm trang của sư phụ, biết việc này rất quan trọng, không dám lần lữa hỏi han nữa, bèn tập trung tinh thần, học thật nhuần nhuyễn khẩu quyết rồi theo lời dặn khua Thương Thiên lệnh, tấm lệnh bài thứ nhất. Quả nhiên, một luồng sáng xanh bùng lên từ lệnh bài, trước mặt gã bỗng xẹt qua một con yêu quái tựa rồng mà không phải rồng, lượn quanh mình gã, rồi thành linh nuốt chửng gã vào bụng.

Lý Huyền la hoảng, nhưng mau chóng nhận ra mình đã xuất hiện ở một chỗ khác. Con quái vật tựa rồng mà không phải rồng nọ đã biến mất tăm mất tích. Lý Huyền hơi hơi trấn tĩnh, bắt đầu ngó nghiêng xung quanh. Thì ra đây là một ngôi mộ cổ.

Nơi gã vừa đáp xuống chính là cái hang mà Lục Khục quắp gã vào bữa trước, cũng chính là cái hang chứa khối băng. Lý Huyền lại bắt quyết, một luồng sáng xanh bùng lên khỏi Thương Thiên lệnh, từ khối băng cũng toả ra một quầng sáng xanh, hoá thành một hình rồng, từ từ chui vào trong tâm lệnh bài.

Khôi băng tan biến, Thương Thiên lệnh không còn màu đen trùi trùi nữa, mà biến thành một miếng ngọc đẹp màu xanh mướt. Những hình vẽ kỳ quái và hoa văn bùa chú trên mặt lệnh bài bắt đầu sống dậy, chậm chậm lưu chuyển, chạm vào thấy ấm.

Đây có phải dấu hiệu cho thấy vòng cấm cổ chưa bị phá không? Nhưng Lý Huyền không vui vẻ chút nào, bởi vì hình người trong khôi băng cũng đã biến mất.

Lý Huyền trầm tư suy nghĩ, rồi vừa bắt quyết vừa khua tấm lệnh bài thứ hai, Quân Thiên lệnh. Lập tức một vầng hào quang chớp động, một con chim khổng lồ gần giống Tham Hợp ngọc phượng vùng bay lên, chui tọt vào trong người Lý Huyền, khiến gã chóng hết cả mặt, trước mắt tối sầm đi. Khi gã tỉnh lại thì nhận ra mình đã đến một nơi quen thuộc khác.

Dưới chân xích trời.

Tâm Định tự Viễn, duy Hương thị Thừa.

Tám chữ lớn màu đỏ bay bướm trên vách đá, hết như lời thổ lộ ngàn năm. Tuy khắc lên ấy đã lâu, nhưng nét chữ vẫn còn tươi mới, tưởng chừng lời thệ ước vẫn hiển hiện trước mắt. Bởi tám chữ này là khắc vào trái tim. Trái tim chưa thay đổi, chữ sẽ còn như mới.

Lẽ nào xích trời, nơi bắt nhốt tâm ma của Định Viễn lại cũng là nơi Tử Cực lão nhân đặt ngục thất?

Ngục thất ấy đang trấn áp thứ gì? Lý Huyền càng thêm bốn chốn trong dạ, gã lăm nhăm đọc khẩu quyết của Tử Cực lão nhân, tay khua Quân Thiên lệnh, một luồng sáng đỏ bùng lên khỏi lệnh bài, chiếu rọi vào tám chữ lớn trên vách đá. Dần dần, tám chữ bay bướm biến thành tám ngọn lửa trập rùng rục, rầm rầm cuốn vào Quân Thiên lệnh.

Một sức nóng mãnh liệt toả ra từ tay Lý Huyền, chỉ tích tắc, tám lệnh bài bóng rẫy lên như lửa, suýt chút nữa thiêu cháy cả linh hồn Lý Huyền. Gã gân như ném Quân Thiên lệnh đi, nhưng đúng lúc ấy, Thương Thiên lệnh lại “keng” một tiếng, một làn khí lạnh lạnh tù trên mặt lệnh bài bay ra, mau chóng bao bọc toàn thân Lý Huyền. Quân Thiên lệnh cũng ngân nga một hồi lách lút, hơi nóng từ từ giảm bớt.

Còn tám chữ lớn kia, trong khoảnh khắc Lý Huyền nắm miếng ngọc, đã thừa cơ phản chiếu vào đáy tim gã. Gã bỗng thấy lòng đau nhói. Hết như nỗi tuyệt vọng ngàn đời. Lý Huyền nắm chặt lệnh bài một lúc lâu rồi thở dài, bây giờ chợt phát hiện ra hai má mình đã đầm nước mắt.

Gã khởi động tám lệnh bài thứ ba, Hạo Thiên lệnh, hào quang vàng kim xẹt qua, một con yêu quái hình rồng khổng lồ chờ gã bay vọt lên chín tầng trời, đến một nơi gã cũng từng đi qua.

Đó là sa mạc hoang vu, là sơn cốc đỏ rực, thành trì nghi chân của hàng ngàn loài chim thú.

Nơi gã đến chính là sơn cốc Cửu Linh Ngự Ma, nơi gã từng cùng Thạch Tử Ngưng đánh bại Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên. Đây cũng là một trong các ngục thất ư? Lý Huyền nghi hoặc, đứng trên đài cao, nhăm đọc khẩu quyết thứ ba. Một tiếng hú vang lên, trên đám thạch nhũ bỗng nổi lên nhiều đốm lửa đỏ, trong mỗi đốm là hình một con mãnh thú. Chúng gầm

rỗng dửu tợn, tiếng gầm rống vọng thấu trời đất. Đột ngột, toàn bộ bầy thú hoá thành những chấm sáng chui cả vào Hạo Thiên lệnh. Lệnh bài bắt đầu biến đổi, chấm vàng kim ở giữa nó trở nên sáng loá, chỉ nháng khẽ mà tưởng như chiếu rọi cả thế gian. Thứ Lý Huyền nắm không còn là lệnh bài nữa, mà là một vầng mặt trời nhỏ, chói chang vô cùng.

Lý Huyền hãi hùng tái mặt, sự cuồng bạo phần nộ của đàn thú bùng lên khỏi lòng bàn tay gã, ủa vào tấn công tim gã như một đợt sóng. Ánh lửa từ Quân Thiên lệnh bắn vọt sang, thấm vào Hạo Thiên lệnh, muốn thú cùng gầm rít, rồi dần dần yên lặng lại. Lý Huyền đầm đìa mồ hôi, không dám nân ná ở đây nữa, vội vàng khởi động lệnh bài cuối cùng.

Sau đó, gã sửng sốt nhận ra mình vừa trở lại Ảo hải trong mình A Âm Na. Gã đang đứng trong ngôi nhà Tam sinh Mật cảnh, chỉ có điều không thấy Quân Thiên Thương đâu cả.

Tảng đá tam sinh khổng lồ nọ nằm chính giữa nhà, từ khi Cửu Linh phá đá chui ra, nó đã mất đi hào quang vốn có. Nhưng khi Lý Huyền niệm khẩu quyết thứ tư, Tam sinh thạch dần dần trở nên trong suốt, ở giữa lơ mờ hiện ra vô số hình ảnh, muôn vàn cái bóng cứ nhúc nhích bên trong, không hề ngơi nghỉ, vô tận vô cùng.

Huyền Thiên lệnh trên tay Lý Huyền nháng lên một luồng sáng đen, những cái bóng liền dịch chuyển về phía Huyền Thiên lệnh, tấm lệnh bài càng lúc càng đen đặc, không một luồng sáng nào lọt ra ngoài được nữa.

Màu đen ấy vô cùng quái dị, vô cùng bí ẩn, Lý Huyền thậm chí còn tưởng ánh nhìn của mình bị hút chặt vào đó rồi, không thể nào dửi ra được. Đúng lúc ấy, tiếng hú hét của đàn thú vang lên, cùng tiếng lửa cháy rần rật, tiếng sóng xô ồm ào. Bốn tấm lệnh bài toả hào quang xanh, đỏ, vàng, đen, cuốn lấy nhau trong không trung, tiếng động vang to hơn, hệt như bầy bè lâu năm không gặp đang kể lể nỗi biệt ly.

Lý Huyền thấy lòng ngập tràn bi thương.

Lâu lắm, tiếng đồng vọng của bốn tấm lệnh bài dần dần lịm tắt, chúng yên lặng nằm trên tay Lý Huyền, trông như bốn mảnh ngọc thạch long lanh. Nhưng mỗi mảnh lại có riêng một thế giới, một cung điện, một quái vật khổng lồ lừng lững. Lý Huyền chắc chắn rằng nếu thả những con quái vật này ra, mỗi con sẽ chứa một sức mạnh huỷ diệt không kém gì Tâm ma cả.

Điều khiến gã thắc mắc là, sau khi kiểm tra, những vòng cấm cổ đều tỏ ra nguyên vẹn, vậy Tử Cực lão nhân bắn khoả điều gì? Các khẩu quyết rõ ràng là để chấm dứt các vòng cấm côỵ vì sao đúng lúc quan trọng thế này Tử Cực lão nhân lại mở cấm cổ ra?

Kẻ bị bắt nhốt, rốt cục là ai?

Lý Huyền ngờ vực đầy một bụng, đột nhiên dải sáng màu do bốn tấm lệnh bài kết thành dần dần đổ xuống, nuốt chửng lấy gã.

Sau đó, gã nghe thấy tiếng thở dài của Tử Cực lão nhân, và biết mình đã quay trở về Thuy Lư.

Quả nhiên, Tử Cực lão nhân dán chặt mắt vào bốn tấm lệnh bài, ánh nhìn chất chứa đầy nghi hoặc. Lão lẩm bẩm:

- Hào quang của cả bốn tấm lệnh bài này không hề suy suyển, vì sao hẳn lại thoát ra được?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 27: Nếu Đến Chân Trời Nhớ Cố Nhân

Tử Cục nhăn nhó suy nghĩ, Lý Huyền không nhin được hỏi:

T

- Ai? Ai thoát ra cơ?

Tử Cục như choàng tỉnh, giật lại bốn tám lệnh bài:

- Người phải gắng công học tập.

Thấy Tử Cục không trả lời câu hỏi của mình, Lý Huyền cũng không lấy làm bất ngờ. Đây chắc chắn là một bí mật ghê người, còn ghê người hơn Tâm ma nhiều, đương nhiên Tử Cục lão nhân không dễ gì tiết lộ. Và chẳng Lý Huyền đến Thụy Lư, mục đích cũng chỉ là chuyên cần học tập thôi, nên nghe thế thì phấn chấn tinh thần, đồng dục đáp:

- Vâng.

Tử Cục lão nhân nói:

- Ta sẽ huấn luyện người theo đường lối khắc nghiệt hơn, có thể người sẽ phải chịu đựng gian nan khó nhọc gấp nhiều lần trước đây đây. Người bằng lòng không?

- Tôi bằng lòng - Lý Huyền đáp to.

Tử Cực lão nhân bảo:

- Cuộc huấn luyện này chẳng khác nào địa ngục, người chấp nhận chứ.
- Tôi chấp nhận - Lý Huyền đáp.

Mắt gã bỗng tối sầm đi, thì ra đã đến địa ngục thật.

Trời bao la, đất mênh mang, thế giới rộng lớn.

Tiếng quỷ gào thét xé gió vọng tới, Lý Huyền bất thần rú lên, gã kinh hoàng phát hiện ra đây không phải là luân hồi do Tử Cực lão nhân tạo tác, mà là quỷ giới địa phủ thật sự.

Bởi vì sức người có khi hữu hạn, sự tưởng tượng của con người, cũng có khi hữu hạn. Cảnh luân hồi mà Tử Cực lão nhân tạo ra phần lớn đều có một ranh giới, ví dụ một căn phòng không thể thoát được, một hẻm núi không thể trèo qua vùn vụt. Đôi khi là thảo nguyên, rừng rú, nhưng bốn bề đều cỏ mây mù bao phủ, không trông thấy cảnh tượng nơi xa.

Nhưng nơi này thì khác, Lý Huyền chỉ nhìn một thoáng là nhận ra đây là một thế giới mênh mang, vô cùng vô tận. Thế giới này hết sức chân thực, ở chân trời nơi xa có dãy núi cheo leo hiểm trở, có dòng sông rộng lớn từ trên núi chảy xuống, cuộn cuộn tuôn qua bên mình gã. Dòng sông dằng dặc, nhơm nhớp, tựa hồ trong sông không phải là nước mà máu. Một luồng gió thổi tới, trong gió lẫn mùi tanh.

Bầu trời âm u như đè trĩu xuống đầu người, nhưng không vẫn một đám mây, tựa hồ bầu trời ở đây vốn dĩ là thấp như thế. Mặt đất tối tăm trông rất ngọt ngào. Trên đất không có lấy một ngọn cây cọng cỏ, chỉ có những bộ xương khổng lồ vươn lên trời, bên trên mọc những mảng máu thịt tả tơi. Có những bộ xương cao quá đầu, đâm xuyên cả vào vòm trời. Tiếng quỷ rên u u vọng tới, hết sức xa xăm, cũng hết sức thâm thẳm.

Lý Huyền không ngăn được cơn rùng mình ớn lạnh. Thiên thư bỗng thò đầu ra ngó quanh, bìa sách tái nhợt đi, đến cả hoa văn trên bìa cũng trắng phớt:

- Cữu u quý giới! Thì ra là Cữu u quý giới! - Nó oán trách nhìn Lý Huyền - Từ khi ta theo người, thật chưa gặp được chuyện gì tử tế. Ngày nào cũng bị thiên hạ truy sát, bây giờ lại xuống tận chín tầng địa ngục. Trời ơi, dù sao ta cũng là vật đứng đầu trong Thái Sơ Tứ Bảo, tại sao số mệnh lại khổ thế này?

Lý Huyền hăm hăm bảo:

- Người kêu ca cái gì? Cữu u quý giới là gì? Đây chẳng phải cũng là cảnh luân hồi do lão già kia tạo ra hay sao?

Tuy đã biết từ đầu rằng nơi này không phải là cảnh luân hồi, nhưng Lý Huyền vẫn muốn vớt vát một chút hy vọng. Thiên thư gia gia tuy cũng đón hèn nhát chết như Phong Thường Thanh, nhưng kiến thức sâu rộng, chưa chừng có thể biết được bí mật ở đây. Thiên thư gào lên:

- Tử Cực gia gia đời nào tạo ra cảnh luân hồi như thế này cơ chứ? Người không phải kẻ biến thái, đời nào tạo ra cảnh luân hồi thế này? Đây là Cữu u quý giới thật sự đấy. Toi rồi, chúng ta sẽ chôn xác ở đây thôi.

Lý Huyền nghe vậy, trái tim trĩu nặng:

- Cữu u quý giới rốt cục là gì? Người nói mau đi!

Thiên thư đáp:

- Người chưa bao giờ học bài à? Cữu u quý giới mà cũng không biết? Cữu u quý giới tức là địa ngục đây, mà là địa ngục của địa ngục cơ. Người sống vào địa ngục thì có hậu quả thế nào, người biết không? Cho dù thoát

được cảnh quỷ ma ăn thịt, thì cũng nhiễm tà khí ở đây mà bị thương, nguyên khí bị gặm nhấm dần, chết mất xác.

Lý Huyền ngạt thở:

- Lão già kia tổng ta đến đây, định làm trò gì thế? Muốn sát nhân diệt khẩu à? Ta có biết bí mật nào đâu mà phải diệt khẩu. À, ta hiểu rồi, đây chắc hẳn là nội dung bài học, chỉ cần ta tìm được đường ra là xong.

Thiên thư lẩm bẩm:

- Đường ra ư? Cửu u quỷ giới vốn là nơi ác quỷ chịu khổ, tràn ngập oán hận và tà quái, làm gì có đường ra. Người đừng vọng tưởng nữa đi!

Lý Huyền cười khi:

- Không thể nào. Lão già kia không xử tệ với ta đâu. Đây rõ ràng là bài học thôi, nhất định lão ấy cũng sẽ chữa cho ta một đường thoát như trước kia, chỉ cần ta tìm thấy, lão sẽ thả ta ra. Lão nói phải huấn luyện ta theo đường lối khắc nghiệt hơn mà, tìm lối ra ở Cửu u quỷ giới chẳng phải là khắc nghiệt hơn tìm đường ra ở cảnh luân hồi ư? Người yên tâm đi.

Gã cười hì hì, không hề lo lắng. Thiên thư lại nhai:

- Nếu người nghĩ như vậy thì tốt quá rồi. Nhưng... người đừng trách thân già này lẩm lời, ta cảm thấy cực kỳ bất ổn.

Thình lình, một luồng sáng xanh rờn rợn bùng ra trong đêm tối âm u. Lý Huyền giật mình, trông thấy một cái đầu người xanh lè không lồ nổi lo lửng trước mặt mình, con mắt độc nhất lạnh lẽo nhìn thẳng vào gã. Không có thân mình, chỉ có cái đầu, mà trên cái đầu đó còn bày nhầy máu thịt, mặt mũi nát nhừ, không xác định được đâu là mắt, đâu là mũi, khí xanh hư ảo phụt ra khỏi miệng nó, hoá thành luồng sáng xanh rờn rợn lờn vờn quanh cái đầu, trông phát khiếp.

Nó cười khẩy, nhảy bổ tới Lý Huyền. Lý Huyền gào lên, xoay mình bỏ chạy.

Ngay cả Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên cũng còn dễ nhìn hơn cái đầu này. Cái đầu này vừa xấu vừa tò mò, đã đánh sập toàn bộ ý chí đối kháng của Lý Huyền, gã gắng chạy xa đến đâu hay đến đấy.

Thiên thư bị Lý Huyền giữ chặt lấy bìa, buộc phải thi triển Thần Hành Vạn Lý. Một luồng sáng lóe lên, Lý Huyền hết như biến thành thổ, chạy vun vút đi không thấy đâu nữa.

Cái đầu xanh thấy thế, bèn ngửa mặt lên trời rú rít. Lý Huyền chợt dạ, bất thần, bốn bề như được tiếng rít ấy thấp sáng, từ từ bùng lên những đốm xanh lè.

Lý Huyền kinh hồn táng đờm, mỗi đốm xanh lè chính là một cái đầu khổng lồ, tất cả đều lơ lửng trên không, lạnh lạnh bao vây Lý Huyền. Nếu Biên Lệnh Thành ở đây thì hẳn nó sẽ vui sướng đến ngất xỉu, Lý Huyền cũng muốn ngất xỉu, nhưng là vì sợ. Gã bắt chặt Thiên thư, gào lên:

- Làm sao? Làm sao đây?

Thiên thư bị bóp chặt đến nỗi suýt ngạt thở, ho khùng khục:

- Ta có cách gì được?

Lý Huyền hét:

- Nhất định người có cách. Người chẳng phải là một trong Thái Sơ Tứ Bảo đây ư? Không có cách mà gọi là Thái Sơ Tứ Bảo à?

Thiên thư nói:

- Cách thì có. Bọn yêu vật này thường bị giam hãm dưới lòng đất, sợ nhất là lửa, tuy ta có thể thi triển phép dùng lửa, nhưng ở đây không có vật

gì để đốt, người muốn ta làm thế nào?

Sợ lửa? Không có vật gì để đốt? Lý Huyền chăm chăm nhìn Thiên thư, bỗng nhăn răng cười hiểm ác. Thiên thư rú lên, tiếng rú còn thê thảm hơn khi phát hiện ra đã đến Cửu u quý giới:

- Nếu người dám đốt ta, không đời nào ta giúp người hết.

Lý Huyền cười nói:

- Người là Thái Sơ Tứ Bảo cơ mà, bị đốt cũng chẳng hề hấn gì đâu. Chúng ta thử xem.

- Không!

- Ta dám đánh cược, người không thể cháy được. Nếu bị cháy, thì ta thờ người làm chủ nhân.

- Không!

- Được rồi.

Một cái đầu xanh rít vang, lao bổ vào Lý Huyền. Lý Huyền giơ tay nhét luôn cuốn sách vào mồm nó, quát lớn:

- Thái Ất thần lôi!

Một trận sấm nổ, cái đầu xanh lập tức bốc cháy. Lý Huyền cười nói:

- Người đã không chịu làm chất đốt thì đành dùng cách này vậy.

Thiên thư đau đớn nhìn thân hình mình. Trên đó dính đầy những dịch nhớt của cái đầu, chưa kể mùi hôi đặc trưng của bọn quý nòi lòng đất. Thiên thư là một báu vật cao quý, đâu thể để những thứ nhơ nhớp vậy bẩn

tấm thân. Thấy Lý Huyền định nhét mình vào mồm cái đầu khác, nó muốn bật khóc, đành phụt ra một đốm lửa, tự đem thân ra làm chất đốt.

Nhác thấy ánh lửa, bọn quỷ kia đều hoảng sợ, gầm rít bật rộng ra. Chúng co cụm lại ở nơi ánh sáng không chạm tới, run rẩy sợ hãi nhìn ngọn lửa ấm áp rõ ràng.

Lý Huyền cười:

- Thấy chưa? Người tự thiêu sớm một chút, chẳng phải ổn sớm rồi hay sao? Ta đã bảo người là báu vật Thái Sơ, không thể nào bị đốt cháy cơ mà.

Hào quanh lưu chuyển quanh mình Thiên thư, quả nhiên ngăn lưỡi lửa liếm sâu vào. Chắc chắn rồi, Thái Sơ Tứ Bảo trải qua gió sương hàng vạn năm, nếu dễ dàng bị huỷ hoại thì còn tác dụng gì? Thiên thư nghiêng răng kèn kẹt:

- Người đừng hối hận.

Lý Huyền nhe răng cười:

- Hối hận mà không thu được kết quả gì, ta hơi đau hối hận.

Những dải chữ hiển lộ trên thiên thư, rồi tan biến đi, ánh lửa bùng sáng mạnh mẽ, tưởng chừng không bao giờ tắt. Lý Huyền thở dài:

- Nếu có nôi lấu, lại có thịt cừu, sách bò thì tốt biết bao... Thiên thư căm giận đến nổi suýt nữa ngạt thở, ngọn lửa trên mình nó bỗng tắt phụt. Lý Huyền nháy dựng lên:

- Sao lại tắt lửa?

Thiên thư tức giận bảo:

- Người tưởng ta muốn thế ư? Đều tại người quá kém cỏi. Ồ? Sao lại trút lỗi sang ta? Lý Huyền ngờ vực, nhưng không buồn tranh luận với Thiên thư nữa, chỉ lo cắm cổ chạy, bởi vì hễ lửa tắt, đám yêu vật đầu xanh kia nhất định sẽ quây vào làm bữa dã ngoại.

Nào ngờ lũ đầu lâu nhất loạt gào lên, ánh xanh từ từ nhại đi, tan dần vào hư không. Lý Huyền vô cùng kinh ngạc, vì sao bọn chúng lại bỏ qua một miếng mồi ngon thế này? Chẳng lẽ bọn chúng tự nhiên nổi lòng từ bi? Thiên thư thì lại tỏ ra bấn loạn, la lối:

- Chạy mau!

Một bóng đen lừng lững nổi lên từ màn đêm, hệt như một làn sóng thần ập tới. Một cái đầu lâu chưa kịp đào thoát liền bị bóng đen chụp lấy, lập tức vỡ bung ra, hoá thành một quầng xanh ghê rợn, rồi bị bóng đen nuốt chửng. Bóng đen không hề dừng lại, đà tiến càng thêm dữ dội. Thì ra lại là một thứ yêu quái kinh hồn hơn. Lý Huyền giục giã:

- Chạy mau! Thần Hành Vạn Lý!

Thiên thư lạnh nhạt bảo:

- Không còn Thần Hành Vạn Lý nữa.

- Sao lại không còn? - Lý Huyền la lên - Rõ ràng vừa rồi vẫn còn mà.

Thiên thư cười khẩy:

- Vừa rồi đương nhiên là còn. Thế người nghĩ ta lấy thứ gì ra đốt? Lấy phép thuật ghi chép trên mình ta đây. Thần Hành thuật này, Thái Ất thần lô này, tất cả đều hoá thành ánh lửa rồi. Tất cả đều tại bản lĩnh người chẳng ra gì, ta phải đem mấy thứ đó ra đốt mới duy trì được lửa.

Gì... gì cơ? Lại còn chuyện đó nữa à? Lý Huyền mếu máo. Nếu biết sớm, gã tuyệt đối không để thảm cảnh này xảy ra. Nhưng bây giờ gã đành ngậm nước mắt tiều hoá hậu quả, gằng guồng hai cẳng chân ra sức mà chạy.

Hộc hộc, không có Thần Hành thuật, chạy thật mất sức, thật khổ sở! Đúng lúc ấy, cái bóng đen còn đen hơn nền trời nọ phát hiện ra Lý Huyền, một ánh chớp dữ dội nổ bép trong không trung, soi thấu toàn thân bóng đen. Nhờ tích tắc ấy, Lý Huyền nhìn rõ được tướng mạo đối thủ, suýt nữa gã ngất lịm đi.

Quái thú gì mà khủng khiếp đến thế! Hình dạng thì giống một con rắn, nhưng thân mình lổn nhà lổn nhõn, toàn những mụn nhọt lớn nhỏ, dịch nhọt đặc quánh liên tục chảy ra khỏi những mụn nhọt ấy, quánh lại thành một thứ chất dính khiến thân hình nó thối tha nhầy nhụa.

Lý Huyền lợm cả giọng, bất giác sinh nghi, trong mỗi mụn nhọt kia phải chẳng là một đầu người? Ý nghĩ ấy khiến gã suýt phát ọe. Không đời nào gã chịu để mình hoá thành một cái nhọt trên thân quái vật.

Lý Huyền chạy điên cuồng, thân hình con quái tuy khổng lồ, nhưng động tác lại rất linh hoạt, nó rít lên một tiếng khản đặc. Gió lạnh bỗng nổi dậy, cuốn trời khuấy đất, quái vật biến thành một bóng đen nhờ nhờ đổ ập xuống Lý Huyền.

Lý Huyền gào đến võ hòng, cảm thấy nhung nhúc khắp nơi là những mụn nhọt, bất kể gã chạy đi đâu đều đụng vào nào u nào cục. Cảnh tượng khiếp đảm ấy khiến gã hoàn toàn mất hết ý chí tranh đấu, hai chân bủn rủn, gần như ngã bẹp ra đất.

Keng!

Định Viễn đao bỗng thoát vò bay ra, hoá thành một luồng sáng đỏ bực kín lấy Lý Huyền. Ánh đỏ rực trời loá đất, con quái vật hực lên một tiếng,

thân hình đang sắp chụp lấy Lý Huyền bỗng nhiên rụt ra xa.

Vóc dạc khổng lồ ấy trườn cuộn xung quanh, Lý Huyền có thể cảm thấy đôi mắt đang ẩn trong bóng tối của nó chăm chăm nhìn mình. Chỉ vì e ngại ngọn lửa trận phụt ra từ Định Viễn đao nên chưa dám áp sát.

Công phu của Định Viễn hầu hết sức sắc bén và hung mãnh, lấy lừng một thời. Ngọn lửa trận từ thanh đao của chàng cũng là thứ lửa nóng nhất, trấn áp được mọi thứ yêu tà, uy lực ngang trời đất. Tuy chỉ chém ra một đường đao, nhưng lửa trận ngàn ngút khí thể chém trời phạt đất, quái vật nọ tuy tung hoành nơi địa phủ, nhưng rốt cục cũng chỉ là do khí âm tụ thành, về bản chất rất sợ thứ công phu chí dương như thế này, nên không dám lại gần. Nhưng nó cũng không muốn bỏ miếng thịt được đưa đến tận miệng, nên cứ chờn vờn quanh Lý Huyền, không chịu bỏ đi.

Nó đang đợi cơ hội, chỉ cần ngọn lửa trận trên đỉnh Viễn đao hơi lơ lửng, là nó sẽ tọt thật nhanh, nuốt chửng Lý Huyền.

Lý Huyền rất hiểu điều ấy, Thiên thư cũng rất hiểu điều ấy. Người và sách đều thấp thòm nhìn bóng đen khổng lồ nọ, lầm rầm khấn Định Viễn hầu đại nhân vốn vô địch thiên hạ, mong sao thanh đao người để lại cũng vô địch thiên hạ luôn, cầu cho ngọn Phong Hoả này này ngàn năm không tắt.

Đột nhiên, Lý Huyền có cảm giác là lạ, bèn ngẩng đầu trông ra. Đẳng xa, nơi chân trời u tối, nhá lên một đốm lửa xanh mờ. Đốm lửa ấy rất nhạt, ngay cả cao thủ như Tạ Vân Thạch có khi cũng không nhìn thấy, nhưng không hiểu sao, Lý Huyền lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Lòng gì trào lên một cảm giác ấm áp yên ổn. Tưởng như trong đốm sáng ấy chứa đựng một luồng sức mạnh thần kỳ, chỉ cần có thể tìm thấy đốm sáng ấy, mọi khổ nạn của gã đều sẽ được trút bỏ. Y như đứa trẻ tìm thấy mẹ là không còn phải lo sợ hãi hùng gì nữa. Phải chăng đây là đường

ra của Cửu u quý giới? Lý Huyền phấn chấn tinh thần, bèn nắm chắc Định Viễn đao, sải bước về phía đốm sáng xanh.

Tựa hồ cảm nhận được điều chẳng lành, ánh đỏ trên đỉnh Viễn đao cứ thoát sáng thoát tối để cảnh báo Lý Huyền. Nhưng Lý Huyền tu vi còn nông cạn, làm sao hiểu được thứ ngôn ngữ không lời đó? Đi chưa bao lâu, lại có một con quái vật không 16 khác bị ánh sáng đỏ đánh động, nhưng nó không dám lại gần, cũng không nỡ bỏ miếng thịt béo ngay trước mõm, nên cũng lảng nhãng đi theo Lý Huyền, y như con quái vật thứ nhất. Hai con rất ngửa mắt với nhau, thi thoảng lại cắn xé nhau dữ dội, nhưng sự tập trung của chúng chủ yếu là dồn cả vào Lý Huyền.

Lại đi thêm chừng một dặm, sau lưng Lý Huyền đã tăng thêm ba con yêu quái nữa. Đi thêm mười dặm, số yêu quái sau lưng Lý Huyền là bảy mươi ba con. Đội quân nhặng nhặng lúc nhúc này từ từ tràn về phía ánh sáng xanh.

Lý Huyền sờn gai ốc, nhưng Thiên thư còn sợ hãi hơn gã, nó luôn mồm hỏi:

- Phong hoá không tắt chứ? Định Viễn đao đáng tin kìa không? Theo người liệu chúng ta có chết không?

Lý Huyền phát bực bội, bèn nói ầm lên:

- Còn lại nhãi ta ném người đi bây giờ.

Thiên thư rùng mình, vội ngậm miệng.

Họ càng đi, gió càng lạnh giá, trên mặt đất dần dần kết thành một lớp băng hà đen đúa, chân giẫm lên mặt băng mà khí lạnh xộc vào tận xương, khiến Lý Huyền suýt đông cứng. Nhưng gã không chậm bước, vẫn tiến thẳng tới đốm sáng xanh mờ nọ.

Càng lại gần mục tiêu, tim gã càng đập mạnh, như thể sắp gặp lại người thân nhưng nhớ bấy lâu, vừa căng thẳng, vừa phấn khởi, lại không cảm được cảm giác ấm áp lan toả toàn thân.

Ánh xanh dần dần rõ rệt thêm lên, lờ mờ có thể trông thấy một khối băng khổng lồ, mấy quầng sáng lượn quanh khối băng, tựa hồ muốn thay nó gánh chịu hơi lạnh hàng vạn năm và nỗi bi thương không lời nào diễn tả nổi.

Lý Huyền có cảm giác, chỉ cần gã lại gần hơn thì có thể nhìn rõ ràng. Bỗng nhiên, một bông hoa nở ra dưới chân gã, làn hơi dịu nhẹ toả lan, tức thì đánh lan đi khí lạnh của Cửu u quỷ giới. Đàn quái vật dai dẳng bám theo Lý Huyền cùng rít lên khiếp sợ, phục xuống chết dí tại chỗ, thậm chí không còn cả can đảm ngẩng lên để nhìn.

Hoa nở, một bông, hai bông, ba bông...

Trong khoảnh khắc, Cửu u quỷ giới như biến thành một vương quốc sắc hương, lắc lư trái động ra, thành một biển hoa bát ngát. Những bông hoa đó hoàn toàn không phải là ảo ảnh, mà chân thực vô cùng, tự nhiên vô cùng. Chúng vừa xuất hiện là Cửu u quỷ giới bỗng lại như thành ảo ảnh.

Một bóng người từ từ đáp xuống, ánh sáng rực rỡ bao quanh mình y, trông không rõ mặt mũi, nhưng Lý Huyền vừa liếc qua đã buột miệng thốt:

- Quân Thiên Thương.

Quân Thiên Thương lặng lẽ nhìn gã, lãnh đạm nói:

- Để ta đưa đệ ra.

Lý Huyền băng qua bên mình y, đưa mắt nhìn khối huyền băng, lông mày nhíu lại:

- Tôi... có thể nhìn quãng sáng kia một lát được không?

Quân Thiên Thương trầm mặc hồi lâu, rồi đáp:

- Không - Nói đoạn, y chậm rãi giơ tay trái lên.

Cả thân hình y như ngưng tụ từ ánh sáng, vừa cất tay là một khối sáng rực rỡ đọng lại trong lòng bàn tay, hoá thành một vòng hào quang chụp lấy người Lý Huyền. Cánh sắc xung quanh mờ ảo hẳn đi.

Lý Huyền biết mình sắp được ra khỏi Cửu u quỷ giới, trở lại Chung Nam sơn. Ánh mắt gã gắn chặt vào khối băng, không hiểu vì sao, trong lòng gã trỗi dậy một nỗi bi thương ghê gớm, như thể trong khối băng này chứa đựng nỗi nhớ thương và lòng biết ơn của gã vậy.

Quân Thiên Thương đứng lơ lửng trên không, ánh mắt không để vào bất cứ vật gì. Tưởng chừng y không hề tồn tại ở cõi này, và thế giới này chẳng có gì đáng để y quan tâm.

Cánh sắc hư vô của Cửu u quỷ giới mờ đi, một luồng sáng tím lắc lư, tiếng thở dài của Tử Cực lão nhân vang lên:

- Đồ nhi, lấy lại Luân Hồi kiếm đi, đừng bướng bỉnh nữa.

Ánh mắt Quân Thiên Thương bỗng hết mông lung, bản thân y trở lại thành một thực thể của thế giới. Bao nhiêu phiền não của cõi đời lại ràng buộc lấy y, khiến y băn khoăn:

- Sư tôn, con chặt đứt nhiều nhân duyên như vậy, rốt cục là đúng hay sai?

Tử Cực lão nhân chìm trong suy tư hồi lâu, mới thở dài đáp:

- Ta chỉ biết là nếu không có Luân Hồi kiếm của con thì Trung Hoa sớm đã chìm đắm trong ma kiếp rồi.

Quân Thiên Thương ngẩng đầu, ánh mắt như xuyên thấu cõi trời mênh mang, giọng y thoáng nổi thê lương:

- Sư tôn, có khi Luân Hồi kiếp này mới là ma kiếp thật sự.

Tử Cực lão nhân im lặng hồi lâu. Bất cứ lực lượng nào có sức mạnh vượt quá tưởng tượng của số đông mọi người, thì đều có thể gây ra ma kiếp.

Quân Thiên Thương thông thả đi ra ngoài, tan biến trong hư không. Bước chân y rất chậm, hương hoa lan toả che mờ hình dáng y, đó là sự tôn kính mà thế giới này dành cho y. Nhưng y, kẻ đang nắm giữ thú vinh quang vô hạn, lại sống triền miên trong nghi hoặc.

Rốt cục ai mới là thủ phạm dẫn đến ma kiếp?

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỰC

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 28: Cung Tím Tà Dương Mây Bồng Bềnh

Tử Cực lão nhân ngồi trên Tiên Du duệ, khuôn mặt ngập tràn thất vọng. Để thuyết phục Quân Thiên Thương lấy lại Luân Hồi kiếm, lão đã phải ném Lý Huyền xuống tận địa ngục. Đây có lẽ là sự hy sinh cuối cùng của lão, vậy mà vẫn không thể lay chuyển người học trò mà lão ưng ý nhất. Lão biết, Quân Thiên Thương mà khai thông được mối uất kết trong lòng, thì ma kiếp trên thế giới này mới tiêu tan được. Lão ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua nóc Thụy Lư, chăm chăm dõi lên không trung. Không trung ấy vẫn xanh, xanh ngắt, trong trẻo, trống trải. Nền trời đẹp như không thực, đẹp đến mức khiến người ta phải cảm thán, nhưng trong mắt Tử Cực lão nhân lại ngập đầy sợ hãi. Lão chưa bao giờ trông thấy bầu trời nào lại tinh khiết đến thế. Bởi vì, mặt đất này chưa bao giờ tinh khiết cả.

T

o O o

Lý Huyền gục đầu ủ rũ đứng trong Thái Thần viện, mắt nhìn trừng trừng lên bầu trời xanh trên cao. Gã rất buồn phiền, luôn cảm thấy ở đáy lòng mình cứ vương vấn một chuyện gì mà nghĩ mãi không ra. Khối băng toả sáng xanh mờ trong Cửu u quỷ giới cứ lẩn quẩn trong tâm tưởng gã, không hiểu tại sao lại khiến gã rất phiền muộn, rất bồn loạn, lo lắng không nguôi.

Phải chăng là do lần này gã được Quân Thiên Thương cứu chứ không phải tự gã dựa vào sức mình để thoát ra? Có vẻ không phải, Lý Huyền không thuộc hạng người chỉ li tính đếm, đời nào mặc cảm cái việc để người khác trợ giúp giữa lúc nguy nan.

Thế thì vì sao? Hay vì khối băng nọ là một báu vật, để trượt mất một báu vật to tướng như thế nên gã mới buồn? Không thể nào, nhất là thời gian gần đây thiếu gì báu vật tuột khỏi tay gã.

Lý Huyền bất giác nhớ đến hình ảnh khả ái của Long Vi. Đoán chắc lúc này cô đang ở bên Tạ Vân Thạch, gã lại thấy lòng cay đắng. Kiếp trước yêu thương, kiếp trước gắn bó, đã in sâu như đóng dấu vào trái tim gã, còn Long Vi? Chẳng lẽ cô đã quên hết những hồi ức ấy rồi? Không còn lưu giữ một bóng dáng nào nữa?

Có lẽ luân hồi chính là như vậy, tiền kiếp qua rồi thì mọi dấu ấn của tiền kiếp cũng theo màu đỏ cát vàng tiêu tan trong bụi mờ lịch sử, không bao giờ gợn lại cả. Bất kể tình ái hay nghiệp chướng đều sẽ chôn vùi những vết tích cũ vào người đã chết. Còn người sống, sẽ sống hoàn toàn một cuộc đời mới, vứt bỏ hết công danh sự nghiệp của tiền kiếp đi.

Đó chính là luân hồi.

Luân hồi là bắt đầu lại, cũng là chướng ngại. Lẽ ra con người đừng nên hứa hẹn muốn đời ngàn kiếp làm gì. Bởi vì người ta không có quyền gì thay kiếp sau thề nguyện một mối tình. Con người không nên lặp lại bản thân, bất luận về tình duyên hay nghiệp chướng.

Song, Lý Huyền không làm sao quên được kiếp trước, khi gã dùng đôi mắt của Định Viễn hầu để nhìn vào mối tình của mình, gã đã lĩnh hội được một cách rất sâu sắc là gã nợ Thừa Hương công chúa quá nhiều, có lẽ phải dùng đến ba sinh mới trả hết được.

Còn Tô Do Liên thì sao?

Bảy thử thách của cô vốn dĩ là chuẩn bị để giết Lý Huyền, nhưng thế thì sao?

Cô là một mảnh tuyết, một mảnh tuyết thanh khiết, còn Lý Huyền là một kẻ ô trọc. Gã cũng không thể nào quên những nỗi khổ, những tổn thương mà Tô Do Liên phải chịu trong dày đặc tuyết rơi. Nếu không có Long Vi, nhất định Lý Huyền sẽ nâng niu người con gái này, dùng hết sức mình để mang lại hơi ấm cho cô. Gã hy vọng mỗi người đều có thể quên đi quá khứ không vui, giống như gã vậy. Nhưng tự nhiên lại có một Long Vi mà gã đã yêu cả đời, một Long Vi mà gã mang ơn mắc nợ cả đời.

Lý Huyền cười khổ, cười khổ, cười khổ.

Bỗng nhiên, một bàn tay đập mạnh lên vai gã. Lý Huyền ngoảnh phắt đầu lại thì thấy bộ mặt xấu xí cực cùng của Phong Thường Thanh, nó đang cười hài lòng. Nhưng dù có hài lòng đến đâu thì nụ cười của nó vẫn hết sức nhồm nhoàm:

- Đại ca, bây giờ mà có đánh nhau nữa thì đảm bảo đệ sẽ không thất bại.

Lý Huyền ngó gã sư đệ, hai hôm không gặp, cái tên ngu ngốc hèn nhát này đã lột xác rồi sao?

- Không thất bại?

Ít nhất là không thất bại nhanh như thế nữa.

- Biểu diễn chút ít cho ta xem nào.

- Không... không được! Nếu xem trước thì không thu được hiệu quả đâu. Đệ đã nhận được thư của Đại Biên...

- Đại Biên nào cơ?

- Chính là huynh đệ kết nghĩa Biên Lệnh Thành của chúng ta đó. Đây là biệt danh mà đệ dựa theo tuyệt chiêu của đại ca để đặt ra đây.

- Thế đệ thì sao?

- Đệ? Đệ tương nhiên là Tiểu Thanh.

- Đại ca đừng làm đệ phân tán nào. Đệ đã nhận được Ngũ Quỷ truyền thư của Đại Biên, nói rằng hắn cũng luyện xong phép thuật mới rồi, đảm bảo không để Hồng Ngọc gặp nguy hiểm.

- Ngũ Quỷ truyền thư?

- Tức là thư do năm con quỷ nhỏ chạy tới chạy lui, ra vào cõi u minh, hoá thành vô hình để đưa ấy. Chỉ cần biết tên của đối phương là có thể sai bọn quỷ đi tìm, đưa thư đến tay người đó. Nhưng Đại Biên bảo cho quỷ đi tìm đại ca mà chúng không tìm được, xem ra cái tên đại ca chưa chắc đã là Lý Huyền rồi.

- Được, chúng ta đi xem xem.

Hai người ra khỏi Ma Vân thư viện.

- Ồ? A Trường canh cửa đâu?

- Đại ca, từ khi huynh vào thư viện, hình như cái luật cấm sinh đồ tự tiện ra vào trường không được tuân thủ nữa. A Trường thôi đứng ở đây lâu rồi. Tử Cực lão nhân còn nói lúc nào đấy sẽ phạt huynh thật nặng.

- ... lỗi này mà ta phải gánh à?

Hai người đi mãi đi mãi.

- Đây là cổ mộ mà?

- Đại Biên bảo đây là nhà mẹ đẻ của Hồng Ngọc. Hồng Ngọc bị thương, về nhà mẹ tỉnh dưỡng tiện hơn.

- Ma cũng có nhà mẹ?

Hai người tìm thấy cái hang khoét trên năm mộ, bèn chui vào. Phong Thường Thanh hiển nhiên không còn sợ ngôi mộ này nữa, có lẽ ở với ma quỳ lâu ngày đã quen.

Cả hai xuyên qua một thấy ma toàn thân phủ kín lông xanh...

Cả hai xuyên qua một yêu tinh đầu quỳ sáu tay...

Cả hai xuyên qua một con rắn to như trái núi, bị đá đè nằm không cục cựa...

Y đến được đáy mộ.

Quả nhiên Biên Lệnh Thành đang đợi bọn chúng, Lý Huyền không nén được kinh ngạc:

- Lão quỷ? Dương Tiên? Các người trở về rồi à?

Lão quỷ cười hà hà:

- Không phải là trở về, mà chúng ta chưa bao giờ rời khỏi đây.

Lý Huyền trách:

- Mấy hôm trước chúng ta bị đánh cho chết đi sống lại, sao người chẳng thèm ra hỗ trợ?

- Hỗ trợ gì? Một ảo ảnh thôi mà.

Lý Huyền sững sốt há hốc miệng:

- Người biết đây là ảo ảnh của Tâm ma?

Lão quỷ thùng thẳng nói:

- Có gì khó đâu? Ta liếc mắt một cái là nhận ra.

Lý Huyền phát câu, hăm hăm mắng:

- Thế mà người không mách nước cho chúng ta một câu. Người phải biết chúng ta chiến đấu khổ kinh khủng.

- Mách nước làm gì? Không biết thì tốt cho các người hơn.

Lý Huyền nổi giận:

- Tốt ở chỗ nào?

Lão quỷ nhách cái miệng nham nhở:

- Người nên biết, tâm ma ẩn trong tim mỗi người. Các người sở dĩ cảm thấy khiếp sợ ảo ảnh của Tứ Cực long thần, là vì ma trong lòng các người sùng bái hần. Mà muốn đánh bại ảo ảnh tâm ma, thì phải đánh bại thứ ma quỷ trong tim mình, chặt đứt hần gốc rễ đi, điều đó có lợi cho sự tu hành của các người. Bây giờ có lẽ các người còn chưa biết, nhưng tương lai người sẽ hiểu. Tứ Cực gia gia cũng đã sớm nhận ra chân tướng của ảo ảnh đó rồi, nhưng người không vạch trần, cốt để rèn luyện các người.

Lý Huyền nhảy dựng lên:

- Rèn luyện á? Nếu không có Sâm Oa Oa, chúng ta đã chết thẳng cẳng từ đời nào. Lúc ấy thì Biên Lệnh Thành là kẻ sung sướng nhất. Nhưng mà, nghe đồn có một tai kiếp kinh khủng hơn sắp ập đến rồi đây!

Lão quỷ nghiêm mặt lại:

- Đây cũng là nguyên nhân khiến chúng ta rời bỏ nơi này. Nhưng trước khi đi, ta có vài thứ muốn tặng cho các người.

Hắn lấy ra một chiếc hộp gỗ đưa cho Phong Thường Thanh. Phong Thường Thanh mở ra xem, thấy bên trong là mười hai lá cờ nhỏ và hai tấm bùa. Cán cờ không hiểu làm bằng chất liệu gì, không phải vàng, cũng không phải đồng, cứ đen sì sì, trông có vẻ đã xa xưa lắm, gõ vào có tiếng ngân nga như rỗng găm. Lá cờ thêu đầy sao, ngôi nào cũng toả sáng nhấp nháy, thoáng trông đủ biết là báu vật hiếm có. Lão quỷ nói:

- Mười hai lá Ma Thiên chiến kỳ này là vật ta dùng hồi xưa, do ta chém con giao long ở đầm Vân Mộng, lấy cột sống của nó đẽo thành cán, lấy da bụng khâu thành lá. Hễ thi triển là sẽ huy động được gió mây, uy lực khủng khiếp, dùng nó bày bố trận pháp có thể tăng gấp đôi sức mạnh. Hai tấm bùa này là Chiêu Tướng hồ phù, do ta mài từ hai chiếc nanh lớn nhất của giao long. Bây giờ công lực của người còn non kém, không thể dùng được, ta cũng chưa nói rõ chỗ thần kỳ của nó vội, cứ để người từ từ lĩnh hội.

Phong Thường Thanh sung sướng đến suýt ngất lịm đi, quỳ thụp xuống đất kêu lên:

- Mong lão nhân gia thu con làm nghĩa tử, con nhất định sẽ phụng dưỡng ma chay hai vị ngài hoàng.

Lý Huyền đập Phong Thường Thanh ngã lăn ra đất, mắng mỏ:

- Biết hắn là ai không? Ai thèm người ma chay? Hắn là lão quỷ. Quỷ cần ma chay à?

Lão quỷ lại lấy một cái hộp gỗ đưa cho Biên Lệnh Thành, trông giống hệt cái hộp vừa đưa cho Phong Thường Thanh. Bên trong đựng một cặp tượng sứ nam và nữ:

- Đây cũng là vật ta dùng hồi niên thiếu, tên là Thiên Quan Địa Quan, bây giờ tặng cho người. Người là một đứa bé ngoan, thường lo lắng cho Hồng Ngọc. Nay có Thiên Quan Địa Quan này rồi, không cần lo lắng nữa. Người và Hồng Ngọc, mỗi người đeo một con, khi tu luyện thì lạng lẽ nhớ đến chúng, cho chúng tương thông với tâm linh mình, chúng có thể chết thay cho hai người một lần. Khi chết, chúng sẽ vỡ nát. Người lấy máu trong tim nhỏ lên mình chúng, tôi luyện bảy bảy bốn chín ngày thì chúng lại phục hồi nguyên trạng.

Biên Lệnh Thành cả mừng, vội nhận lấy, thấy cặp tượng trắng bóc dễ thương rất ưa nhìn. Nó vội đeo một con lên cổ Hồng Ngọc, con còn lại mang bên mình, do dự một chốc rồi đặt trà vào trong hộp, bảo:

- Hồng Ngọc, con này ta cũng để dành cho nàng, trong thời gian bảy bảy bốn chín ngày chờ đợi, nàng dùng con này để tai qua nạn khỏi.

Mắt Lý Huyền suýt rơi khỏi tròng. Ma Thiên chiến kỳ? Thiên Quan Địa Quan? Nhất là Thiên Quan Địa Quan, có báu vật như vậy thì coi như bất tử rồi. Thật không ngờ, lão quý này trông thì bình thường mà gia tài lại giàu có ngần ấy.

Ha ha, tiếp theo đây hẳn ta sẽ cho mình thứ gì? Lý Huyền ngập tràn hy vọng.

Lão quý tỏ ra cực kỳ trịnh trọng:

- Người là đại ca của hai đứa này.

Lý Huyền gật đầu.

- Người còn là đại đồ đệ của Tử Cực gia gia.

Lý Huyền gật đầu.

- Bởi vậy, nếu tặng người một báu vật thông thường, thì ta rất ngượng tay.

Lý Huyền gật mạnh đầu.

- Thế thì đành phải dùng đến báu vật gia truyền của ta thôi, đó là báu vật trên mộ.

Lý Huyền gật muốn rụng cả đầu. Lần này gã rút được kinh nghiệm rồi, bất luận lão quỷ lấy ra thứ đồ đáng sợ buồn nôn thế nào, gã đều nhận hết, lấy về tỉ mỉ nghiên cứu rồi tính. Phong Thường Thanh hỏi:

- Đại ca, làm gì mà huynh phải nhỏ cả nước dãi ra thế? Ánh mắt trang trọng của lão quỷ khiến Lý Huyền mong đợi tột cùng.

Hắn nghiêm túc lạy trời! Hắn nghiêm túc lạy đất! Hắn... cời đồ! Rồi trình trọng dâng bộ quần áo rách mướp và đôi giày xơ xác vừa cời lên trước mặt Lý Huyền:

- Tặng người! Hạo Hãn chiến giáp và Ngũ Vân chiến hài. Hạo Hãn chiến giáp? Ngũ Vân chiến hài? Tên... kêu quá!

Nhưng vì sao mình chỉ thấy một bộ quần áo tả tơi và hai chiếc giày tướp nát thế nhỉ? Lý Huyền muốn khóc mà không ra nước mắt, cứ dờ dẩn nhìn đồng rác rưởi trong tay lão quỷ, thậm chí muốn chết ngay đi được.

- Ta... muốn Ma Thiên chiến kỳ...

- Hạo Hãn chiến giáp tốt gấp mười.

- Ta... muốn Thiên Quan Địa Quan...

- Ngũ Vân chiến hài tốt gấp hai mươi...

Lý Huyền còn muốn chối từ, lão quỷ đã túm lấy gã, quần áo trên người gã lập tức mún nát đi.

- ĐỪNG... ĐỪNG...

- Ha ha, người chạy không thoát đâu... chấp nhận đi - Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành đưa mắt nhìn nhau: làm sao lại có cuộc đối thoại thế này?

Cuối cùng, Lý Huyền không chống nổi nội lực mạnh mẽ của lão quỷ, Hạo Hãn chiến giáp rách nát cực cùng và Ngũ Vân chiến hài xơ mướp hết sức đã khoác xong lên người gã. Phong Thường Thanh lẳng lẳng tiến tới, thở dài thả một đồng tiền vào tay Lý Huyền.

- Người... coi ta là ăn mày? Lão quỷ kia, ta không muốn mặc thứ quần áo khó coi này đâu. Trả cho người!

Lý Huyền gắng sức giằng xé Hạo Hãn chiến giáp để lột nó ra. Ồ, vì sao không lột được? Lão quỷ và Dương Tiên cùng mỉm cười mãn nguyện:

- Một báu vật mà ta tặng người với cả lòng thành thì đâu dễ dàng để người xé bỏ? Trừ phi người có tu vi như Tạ Vân Thạch.

Tu vi như Tạ Vân Thạch? Lý Huyền muốn rơi cả mắt ra ngoài. Có nghĩa là suốt đời không bao giờ gã trút bỏ được đồng giẻ rách này? Ai oán làm sao...

Lão quỷ bảo:

- Người thật không thấu hiểu sự quan tâm của ta. Mai sau người cảm kích ta còn không kịp ấy. Biết bộ quần áo tốt thế nào không? Người thiếu cơm ăn, chìa tay là có. Người túng tiền tiêu, chìa tay là đầy. Đi khắp bốn bể năm châu, trời nam đất bắc, đâu cũng là nhà người cả.

Nói gì thì nói, cũng là tên ăn mày thôi mà. Lý Huyền mếu máo muốn khóc. Lão quý thử dài:

- Báu vật đã tặng xong, các người đi đi. Chúng ta muốn được yên lặng cáo từ ngôi mộ này.

Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành bưng hộp gỗ, hớn hờ đi ra. Lý Huyền bỗng dừng bước, hỏi:

- Rốt cục người tên là gì? Ta luôn mang máng cảm thấy người là một nhân vật không tầm thường.

Lão quý cười bảo:

- Ta, ngoài tài nấu nướng, còn một kỹ năng khác là khám bệnh cho người. Người cứ gọi ta là Dược sư là được.

- Lão... lão quý đáng ghét! Đến lúc này mà vẫn không nói thực.

Lý Huyền hậm hực theo Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành ra khỏi cổ mộ. Bên ngoài tinh tú lấp lánh, không gian yên ả. Lý Huyền hỏi:

- Chẳng phải các đệ bảo là đều có tuyệt chiêu rồi sao? Biểu diễn cho ta xem nào!

Phong Thường Thanh cười bảo:

- Đại ca, đệ đã chẳng nói đó ư? Tuyệt chiêu không thể hiển lộ, bằng không, ra chiến trường sẽ mất linh. Mà, mỗi người chúng ta đều đã có bảo bối, mau đi mài giữa bảo bối của mình đi.

Giá nó đừng nhắc đến thì còn đỡ, nhắc đến khiến Lý Huyền chỉ muốn sặc máu mũi.

- Ta? Ta có thể mài giữa kiểu gì đây?

- Đại ca, huynh hãy mài giũa kỹ năng xin ăn. Việc ăn uống sau này của bọn đệ trông cậy cả vào huynh.

Lý Huyền chỉ muốn thượng cẳng tay hạ cẳng chân, nhưng Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành đều là người tu luyện, một người thì tiên khí phảng phất, một người thì quý khí âm u, chỉ chớp mắt đã biến mất không tăm tích.

Lý Huyền thở một hơi ai oán, ủ rũ đi về học viện. Bỗng nhiên, một cái bóng xẹt qua trước mặt gã, lao lên đỉnh núi lơ mờ.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỤC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 29: Tay Cầm Tia Chớp Chém Kiếm Trời

Muộn thế này rồi cô ta còn định làm gì?

M

Lý Huyền sinh nghi, bèn lặng lẽ đi theo.Ồ, đôi Ngũ Vân chiến hài xơ mướp này tuy không đẹp mắt, nhưng xỏ rất êm chân, lại giúp gã di chuyển nhanh hơn hẳn bình thường. Tu vi của Thạch Tử Ngưng vượt trên Lý Huyền không chỉ gấp đôi hay gấp ba lần, nhưng Lý Huyền vẫn bắt kịp cô ta.

Chẳng hiểu Ngũ Vân chiến hài được đóng bằng chất liệu gì mà cực mềm, cực nhẹ, chạm đất gần như không phát ra âm thanh. Lý Huyền từ đằng xa nhìn tới, thấy Thạch Tử Ngưng nhăn mặt cau mày, tựa hồ đang có điều gì băn khoăn, tinh thần cũng lơ đãng, không phát hiện ra mình đang bị bám theo.

Cuối cùng cũng cảm nhận được ích lợi của đôi giày ăn xin, Lý Huyền bèn duy trì khoảng cách xa xa sau lưng Thạch Tử Ngưng. Dần dần, lông mày gã cau lại, bởi gã nhận ra, nơi đến của Thạch Tử Ngưng rất quen thuộc.

Lẽ nào Thạch Tử Ngưng cũng muốn khám phá bí mật của Tam đại truyền thuyết? Nhưng xích trời đã bị Lý Huyền phá giải rồi còn đâu? Đó là nơi Định Viễn hầu phong ân tâm ma của mình, cũng chỉ có chuyển thế của

Định Viễn hầu là Lý Huyền mới di được vào trong, còn người khác, dầu đánh bại được Vân Hải tuyết thận và dầu bản lĩnh cao cường đến đâu, cũng sẽ bị Phong Hoả đao kinh do Định Viễn hầu để lại chém cho tan xác.

Thế thì, Thạch Tử Ngưng đến đây làm gì? Trong óc Lý Huyền bỗng vang lên một câu nói: “Nếu muốn tìm ta, hãy đến đầu bên kia xích trời”. Câu nói đó nghĩa là gì?

Thạch Tử Ngưng đã đứng sừng sững trên mỏm đá gần xích trời. Sợi xích sắt dày nặng kéo thẳng sang vách núi đối diện, biến mây cuộn cuộn, không nhìn rõ đầu bên kia của sợi dây dẫn đến chỗ nào, cũng không nhìn rõ vách bên ấy có những gì.

Tuy Vân Hải tuyết thận đã bị tiêu diệt, nhưng mây mù ở đây vẫn dày đặc, vẫn bưng kín xung quanh sợi xích trời. Bí mật thật sự của xích trời nằm dưới đáy vực, đó cũng là trung tâm mà Vân Hải tuyết thận bảo vệ, nhưng ở trên cao này, thì sợi xích có tác dụng gì?

Chẳng lẽ, chỉ vì che đậy bí mật dưới đáy vực mà cố ý bày ra nghi trận? Lý Huyền lắc đầu. Không thể nào. Trông sợi xích này đủ biết tồn tại đã lâu, thậm chí còn hơn tuổi Định Viễn hầu, hoàn toàn không chỉ là để đánh lạc hướng. Vậy Thạch Tử Ngưng đến đây làm gì?

Lý Huyền đang suy nghĩ, thì Thạch Tử Ngưng hình như đã đi đến quyết định, căn răng giẫm lên xích trời. Lý Huyền sức nghĩ ra, buột miệng thét:

- Người định đi tìm Tâm ma!

Thạch Tử Ngưng ngoảnh phắt lại, thân hình thon cao xoay tít lên không, phóng một luồng kiếm về phía Lý Huyền.

Lý Huyền cả sợ. Đường kiếm đã tới trước mặt. Theo bản năng gã vội mình tránh, tức thì cảm thấy thân thể nhẹ như chim én, đã dịch ngang ra chừng một trượng.

Biến đổi này khiến gã phát hoảng, ngay cả Thạch Tử Ngưng cũng lộ vẻ kinh ngạc. Lý Huyền cúi đầu, thì thấy trên đôi giày rách nát đã mọc ra một đôi cánh đập nhẹ nhàng. Gã thử nhích động thân hình thì cảm thấy vô cùng linh hoạt, hết như được mấy nghìn phép Thần Hành lấp vào người. Thiên thư lộ đầu ra khen:

- Giày tuyệt hảo!

Lý Huyền mừng rỡ. Thạch Tử Ngưng đâm chéch mũi kiếm lên, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Còn lén lút lẫn trốn thì chớ trách ta toàn lực xuất kiếm.

Ồ, ta chỉ mặc bộ quần áo rách rưới là người không thèm nhận quen nữa à? Thật không ngờ Thạch đại tiểu thư lại là kẻ xem trọng vật chất như vậy. Thấy mắt cô ta lạnh dần đi, Lý Huyền hoang mang kêu lên:

- Đừng đánh! Ta đây mà.

Gã vừa cất tiếng, Thạch Tử Ngưng lập tức nhận ra. Nhưng tại sao Lý Huyền mà có võ công cao cường như vậy? Thạch Tử Ngưng sửng sốt quan sát gã. Lý Huyền cũng không giải thích, cứ nghiêm nhiên tận hưởng sự bất ngờ của cô ta. Nhưng vẻ ngạc nhiên của Thạch Tử Ngưng chỉ thoáng chốc là tan biến, cô lạnh lùng hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Lý Huyền cười nói:

- Câu này nên là ta hỏi người mới phải - Nụ cười của gã dần tắt - Chẳng lẽ người chưa cảm nhận được sự đáng sợ của Tâm ma hay sao mà chủ động đi tìm hãn?

Thạch Tử Ngưng định nói lại thôi, cô cắn chặt môi. Lý Huyền thở dài:

- Ta biết người thiết tha muốn phục quốc, nhưng Tâm ma không phải kẻ đáng tin. Người xem, hắn luôn muốn đảo lộn thế giới, đời nào thành tâm thành ý giúp người? Chỉ e tiêu diệt sạch bách người trong thiên hạ mới là mục đích của hắn đấy.

Thạch Tử Ngưng máy môi mấy lần, cuối cùng mới nói:

- Ta không muốn mượn sức mạnh của hắn đâu... Ta đã nhận ra điều đó bất khá thi từ lâu rồi. Nhưng ta phát hiện ra, báu vật Long Đỉnh huyết hoa của Thạch quốc ta hình như nằm trong tay hắn.

- Long Đỉnh huyết hoa? - Lý Huyền ngờ vực - Đây là cái gì?

- Long Đỉnh huyết hoa do máu của rồng thần ứng Long thời thượng cổ hoá thành, có khả năng thuần hoá rồng. Tổ tiên ta Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự đã mượn sức mạnh của nó để hàng phục bốn con rồng thần đất, nước, lửa, gió, tạo nên uy danh vô địch. Chỉ cần có Long Đỉnh huyết hoa là ta sẽ đủ sức bắt rồng, tái kiến thiết Thạch quốc.

Lý Huyền hỏi:

- Làm sao người xác định được Long Đỉnh huyết hoa đang ở trong tay Tâm ma?

Thạch Tử Ngưng nói:

- Ta luôn cảm thấy, tuy Tâm ma rất mạnh, nhưng muốn tạo ra được ảo ảnh đánh lừa nổi Tuyết Ẩn thượng nhân thì hơi quá sức với hắn. Trên đời này không có ảo ảnh nào sở hữu được sức mạnh ghê gớm như vậy. Sức mạnh ấy nhất định có một nguồn gốc khác. Tinh Ngự long thần cả đời chỉ dùng ba báu vật là Tứ Cực Tiêu Dao kiếm, Long Đỉnh huyết hoa và Cửu Mệnh thạch. Ba báu vật này hấp thụ được sức rồng của người, chứa đựng một uy năng không thể tưởng tượng nổi. Nhưng Tứ Cực Tiêu Dao kiếm sớm đã giao hoà với tâm linh của Tinh Ngự long thần, Cửu Mệnh thạch thì

đang trong tay ta. Bởi vậy Tâm ma chỉ có thể hấp hút sức mạnh ở Long Đình huyết hoa nữa thôi. Long Đình huyết hoa là thứ giúp Tinh Ngự long thần thuần hoá rồng, huyền diệu vô cùng, Tâm ma lấy về luyện tâm, nhất định có thể tạo ra được ảo ảnh giống thực.

Lý Huyền chậm rãi gật đầu:

- Người nói cũng có lý, ảo ảnh ấy giống thật quá... Nhưng người có từng nghĩ rằng, biết đâu, Tâm ma chính là Thạch Tinh Ngự?

Thạch Tử Ngưng lắc đầu quả quyết:

- Không thể nào! Tinh Ngự long thần mà phục sinh thì việc đầu tiên người làm sẽ là trùng hưng Thạch quốc.

Lý Huyền trầm ngâm:

- Vì sao người muốn trùng hưng đất nước? Như hiện tại chẳng phải đã rất tuyệt rồi ư?

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng đáp:

- Bây giờ chỉ có các người tuyệt, ta không tuyệt chút nào hết.

Lý Huyền không nhịn được cười. Cô ta không tuyệt! Nhưng gã cảm thấy cô ta rất tuyệt mà. Cặp chân, tuyệt... Thân hình, cũng tuyệt... Chỉ hiềm mặt hơi lạnh lùng...

Thạch Tử Ngưng thấy ánh mắt Lý Huyền dần đổi ra đều giả thì không kìm được tức giận, vụt tuốt kiếm đâm. Lý Huyền rút lên, liền choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng. Gã hét:

- Được! Ta đi với người. Ta cũng muốn xem xem rốt cục Tâm ma còn giờ được những trò gì - Gã vừa định cất bước, chợt lại nghĩ đến một điều, bèn ngoái đầu ngoáy Thạch Tử Ngưng - Tuy người toàn bắt nạt ta, muốn

cướp danh hiệu đại sư huynh của ta, nhưng dẫu sao ta đối xử với người cũng không tệ, thậm chí đã từng cứu mạng người nữa. Người nhận lời giúp ta một việc này được không?

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng nhìn gã:

- Việc gì? Nói mau!

Lý Huyền gãi đầu, vẻ lúng túng:

- Việc này nói ra thật xấu hổ quá, nhưng bạn học như thế tay chân, giúp người là tích đức, người sẽ đồng ý chứ?

Thạch Tử Ngưng lộ vẻ sốt ruột, Lý Huyền vội giải thích:

- Trong giờ đạo pháp, người có thể thua Phong Thường Thanh được không? Người biết đây, nếu nó không thể chen vào hàng bảy người đứng đầu trong một môn nào đó thì nhái định sẽ bị tổng cổ khởi trường. Người không muốn trông thấy đời nó bị huỷ hoại từ đây chứ?

Thạch Tử Ngưng không biểu lộ gì, Lý Huyền đâm ra bất an, hồi hộp đợi câu trả lời. Thạch Tử Ngưng lạnh lùng bảo:

- Nếu người bằng lòng để ta nện cho một trận nhừ tử, thì ta đồng ý.

Lý Huyền nhảy dựng lên:

- Ta cùng người đi thám thính xích trời, nguy hiểm như vậy mà không buồn cau mày, người còn tính toán với ta ư?

Thạch Tử Ngưng lãnh đạm nhắc lại:

- Nện cho một trận nhừ tử, mà lại là trước mặt Huyền Minh thường phó nữa. Nếu người bằng lòng, ta sẽ đồng ý.

Lý Huyền ngạt thở. Trước mặt Huyền Minh thường phó? Nện một trận như tử? Thế chẳng phải tuyên bố là mình từ bỏ danh hiệu đại sư huynh rồi ư? Vì huynh đệ mà từ bỏ danh hiệu này kể cũng đáng. Nhưng huynh đệ ấy lại là Phong Thường Thanh xấu xí thì đúng là hơi tiếc.

Thạch Tử Ngưng không buồn ngó ngang đến Lý Huyền nữa, xoay mình đi về phía xích sắt. Lý Huyền cũng không dám nài ni nữa.

Thạch Tử Ngưng đi đôi giày mềm nhẹ, nhưng bước chân rất vững vàng, cô giẫm lên xích một cách chắc chắn, không hề làm dây xích đung đưa. Đó là do nội công của cô vô cùng thâm hậu, người thường khó lòng sánh bằng. Cô ngoảnh lại, muốn tóm Lý Huyền theo, vì cô biết tu vi của gã cực kỳ non kém, nếu không có cô giúp, chỉ e gã sẽ lăn tòm xuống cái vực bên dưới.

Nhưng cô tóm hụt, vì Lý Huyền đã nổi lên không trung rồi. Đôi giày của gã mọc ra bốn chiếc cánh, mỗi chiếc hai cánh, đỡ gã lơ lửng trên cao, tư thái vẫn ung dung như thường. mấy chiếc cánh tròn xoe, không giống cánh chim, cũng không giống vây cá, càng không giống cánh xương của bọn quái thú. Thạch Tử Ngưng học nhiều hiểu rộng, mà cũng chưa từng nhìn thấy mẫu cánh như thế, kiểu giày như thế bao giờ.

Song biết Lý Huyền xưa nay chuyên hành động bất ngờ bí hiểm, Thạch Tử Ngưng cũng chẳng lấy làm lạ, bèn ngoảnh mặt chậm rãi đi liếc trên xích. Lý Huyền hết sức thất vọng, gọi với theo:

- Người không ngạc nhiên à?

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng im lặng.

- Người không tò mò ư?

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng im lặng.

- Người không bận tâm hả?

Thạch Tử Ngưng chém một nhát kiếm tới. Lý Huyền vội vàng gạt ra, chỉ nháy mắt, hai người đã chìm vào biển mây.

Bí mật nào trong xích trời đang chờ đợi họ đây?

Sợi xích rất dài, người đi, người bay, đến một khắc đồng hồ mà vẫn chưa tới tận cùng. Biển mây mịt mù, không thấy đâu là bến là bờ. Nếu không tính sợi xích, thì hai người như đang nổi trên mù sa. Tinh tú rất là tả, phết một lớp sáng nhạt như ngọc lên mặt mây, xung quanh là một vùng mênh mang yên tĩnh.

Lý Huyền rất đặc ý, gã thực không ngờ được rằng, đôi Ngũ Vân chiến hài khó coi mà lão quỷ tướng mạo lúi xùi cho mình lại diệu kỳ đến thế, giúp người ta nổi được trong không trung. Gã lại nhớ tới đường kiếm vừa tránh được. Xem ra lời khen ngợi đây là báu vật tâm đắc nhất đời của lão quỷ không hẳn không có lý.

Sau này nếu gã còn đánh nhau với kẻ khác, cho dù không đánh lại, thì chí ít cũng có thể bỏ chạy được.

Ngũ Vân chiến hài đã ghê gớm như thế, Hạo Hãn chiến giáp còn thần kì đến mức nào?

Lý Huyền vuốt ve lượt vải rách nát trên người, càng cảm thấy phấn khởi. Đây là thứ bảo giáp mà đao kiếm chém không thủng ư? Tức là dù Thạch Tử Ngưng chém trúng, cũng không thể làm tổn thương da thịt gã? Ha ha, thế thì chẳng phải mình đã trở thành kẻ vô địch rồi ư? Đã mấy lần, gã suýt bảo Thạch Tử Ngưng chém thử mình một nhát, nhưng cuối cùng kìm lại được.

Nếu gã đưa ra yêu cầu đó, chưa chừng Thạch Tử Ngưng sẽ tướng gã biến thái, dốc hết sức mà chém, nhờ Hạo Hãn chiến giáp không thần thông như gã tướng, thì coi như gã vùi xác dưới xích trời. Một việc thiếu chắc chắn như vậy, không thí nghiệm là hơn.

Lý Huyền lơ lửng trên không, theo sau Thạch Tử Ngưng, chẳng mất chút công sức nào, rất tự nhiên thoải mái. Thạch Tử Ngưng đi nhanh thì đôi giày của gã vỗ cánh nhanh, Thạch Tử Ngưng đi chậm thì đôi giày của gã vỗ cánh chậm.

Thạch Tử Ngưng bỗng dừng phắt lại.

Hình như dây xích đã hết.

Lý Huyền giật mình, chỉ thấy mây mù cuộn cuộn che kín phía trước, khí mây hệt như chất rắn, Thạch Tử Ngưng phóng kinh khí tới mà mây mù vẫn không suy suyển.

Thạch Tử Ngưng vùng kiếm lên, bất ngờ chém ra một nhát.

Kiếm quang lao bật ra như dài lụa, chém phập lên khối mây đông kết, tự dừng trong không trung rền lên một tiếng thở dài, vàng mây lấp lóe sáng, đường kiếm của Thạch Tử Ngưng chìm lịm đi như đá ném ao bèo. Khối mây vẫn lăm lăm đứng đó, không mảy may phản ứng.

Thạch Tử Ngưng giật mình, cuối dây xích bất thần hiện ra một đốm đen. Đốm đen dần dần to ra, ngưng thành một bệ đá khổng lồ lơ lửng trên không.

Một nam tử nhợt nhạt co quắp trên bệ, thân hình gã hết sức gầy yếu, mình vận tấm áo trắng mỏng răn rúm. Dường như đến tấm áo gã cũng không còn sức mà mang, sắc mặt gã xanh xao, làn da gần như trong suốt, lơ mờ có thể trông thấy những mạch máu chằng chịt bên trong. Gã ho khế, hệt như không chịu đựng nổi cơn lạnh trong biển mây này. Nhưng đôi mắt gã thì lóe lên sáng rực. Đó là cặp trùng đồng, mỗi bên có hai con người nằm chống lên nhau, một vàng một đen, một trông nhìn dương, một trông nhìn âm, một trông khiếp sợ, một trông khát vọng. Khát vọng và khiếp sợ hoà trộn vào nhau, tạo thành một vòng âm dương nguyên so nhất ẩn sâu trong đáy mắt.

Gã hết như đấng vương chủ ở nơi tắm tối này, lạnh lùng quan sát con người. Trong tim mỗi người đều có nỗi sợ hãi, niềm khát vọng, bởi vậy, gã vốn dĩ là bất khả chiến bại. Qua đôi mắt này, người ta mới nhận ra sự tôn nghiêm và ngạo mạn của gã. Sức mạnh của gã là vô biên, không ai đối diện với đôi mắt ấy mà không e dè, nhưng gã lại là con người yếu đuối nhất trên đời, bởi vì thân thể gã thậm chí không chịu đựng nổi sức nặng của một ngọn cỏ khô. Song gã là ma, tâm ma, một tâm ma suýt nữa đánh sập Ma Vân thư viện.

Việc Sâm Oa Oa lòng không sợ hãi phá tan ảo ảnh mà gã tạo ra từ trái tim Tứ Cực long thần hiển nhiên đã giáng cho gã một đòn ghê gớm, sức lực gã gần như kiệt quệ. Song, đối mặt với Lý Huyền và Thạch Tử Ngưng, gã vẫn chắc chắn về chiến thắng của mình. Gã ho khẽ, điềm tĩnh hỏi:

- Các người đến đây làm gì?

Thạch Tử Ngưng nhìn trùng trùng vào mắt gã:

- Long Định huyết hoa ở tay người phải không?

Sắc mặt tối đi, Tâm ma chăm chú nhìn Thạch Tử Ngưng, chậm rãi nói:

- Người không gánh nổi báu vật ấy đâu, nó chỉ mang lại tai ương cho người thôi.

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng yêu cầu:

- Bảo bối của Thạch quốc thì nên để người Thạch quốc thu hồi. Tâm ma, người trả lại cho ta đi!

- Rất tốt - Tâm ma lãnh đạm - Chỉ cần người có bản lĩnh thu hồi, ta sẽ trả Long Định huyết hoa cho người, được không?

Thạch Tử Ngưng thét vang, trường kiếm xé gió, xẹt ra một luồng sáng màu biếc. Cửu Mệnh thạch, không hiểu từ lúc nào đã lấy lại được màu xanh lục nhàn nhạt trước đây. Hạt ngọc trong suốt long lanh, ở giữa là một khe sáng loáng động, hẹp và dọc như mắt mèo. Kiếm quang của Thạch Tử Ngưng tung hoành trong biển mây, lại như lấp lánh trong khe mắt mèo nọ. Kiếm quang trong và ngoài viên đá đan lấy nhau, ánh kiếm lập tức trở nên mạnh mẽ hơn, như dẫn động cả những sấm sét, những lằn chớp đang ăn trong đám mây.

Sức mạnh ẩn trong trường kiếm của Thạch Tử Ngưng bùng nổ, biến thành mấy chục thanh tiểu kiếm bằng ánh sáng bay lượn quanh trường kiếm, tạo thành một lớp vỏ sáng màu biếc, lao vun vút tới đâm Tâm ma theo sự điều động của Thạch Tử Ngưng.

Đây là kiếm vũ!

Cảnh giới thứ nhất trong môn Kiếm thuật là kiếm khí, tức là dùng kiếm tạo ra khí, chỉ cần có hiểu biết nhất định về kiếm là luyện được.

Cảnh giới thứ hai là kiếm hoa, tức là lấy kiếm khí dung hoà với bốn nguồn lực cơ bản là đất, nước, lửa gió, tạo ra vầng kiếm hoa bọc quanh thân kiếm; kiếm hoa có thể dài tới một trượng, thoát li được phạm vi của kiếm, cất tay là có thể lấy mạng người.

Thạch Tử Ngưng tu luyện đến cấp độ hiện nay là dùng kiếm hoa sinh ra một thứ ánh sáng li ti tựa kiếm mà không phải kiếm, chính là đã đạt tới cảnh giới thứ ba, kiếm vũ. Đừng nên xem thường những thanh tiểu kiếm chỉ bé như lông vũ này. Tuy chúng nhỏ, nhưng uy lực hoàn toàn không thua kém những kiếm hoa quanh thân kiếm. Nếu bị chúng đâm trúng, thì cũng bị thương nặng như bị chính bản thân kiếm đâm trúng vậy. Chưa kể tu đến mức cao, hễ một nhát kiếm đâm ra, thì có thể điều động được muôn vàn thanh kiếm vũ, rót rào rào như mưa khiến người ta trở tay không kịp. Thạch Tử Ngưng mới nắm được kỹ năng về kiếm vũ, mà đã có thể bắn ra một lúc

mấy chục thanh kiếm cũng đã không tầm thường, nhìn khắp đệ tử khoá này của Ma Vân thư viện thì có thể xếp vào hạng nhất rồi.

Đến khi công lực tăng lên nữa, kiếm vũ có thể biến hoá thêm, mỗi thanh tiểu kiếm đều hết như kiếm thật. Đứng tưởng đây chỉ là một biến hoá đơn giản về mặt hình dáng, vì một khi kiếm lông vũ ngưng thành kiếm thật, thì uy lực tăng lên gấp đôi, mỗi một thanh kiếm thật hoá ra, uy lực tăng gấp đôi trước, tu đến cuối cùng có thể hoá ra ngàn thanh, vạn thanh kiếm, lúc ấy thì hết như sấm sét giáng phàm, thần linh làm phép, mạnh đến mức không thể tưởng tượng được. Đến cảnh giới ấy, thì được gọi là kiếm thần.

Đợi đến khi thi triển được kiếm thần rồi biến hoá thêm lần nữa, thân và kiếm hoà hợp với nhau, người có thể cưỡi kiếm phi hành, hoá thành kiếm đá thương người khác, kiếm và trời tương thông, hết như tiên như linh, thì gọi là kiếm tiên. Qua mức kiếm tiên thì tâm linh toả ra ngoài, trong tay đã không còn kiếm nữa, mà dùng tâm linh làm kiếm, kiếm quét khắp thiên hạ, gọi là kiếm thánh.

Mức kiếm khí thì ai cũng có thể đạt được. Người nào đại đến mức kiếm hoa thì có thể gọi là cao thủ. Tới mức kiếm vũ là đã thuộc dạng hiếm hoi. Nếu có thể luyện thành kiếm thần thì đủ để tung hoành một đời. Còn kiếm tiên, kiếm thánh thì nhiều thế hệ cũng khó xuất hiện được một người. Sáu cảnh giới này, càng tu về sau càng hao tổn nhiều tinh thần sức lực, vào được cảnh giới mới nào cũng là một sự nhảy vọt về chất.

Chứng kiến Thạch Tử Ngưng thi triển kiếm vũ, Lý Huyền thấy kinh hãi trong lòng, bất giác toát mồ hôi. Đều cùng một thầy dạy ra, sao người ta lại xuất sắc thế?

Như Quân Thiên Thương, thì chắc hẳn đáng xưng tụng là kiếm thánh. Còn Tạ Vân Thạch, cố gắng lắm có thể gọi là kiếm tiên. Mà dù không phải kiếm tiên, thì cũng thừa sức là kiếm thần. Mấy vị thường phó tính thông

kiếm thuật ắt đều ở mức kiếm thần. Thạch Tử Ngưng giác ngộ được kiếm vũ, quả thực là cực kỳ hiếm có khó tìm.

Bây giờ, Thạch Tử Ngưng xoay lòng bàn tay, kiếm hoa của một thanh kiếm rực sáng, biến hoá ra một lưỡi kiếm trong suốt màu xanh biếc dài chừng tám thước, kéo theo hai mươi tám thanh kiếm vũ đồng màu đồng chất, bay vù vù về phía Tâm ma.

Màu xanh dày đặc lập tức chiếu sáng sắc mặt nhợt nhạt của Tâm ma, chỉ có đôi mắt gã lại vẫn cứ tối tăm, trống rỗng như cũ. Gã lãnh đạm nói:

- Nếu người chém ta, thì đi đâu để tìm Long Định huyết hoa đây?

Thạch Tử Ngưng liền dừng tay, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt của Tâm ma ánh lên ngạo mạn, hệt như hai viên bảo thạch cao quý và tinh khiết:

- Ta đã bảo rồi, người không thắng được khát vọng trong tim đâu.

Thạch Tử Ngưng rung mình, gần như không nắm được trường kiếm. Đúng, nhược điểm của cô chính là khát vọng. Nhưng cô làm sao từ bỏ nó được? Ngày nào còn sống, cô nhất định phải xây dựng lại đất nước, dùng sự huy hoàng đó để rửa sạch oan khuất và tội nghiệt của tiền nhân. Khát vọng ấy đã trở thành sinh mệnh của cô, chỗ dựa của cô. Nếu không có khát vọng ấy, cô đã chết từ lâu rồi. Nhưng trước mặt Tâm ma, khát vọng ấy lại biến thành yếu điểm chí mạng của cô. Chỉ một câu nhẹ nhàng của Tâm ma mà khiến cô dao động, gần như suy sụp.

Sức mạnh của Tâm ma chính là ở chỗ gã có thể nhìn thẳng vào trái tim khối óc người ta. Trước mặt gã, không ai che giấu được suy nghĩ thật của mình. Không ai chối bỏ được nỗi sợ và khát vọng của bản thân. Thạch Tử Ngưng cũng không phải ngoại lệ. Bởi thế, cô thu ngay kiếm về, và chém phải bản thân.

Mặt cô tái nhợt, suýt chút nữa không đứng vững nổi trên xích trời. Gió bỗng nổi lên ào ạt.

Gió trời.

Tâm ma nở một nụ cười ngạo mạn. Gã vĩnh viễn là kẻ chiến thắng.

Bỗng, một đôi mắt tinh quái nhìn gã, trùng đồng của Tâm ma rời khỏi Thạch Tử Ngưng, thì nhận ra Lý Huyền đang cười hi hi nhìn mình. Tâm ma bất giác cau mày. Lý Huyền cười nói:

- Hai chúng ta thực là có duyên, đã gặp dưới vực, đã gặp ở học viện, bây giờ lại gặp. Người bảo đây là duyên hay là nghiệt?

- Nghiệt duyên - Tâm ma đáp.

Lý Huyền cười nói:

- Nhưng vì sao lần nào ta gặp người, cũng đều cảm thấy người khác đi một chút thế nhỉ?

Tâm ma lạnh lùng nói:

- Đó chỉ là vì không ai có thể nhìn thấu trái tim thật sự của mình.

- Ý người là, người là trái tim của ta?

- Trong tim mỗi người đều có một con ma, ta chính là tâm ma của tất cả các người. Chỉ cần trong tim người còn khát vọng và sợ hãi, thì không thể nào chiến thắng nổi ta.

- Điều đó ta biết, người lừa nhãi không biết bao lần rồi. Lần này ta muốn hỏi người một điều mới mẻ - Lý Huyền trở ra sau Tâm ma - Ta muốn hỏi, trong này là gì?

Thứ mà Lý Huyền trở chính là đám mây mù ở cuối sợi xích. Đám mây đó ngưng thành chất rắn, đến cả kiếm vũ mới lĩnh ngộ của Thạch Tử Ngưng cũng không thể nào chém vỡ ra được.

Tâm ma bỗng biến sắc mặt. Lý Huyền rất tinh mắt, cố nhiên không bỏ qua sự thay đổi nhỏ nhoi này. Gã biết mình đã chạm đến yếu điểm của Tâm ma rồi, bèn ung dung nói:

- Phía sau đám mây, phải chăng có một thứ khiến ta và Thạch Tử Ngưng thích thú, mà người hết sức không thích thú không?

Ánh mắt Thạch Tử Ngưng trở lại sắc bén, hiển nhiên cô cũng đã nhận ra sự thay đổi của Tâm ma. Sau khi bị thương nặng, vì sao Tâm ma không bỏ trốn mà lại chạy đến cuối xích trời? Vì sao cuối xích trời lại có một đám mây mà kiếm quang của cô không chém tan được? Vì sao Tâm ma lại ngồi trước đám mây, vì sao phải dùng thân thể mình che chắn cho nó? Rốt cuộc, trong đám mây này chứa thứ gì? Có phải là thứ mà Tâm ma sợ không?

Mắt Lý Huyền lấp lánh, bảo kiếm trong tay Thạch Tử Ngưng cũng rít lên lạnh lạnh. Bất kể là thứ gì, thì đều đáng để họ gắng sức thử xem. Thạch Tử Ngưng quát:

- Người tránh ra đi!

Lý Huyền vội tụt ra sau, cũng may Ngũ Vân chiến hài rất tiện lợi, gã vừa nghĩ đến chuyện di chuyển thì nó đã bay vút đi đến mười mấy trượng. Biển mây ngàn ngút cản trở tầm nhìn, gã chỉ trông thấy Thạch Tử Ngưng đang hít sâu một hơi.

Hào quang xanh biếc từ trong người cô toả bùng ra, từ từ nổi lên không, kết thành một khối sáng cực lớn, bên trong nứt ra một khe mắt mèo. Thạch Tử Ngưng lơ lửng đứng giữa cái khe ấy.

Kiểm quang khuấy động gió lạnh, một âm thanh lép bép nổi lên, thanh kiếm trong tay cô bỗng biến hoá, toả bùng ra xung quanh vô số mảnh vụn. Mỗi mảnh vụn hoá thành một thanh kiếm vũ, ngàn ngạt cuốn trở lại Thạch Tử Ngưng. Cô hất tay phải. Một luồng sáng xanh biếc lạnh băng từ tay áo cô bay ra, khuấy đảo màn kiếm vũ kia, bắn tuốt chúng về phía Tâm ma.

Chiêu này đã vận dụng toàn bộ tu vi của Thạch Tử Ngưng, đây là một chiêu liều mạng. Tâm ma lộ vẻ sửng sốt. Kiếm hoa kiếm vũ cùng xuyên suốt qua người gã.

Kiểm hoa vỡ bùng trong đám mây, kiếm vũ bay tung tóe, kể đó là một tiếng nổ đùng như sấm. Cuối cùng, không chịu đựng nổi sức mạnh ghê gớm nhường ấy, đám mây từ từ tan loãng. Lý Huyền vội mở to mắt, muốn nhìn thật rõ bên trong ấy chứa thứ gì. Nhưng gã không nhìn rõ được, bởi vì lúc ấy Tâm ma đã đứng lên, lịch sự cúi mình trước Thạch Tử Ngưng, mỉm miệng cười:

- Đa tạ người! - Rồi thân hình gã mờ dần, tan biến trong đám mây - Cuối cùng, ta cũng có thể về được nhà.

Lý Huyền nhảy xổ đến. Tâm ma và cả cái bệ đá khổng lồ đều đã biến mất. Trong đám mây là một vùng tối mù, không nhìn rõ lòng ruột thế nào, bỗng một luồng sáng vàng từ trên trời quất xuống, ruột đám mây liên rục lên lấp lánh, rồi một cánh cửa lớn xuất hiện. Cánh cửa đó toả ánh kim lóng lánh, hào quang lung linh, trên cửa không trang hoàng gì cả, nhưng chính vì thế trông nó lại nhuốm đầy vẻ đe dọa.

Thạch Tử Ngưng có thể cảm nhận được Tâm ma đã tan biến vào cánh cửa đó rồi. Về nhà ư? Cánh cửa này là sao đây?

Kiểm quang bay lượn, cùng Thạch Tử Ngưng lao vào cánh cửa. Hào quang của cánh cửa bỗng tụ thành một vị thần, một ác thần hung tợn. đầu

đội khôì mình mặc giáp, hùng dũng oai phong. Trong tay hắì là một thanh kiếm rực rỡ, hắì vung kiếm chém Thạch Tử Ngưng.

Cùng một tiếng nổ rền vang, Thạch Tử Ngưng bị đánh vắì ra. Đường kiếm ấy làm cô ngạt thở. Đôi mắt dài mảnh của cô mở to sắì sồ, không hiểu chuyện gì xảy ra nữa.

Lý Huyền cũng kinh ngạc khó tả, nhưng gắì không choắìng vắìng như Thạch Tử Ngưng. Gắì ngắìng đầu, nhìn lên cánh cửa. Trên đó là một tấm biển, một tấm biển khắc đầy những phù chú và hình vẽ thần linh. Lý Huyền nhắìm đọc:

“Hoa Âm các”.

Hoa Âm các? Thạch Tử Ngưng cau rúm mày.

Đúng lúc đó, khí tím bao phủ Ma Vân thu viện bỗng ùn ùn cuộn lên. Lý Huyền Thạch Tử Ngưng cùng rùng mình, cảm giác trong trường vừa xảy ra một biến cố long trời lở đất.

Họ đưa mắt nhìn nhau. Đệ tứ thư viện đều hứng đòn độc của Tâm ma, phần lớn đang bị thương nặng. Đám quái nhân thường phó kia thì trốn biệt sống không thấy mặt chết không thấy xác, nếu có sự việc ngoài ý muốn nào xảy ra, thì chỉ e không ai chống đỡ nổi.

Thạch Tử Ngưng chăm chú nhìn cánh cửa lần nữa, rồi cùng Lý Huyền chạy hộc tốc về trường.

Cánh cửa toả sáng rực rỡ vẫn đứng lắìng, núi non sông hồ tựa hồ đều bị lắìn át vì vẻ huy hoàng của nó.

Nó chính là đắìng tôn giả duy nhất trên đời này, tám cực của vũ trụ, vạn vật trong trời đất đều là thần tử của nó. Nó là vị vua giắìng lâm thiên hạ.

Mây mù kính cần vây quanh nó, bao bọc nó. Nó hết như đế vương, đưa mắt lướt qua lãnh thổ của mình rồi lại chìm vào giấc ngủ êm đềm.

Nhưng Ma Vân thư viện, hiển nhiên không còn êm đềm nữa.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Hồi 30: Đá Làm Hoa Sen, Mây Làm Đài

Trên con đường mòn rộng rãi dẫn lên Chung Nam sơn, xuất hiện một bóng người.

T

Khí biếc bốc cao, chồn vờn nâng đỡ muồn dải khí tím trên đỉnh núi, làm nền cho sự thịnh vượng hơn một trăm năm nay của Trường An. Đó là nét đặc sắc của Chung Nam sơn, bảo vệ cho lê dân trăm họ của Đại Đường, cũng như bảo vệ một quãng thời gian phong lưu huy hoàng nhất của lịch sử Trung Hoa.

Bây giờ khí tím và khí biếc đều đang vây quanh bóng người kia. Chúng tựa vào y, như thể y là con người cao quý nhất dưới vòm trời này.

Bóng người bước đi rất chậm, nhưng không dừng lại. Một làn ánh lam nhàn nhạt chồn vờn quanh mình y, che mờ dung mạo và hình dáng. Ánh lam ấy không đậm, cũng không dày, nhưng đến cả con mắt tinh tường nhất cũng không thể nào nhìn xuyên qua được. Nó như thứ sa mù lạnh lẽo nhất, thứ ánh sáng chói chang nhất. Ai chạm mắt phải sắc lam ấy, thì liền bị nó khắc sâu vào đáy tim, không thể nào bôi xóa đi được nữa.

Mái tóc màu lam, đôi mắt màu lam...

Đây là một con người mờ nhạt, nhưng ai cũng nhìn thấy y, và cảm nhận được rõ ràng vẻ đẹp tà quái, đủ khiến trời đất đổi sắc của y. Thực kỳ quặc, nhưng không ai cho rằng kỳ quặc cả. Là bởi màu xanh lam. Màu xanh lam ấy rất hiền hoà, thậm chí không tiếp xúc với bất kỳ một màu sắc, ánh sáng, làn khí nào, cứ xa xôi và lặng lẽ thế thôi.

Trời trong treo đến mức đáng sợ.

Bóng người thông thả tiến lên bậc cấp, đi vào Ma Vân thư viện, tiến ra phía hậu sơn.

Trịnh Bá Niên đang luyện kiếm. Lữ gia huynh đệ bị thương vừa khỏi, đang nghỉ ngơi. A Trường đang gác cổng. Sáu thường phó đang dùng thần thức để giám sát mọi việc. Tử Cực lão nhân thì đang chiêm nghiệm trong luân hồi của mình.

Người nào cũng trông thấy luồng sáng ấy, ánh mắt họ vừa chạm phải luồng sáng là không thể nào dời đi nơi khác được nữa, nhưng không một ai náy ra ý định ngăn y lại. Họ cứ thế nhìn y đi qua Thái Thần viện, Huân Y các, Hồng Nguyệt nhai, tiến vào hẻm núi nọ. Đó là hẻm núi xảy ra trận chiến với Tâm ma, cũng là nơi Thiên hồ Cửu Linh tuần nạn.

Trịnh Bá Niên nheo hẹp mắt lại, bởi gã nhận ra, người này bước đi trông không có vẻ gì kỳ lạ, nhưng hai chân của y thì không tiếp xúc với bất kỳ một vật gì hết. Không với cát bụi, không với bùn. Không với ánh sáng, không với gió. Không với không khí, không với mây. Không với sa mù, không với nước. Không với bầu trời, không với đất.

Tất cả đều không lưu lại dấu tích của y. Y đi đến, như thể y tồn tại thực. Y đi qua, lại như chưa từng xuất hiện trên đời. Một khi không trông thấy bóng dáng y nữa, ấn tượng về y sẽ phai dần trong tâm trí mọi người, chỉ để lại một màu lam ảm đạm. Mãi cho đến khi bị y giết chết, người ta mới nhận biết lại lần nữa.

Trịnh Bá Niên phát run cả người, bởi vì gã biết, tu vi của kẻ kia cao cường vô cùng. Bóng người dừng chân, đứng trong hẻm núi âm u. Y ngẩng đầu, hai tay giang rộng hết như muốn ôm ấp một thứ gì, nhưng bầu trời mặt đất trống không, đến trăng sao cũng đã biến mất. Nước mắt từ từ lăn khỏi mắt y, rớt xuống đất, hoá thành một giọt lam lung linh.

- Vì muốn ta phải đau đớn, nên nàng mới tự nguyện chết đi phải không?
- Y từ từ vòng hai cánh tay vào như ôm ấp một hình người. Chỉ có điều, trong vòng tay ấy không có gì cả - Cửu Linh, suốt cả một đời, la đã không biết cách yêu nàng.

Một vầng sáng xanh lam toả ra từ tim y, chảy vào vòng tay, từ từ tụ thành hình một cái bóng nhúu mày mỉm cười. Đó là hình bóng của Thiên hồ Cửu Linh, nàng đắm đắm nhìn y, như hồn như tử.

Người nọ đột nhiên oà khóc. Trời trong đến mức đau lòng, tiếng khóc của người nọ gây chấn động tâm can tất cả. Luân hồi chấm dứt, chỉ còn nước mắt mà thôi. Nước mắt này, trăm năm qua chưa từng chảy, ngàn kiếp qua chưa từng rơi, dù yên ấm hay chia phôi, xót xa hay triu mến đều chưa từng tuôn xuống.

Y trở kiếm lên trời xanh, ngạo nghễ uy hiếp đỉnh Cấm Thiên, oai hùng ngang dọc miền Tây vực, một mình tung hoành trong ma cảnh, thâm nhập vào luân hồi, đều chưa từng rơi nước mắt. Hôm nay được khóc, thật là sướng khoái.

Vào thời khắc này, y không phải là Tứ Cực long thần thiên hạ vô song nữa, mà chỉ là một nam tử tình sâu nghĩa nặng, đang khóc nức nở trước mộ người tình. Ai có thể xoa dịu nỗi đau thương này đây?

Ai mà ngờ được kẻ bị giam giữ trong Tam sinh thạch không phải là Cửu Linh mà chính là y? Người ta đã dùng nhu tình quyến luyến của Cửu Linh

để buộc y vào Tam sinh thạch, buộc cả ý thức, ký ức, quá khứ và thời gian của y.

Luân hồi vui buồn trong Tam sinh thạch khiến y cam lòng chìm đắm, không muốn chống chọi nữa, chỉ vì đó là luân hồi của y và Cửu Linh, là ước nguyện lớn nhất của y ở trần thế này.

Bản lĩnh y rất cao cường, y tung hoành thiên hạ, nhưng không biết tình yêu là gì, cũng không biết phải yêu thế nào.

Y có thể giết sạch yêu ma hùng mạnh, nhưng lại không biết cách đáp đền người đàn bà nặng lòng yêu y. Bởi vì y chỉ có kiếm, chỉ có tung hoành, mà không có một trái tim nồng ấm.

Y giết hết mọi sinh mạng ở đỉnh Cấm Thiên, bởi y trông thấy nỗi sợ hãi của Cửu Linh. Y không muốn nàng phải sợ, nên y tuốt kiếm. Y không biết yêu nàng bằng cách nào, chỉ biết dùng kiếm quét đi tất cả chướng ngại vật ngăn giữa y và nàng.

Y chỉ có kiếm, mà không có một trái tim biết yêu.

Sự quả quyết, sự hoang mang, sự bảo vệ của y, lại hết lần này đến lần khác làm Cửu Linh tổn thương sâu sắc. Y thành ra một nam tử tuyệt tình, bội bạc, cuối cùng bị Quân Thiên Thương chém vào vòng luân hồi. Trong Tam sinh thạch, sau khi kiếm của y bị trấn áp, y chỉ còn một trái tim ấy, bất kể là nhẫn tâm hay mềm yếu, y đều chỉ còn trái tim ấy, trái tim tha thiết yêu cầu Linh. Bởi vậy, thứ mà Tam sinh thạch trấn áp không phải là buồn, mà là vui, là hoan hỉ, là quên lãng ưu phiền. Nhưng Tam sinh thạch cũng thẳng thừng cắt đứt luôn nhân duyên của y. Trong cảnh mộng miên man ở Tam sinh thạch, y nghe trái tim y rên rỉ lời nguyện: “Khi người xuất thế lần nữa, người sẽ đánh mất tình yêu của mình”.

Trái tim y bàng hoàng thức tỉnh. Song tất cả không thể vẫn hồi được nữa. Do vậy y khóc rống, nước mắt đầm đìa, quên hết cả thể diện, khiến đất

thăm trời sâu.

Núi non lặng lẽ, không gian âm u. Con người ngưng tụ từ sắc lam kia vẫn mỉm cười chúm chím nhìn y. Đó là Cửu Linh mà y hằng lưu giữ hình ảnh trong tim, không phải thực thể, chỉ là hư ảo mà thôi. Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, làm sao lại không phải là hư ảo cơ chứ? Đột nhiên, Cửu Linh gio hai tay nâng khuôn mặt y. Y rùng mình, ngẩng phắt đầu lên, nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng. Cửu Linh đang nhè nhẹ lắc đầu.

- Nàng... không muốn ta buồn ư?

Cửu Linh khẽ gật đầu, tay nàng áp lên ngực mình, nhẹ nhàng nâng một vật gì đó ra, đặt sang ngực người nọ. Hình bóng và nụ cười của nàng dần dần tan biến, chìm rút vào trong tim y.

- Cửu Linh... Nàng nói, sau này nàng sẽ mãi mãi ở trong tim ta ư?

Không ai trả lời, đây vốn dĩ là một ảo ảnh mà. Y thở dài buồn bã, từ từ đứng thẳng người dậy, ngược đôi mắt lam thăm lên nhìn trời, thờ thần, tựa hồ đang hồi tưởng nét nháu mày và nụ cười của nàng. Đúng, đó là tình yêu quý giá của y. Bầu trời chưa bao giờ tinh khôi thế kia, trải khắp nơi là một màu xanh thuần khiết. Hệt như mắt, tóc, trang phục của y. Và nhu hào quang quanh gương mặt tuyệt thế của y nữa.

Cuối cùng, tiếng thở dài lặng tắt. Cửu Linh có thể lìa xa y, nhưng y không thể lìa xa Cửu Linh được. Không có nàng, thì bầu trời cao đất rộng, y cũng chẳng biết đi đâu tìm kiếm luân hồi.

Y chậm rãi quay lại, rồi bằng những bước chân như ban nãy, y trở ra ngoài, khuôn mặt không còn nước mắt, mà đã trở nên sáng sủa, ngời ngời như bầu trời. Y bước đến tường bao của Ma Vân thư viện, ở đó, khí tím vân vít, rủ xuống một pho tượng rồng khổng lồ. Con rồng ngồng cổ, khí tím dào dạt từ miệng nó phun ra, dâng đầy cả khoảng không.

Ngọc Đình Xích Tiến long.

Y lẳng lặng đứng đây, ngẩng mặt nhìn pho tượng. Trong ruột pho tượng bỗng gióng lên một tràng rền rì, như quyến luyến, lại như ai sầu. V giơ tay, áp nhẹ vào mình rồng. Không phải là vuốt ve, mà như cái bắt tay với cổ nhân lâu ngày chưa gặp.

- Bao nhiêu năm qua, người cũng vất vả nhiều...

Rồng thần vụt toả ra một vầng hào quang trắng loá, bên trong ngoằn ngoèo một sợi đỏ như máu, rồi hoá thành một con rồng ngọc lung linh trong suốt.

Con rồng ngọc này vốn bị khí tím kiềm chế, lúc này vừa hiện lại chân tướng, khí tím lập tức hoá thành hình phạt giáng lên mình nó. Nhưng nó không buồn để tâm đến nỗi đau đớn thể xác, cứ kiên trì hoàn thành quá trình hoá thân, rồi phủ phục xuống trước mặt người nọ. Cái đầu to tướng của nó ngả bên mình y, tiếng rền rĩ biến thành tiếng nỉ non ai oán, hết như đang làm nũng với người nọ.

Người ấy mỉm cười, nụ cười từ ấm áp chuyển thành quyến rũ khôn tả, khiến đất trời cũng phải xao động:

- Sau này còn phải nhờ cậy người nhiều...

Rồng ngọc oằn mình, tảng đá khổng lồ trên lưng nó được chằng bằng một sợi xích to tướng, ghi nó xuống, buộc nó khếp nép dưới làn khí tím của núi Chung Nam. Người nọ chìa tay phẩy nhẹ, như thể đang phẩy bụi đất hộ con rồng. Tảng đá liền vỡ tan, đổ rùm xuống đất cùng mớ dây xích. Tất cả hình phạt liền tan biến theo.

Con rồng ngọc rít lên hoan hỉ, vươn mình dậy, chỉ trong tích tắc đã to lớn kèn càng như quả núi, nó ngửa đầu phun ra một vòi lửa dài tới hơn trăm trượng, gần như đốt cháy cả trời xanh. Thoát vòng vây xong, con rồng

lộ vẻ hung tợn, nhớ lại bao thù hận bấy nay, nó bèn cong đuôi định quất mạnh xuống Thụy Lữ, người nọ bèn ôn tồn bảo:

- Thôi nào, Ngọc Định.

Lời vừa phát ra, con rồng dừng ngay lại, tuy vẫn ầm ức khục khịt mấy tiếng, nhưng cũng ngoan ngoãn nằm phục xuống bên mình người nọ. Thân hình nó lớn hơn y phải đến mấy ngàn lần, nhưng khi nhún nhường bên cạnh y, trông nó hết sức thuần phục dễ bảo.

Người nọ chìa tay phẩy vào khoảng không ba lần. Lập tức, các hướng đông, tây, bắc của Ma vân thư viện lần lượt bắn lên các luồng sáng trắng, xanh, đen. Con rồng ngọc tru ầm ỉ, thân hình toát ra một quầng sáng đỏ, cùng soi chiếu với ba luồng sáng kia.

Bốn luồng sáng xé gió lao lên, lo lừng trên bầu trời núi Chung Nam.

Tiếng rồng gầm rầm rĩ, chấn động không gian. Nền trời bỗng như tách làm bốn mảnh, mỗi mảnh nhuộm một màu xanh, đỏ, trắng, đen, phóng cực quang tương ứng xuống đất. Tinh tú nhấp nháy, nhưng bị bốn luồng sáng màu lấn át, ở giữa treo một vầng trắng lóng lánh, song đã chuyển màu lam, một thứ màu lam ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ, khiến ai trông thấy cũng phải thót tim. Bọn họ sức nhớ tới vầng thái dương màu lam uy nghiêm hôm nào. Chẳng lẽ người này mới là Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự? Nhưng vì sao trên mình y lại không nhiễm ma khí dày đặc? Y điềm tĩnh, nho nhã, đẹp đẽ, nghĩa tình như thế cơ mà! Chẳng lẽ người đàn ông biết khóc vì Cửu Linh mới là Thạch Tinh Ngự thật?

Y mỉm cười:

- Đừng nghịch nữa, chúng ta phải đi thôi!

Theo lời y nói, bốn luồng sáng màu liền dịu hẳn, bầu trời vẫn trong trẻo minh mang, trải dài đến vô tận, nhưng không còn tinh tú, không còn trăng

nữa.

Bốn con rồng thần phủ phục trước mặt y, hình dáng giống nhau như hệt, cũng đều trong suốt lung linh như bảo thạch, chỉ khác là luồng sáng trong mình chúng lần lượt là xanh, đỏ, trắng, đen. Bốn màu ánh vào nhau, bốn con rồng lại một lần nữa được hợp mặt, vui sướng vô cùng, cọ cào vào nhau một hồi, bốn luồng sáng trong mình lại bùng lên rực rỡ.

Ánh xanh ngời ngời, hệt như pháo hoa từ Thanh Đế Chân Khí long bắn tung ra, nhuộm xanh khắp trời. Pháo hoa xanh rơi lá tà, mỗi đốm pháo hoa biến thành một cái cây lớn, rậm rạp mọc lên, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một khu rừng mênh mông, phủ kín cả dãy Chung Nam. Mọi người kinh hãi nhìn quanh, chỉ thấy mình hình như đã lạc vào rừng già, người rợp trong thứ ánh xanh âm u ngàn năm. Đó không phải ảo ảnh, mà là thực thể.

Khí xanh lung lay, Thanh Đế Chân Khí long hoá thành một cái cây khổng lồ hơn hết cao tới mấy trăm trượng, ngàn cành vạn nhánh đâm ra vùn vụt, một vòng thái dương đỏ chói lặn trên các đầu cành của nó, quanh đây là chín con quạ lửa ba chân múa may.

Đông hải Phù Tang!

Chân thân của Thanh Đế Chân Khí long hoá ra là cây tiên Phù Tang vạn năm ngoài Đông hải. Loài vua cây được xưng tụng là nguồn gốc mặt trời! Mọi người đều choáng váng.

Đột nhiên, lại một tiếng ngân dài, vòng mặt trời trên cây Phù Tang bỗng nhảy vọt lên không, tức thì muốn ngọn lửa như mũi tên bắn ra nghìn nghịt khắp trời. Mỗi mũi tên rớt xuống là châm lửa rừng rực, đất đai cùng bốc cháy. Mặt đất rừng rừng rền rĩ, núi non sụp đổ ngã nghiêng, địa hoả nóng bỏng từ chín tầng hoàng tuyền phun lên, kết nối với thiên hoả tạo thành một cột lửa xoay vù vù thấu suốt trời đất.

Rồng lửa bay lượn trên cao, cả nhân gian cùng biến thành một địa ngục nóng rẫy. Vàng mặt trời đỏ chói phình ra thêm ngàn lần nữa, gần như trể sát xuống đỉnh đầu mọi người. Thân hình to tướng của Ngọc Định Xích Tiến long bay lượn bên trong mặt trời, toát lên một thứ uy phong đủ làm sập trời nát đất, tựa như tai hoạ ngày tận thế. Trời đất tưởng chừng bị thiêu rụi bởi luồng thiên hoả dữ dội này.

Bất chợt, lại một tiếng rồng gầm nữa vang lên, một đại dương dạt dào hiện ra, chỉ tích tắc, Chung Nam sơn biến thành một cù lao nhỏ chơ vơ giữa miên nước. Sóng biển thoát tiên vô hình, sau chồm lên cuộn cuộn. Mọi người phần lớn đều tập trung ở Thái Thần viện, thành ra rơi luôn xuống biển, ai nấy đều hoảng loạn. Nhưng liền đó họ phát hiện ra, dù ở trong nước họ vẫn hít thở được như thường, chỉ có điều tay chân bị nước biển ép chặt, muốn động đậy chút ít cũng rất khó khăn.

Bỗng nhiên, một con cá khổng lồ bơi tới, trừng mắt nhìn mọi người chốc lát rồi từ từ bơi đi. Vô số cây biển rong biển sinh sôi, vô cùng kì dị, tưởng chừng đây là thế giới dưới đáy biển thật. Mọi người vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, nhìn không chớp mắt. Đột nhiên, sóng biển trào ngược lên, Huyền Thiên Bá Hải long như cầu vồng từ trên trời đổ xuống, nửa thân chìm trong nước biển, nửa thân còn ngoắc trên trời. Nó khẽ lắc mình, khiến sóng dữ bắn tung lên.

Tiếng rồng gầm lại vang dội lần nữa, một luồng sáng trắng bùng ra giữa biển khơi, mau chóng rạch nước lướt đi trên cù lao Chung Nam chơ vơ, tạo ra một đường trắng ngoằn ngoèo tuôn dài đi. Hàng vạn dặm cát liền đùn lên theo dải trắng ấy, lấp đầy đại dương, thi nhau đắp nên những cồn đảo lớn nhỏ.

Mọi người trừng trừng nhìn hết lục địa này đến lục địa khác nổi giữa đại dương, ánh mắt không hiểu sao có thể trông rất xa. Từ cây Phù Tang, vô số đốm sáng xanh rớt xuống, làm cây cối hoa cỏ đâm chồi nảy nhánh lan rộng trên đất đai hoang vu. Sa mạc vắng lặng vừa rồi liền dạt dào sức sống.

Một dãy núi nguy nga trời lên trên cát trắng, đỉnh núi đâm thẳng tới trời. Đó chính là chân thân của Bạch Cự Kinh Thế long. Chân thân này quá đồ to lớn, gần như trải ra đến ngàn dặm vạn dặm.

Thanh Đế Chân Khí long, Ngọc Định Xích Tiến long, Huyền Thiên Bá Hải long, Bạch Cự Kinh Thế long, con thì ở trên trời, con ở dưới đất, nhưng đều hoá thành những hình dạng to lớn, ngông nghênh kêu gọi hô ứng với nhau. Xem chừng chúng bị giam cầm lâu quá nên cuồng chân, vừa được phóng thích về với chủ nhân, về với nhau là không kìm được thích thú nữa, bèn đem hết bản lĩnh ra thi thố, ra oai với đất trời. Chỉ hiềm màn ra oai này hơi khoa trương. Bốn con rồng vốn dĩ là nguồn gốc của bốn nguyên khí đất, nước, lửa, gió. Khi chúng phô diễn hết tài nghệ của mình, sức mạnh của chúng biến ảo thành thật, khiến các sinh đồ của Ma Vân thư viện choáng váng đến há hốc cả mồm.

Giữa đại dương mênh mông nổi lên một cây Phù Tang khổng lồ, khí xanh hoá thành muồn châm nhấp nháy bay lượn trên tán cây, thi thoảng lại bắn xẹt vào vòm sâu vũ trụ. Một vầng mặt trời đỏ chói lặn qua lặn lại trên nền trời, ánh sáng như nước triều triều đốt bầu trời thành đỏ rực. Dưới đại dương mênh mang, trên những lục địa bát ngát, sinh khí dạt dào, làng mạc thành quách dây dầy hiện ra. Những chấm xanh như lửa bay chảy khắp không gian, sóng vỗ ầm ập tới trời, núi non đâm đến chân mây, mọi người đều chấn động vì cảnh tượng huy hoàng này, nhất thời không kịp nghĩ tại sao ánh mắt của mình có thể nhìn xa tới thế.

Bây giờ, Thạch Tử Ngưng và Lý Huyền bay trở về Ma Vân thư viện. Vừa chứng kiến cảnh tượng đó, Lý Huyền đã cứng cả người. Từng mục kích bản lĩnh của Trắc Hải thần ngao, gã biết cảnh tượng này hoàn toàn không phải ảo ảnh, mà chính là hồn ngoài xác của bốn con rồng thần. Gã chăm chú nhìn kỹ đại dương bao la, lòng thầm than khổ. Trong luân hồi do Tử Cự lão nhân hoá thành, gã đã từng gặp một thứ nước gọi là Thiên Nhất chân thủy. Đại dương bao trùm trời đất này chính là Thiên Nhất chân thủy

mà Trần Hải thần ngao muốn tu nhưng chưa tu được. Có nghĩa là, tu vi của Huyền Thiên Bá Hải long chỉ ít cũng trên Trần Hải thần ngao mười mấy lần. Mà Thanh Đế Chân Khí long, Ngọc Định Xích Tiền long, Bạch Cực Kinh Thế long đều không hề thua kém Huyền Thiên Bá Hải long. Tức là, bốn con rồng thần đều là tuyệt thế cao thủ đã tu luyện thành thực phép dùng hồn ngoài xác.

Còn con người mà chúng tự nguyện phụng thờ làm chủ nhân thì sao? Nam tử trông hết sức điểm đậm tao nhã nọ, tu vi còn cao đến bậc nào nữa?

Lý Huyền kinh hãi đến mức suýt ngã nhào xuống đất. Đúng lúc người kia cười bảo:

- Được rồi, chúng ta phải đi thật rồi!

Ảo ảnh lơ nhố vạn dặm, hồn phách hiện hình bốn phương tức thì tiêu tan, bầu trời đêm của Chung Nam sơn lại hiện ra như cũ. Mọi người vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cứ lấy tay dụi mắt thật lực, đầu óc thì trống rỗng. Ánh mắt họ đều đổ dồn cả vào người nọ. Người ấy ngẩng đầu hỏi:

- Tử Cực gia gia, đến giờ mà người vẫn chưa chịu ra gặp ta ư?

Cánh cửa ngôi nhà tranh trên đỉnh Chung Nam kẹt một tiếng, rồi bị đẩy tung. Tử Cực lão nhân chậm rãi bước ra, sắc mặt phờ phạc:

- Ta đã phí mất bao công mà vẫn không cảm cố được người. Vậy là người đã xuất thế rồi, Thạch Tinh Ngự!

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỨ CỤC

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 31: Trường An Cung Khuyết Chín Tầng Trời

Thạch Tinh Ngự? Thạch Tinh Ngự ư? Mọi người đều choáng váng, nhưng rồi ai nấy cùng phải thừa nhận, bụng bảo dạ: Quả nhiên là hẳn!

T

Chỉ Thạch Tinh Ngự mới ngạo nghễ đến thế, và cũng chỉ Thạch Tinh Ngự mới đủ uy lực sai khiến bốn con rồng thần ghê gớm kia. Bản lĩnh của y thừa sức lật trời đạp đất, ảo ảnh do Tâm ma hoá ra lúc trước, so với y chẳng khác trẻ sơ sinh so với người trưởng thành.

Thạch Tinh Ngự cười buồn, khuôn mặt hiện lên nỗi ưu tư vô hạn:

- Ta sẵn lòng bị giam, nhưng mà, đã ra rồi thì phải làm vài việc vậy.

Tử Cục lão nhân lộ vẻ quạ quyết:

- Người chớ tưởng không có Quân Thiên Thương thì không còn ai khống chế nổi ngươi. Mấy năm nay ta khổ công luyện phép Luân Hồi, chính là dành cho ngày hôm nay đây.

Tử Cục vừa dứt lời, từ mình lão bùng lên muôn vàn hào quang, ba mươi sáu cảnh luân hồi cùng hiện hình quanh lão, hoá thành ba mươi sáu vầng ảo quang, rồi bùng rộng ra xa.

Cây to thần bí ki diệu nọ lại một lần nữa lặc lự xuất hiện, hoá thành một khô màu biếc bọc lấy Tử Cực lão nhân. Ánh xanh từ thân cây liên tục bùng ra, bắn về bốn phía. Từ đó, những cánh rừng lớn theo nhau trôi lên khỏi mặt đất, đâm cành vươn nhánh. Núi sông, biển hồ, thành quách, đồng hoang lần lượt hiện hình như thật. Điều không giống thật duy nhất là nơi đây không có bất kì một sinh vật nào, ngoại trừ ba mươi sáu Tử Cực lão nhân đang chau mày suy nghĩ. Tử Cực lão nhân bên ngoài hú lên một tràng dài, ba mươi sáu Tử Cực kia cùng đồng thời hoạt động. Người thì gầm lên, người thì múa kiếm, người thì cầm trường thương tấn công, người lại hoá thành thú lớn chạy lồng lên. Ba mươi sáu Tử Cực lão nhân là ba mươi sáu đòn công kích kinh thiên động địa.

Mục tiêu họ nhắm đến chỉ có một, chính là Tứ Cực long thần Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự không hề nhúc nhích, khuôn mặt vẫn nguyên nét cười điềm đạm, chỉ nhuộm thêm vẻ bối rối:

- Tử Cực gia gia, vì sao người luôn không chịu tin rằng ta không phải là ma?

Y cất tay, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, rồi cùng bàng hoàng sửng sốt. Động tác của y đơn giản là vậy, trông qua tưởng như không chứa đựng chút sức mạnh nào, nhưng sau động tác ấy, đêm đen vụt hoá ban ngày. Bầu trời sáng loá.

Mọi người cùng thảng thốt, bất giác ngẩng đầu nhìn. Họ chưa bao giờ thấy bầu trời nào thuần khiết đến thế, y như sắc trời diễm lệ xuất hiện lúc họ mới chào đời, trong trẻo, xanh ngắt, không hề vẩn đục, chỉ tồn tại trong cái nhìn đầu tiên của đứa trẻ sơ sinh vừa hé mắt.

Đó là bầu trời tinh túy nhất lưu lại trong đáy tim mỗi người, không cho bất cứ một ngoại vật nào xâm nhiễm, chỉ khi đau lòng nhất, tuyệt vọng nhất

người ta mới lấy ra ngắm nghía một chút. Xong có thể chết được rồi.

Đó là tình yêu chân chính sau cuối, là sự an ủi đầu tiên của mỗi người, thâm trầm mà cũng lộng lầy vô cùng. Khi bầu trời này xuất hiện trước mắt, mỗi người đều muốn khóc rống lên, khóc cho cạn cả máu trong tim.

Có tiếng thở dài thườn thượt, mọi người choàng tỉnh, thì thấy ba mươi sáu cảnh luân hồi đều đã tan thành cát bụi. Còn Tử Cực lão nhân thì loạng choạng giật lui, sắc mặt vừa hắng hụt vừa kinh hãi, dưới chân lão, Chung Nam sơn rùng rùng rung chuyển, tựa hồ mỗi bước lùi của lão đều chứa đựng sức chấn động ghê hồn.

Thạch Tinh Ngự thở dài:

- Tử Cực gia gia, ta không phải là ma.

Tử Cực lão nhân thét lên, bộ râu vênh ngược:

- Người chính là ma!

Nụ cười của Thạch Tinh Ngự chan chứa bi thương:

- Ta vốn dĩ đã định đi theo Cửu Linh, nhưng ta bỗng nghĩ ra, biết đâu việc ta tái xuất có một ý nghĩa nào đó - Y ngẩng mặt nhìn trời - Chẳng hạn ta có thể chứng minh Cửu Linh không yêu lắm người. Kê mà nàng yêu không phải là ma quỷ.

Tử Cực lão nhân hơi tái mặt, Thạch Tinh Ngự vụt biến mất.

Tử Cực lão nhân cả kinh, tất cả mọi người nhìn theo hướng mắt lão, lên thẳng nơi cao nhất của dãy Chung Nam.

Ma Vân thư viện có hai vật báu trấn sơn, cũng chính là hai đầu nổi khí tím bảo vệ cho núi Chung Nam và cả thiên hạ, chính là Thái Hạo Thiên

Nguyên đỉnh ở Thái Thần viện và Cửu Cực Định Càn kỳ ở Tiêu Dao phong ngọn cao nhất trên dãy Chung Nam.

Khí tím bốc lên khỏi đỉnh, bay thẳng tới cột cờ, từ đó toả xuống bốn pho tượng rồng Thanh Long, Xích Long, Bạch Long và Huyền Long.

Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh chứa tinh tú trên trời, tạo ra chín tầng vũ trụ với bí mật vô hạn, còn Cửu Cực Định Càn kỳ tương truyền có khả năng dời núi chuyển sông, một khi phát nó lên thì có thể lật trời đẩy đất, uy lực lớn không thể tưởng tượng nổi. Hai vật báu này sinh ra từ thời thái cổ, tuy không lừng danh như Thái Sơ Tứ Bảo, nhưng cũng là những vật hiếm thấy, trân giữ núi Chung Nam, không để ma quỷ xâm phạm.

Thạch Tinh Ngự hiện thân trở lại ở chính chân cột cờ Cửu Cực Định Càn. Y ngẩng đầu nhìn lá cờ khổng lồ đang chấp chới trên cao mấy chục trượng, gió phần phật, thổi lay lá cờ không rõ được may bằng chất liệu gì. Trên mặt cờ vẽ chín vòng vàng dương chói loà, ánh sáng loang loáng, nguyên khí dào dạt từ chúng ùn ùn toả ra, quả nhiên là đệ nhất bảo vật để tiêu trừ yêu ma.

Thạch Tinh Ngự cười nhạt, vụt giơ tay nắm lấy cột cờ. Chín vòng dương liền bật ra khỏi mặt cờ, hoá luôn thành chín mặt trời bóng rầy, bắn ngàn ngạt các luồng Tuyệt Diệt quang tuyên ánh vàng dài trái tới vạn trượng, đổ thẳng xuống đầu Thạch Tinh Ngự.

Mỗi luồng Tuyệt Diệt quang tuyên phải rộng tới một trượng, khiến Thạch Tinh Ngự thành ra bé nhỏ vô kể, tựa hồ bất kỳ luồng sáng nào chạm tới cũng đủ dồn y vào chỗ chết. Tuyệt Diệt quang tuyên vốn là Thái dương chân hoá rút tia từ lõi mặt trời, uy lực còn trên Tam muội chân hoá, đủ sức thiêu cháy cả huyền thiết vạn năm chôn sâu dưới đáy Bắc Hải, đừng nói gì đến da thịt người phàm.

Huống hồ, chín vầng dương trên Cửu Cực Định Càn là do thần tiên thời thượng cổ nhặt chín vầng Thiên Đế Thần Duệ do Hậu Nghệ bắn rơi về, dùng phép Đại La Kim Tiên để luyện thành. Tuy chín vầng dương này chỉ còn là phần xác của Thiên Đế thần Duệ, nguyên khí đã suy giảm nhiều, nhưng dấu sao cũng là chân thân của mặt trời, uy lực vẫn hùng hậu vô chùng.

Lúc này, cảm nhận được áp lực toả ra từ Thạch Tinh Ngự, chín vầng dương cùng chuyển động, Tuyệt Diệt quang tuyến được phát huy tới cực điểm.

Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu, thở dài:

- Ta uy vũ như trời!

Mọi người bỗng thấy choáng váng. Tuyệt Diệt quang tuyến vốn đã bắn tới gần đỉnh đầu Thạch Tinh Ngự, nhưng không hiểu vì sao, khoảng cách trong gang tấc ấy bỗng như kéo dài ra ngàn vạn dặm, Tuyệt Diệt quang tuyến cứ ùn ùn đổ xuống, song bất luận thế nào cũng không vượt qua được khoảng cách ngăn ngui ấy.

Thạch Tinh Ngự lay mạnh hai tay, Cửu Cực Định Càn kỳ bị nhổ bật lên.

Hệt như sương đổ khói cay, cả Chung Nam sơn phát ra một tràng rào rào rầm rĩ, rồi một luồng khí đen phụt ra từ gốc cột cờ, xộc thẳng lên trời.

Cửu Cực Định Càn kỳ lung lay, khí đen cuộn cuộn đùn lên, hoá ra một hình dáng, rồi một hình dáng nữa... mỗi hình dáng đều thâm đậm tà khí.

Khí đen ào ạt tuôn đến một khắc đồng hồ mới hoàn toàn tan hết. Đằng sau Thạch Tinh Ngự đã lộ nhờ mấy chục cái bóng ẩn kín trong khí đen.

Bốn con rồng thần cùng thi triển phép hồn ngoài xác, tạo ra cây, lửa, biển, cát cuốn quện với nhau, vây chặt lấy luồng khí đen. Bốn loại hồn

ngừng tụ, khiến khí đen mù mịt phải chìm lịm vào trong. Trước khi biến hẳn, khí đen cố gắng bắn lên mấy luồng ánh sáng, cũng là một dạng hồn ngoài xác, nhưng làm sao địch nổi màn hợp công của bốn con rồng? Luồng khí đen tưởng chừng sắp xé được gió bay ra, cuối cùng đành yên lặng lại, rút vào bên trong vòng vây của hồn bốn con rồng thần.

Thạch Tinh Ngự trở tay, cảm pháp cột cờ ra một chỗ xa hơn rồi tà tà đáp xuống. Tuyệt Diệt quang tuyên uy lực vô song bây giờ mới rút lả tả, nhưng không còn mục tiêu nữa, bèn vùn vụt rút về Cửu Cực Định Càn kỳ. Biến đổi chỉ trong khoảnh khắc. Thạch Tinh Ngự dầu bản lĩnh oai hùng gần như đè bẹp tất cả, mà cũng không nén được tái mặt, nụ cười đã kém ung dung đi nhiều.

Sắc mặt Tử Cực càng thêm tăm tối:

- Thạch Tinh Ngự! Người phóng thích bọn ma quỷ này ra, còn dám nói mình không phải là ma?

Thạch Tinh Ngự ho khẽ, sắc mặt dần dần trở lại bình thường. Y cười nói:

- Tử Cực gia gia, năm xưa Quân Thiên Thương xách kiếm tung hoành thiên hạ, vì chúng sinh Thần Châu mà dùng Luân Hồi lực để cấm cố chín mươi chín tên yêu ma, phong ấn chúng dưới Cửu Cực Định Càn kỳ, lại lấy chân hoả của chín vầng dương để trừ bỏ tà khí của chúng. Ma Vân thư viện cũng vì thế mà được xưng tụng là đệ nhất học viện cứu nhân độ thế. Nhưng ta nghĩ, đánh giá người hay yêu không thể chỉ căn cứ vào xuất thân. Ta không thể chứng minh mình không phải là ma, nhưng ta nghĩ, ta có thể chứng minh bọn chúng không phải là yêu quái. Nếu nhờ các vị dùng Cửu Cực Định Càn kỳ trấn áp mà lũ yêu ma này cái tà quy chính, không gây hoạ cho nhân gian nữa, thì phải chăng ta cũng có thể không bị gọi là ma nữa?

Tử Cực tái mét mặt, thân hình khô vữa bắt đầu run lên, lời lẽ của Thạch Tinh Ngự làm lão chấn động ghê gớm:

- Ta sẽ dẫn chín mươi chín tên yêu ma này lên bằng dương cực bắc để lập quốc, chỉ bằng gọi luôn là Đại Ma quốc đi. Bọn chúng có phải là yêu quái hay không, chắc hẳn rồi thiên hạ sẽ có nhận định.

Y xá dài, nét cười trên mặt đã trở lại vẻ ấm áp ban đầu.

Bầu trời vẫn trắng loá, xanh đến trong vắt, cao đến vời vợi.

Tử Cực lão nhân im lặng. Đại Ma quốc! Đất nước gồm Thạch Tinh Ngự và chín mươi chín tên yêu ma khét tiếng, đáng sợ biết nhường nào? Bao nhiêu sức mạnh như thế tổng hợp lại, chỉ e không một đất nước nào trên đời có thể kháng cự nổi. Bọn yêu ma bị nhốt dưới cột cờ này vốn dĩ đều có quyền phép rất màu nhiệm, rất nhiều kẻ đã tu luyện được hồn ngoài xác, nếu không có Luân Hồi kiếm của Quân Thiên Thương thì việc đánh bại bọn chúng cũng đã là rất khó. Rồi may mà nhờ có báu vật từ thời thái cổ như Cửu Cực Định Càn kỳ mới cầm chân bọn chúng được. Thế mà bây giờ, bọn chúng còn tụ tập vào để tổng hợp sức mạnh, dựng nên một đất nước.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có sự trợ giúp của bốn con rồng thần, lại thêm quyền phép ghê gớm của bản thân, Thạch Tinh Ngự có thừa khả năng để xây dựng một đất nước yêu ma như thế. Nhưng sau khi xây dựng xong thì sao?

Liệu có đúng như y nói, dân cư của đất nước này sẽ cải tà quy chính, chứng minh được mặt tốt của yêu ma? Nhỡ không phải thì sao?

Tử Cực lão nhân không dám nghĩ tiếp nữa. Hiển nhiên, bọn yêu ma đang bị khí đen vây quanh kia cũng đã nghĩ tới khả năng này, vì thế chúng bật cười khẩy.

Tử Cực lão nhân sầm mặt. Năm xưa, lão đã chia Thạch Tinh Ngự thành năm phần thần, tâm, ý, hình, thể ra trấn áp riêng biệt, chính là để phân tán sức mạnh của y, ngăn cản y hợp hình xuất thể. Song nghiệt duyên trên người, năm cấm cố đó lần lượt bị phá giải, ma kiếp ngập ngụa cuối cùng cũng không thể tránh khỏi.

Tử Cực không nén được một tiếng thở dài. Đỗi nhi, nếu con đing bướng bỉnh, thì làm sao lại xảy ra cơ sự này?

Thạch Tinh Ngự thì vẫn bình tĩnh như không, nụ cười trên mặt chẳng hề thay đổi. Y ngược mắt lên, nhìn chăm chăm Lý Huyền đang xỏ đôi Ngũ Vân chiến hài. Ánh mắt y rất ôn hoà, không hề lộ vẻ thù địch, nhưng vừa chạm phải ánh mắt ấy, Lý Huyền tưởng như đến linh hồn của mình cũng bị đâm thấu qua. Một cơn chấn động dữ dội từ bộ y phục rách rưới trên mình gã toát ra, chỉ trong chớp mắt, bộ y phục đã phụt lửa cháy bùng bùng khắp người gã. Nhận ra ngọn lửa không phải là để thiêu đốt, mà như một tấm giáp bảo vệ cho thân thể mình, Lý Huyền rất lấy làm sửng sốt. Phải chăng đây là tác dụng thật của Hạo Hãn chiến giáp? Nhưng Lý Huyền không vì thế mà mừng, bởi gã còn bận kinh hãi trước bản lĩnh của Tử Cực long thần, khi mà một cái liếc mắt của y cũng đủ khiến Hạo Hãn chiến giáp phải biến hoá tự vệ.

Có tiếng keng ngân dài, Định Viễn đao tự động nhảy vọt lên tay Lý Huyền, lửa trận bùng phát, nhưng đây là lần đầu tiên Lý Huyền cảm thấy bàn tay cầm đao của mình không được vững vàng. Định Viễn đao run nhẹ, tựa hồ ánh mắt của Tử Cực long thần khiến nó sợ hãi từ tận đáy lòng vậy.

Thạch Tinh Ngự bật cười khê:

- Thuật phân hình trấn áp của Tử Cực quả đúng là lợi hại - Trong lúc y mỉm cười, ánh lam thoát ẩn thoát hiện vờn quanh khuôn mặt y, khiến vẻ

đẹp mê hồn của y nhuộm mấy phần tà dị - Đây chắc hẳn là Định Viễn hầu, người canh thần của ta hơn một trăm năm qua phải không?

Canh thần của y?

Lý Huyền vắt óc nghiền ngẫm câu nói ấy. Gã đã từng gặp nam tử tóc xanh lam này. Không phải ảo ảnh của Tâm ma, mà là hình người đông cứng trong khối băng cổ mộ. Cuối cùng gã đã hiểu ra mục đích của Ngũ Hành Định Nguyên trận. Tâm ma lấy trái tim của Thạch Tinh Ngự. Huyền băng giam hình của y. Cửu Linh níu ý của y. Sâm Oa Oa là thể của y hoá thành loài khác khi đầu thai. Còn thứ mà Định Viễn hầu áp chế, chính là thần của y. Năm bộ phận này lần lượt bị kiềm chế tại các mật cảnh là Thụỵ Lự, cổ mộ, nhà ma, đại mạc và xích trời, do Tử Cực, Dược sư, Quân Thiên Thương, Nguyên tôn và Định Viễn trấn áp. Đây vốn là một trận pháp nguyên vẹn, nhưng Lý Huyền hoặc vô tình hoặc cố ý đã phá vỡ gần hết. Cuối cùng gã cũng hiểu ra vì sao Tuyệt Ẩn quả quyết gã chính là kẻ khởi động ma kiếp. Gã cũng hiểu, vì sao khi Tâm ma ngang ngược làm càn, Tử Cực lão nhân không hề ra mặt.

Thạch Tinh Ngự lãnh đạm nói:

- Ta thực không thể ngờ ngoài Quân Thiên Thương vẫn còn một kẻ khác xứng mặt kỳ phùng địch thủ. Định Viễn hầu, ta bội phục ngươi - Y nho nhã cúi mình hành lễ, biểu thị lòng tôn kính với kẻ thù của mình. Khi y ngược mắt lên trở lại, màu xanh lam thâm trầm đã ngập đầy hai tròng mắt y - Bây giờ, đã đến lúc ta lấy lại thần của mình rồi.

Ánh lam cuồn cuộn từ tròng mắt y bắn vọt lên trời. Giữa tiếng nổ bùng, cả bầu trời hết như bị luồng sáng xanh lam ấy xuyên thấu, ánh lam hơi ngừng lại giữa không trung, rồi lập tức phủ chụp xuống Lý Huyền.

Lý Huyền tức thì luồng cuồn tay chân, thực không thể ngờ Thạch Tinh Ngự lại xuất thủ với mình. Con người y tôn nghiêm như thần linh, thực

không nên đối phó với một nhân vật nhỏ nhoi như gã. Muốn đánh thì tìm Tử Cực lão nhân mà đánh. Lão già đó nhất định có rất nhiều pháp bảo, chưa chừng sẽ chế ngự được Tử Cực long thần.

Lý Huyền còn đang nghĩ ngợi lung tung thì ánh lam đã bọc kín lấy gã, rồi đột ngột cháy bùng lên. Tử Cực lão nhân gầm vang, hai mắt rực ánh tím:

- Không được!

Đùng một tiếng, Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh bắn ra một luồng sáng biếc, chỉ tích tắc thân định khổng lồ đã biến thành trong suốt, cho thấy một lần chớp bay loảng ngoảng bên trong, tràn lên cuộn cuộn. Mỗi gốc cây ngọn cỏ trên dãy Chung Nam đều bùng lên một luồng sáng biếc, mau chóng hội tụ về Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh. Đồng thời, chín vầng dương trên Cửu Cực Định Càn lại xuất hiện, bay xoay ra rực rỡ không gian.

Cùng một tiếng động rền vang thấu trời thấu đất, từ định bùng lên một dòng sáng, mang theo cả khí biếc do dãy núi hội tụ về bay vọt lên cao, rồi nhấp nháy lao về phía chín vầng dương.

Khí biếc và ánh mặt trời vừa chạm vào nhau, chín vầng dương đã bốc cháy rừng rực. Nguyên khí của cây cối hoà chung với uy thế của Thái dương chân hoà, đốt không trung cháy lên đỏ rực, chín vầng dương phóng đi vùn vụt, bắn thẳng xuống đầu Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự cười nhạt, lại thốt ra mấy tiếng vừa rồi:

- Ta uy vũ như trời!

Thái dương chân hoà rừng rực xuyên phập qua mình y, rơi bộp vào trong ngục ngục khí đen. Lập tức những tiếng gào rú gầm thét vang lên inh ỏi. Thái dương chân hoà do chín vầng dương hợp lại mạnh mẽ biết nhường nào? Chín mươi chín con yêu ma kia đều hung tợn cả, nhưng chạm phải thì

cũng bị thiêu đốt đến mức xẹp cả hung hăng. Thấy Thạch Tinh Ngự vẫn đứng yên, không hề tỏ vẻ muốn ra tay, bọn yêu ma đành cùng vận huyền công hợp sức chống lại Thái dương chân hoá.

Khí đen phun cao, vây quanh chín vầng dương rừng rực. Mấy tên yêu ma tu được hồn ngoài xác cùng hợp lực xuất thủ, biến ra xương trắng ớn đảm lia chia, thâm tóm hết tà khí của bọn yêu ma còn lại. Chúng vừa rùng rùng chuyển động vừa vây chặt lấy chín vầng dương.

Tử Cực lão nhân hừ mũi, thi triển huyền công. Chín vầng dương bỗng nổ bùng ra, Tuyệt Diệt quang tuyết ảm ắp bên trong cùng bắn ra tứ phía, đổ sầm sập xuống đầu bọn ma.

Thạch Tinh Ngự vốn vẫn mỉm cười đứng im, lúc này bỗng động đậy. Y khua nhẹ tay trái lên phía trước, Tuyệt Diệt quang tuyết liền tan biến, hết như bị một sức mạnh ghê gớm đánh bật đi.

Có tia đỏ loé lên trong lòng bàn tay Thạch Tinh Ngự, muôn vầng luồng Tuyệt Diệt quang tuyết cùng nổ bùng. Y vung hai tay lên quá đầu, thân hình lao vọt tới không trung, tiếng gầm lồng lộng trời đất:

- Ta uy vũ như trời!

- Ta uy vũ như trời!

- Ta uy vũ như trời!

Muôn luồng Tuyệt Diệt quang tuyết hết như bị một sức mạnh vô hình bóp lại, từ từ rút gọn vào tay Thạch Tinh Ngự, hết như ánh sao bay lượn trong màn đêm cuốn dạt về phía chân trời.

Y ngẩng đầu, hai mắt gắn chặt vào Tuyệt Diệt quang tuyết, thân hình lừng lừng bay lên. Y hết như vị thần khai sông mở núi đang vùn vụt chuyển vũ trụ.

- Ta uy vũ như trời!

Âm thanh vang vọng xông phá đất trời, vạn vật cùng run lên bần bật. Tuyệt Diệt quang tuyến rít một tiếng nho nhỏ, dần dần bị sự uy nghiêm ghê gớm của Thạch Tinh Ngự khống chế co rút lại thành một quả cầu tím đường kính cỡ mười trượng.

- Ta uy vũ như trời!

Vầng thái dương giữa định trời rực lên, một luồng sáng tím còn to gấp mười Tuyệt Diệt quang tuyến rùng rục chiếu xuống, đáp thẳng xuống giữa khô cầu do Tuyệt Diệt quang tuyến hoá thành. Tiếng rền long trời lở đất gần như chấn gãy cả dãy Chung Nam, Thạch Tinh Ngự rơi thẳng xuống.

Vừa chạm mặt đất, y liền trụ vững lại ngay, nhưng miệng phún ra một búng máu tươi. Trong lòng bàn tay y cầm một hạt châu tím đường kính cỡ ba tấc. Ai nhìn thấy hạt châu cũng sợ run, bởi hạt châu ấy chứa đựng tinh hoa của Cửu Cực Định Càn, uy lực đủ để trời nghiêng đất ngã.

Thạch Tinh Ngự ngoảnh mặt đi, lại ho ra một búng máu nữa. Mất Tuyệt Diệt quang tuyến, chín vầng dương dù vẫn mạnh mẽ, nhưng uy lực chân hỏa đã tiêu giảm. Bọn ma quỷ bèn gắng sức đè chân hỏa xuống, khiến luồng khí đen dày nặng mỏng đi vài phần. Thạch Tinh Ngự mỉm cười:

- Thái dương chân hỏa này có khả năng làm tiêu tan khí dữ trên mình các người, thật là thần diệu. Sau này, ngày nào ta cũng sẽ dùng chân hỏa chiêu lên các người, cho đến khi các người cải tà quy chính mới thôi - Nói đoạn, y khua khua hạt châu tím trong tay. Bọn ma cùng biến sắc. Thạch Tinh Ngự cười bảo Tử Cực lão nhân - Đại Ma quốc vừa thành lập, phải mượn sức của chín vầng dương để lấy được báu vật trấn quốc này. Để rồi ta đền bù cho các người.

Y khua khua tay, hào quang rực rỡ khắp trời vụt biến mất, không gian trở lại đêm đen như cũ. Sao nhấp nháy đầy trời, nhưng có bốn ngôi đặc biệt

sáng.

Ánh lam lại chói chang, hào quang của bốn ngôi sao kia đổ xuống, khảm vào bốn vị trí cũ của bốn pho tượng rồng, thay chúng vít giữ khí tím bảng lảng của Chung Nam sơn. Thạch Tinh Ngự cúi mình mỉm cười:

- Từ lúc này trở đi, Đại Ma quốc được thành lập, mong các vị làm chứng cho.

Khi y đứng thẳng người lên, bầu trời mênh mang bắt đầu nhoà nhạt. Thạch Tinh Ngự, bốn con rồng Tứ Cực và chín mươi chín tên yêu ma cùng tan biến.

Trời cao chỉ còn một khối xanh lam đang ngùn ngụt cháy như cầu lửa.

Bên trong nó là, Lý Huyền.

o O o

Tứ Cực long thần đã bỏ đi, nhưng không ai cảm thấy nhẹ nhõm cả.

Chứng kiến Tứ Cực long thần tỏ rõ oai phong, họ mới hiểu, ảo ảnh lúc trước của Tâm ma thực sự không đáng kể gì hết, chí ít cũng thiếu thứ uy lực cài biến được cả trời đất chỉ trong một động tác cất tay nhắc chân.

Ta uy vũ như trời.

Thạch Tinh Ngự nói đúng, uy vũ của y mênh mang như trời đất, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng. Y còn nói muốn lập nên Đại Ma quốc cùng chín mươi chín tên yêu ma từng bị nhốt dưới chân cột cờ Cửu Cực Định Càn, nhất định là y sẽ lập. Nhưng dụng ý của y khi lập nên đất nước đó là gì? Phải chăng là muốn chứng minh yêu ma với người cũng không khác gì nhau, như lời y nói? Song nghe ra không phải là một lý do xác đáng để xây

dựng hẳn một đất nước, lẽ nào, đằng sau câu nói này còn ẩn chứa một nguyên nhân khác? Ví dụ như, tranh hùng thiên hạ?

Đây có lẽ là nguyên nhân mà ai cũng tin chắc mười mươi, nhất là đối với một nước có cư dân toàn yêu ma. Vừa nghĩ đến đây, mọi người đều không nén được cảm giác nặng nề, không rét mà run.

Tranh hùng thiên hạ!

Một đất nước sở hữu quyền năng của bốn con rồng thần, cư dân là bầy yêu ma hùng mạnh mà trước kia phải đích thân Quân Thiên Thương mới trấn áp nổi, thử hỏi trên đời có quốc gia nào đối kháng được?

Đại Đường? Hay Thổ Phồn? Hay Đại Thực?

E rằng ở những quốc gia thế tục này, chẳng một ai đủ sức chống đỡ được sự tấn công của Đại Ma quốc. Lúc ấy, hẳn là đến ngày tận thế? Tử Cục lão nhân hít một hơi thật sâu, nhìn lên quãng lửa màu xanh lam chói chang, bỗng thấy mình bất lực.

Lão nhớ tới Quân Thiên Thương. Nếu Quân Thiên Thương chưa vứt bỏ sức mạnh luân hồi, thì bản lĩnh của Thạch Tinh Ngự đâu ghê gớm hơn nữa cũng không đỡ nổi một nhát kiếm của y. Luân Hồi kiếm pháp là một thứ sức mạnh không thuộc về hạ giới, và là thứ sức mạnh mà không một người trần mắt thịt nào chống đỡ được. Thế nên, Quân Thiên Thương thừa đủ khả năng ngăn chặn bất cứ một biến loạn nào.

Sự thịnh trị hơn một trăm năm qua của Đại Đường, vốn dĩ là do Luân Hồi kiếm pháp gìn giữ. Nhưng bây giờ, chỉ vì một cơn tử bi bất chợt, Quân Thiên Thương đã buông bỏ kiếm pháp ấy, vậy là trên đời này chẳng còn ai địch nổi Thạch Tinh Ngự.

Bao chuyện đã qua lướt vùn vụt qua tâm trí Tử Cục, lão rất rõ quá khứ của Thạch Tinh Ngự, bài vậy lão tin chắc bất kể Thạch Tinh Ngự có biến ra

hình dạng nào, dù trên mình y không còn hơi hướm ma quỷ nữa, dù trong sức mạnh y không còn mùi vị tà dị nữa, thì y vẫn là ma, ma từ đầu đến chân. Bởi vậy, Đại Ma quốc nhất định sẽ là vực sâu tội ác, là nguyên uỷ chấm dứt thời thịnh vượng của nhân gian.

THIÊN VŨ 2 - LONG NGỰ TỬ CỰC

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Lời Bạt: Luân Hồi Vô Tận

Trên nhân gian này, có thần, có người, có ma. Thần tạo ra thế giới, ma huỷ diệt, còn con người thì xây đắp nên nền văn minh rõ ràng, nên sự thịnh vượng phồn vinh.

T

Song, nhân gian này không chỉ thuộc về loài người. Nó vốn dĩ là ảo cảnh mà con người và thần, ma, yêu, linh, cùng chung đúc ra. Nó cũng là nơi mà con người, thần và ma, cùng sinh sống hít thở cho đến ngày chúng sinh của cả ba giới đều bị huỷ diệt.

Rồi luân hồi diễn ra.

Sự tích thân Quân Thiên Thương là thần. Không ai biết y từ đâu đến, và sẽ đi đến đâu. Y là một câu đố, và cũng là nguồn cội của mọi sức mạnh.

Tương truyền, trên đỉnh núi Tây Côn Luân tuyết phủ trắng toát có cung điện của thần tiên. Nơi ấy là tiên cảnh lộng lẫy, chỉ cần lên được là có thể thoát khỏi nhân thế thành tiên bay đi.

Thời trẻ, Tử Cực, Tuyết Ẩn và Đại Nhật Chí đã cùng nhau đi khắp thế gian. Đến núi Tây Côn Luân, họ thề rằng phải leo tới đỉnh. Và sau bao nhiêu khó nhọc, cuối cùng họ cũng trèo được hết chiếc thang trời ấy. Trên đỉnh quả thực có tiên cảnh lộng lẫy, có cung điện pha lê, nhưng không có

thần tiên, mà họ cũng không bay lên được thế giới nào khác cả. Cả cung điện mệnh mông chỉ có một thiếu niên tóc trắng đang ngủ vùi dưới một dòng chảy lung linh. Dòng chảy giống như vụn thủy tinh, cứ tuôn từ từ, tạo thành những hình vẽ khổng lồ, che lấp đi gương mặt tinh anh cùng mười hai chiếc cánh trắng muốt sau lưng y. Đó là Quân Thiên Thương.

Khi ba người tìm thấy y, không ai biết y đã ngủ bao nhiêu năm, cũng không ai biết vì sao y ngủ. Họ quyết định đánh thức y dậy. Đúng khoảnh khắc y mở bừng hai mắt, cung điện pha lê trải dài ba ngàn dặm lập tức hoá thành tro bụi. Họ mang y xuống khỏi thang trời Tây Côn Luân, để lại đằng sau tro bụi bay tung, hết như sự sụp đổ của một thế giới, thâm thẳm mà huy hoàng.

Dần dần, họ phát hiện ra, hình vẽ phủ trên người Quân Thiên Thương chứa đựng một pháp thuật vô song. Họ nghiên ngẫm, nghiên cứu, khám phá pháp thuật ấy, khiến tu vi của bản thân tăng lên nhanh chóng, trở thành ba vị địa tiên tài giỏi nhất của thời đại. Quân Thiên Thương thì vẫn ngơ ngơ ngác ngác, chẳng nghiên cứu nghiên ngẫm gì. Sau đó, bất chấp sự phản đối của hai người bạn, Tử Cực lão nhân đem phép thuật ghi trong dòng chảy trao trả cho Quân Thiên Thương, giúp y ngộ ra kiếm pháp vô địch, và lão đặt tên cho kiếm pháp ấy là Luân Hồi.

Việc này trực tiếp dẫn đến sự chia rẽ giữa Tử Cực lão nhân và hai người Tuyết Ẩn, Đại Nhật Chí. Sau một trận chiến dữ dội, nhờ vào sức mạnh ghê gớm của Quân Thiên Thương, Tử Cực lão nhân đánh bại màn liên thủ của hai ông bạn cũ, đuổi một người lên Bắc phương, một người sang Tây vực.

Ngàn năm trôi qua, họ không hề gặp lại nhau.

Một ngày kia, Tử Cực lão nhân sáng lập ra Ma Vân thư viện, chủ định dạy thế nhân thứ pháp thuật mà lão đã lĩnh hội được. Thứ pháp thuật ấy chính là luân hồi - khởi nguồn của mọi phép thuật và võ công trên trần gian.

Nhưng khi pháp thuật ấy bắt đầu được phổ biến, thì thế gian xuất hiện yêu, xuất hiện ma, xuất hiện tai kiếp gây tạo loạn. Xem ra, thứ mà ba người phát hiện ra không chỉ là sức mạnh vô địch, mà còn là mầm mống tạo nên hoạ hại cho thế giới này.

Quân Thiên Thương luôn tưởng rằng, những hoạ hại đó đều do y tạo ra, bởi vậy, y vâng lời Tử Cực lão nhân cầm kiếm đi khắp thiên hạ, đánh bại yêu, ma, quỷ, quái, rồi phong ấn chúng lại. Y muốn dùng kiếm của mình để bảo vệ thế giới, tạo phúc như thần linh, để con dân trong thiên hạ đều được hưởng an bình, yên ả.

Quân Thiên Thương cho đó là trách nhiệm của mình, chưa một lần lưỡng lự hoài nghi. Y có tấm lòng của thần linh, có sức mạnh của thần linh, đường kiếm Luân Hồi của y, không một người hay yêu ma nào trên thế gian có thể đỡ được. Nhưng khi truy sát Yêu Long công chúa, y đã thực sự hoang mang. Yêu Long công chúa sẵn sàng dẫn mình vào địa ngục, chịu đựng giày vò triền miên, cốt để thi triển Trảm Thiên thần thuật cho con trai nàng được hạnh phúc vinh hoa trên thế giới. Để không ai dám khinh bỉ gã chỉ vì xuất thân Yêu tộc. Thanh Sênh nguyện đời đời kiếp kiếp bị phong ấn trong huyền băng, đón nhận cực hình vĩnh viễn.

Lần đầu tiên, lòng tin của Quân Thiên Thương lung lay. Bởi vì y không biết sự tủi bi của mình có thật là tủi bi không nữa. Đối với những người y từng bảo vệ, đó là tủi bi thật sự. Nhưng đối với những yêu ma y từng trảm sát, thì là tai hoạ. Bọn chúng đáng phải chịu tai hoạ ấy ư? Hễ là yêu, ma, quý, quái thì đều đáng bị đuổi cùng giết tận, đều không đáng được tắm trong lòng tủi bi của y, tắm trong vinh quang của thời thịnh trị này à?

Quân Thiên Thương bắt đầu hoang mang. Trước dòng lệ của công chúa Yêu Long, lòng y dần dần manh nha một ý nghĩ, y cần phải phong bế sức mạnh của mình, tĩnh tâm lại để suy niệm cho thật rạch ròi nhân quả của tất cả mọi việc mới được. Sự khác nhau giữa yêu ma với con người không nằm ở xuất thân, mà nằm ở tình yêu của họ. Như thế, phải chăng người và tiên

linh yêu ma đều có quyền binh đẳng, đều đáng được tận hưởng sự huy hoàng của thời thịnh vượng này? Liệu có phải việc y sở hữu sức mạnh siêu việt là căn nguyên của những xáo trộn hiện nay? Thế là, y lấy cái tên Thiên Thương, không đi trừ yêu nữa. Thế là, y tự nguyện từ bỏ sức mạnh của mình, để trở thành một người bình thường.

Sự tích ma Thạch Tinh Ngự là ma. Y mang theo dòng máu ma quý xuống trần thế. Khi y chào đời, có một trận mưa thiên thạch ở cả năm mươi nước vùng Tây vực. Y được số mệnh định sẵn là khác với người thường, y được số mệnh định sẵn là đối cực với Quân Thiên Thương. Một cực là thần, một cực là ma.

Khi y giáng phàm, Tuyết Ẩn thượng nhân vừa dùng Đại Tuyết scm để trấn áp ma quỷ ở Tuyết vực, Đại Nhật Chí tôn giả vừa thông tri được ma cảnh ở Tây phương. Tuyết Ẩn mới lĩnh hội được Tiểu thừa Phật pháp, và Đại Nhật Chí mới lĩnh hội được Đại thừa Phật quả. Bọn họ liên thù thì chắc chắn sẽ giành được phần thắng trước Tử Cực lão nhân, nhưng không thể đối phó nổi Quân Thiên Thương.

Thạch Tinh Ngự chính là vũ khí tuyệt diệu mà trời xanh ban cho bọn họ, là pháp bảo trong cuộc chiến giữa họ và Quân Thiên Thương. Bởi vậy họ tập trung luyện cho Thạch Tinh Ngự một quả tim ma, một quả tim ma trên trời dưới đất không gì địch nổi.

Dân chúng của Thạch Tinh Ngự tôn y làm vua, lại mượn sức mạnh của y để tạo nên những thành tựu vang dội chưa từng có. Lưỡi kiếm và sức lực của y vượt trên tất cả, hễ cái gì ngăn cản đường tiến, y liền chém bỏ. Y quen với huỷ diệt, quen với ra oai, quen với khống chế, trong đủ mọi mặt danh vọng, phú quý, sinh mệnh, hay tình cảm.

Nhưng một ngày kia, Thạch Tinh Ngự hải hùng nhận ra, có rất nhiều việc mà sức mạnh của y không sao thực hiện nổi. Y không biết làm thế nào để yêu một người, bảo vệ một người. Y cũng không biết làm thế nào để yêu

đất nước mình, bảo vệ thần dân mình. Y đề bẹp mọi ngăn trở, huỷ diệt mọi chướng ngại, nhưng không biết có lúc, sức mạnh nát trời tan đất ấy lại yếu ớt bất lực đến vậy. Y đủ khả năng phá hoại tất cả, nhưng ứng dụng của khả năng ấy càng lúc càng xa với ý nguyện của y. Cuối cùng, y khiến người mình yêu bị tổn thương nặng nề, y hoang mang hết như đứng trên sa mạc bao la, chơ vơ một cõi, nhìn bốn phía hoang vu. Trái tim của y bỗng bồn loạn. Sức mạnh của y vẫn ở đỉnh cao thế giới, vậy mà y lại yếu đuối hẳn đi. Yếu đuối tới mức một nụ cười thâm nảo của người yêu thương cũng đủ giết chết y. Song, lúc này, y đang đứng trước mặt Quân Thiên Thương. Con dân của y, bề trên của y, đều đang nhìn y, đều đang mong đợi kết quả huy hoàng của trận chiến.

Thạch Tinh Ngự được gửi gắm bao nhiêu hy vọng, hy vọng rằng y sẽ trở thành người đầu tiên đánh nát được Luân Hồi kiếp. Y sở hữu sức mạnh ghê gớm nhất tự cổ chí kim, nhưng lòng thì đau đớn vô cùng, y chỉ muốn nhìn thấy một người, nhìn thấy một nét cười. Y bỗng nghĩ, nếu không có sức mạnh vô song này, nếu chỉ là một người bình thường, chưa chừng y có thể biết cách yêu một người, và biết làm thế nào để đừng làm tổn thương trái tim yêu y của người ta.

Thạch Tinh Ngự hy vọng mình có thể nhận diện tình yêu, tìm hiểu cách bảo vệ theo quan điểm của người bình thường. Đồng thời cũng học cách yêu, học cách bảo vệ. Bởi vậy, y tuốt kiếm ra đấu với Quân Thiên Thương. Có lẽ y đã dự đoán trước được kết quả trận đấu, y tự nguyện đem toàn bộ sức mạnh, quyền lực, uy phong của mình ra đặt cược, đấu đến không còn gì để cược nữa mới thôi.

Y tự nguyện chìm đắm trong Tam sinh, trải nghiệm tình cảm con người, chìm đắm trong cánh mộng mà Tam sinh thạch tạo ra cho y. Thân, tâm, ý, hình, thể của y bị tách rời ra nhiều nơi để trấn áp. Trong Tam sinh thạch, y sẽ được ở gần với tình yêu của y, tận hưởng niềm hoan lạc khắc cốt ghi tâm. Y mang theo hoan hỉ vào chốn giam cầm. Đó kỳ thực không phải là

thất bại, đó là cánh mộng mà y tự nguyện đi vào. Nhưng trong cảnh mộng triền miên, y nghe thấy lời nguyên khe khẽ từ trái tim y: “Khi người xuất thế lần nữa, người sẽ mãi mãi đánh mất tình yêu của mình”.

Lưu lạc trong tam sinh, y vứt bỏ sức mạnh, tạm thời thành người.

Sự tích người Lý Huyền là người, và có lẽ là một con người gồm đủ những sự kỳ quặc, bởi cuộc đời gã là một truyền kỳ, một truyền kỳ rất ít người dám mơ ước, song vì gã là một con người, truyền kỳ của gã cũng là truyền kỳ về một con người, không phải thần, không phải ma.

Lý Huyền không có sức mạnh vô địch, trời đất không vì sự ra đời của gã mà đổi sắc, chỗ dựa của sinh mệnh gã chính là mẹ, chính là một thứ tình mẫu tử không ai khác có. Đó cũng là ân tứ mà cả thần và ma đều thiếu hụt.

Lý Huyền là hình bóng của mỗi chúng ta. Gã lêu lổng, bất cần, gã đối mặt với tất cả bằng nụ cười, bản thân chẳng có chút sức mạnh nào, nhưng nhìn các bạn học hoặc các thần ma mạnh mẽ, gã không hề ngưỡng mộ hay đổ kỵ. Gã là một con người, và cũng muốn yên ổn bình dị làm một con người mà thôi.

Lý Huyền có một quá khứ u ám, tương lai cũng chưa chắc sáng sủa hơn. Gã luôn bị những ngọn rơi vô hình quất cho chạy lên phía trước, nhưng gã chưa bao giờ oán thán, luôn gắng hết sức giữ gìn tôn nghiêm nhỏ nhoi của mình, và gắng hết sức để bản thân được dễ chịu. Gã từng khiến Tuyết Ẩn thượng nhân và Đại Nhật Chí tôn giả phải liên thủ truy sát. Gã ngồi vững vàng ở vị trí đại sư huynh của Ma Vân thư viện. Gã đang lạc lối trong tình cảm sâu nặng của kiếp trước. Gã hẹn đấu với bọn ma đầu vô địch, trực tiếp tấn công ma uy của chúng. Gã đã từng làm đủ mọi chuyện kinh thiên động địa, trong tương lai, việc gã làm còn động địa kinh thiên hơn nữa. Nhưng không ai cảm thấy gã là thần hay ma, chính là tại cái thói ngông nghênh bất cần, và cũng chính là tại cái thói lơ đãng của gã.

Nhưng một Lý Huyền như thế khi trông thấy tấm thân tươi tắn của Cửu Linh, chứng kiến nàng, vào thời khắc cuối cùng của sự sống, vẫn thu hết sức tàn để chạm tay vào gương mặt đã khắc cốt ghi tâm, thì gã choáng váng. Gã tự nguyện mạo hiểm, dẫu phải tan xương nát thịt thì cũng phải đòi lại công bằng cho Cửu Linh. Vì Cửu Linh, mà gã tung ra một đòn.

Đó chính là Lý Huyền.

Tôi không muốn miêu tả gã quá vĩ đại, cũng không muốn để gã quá hoàn mỹ. Lý Huyền là người thường, một người thường thuần chất nhất, gã là bóng dáng của tất cả chúng ta, hoặc nói chính xác hơn là bóng dáng ở sâu nhất trong tim mỗi chúng ta.

Tôi muốn gã hèn nhát, giả tạo, sọ sệt, yếu đuối, nhưng chí nghĩa chí tình, dám làm dám chịu.

Gã đi khắp nhân gian, nhưng khi trông thấy rõ ràng trách nhiệm mà mình phải gánh vác, gã sẽ dừng cảm đứng lại, đón lấy trọng trách cần gánh vác.

Tôi muốn tìm thấy vinh quang ở gã. Đó là vinh quang mà thần ma khổ sở theo đuổi, dẫu phải từ bỏ tất cả quyền năng.

Luân hồi của thần Quân Thiên Thương cho rằng, hễ đóng băng sức mạnh của mình thì có thể thoát được lốt thần, có thể đặt mình ra ngoài cõi thế, phân tích được mỗi nghi hoặc trong lòng. Y tưởng rằng, chỉ cần từ bỏ sức mạnh, y có thể biến thành người, có thể cảm nhận được mọi điều như người thường cảm nhận, có thể hiểu biết được mọi điều như cách hiểu biết của con người.

Y đã sai. Thần mãi mãi là thần, không một ai có thể cắt bỏ gánh nặng của bản thân. Mất đi quyền năng mà y vẫn chưa cảm nhận được điều mình muốn cảm nhận, bởi vì trái tim y vẫn chưa tỉnh, và y chưa từng thực sự nghĩ suy.

Thế giới này vốn không có miền cực lạc, cũng không có nơi tuyệt đối yên bình. Do vậy, Quân Thiên Thương đã sai ngay từ đầu. Y khoá chặt mọi khả năng của bản thân. Khi bọn ma đầu núp nánh bấy nay tái xuất hiện, sự an ổn mong manh vốn được duy trì bằng Luân Hồi kiếm của y liền bị đánh tan. Bởi vậy, khi kìm hãm sức mạnh của mình, Quân Thiên Thương đã tạo nên một tội nghiệt không khác gì bọn ma đầu. Y từ bỏ việc bảo vệ, khiến muôn vàn người, đều vì sự tư bi bất chợt của y mà phải chết.

Y đã gây nên một tội nghiệt gồm ghê. Y không biến thành người như y muốn, mà thành ma.

Luân hồi của ma Thạch Tinh Ngự không bao giờ hiểu được, khi y buông lơi sức mạnh của mình, y mới thực sự vô địch. Y vĩnh viễn không biết được bí mật nào khiến Quân Thiên Thương trở nên vô địch. Y vĩnh viễn không hiểu được vô địch đau khổ đến mức nào, cũng không hiểu được Quân Thiên Thương cô tịch đến mức nào. Cho dù y bị giam cầm trong Tam sinh thạch, trong những ngày tháng cùng Cửu Linh vai tựa má kề, y cũng chưa từng quên sự oai phong một thời của mình. Sức mạnh của y thực ra chưa mất, chỉ đang ở một nơi kín đáo, ẩn nhẫn và sinh sôi.

Bằng việc từ bỏ sức mạnh, Thạch Tinh Ngự muốn biến thành người, có một trái tim biết yêu thương, nhưng y không hay biết rằng, người dạy y về tình yêu chỉ có thể là bản thân y, chứ không phải là bất cứ một người nào khác, một sức mạnh nào khác.

Y trước sau vẫn theo đuổi, theo đuổi sức mạnh có thể đánh bại Quân Thiên Thương, theo đuổi sức mạnh khiến y biết yêu.

Y cứ nhìn mãi tới phía trước, còn người yêu thương y chỉ có thể ở đằng sau ôm ấp bóng hình y. Bởi vì, không ai có thể bắt kịp y cả. Trận truy đuổi đó, đã được định mệnh an bài là không có kết quả.

Có lẽ, chỉ khi nào y đánh bại Quân Thiên Thương, Thạch Tinh Ngự mới dừng lại được. Bởi vì lúc ấy, y đã đến cưỡi thế giới, không còn chỗ nào mà tiên lên nữa. Lúc ấy, y có thể sẽ ngoái đầu lại, mới thật sự trông thấy trái tim tha thiết yêu y. Lúc ấy, y mới lã chã nước mắt. Sau đó, y sẽ trở thành thần.

Chỉ cần y hiểu ra, y sẽ trở thành thần, nhưng sự hiểu ra ấy cách xa y ngàn núi ngàn sông, ngăn cách y với ánh nhìn mong mới và muốn môi tương tư của Cửu Linh.

Luân hồi của người Lý Huyền có thể trở thành thần, cũng có thể biến thành ma.

Gã ra đời với thân phận nửa người nửa thần, nửa yêu nửa ma. Gã là người mà không phải người, thần mà không phải thần, ma mà không phải ma. Số mệnh kỳ lạ của Lý Huyền khiến gã đi chênh vênh trên ranh giới giữa thần và ma, chỉ cần hơi sẩy chân là gã sẽ nghiêng hẳn về một bên nào đó. Nhưng gã đang vừa vịn đi trên con đường làm người, chỉ chưa biết đây có phải là một con đường bằng phẳng hay không thôi.

Lý Huyền không bao giờ chiến thắng được Thạch Tinh Ngự. Cũng như Thạch Tinh Ngự không bao giờ chiến thắng được Quân Thiên Thương.

Nhưng Lý Huyền lại là người duy nhất có thể đánh bại Quân Thiên Thương. Bởi vì tiền kiếp của gã đã để lại cho gã một sức mạnh, một sức mạnh có thể kế thừa trọn vẹn, có thể sử dụng được tiềm năng kiếp trước. Bởi vì, bất kể Quân Thiên Thương bắt gã luân hồi đến kiếp nào, Lý Huyền vẫn còn khả năng sử dụng được sức mạnh ghê gớm của tiền kiếp mình.

Người không có sức mạnh của thần, ma, cũng không trường sinh bất tử như thần, ma. Nhưng chúng ta có sự tôn nghiêm riêng. Chúng ta có cái vĩnh hằng riêng. Đó là sự nối dài hết đời này sang đời nọ, sự vĩnh hằng tích lũy nhờ kiếp kiếp đời đời.

Người mà muốn khiêu chiến với thần, ma, trông qua thì có vẻ bất lực, đáng cười, nhưng chúng ta có niềm tin vững vàng. Chúng ta dùng từng giọt hy vọng để tích lũy thành một đại dương sức mạnh, chúng ta dùng luân hồi các kiếp để chồng chất thành năm tháng trường tồn như nhật nguyệt.

Trên trời vật đổi sao dời, thần tiên đã mấy lần thay đổi, nhưng chúng ta không tuyệt vọng, không bỏ cuộc. Đó là sức mạnh của con người, tôn nghiêm của con người.

Bởi vậy, Lý Huyền chính là người duy nhất trên đời này có thể tiêu diệt thần linh. Khi gã điều khiển vạn ma đánh phá chín tầng trời, gã lại nghiêm nhiên là Ma vương, thoái hoá dễ dàng như thế. Nhưng khi thăng làm thần, trời cao cũng vì gã mà hé ra một phần cơ hội. Bất kể là thần hay ma, thế giới này đều vì gã mà sụp đổ, tai kiếp vì gã mà bắt đầu.

Đó là số phận. Là sự báo đáp duy nhất với tình mẫu tử của mẹ gã. Khi gã quỳ trước hình người trong khối huyền băng, gã sẽ nức nở gào lên mỗi nghi hoặc này: Con người luân hồi đi sẽ trở thành thần hay ma? Thần? Hay ma? Hay người?

Thế gian này không có gì tuyệt đối cả. Có chăng chỉ là sự nghi hoặc. Bất kể trong tay nắm giữ sức mạnh ghê gớm nhường nào, sở hữu quyền thế vinh hoa tột đỉnh đến đâu, cũng chẳng ai xoá được mỗi nghi hoặc trong long, chẳng ai có đủ lý trí để đối diện với trái tim mình.

Thần, ma hay người đều thế cả.

Tôi nghĩ cũng công bằng thôi.

Quân Thiên Thương, Thạch Tinh Ngự, Lý Huyền. Thần sẽ luân hồi thành ma, ma sẽ luân hồi thành người, người sẽ luân hồi thành thần. Thần sẽ luân hồi thành người, người sẽ luân hồi thành ma, ma sẽ luân hồi thành thần. Không có điểm kết thúc, không có điểm khởi đầu, không có lầm lạc, không có cứu rỗi. Có chăng chỉ một sự hoài nghi.

Ấy là sự cân bằng. Vì cân bằng, mặt trời rực rỡ, mặt trăng hiền hoà, tinh tú nhấp nháy, đất đai bao la.

Cuối cùng, khi tất cả những thứ này sụp đổ, thế giới sẽ còn lại gì?

Khi tai kiếp vùi lấp thế giới, đồng thời tạo ra một cung điện pha lê mênh mông bát ngát, khi sinh linh duy nhất giữa hoang vu ấy trầm tư nhìn thế giới đang thành hình trong tư tưởng mình, khi Tuyết yêu diễm lệ múa lên một điệu vũ vui chôn thế giới bị huỷ diệt, tôi hy vọng có thể trông thấy giữa trời đất, nếu không có gì tồn tại cả, thì vẫn còn tồn tại một thứ.

Ấy là tôn nghiêm. Sự tôn nghiêm để chúng ta đứng lên làm người. Sự tôn nghiêm mà tất cả thần ma đều không thể huỷ diệt được.

Đó là luân hồi.

HẾT